Sólveig Thorgrímsen

H. C. Andersens

Samlede Skrifter.

Trettende Bind.

H. C. Andersens

Samlede Skrifter.

Trettende Bind.

Anden Udgave.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1879.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Indhold.

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marscherende hen ad Landeveien: Een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Hex paa Landeveien; hun var saa ækel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en peen Sabel og et stort Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!“

„Tak skal Du have, du gamle Hex!“ sagde Soldaten.

„Kan Du see det store Træ?“ sagde Hexen, og pegede paa det Træ, der stod ved Siden af dem. „Det er ganske huult indeni! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade Dig glide igjennem og komme dybt ned i Træet! Jeg skal binde Dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!“

„Hvad skal jeg saa nede i Træet?“ spurgte Soldaten.

„Hente Penge!“ sagde Hexen, „Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang; der er ganske lyst, for der brænder over hundrede Lamper. Saa seer Du tre Døre, Du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, ovenpaa den sidder en Hund; han har et Par Øine, saa store som et Par Theekopper, men det skal

Du ikke bryde Dig om! Jeg giver Dig mit blaatærnede Forklæde, det kan Du brede ud paa Gulvet; gaa saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag ligesaa mange Skillinger, Du vil. De ere allesammen af Kobber; men vil Du heller have Sølv, saa skal Du gaae ind i det næste Værelse; der sidder en Hund, der har et Par Øine, saa store som et Møllehjul; men det skal Du ikke bryde Dig om, sæt ham paa mit Forklæde, og tag Du af Pengene! Vil Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa faae, og det saa meget, Du vil bære, naar Du gaaer ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengekisten, har her to Øine, hvert saa stort som „Rundetaarn". Det er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal Du ikke bryde Dig Noget om! sæt ham bare paa mit Forklæde, saa gjør han Dig ikke Noget, og tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

„Det var ikke saa galt!" sagde Soldaten. „Men hvad skal jeg give Dig, du gamle Hex? For Noget vil Du vel have med, kan jeg tænke!"

„Nei," sagde Hexen, „ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtøi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!"

„Naa! lad mig faae Strikken om Livet!" sagde Soldaten.

„Her er den!" sagde Hexen, „og her er mit blaatærnede Forklæde."

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Hullet og stod nu, som Hexen sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Øine, saa store som Theekopper, og gloede paa ham.

„Du er en net Fyr!" sagde Soldaten, satte ham paa Hexens Forklæde og tog ligesaa mange Kobberskillinger, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet

Værelse. Eia! der sad Hunden med Øine, saa store som et Møllehjul.

„Du skulde ikke see saa meget paa mig!" sagde Soldaten, „Du kunde faae ondt i Øinene!" og saa satte han Hunden paa Hexens Forklæde, men da han saae de mange Sølvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge, han havde, og fyldte Lommen og sit Tornister med det bare Sølv. Nu gik han ind i det tredie Kammer! — Nei det var ækelt! Hunden derinde havde virkelig to Øine saa store som „Rundetaarn", og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

„God Aften!" sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig seet før; men da han nu saae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løftede ham ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde kjøbe for det hele Kjøbenhavn og Kagekonernes Sukkergrise, alle Tinsoldater, Pidske og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Sølvskillinger, han havde fyldt sine Lommer og sit Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteret, Kasketten og Støvlerne bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

„Heis mig nu op, du gamle Hex!"

„Har Du Fyrtøiet med?" — spurgte Hexen!

„Det er sandt!" sagde Soldaten, „det havde jeg reent glemt," og nu gik han og tog det. Hexen heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtøi," spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke Dig ved!" sagde Hexen, „nu har Du jo faaet Penge! Giv mig nu bare Fyrtøiet!" —

„Snik snak!" sagde Soldaten, „vil Du strax sige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!"

„Nei," sagde Hexen.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Fyrtøiet i Lommen og gik lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Vertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Værelser og Mad, som han holdt af, for nu var han rig, da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det var nogle løierlige gamle Støvler, saadan en rig Herre havde, men han havde endnu ikke kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pene! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Prindsesse hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at see?" spurgte Soldaten.

„Hun er slet ikke til at faae at see!" sagde de Allesammen, „hun boer i et stort Kobberslot, med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tør gaae ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide!"

„Hende gad jeg nok see!" tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faae Lov til!

Nu levede han saa lystig, tog paa Komedie, kjørte i Kongens Have og gav de Fattige saa mange Penge, og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slemt det var ikke at eie en Skilling! — Han var nu rig, havde pene Klæder, og fik da saa mange Venner, der Alle sagde, han var en rar Een, en rigtig Cavaleer, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud, og fik slet ingen ind igjen, saa havde han tilsidst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, heelt ind

under Taget, selv børste sine Støvler og sye paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der var saa mange Trapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang kjøbe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyrtøi, han havde taget i det hule Træ, hvor Hexen havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtøiet og Lysestumpen frem, men lige idet han slog Ild og Gnisterne fløi fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden, der havde Øine, saa store som et Par Theekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: „Hvad befaler min Herre!"

„Hvad for Noget!" sagde Soldaten, „det var jo et morsomt Fyrtøi, kan jeg saaledes faae, hvad jeg vil have! Skaf mig nogle Penge," sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pose fuld af Skillinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et deiligt Fyrtøi! slog han een Gang, kom Hunden, der sad paa Kisten med Kobberpengene, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. — Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Værelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kjendte strax alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han en Gang: det er dog noget løierligt Noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, sige de Allesammen! men hvad kan det hjelpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberslot med de mange Taarne. — Kan jeg da slet ikke faae hende at see? — Hvor er nu mit Fyrtøi! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Øine, saa store som Theekopper.

„Det er rigtignok midt paa Natten," sagde Soldaten, „men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Øieblik!"

Hunden var strax ude af Døren, og før Soldaten

tænkte paa det, saae han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hundens Ryg og var saa deilig, at Enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjenkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

„Det var saamænd en peen Historie!" sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forskrækkelig efter igjen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende, og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstøvler paa, og løb ligesaa stærkt bag efter; da hun nu saae, at de blev borte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var klogt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgenen tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

„Der er det!" sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

„Nei det er der, min søde Mand!" sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

„Men der er eet og der er eet!" sagde de Alle=

sammen; hvor de saae, var der Kors paa Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjelpe noget, at de søgte.

Men Dronningen var nu en meget klog Kone, der kunde Mere, end at kjøre i Karreet. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketøi i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaa, fine Boghvedegryn, bandt den paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grynene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Prindsessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Prinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene dryssede lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Prindsessen. Om Morgenen saae da Kongen og Dronningen nok, hvor deres Datter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Cachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kjedeligt, og saa sagde de til ham: „i Morgen skal Du hænges". Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrtøi havde han glemt hjemme paa Vertshuset. Om Morgenen kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk skynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saae Soldaterne marschere. Alle Mennesker løb afsted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjødskind og Tøfler paa, han travede saadan i Galop, at hans ene Tøffel fløi af og lige hen mod Muren, hvor Soldaten sad og kigede ud mellem Jern-stængerne.

„Ei, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk," sagde Soldaten til ham, „der bliver ikke Noget af, før jeg kommer! men vil Du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtøi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Benene med

Dig!" Skomagerdrengen vilde gjerne have de fire Skilling, og pilede afsted hen efter Fyrtøiet, gav Soldaten det, og — ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Mennesker. Kongen og Dronningen sad paa en deilig Throne lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde slaae Strikken om hans Hals, sagde han, at man jo altid tillod en Synder, før han udstod sin Straf, at faae et uskyldigt Ønske opfyldt. Han vilde saa gjerne ryge en Pibe Tobak, det var jo den sidste Pibe, han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke sige Nei til, og saa tog Soldaten sit Fyrtøi og slog Ild, een, to, tre! og der stod alle Hundene, den med Øine, saa store som Theekopper, den med Øine, som et Møllehjul og den, der havde Øine, saa store som „Rundetaarn"!

„Hjelp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!" sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa Dommerne og hele Raadet, tog Een ved Benene og Een ved Næsen, og kastede dem mange Favne op i Veiret, saa de faldt ned og sloges reent i Stykker.

„Jeg vil ikke!" sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen, og kastede dem bag efter alle de Andre; da blev Soldaterne forskrækkede, og alle Folkene raabte: „lille Soldat, Du skal være vor Konge og have den deilige Prindsesse!"

Saa satte de Soldaten i Kongens Karreet, og alle tre Hunde dandsede foran og raabte „Hurra!" og Drengene peb i Fingrene og Soldaterne præsenterede. Prindsessen kom ud af Kobberslottet og blev Dronning, og det kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde store Øine.

Lille Claus og store Claus.

Der var i en By to Mænd, som Begge havde selv samme Navn, begge To hed de Claus, men den Ene eiede fire Heste og den Anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulle vi høre, hvorledes de To havde det, for det er en virkelig Historie!

Hele Ugen igjennem maatte lille Claus pløie for store Claus, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igjen med alle sine fire, men kun een Gang om Ugen, og det var om Søndagen. Hussa! hvor smældede lille Claus med sin Pidsk over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa deiligt, og alle Klokker i Kirketaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede, og gik med Psalmebog under Armen hen at høre Præsten prædike, og de saae paa lille Claus, der pløiede med fem Heste, og han var saa fornøiet, at han smældede igjen med Pidsken og raabte: „hyp, alle mine Heste!“

„Det maa Du ikke sige,“ sagde store Claus, „det er jo kun den ene Hest, der er din!“

Men da der igjen gik Nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: „hyp, alle mine Heste!“

„Ja, nu vil jeg bede Dig at lade være!“ sagde store Claus, „for siger Du det endnu een Gang, saa slaaer jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge død paa Stedet, da er det forbi med den!“

„Jeg skal saamænd ikke sige det mere!“ sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornøiet, og syntes det saae dog saa rask ud, at han havde fem Heste til at pløie sin Mark, og saa smældede han med Pidsken, og raabte: „hyp, alle mine Heste!“

„Jeg skal hyppe dine Heste!“ sagde store Claus, og tog Tøirekøllen og slog lille Claus’s eneste Hest for Panden, saa at den faldt om, og var ganske død.

„Ak, nu har jeg slet ingen Heste mere!“ sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hesten, tog Huden, og lod den godt tørre i Vinden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Nakken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Vei at gaae, skulde igjennem en stor, mørk Skov, og nu blev det et frygtelig ondt Veir; han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Vei, var det Aften, og alt for langt til at komme til Byen eller hjem igjen, før det blev Nat.

Tæt ved Veien laae der en stor Bondegaard, Skodderne udenfor vare skudte for Vinduerne, men Lyset kunde dog oversor skinne ud. Der kan jeg vel faae Lov at blive Natten over, tænkte lille Claus, og gik hen at banke paa.

Bondekonen lukkede op, men da hun hørte, hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaae sin Vei, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„Naa, saa maa jeg da ligge udenfor,“ sagde lille Claus, og Bondekonen lukkede Døren for ham.

Tæt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur med et fladt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe!“ sagde lille Claus, da han saae Taget, „det er jo en deilig Seng, Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Benene.“ For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krøb lille Claus op paa Skuret, hvor han laae og vendte sig, for at ligge rigtig godt. Træskodderne for Vinduerne sluttede ikke oventil, og saa kunde han see lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Viin og Steg og saadan en deilig Fisk, Bondekonen og Degnen sad

til Bords og ellers slet ingen Andre, og hun skjenkede for ham, og han stak paa Fisken, for det var Noget, han holdt af.

„Hvem der dog kunde faae Noget med!“ sagde lille Claus, og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken deilig Kage han kunde see staae derinde! Jo, det var Gilde!

Nu hørte han Een komme ridende paa Landeveien hen imod Huset, det var Bondekonens Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig kunde taale at see Degne; kom der en Degn for hans Øine, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste, Manden ikke var hjemme, og den gode Kone satte al den deiligste Mad, hun havde, for ham; da de nu hørte Manden kom, bleve de saa forskrækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor, tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo, at den stakkels Mand ikke kunde taale at see Degne. Konen gjemte hurtigt al den deilige Mad og Viin inde i sin Bagerovn, for havde Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad det skulde betyde.

„Ak ja!“ sukkede lille Claus oppe paa Skuret, da han saae al Maden blive borte.

„Er der Nogen deroppe?“ spurgte Bondemanden og kigede op paa lille Claus. „Hvorfor ligger Du der? kom heller med ind i Stuen!“

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om at maatte blive Natten over.

„Ja vist!“ sagde Bondemanden, „men nu skulde vi først have Lidt at leve af!“

Konen tog meget venlig imod dem begge To, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad Grød. Bondemanden var sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus kunde ikke lade være at tænke paa den deilige Steg, Fisk og Kage, han vidste stod inde i Ovnen.

Under Bordet ved sine Fødder havde han lagt sin Sæk med Hestehuden i, for vi veed jo, at det var den, han var gaaet hjemme fra med, for at faae den solgt i Byen. Grøden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganske høit.

„Hys!" sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det Samme paa den igjen, og saa knirkede det meget høiere end før.

„Nei! hvad har Du i din Pose?" spurgte Bonden.

„O, det er en Troldmand!" sagde lille Claus, „han siger, at vi ikke skulle spise Grød, han har hexet hele Ovnen fuld af Steg og Fisk og Kage."

„Hvad for Noget!" sagde Bonden, og lukkede i en Fart Ovnen op, hvor han saae al den deilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nu troede, at Troldmanden i Posen havde hexet til dem. Konen turde ikke sige Noget, men satte strax Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Strax traadte lille Claus paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.

„Hvad siger han nu?" spurgte Bonden.

„Han siger," sagde lille Claus, „at han ogsaa har hexet tre Flasker Viin til os, de staae ogsaa inde i Ovnen!" Nu maatte Konen tage Vinen frem, hun havde gjemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig; saadan en Troldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gjerne eie.

„Kan Han ogsaa hexe Fanden frem?" spurgte Bonden, „ham gad jeg nok see, for nu er jeg lystig!"

„Ja," sagde lille Claus, „min Troldmand kan Alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt? Du!" spurgte han og traadte paa Posen, saa det knirkede. „Kan Du høre, han siger Jo? Men Fanden seer saa fæl ud, det er ikke værd at see ham!"

„O, jeg er slet ikke bange, hvorledes kan han vel see ud?"

„Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!"

„Hu!" sagde Bonden, „det var fælt! I maa vide, at jeg ikke kan taale at see Degne! men det er nu det Samme, jeg veed jo, det er Fanden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær."

„Nu skal jeg spørge min Troldmand," sagde lille Claus, traadte paa Posen og holdt sit Øre til.

„Hvad siger han?"

„Han siger, at I kan gaae hen og lukke Kisten op, der staaer i Krogen, saa vil I see Fanden, hvor han kukkelurer, men I maa holde paa Laaget, at han ikke slipper ud."

„Vil I hjelpe mig med at holde paa det!" sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Konen havde gjemt den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bonden løstede Laaget lidt og kigede ind under det: „hu!" skreg han, og sprang tilbage. „Jo, nu saae jeg ham, han saae ganske ud, som vores Degn! nei, det var forskrækkeligt!"

Det maatte der drikkes paa, og saa drak de endnu til langt ud paa Natten.

„Den Troldmand maa Du sælge mig," sagde Bonden, „forlang for den Alt, hvad Du vil! ja, jeg giver Dig strax en heel Skjeppe Penge!"

„Nei, det kan jeg ikke!" sagde lille Claus, „tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Troldmand!"

„Ak, jeg vilde saa grumme gjerne have den," sagde Bonden, og blev ved at bede.

„Ja," sagde da lille Claus tilsidst, „da Du har været saa god at give mig Husly i Nat, saa kan det være det Samme. Du skal faae Troldmanden for en Skjeppe Penge, men jeg vil have Skjeppen topfuld."

„Det skal Du faae," sagde Bonden, „men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder deri endnu."

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i, og fik en heel Skjeppe Penge, og det topmaalt,

for den. Bondemanden forærede ham endogsaa en stor Trillebør til at kjøre Pengene og Kisten paa.

„Farvel!“ sagde lille Claus, og saa kjørte han med sine Penge og den store Kiste, hvori endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en stor, dyb Aa, Vandet løb saa stærkt afsted, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor, ny Bro derover, lille Claus holdt midt paa den, og sagde ganske høit, for at Degnen inde i Kisten kunde høre det:

„Nei, hvad skal jeg dog med den tossede Kiste? Den er saa tung, som der var Stene i! jeg bliver ganske træt af at kjøre den længer, jeg vil derfor kaste den ud i Aaen, seiler den saa hjem til mig, er det godt, og gjør den det ikke, saa kan det ogsaa være det Samme.“

Nu tog han i Kisten med den ene Haand, og løftede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte den ned i Vandet.

„Nei, lad være!“ raabte Degnen inde i Kisten, „lad mig bare komme ud!“

„Hu!“ sagde lille Claus, og lod, som han blev bange. „Han sidder endnu derinde! saa maa jeg lige strax have den ud i Aaen, at han kan drukne!“

„O nei, o nei!“ raabte Degnen, „jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge, vil Du lade være!“

„Ja det er en anden Sag!“ sagde lille Claus, og lukkede Kisten op. Degnen krøb strax ud og stødte den tomme Kiste ud i Vandet, og gik til sit Hjem, hvor lille Claus fik en heel Skjeppe Penge, een havde han jo faaet forud af Bondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

„See, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!“ sagde han til sig selv, da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. „Det vil ærgre store Claus, naar han faaer at vide, hvor rig jeg er bleven ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige reent ud sige ham det!“

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus, for at laane et Skjeppemaal.

„Hvad mon han vil med det!“ tænkte store Claus, og smurte Tjære under Bunden, for at der kunde hænge lidt ved af Det, som maaltes, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skjeppen tilbage, hang der tre nye Sølv-Otte-Skillinger ved.

„Hvad for Noget?“ sagde den store Claus, og løb strax hen til den Lille: „Hvor har Du faaet alle de mange Penge fra?“

„O det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!“

„Det var saamænd godt betalt!“ sagde store Claus, løb hjem, tog en Øxe, og slog alle sine fire Heste for Panden, trak Huden af dem, og kjørte med disse ind i Byen.

„Huder, Huder! hvem vil kjøbe Huder!“ raabte han igjennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende, og spurgte, hvad han vilde have for dem.

„En Skjeppe Penge for hver!“ sagde store Claus.

„Er Du gal?“ sagde de Allesammen, „troer Du, vi have Penge i Skjeppeviis?“

„Huder, Huder! hvem vil kjøbe Huder!“ raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: „en Skjeppe Penge.“

„Han vil gjøre Nar ad os,“ sagde de Allesammen, og saa toge Skomagerne deres Spandremme og Garverne deres Skjødskind, og begyndte at prygle store Claus.

„Huder, Huder!“ vrængede de ad ham, „ja vi skal give Dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Byen med ham!“ raabte de, og store Claus maatte skynde sig Alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

„Naa!“ sagde han, da han kom hjem, „det skal lille Claus faae betalt, jeg vil slaae ham ihjel for det!“

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok været saa arrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet, og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme

Seng, om hun ikke kunde komme til Live igjen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gik Døren op og store Claus kom ind med sin Øxe; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gik lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det var lille Claus.

„See saa!“ sagde han, „nu skal Du ikke narre mig mere!“ og saa gik han hjem igjen.

„Det er dog en slem, ond Mand!“ sagde lille Claus, „der vilde han slaae mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!“

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo, spændte den for Vognen, og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han kjørte til, og saa rullede de afsted igjennem Skoven; da Solen stod op, vare de udenfor en stor Kro, der holdt lille Claus stille, og gik ind for at faae Noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

„God Morgen!“ sagde han til lille Claus, „Du er tidlig kommen i Stadsklæderne i Dag!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder derude paa Vognen, jeg kan ikke faae hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig høit, for hun kan ikke godt høre.“

„Jo, det skal jeg!“ sagde Kromanden, og skjenkede et stort Glas Mjød, som han gik ud med til den døde Bedstemoder, der var stillet op i Vognen.

„Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“ sagde Kromanden, men den døde Kone sagde da ikke et Ord, men sad ganske stille. —

„Hører I ikke!" raabte Kromanden ligesaa høit, han kunde, „her er et Glas Mjød fra hendes Søn!"

Endnu en Gang raabte han det Samme, og saa nok en Gang, men da hun slet ikke rørte sig ud af Stedet, blev han vred og kastede hende Glasset lige ind i Ansigtet, saa Mjøden løb hende ned over Næsen, og hun faldt baglænds om i Vognen, for hun var kun stillet op og ikke bunden fast.

„Naa da!" raabte lille Claus, sprang ud af Døren og tog Kromanden i Brystet, „der har Du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil Du bare see, der er et stort Hul i hendes Pande!"

„O, det var en Ulykke!" raabte Kromanden og slog Hænderne sammen, „det kommer Altsammen af min Hidsighed! Søde, lille Claus, jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge og lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men ti bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa ækelt!"

Saa fik lille Claus en heel Skjeppe Penge, og Kromanden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igjen med de mange Penge, sendte han strax sin Dreng over til store Claus, for at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

„Hvad for Noget?" sagde store Claus, „har jeg ikke slaaet ham ihjel! Det maa jeg dog selv see efter!" og saa gik han over med Skjeppen til lille Claus.

„Nei hvor har Du dog faaet alle de Penge fra?" spurgte han, og spilede rigtigt Øinene op ved at see alle dem, der vare komne til.

„Det var min Bedstemoder og ikke mig, Du slog ihjel!" sagde lille Claus, „hende har jeg nu solgt og faaet en Skjeppe Penge for!"

„Det var saamænd godt betalt!" sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Øxe og slog strax sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Vognen, kjørte ind til Byen, hvor Apothekeren boede, og spurgte, om han vilde kjøbe et dødt Menneske.

„Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?“ spurgte Apothekeren.

„Det er min Bedstemoder!“ sagde store Claus, „jeg har slaaet hende ihjel, for en Skjeppe Penge!“

„Gud bevare os!“ sagde Apothekeren. „I snakker over Eder! siig dog ikke saadant Noget, for saa kan I miste Hovedet!“ — Og nu sagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forskrækkeligt Ondt, han havde gjort, og hvilket slet Menneske han var, og at han burde straffes; store Claus blev da saa forskrækket, at han sprang lige fra Apotheket ud i Vognen, pidskede paa Hestene og foer hjem, men Apothekeren og alle Folk troede han var gal, og lod ham derfor kjøre, hvorhen han vilde.

„Det skal Du faae betalt!“ sagde store Claus, da han var ude paa Landeveien, „ja det skal Du faae betalt, lille Claus!“ og nu tog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde: „nu har Du narret mig igjen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er Altsammen din Skyld, men aldrig skal Du narre mig meer!“ og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham paa Nakken og raabte til ham: „nu gaaer jeg ud og drukner Dig!“

Det var et langt Stykke at gaae, før han kom til Aaen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Veien gik tæt forbi Kirken, Orgelet spillede og Folk sang saa smukt derinde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren, og tænkte, det kunde være ganske godt at gaae ind og høre en Psalme først, før han gik videre: lille Claus kunde jo ikke slippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„Ak ja! ak ja!“ sukkede lille Claus inde i Sækken; han vendte sig og vendte sig, men det var ham ikke muligt at faae løst Baandet op; i det Samme kom der en gammel Qvægdriver, med kridhvidt Haar og en stor Støttekjep i Haanden; han drev en heel Drift af Køer

og Tyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den væltede.

„Ak ja!“ sukkede lille Claus, „jeg er saa ung og skal allerede til Himmerige!“

„Og jeg Stakkel!“ sagde Qvægdriveren, „er saa gammel og kan ikke komme der endnu!“

„Luk op for Sækken!“ raabte lille Claus, „kryb i mit Sted derind, saa kommer Du strax til Himmerige!“

„Ja det vil jeg grumme gjerne!“ sagde Qvægdriveren og løste op for lille Claus, der strax sprang ud.

„Vil Du nu passe Qvæget?“ sagde den gamle Mand, og krøb ind i Posen, som lille Claus bandt for, og gik saa sin Vei med alle Køerne og Tyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin Sæk igjen paa Nakken, syntes rigtignok, at den var bleven saa let, for den gamle Qvægdriver var ikke mere end halv saa tung, som lille Claus. „Hvor han er bleven let at bære! ja det er nok fordi jeg har hørt en Psalme!“ saa gik han hen til Aaen, der var dyb og stor, kastede Sækken med den gamle Qvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: „See saa! nu skal Du ikke narre mig mere!“

Saa gik han hjemad, men da han kom hen, hvor Veiene krydsede, mødte han lille Claus, som drev afsted med alt sit Qvæg.

„Hvad for Noget!“ sagde store Claus, „har jeg ikke druknet Dig!“

„Jo!“ sagde lille Claus, „Du kastede mig jo ned i Aaen for en lille halv Time siden!“

„Men hvor har Du faaet alt det deilige Qvæg fra?“ spurgte store Claus.

„Det er Søqvæg!“ sagde lille Claus, „jeg skal fortælle Dig den hele Historie, og Tak skal Du ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig rig, kan Du troe! — Jeg var saa bange, da jeg laae inde i Sækken, og Vinden peb mig om Ørene, da Du kastede mig ned fra Broen i det kolde Vand.

Jeg sank lige strax til Bunds', men jeg stødte mig ikke, for dernede voxer det fineste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og strax blev Posen lukket op, og den deiligste Jomfru, i kridhvide Klæder og med en grøn Krands om det vaade Haar, tog mig i Haanden, og sagde: Er Du der? lille Claus! Der har Du for det Første noget Qvæg! en Miil oppe paa Veien staaer endnu en heel Drift, som jeg vil forære Dig! — Nu saae jeg, at Aaen var en stor Landevei for Havfolkene. Nede paa Bunden gik og kjørte de lige ud fra Søen og heelt ind i Landet, til hvor Aaen ender. Der var saa yndigt med Blomster, og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de smuttede mig om Ørene, ligesom her Fuglene i Luften. Hvor der var pene Folk og hvor der var Qvæg, det gik paa Grøfter og Gjerder!" —

„Men hvorfor er Du strax gaaet herop til os igjen?" spurgte store Claus. „Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!"

„Jo," sagde lille Claus, „det er just polisk gjort af mig! Du hører jo nok, at jeg siger Dig: Havpigen sagde, at en Miil oppe paa Veien, — og ved Veien mener hun jo Aaen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drift Qvæg til mig. Men jeg veed hvor Aaen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel Omvei, nei saa gjør man det kortere af, naar man kan det, at komme her op paa Land og drive tværs over til Aaen igjen, derved sparer jeg jo næsten en halv Miil og kommer gesvindtere til mit Havqvæg!"

„O, Du er en lykkelig Mand!" sagde store Claus, „troer Du, jeg ogsaa faaer Havqvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Aaen?"

„Jo, det skulde jeg tænke!" sagde lille Claus, „men jeg kan ikke bære Dig i Sækken hen til Aaen, Du er mig for tung, vil Du selv gaae derhen og saa krybe i Posen, skal jeg med største Fornøielse kaste Dig ud."

„Tak skal Du have!" sagde store Claus, „men

faaer jeg ikke Havqvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle Dig, kan Du troe!"

„O nei! vær ikke saa slem!" og saa gik de hen til Aaen. Da Qvæget, som var tørstig, saae Vandet, løb det Alt hvad det kunde, for at komme ned at drikke.

„See, hvor det skynder sig!" sagde lille Claus; „det længes efter at komme ned paa Bunden igjen!"

„Ja hjelp nu først mig!" sagde store Claus, „for ellers faaer Du Prygl!" og saa krøb han i den store Sæk, som havde ligget tværs over Ryggen paa en af Tyrene. „Læg en Steen i, for ellers er jeg bange, jeg ikke synker!" sagde store Claus.

„Det gaaer nok!" sagde lille Claus, men lagde dog en stor Steen i Sækken, bandt Baandet fast til, og stødte saa til den: Plump! der laae store Claus ude i Aaen og sank strax ned til Bunds.

„Jeg er bange, han ikke finder Qvæget!" sagde lille Claus, og drev saa hjem med hvad han havde.

Prindsessen paa Ærten.

Der var en Gang en Prinds; han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Prindsesse. Saa reiste han hele Verden rundt, for at finde saadan en, men allevegne var der Noget i Veien, Prindsesser vare der nok af, men om det var rigtige Prindsesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid var der Noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da hjem igjen og var saa bedrøvet, for han vilde saa gjerne have en virkelig Prindsesse.

En Aften blev det da et frygteligt Veir; det lynede og tordnede, Regnen skyllede ned, det var ganske forskrækkeligt! Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfor. Men Gud hvor hun saae ud af Regnen og det onde Veir! Vandet løb ned af hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind af Næsen paa Skoen og ud af Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prindsesse.

„Ja, det skal vi nok faae at vide!" tænkte den gamle Dronning, men hun sagde ikke Noget, gik ind i Sovekamret, tog alle Sengklæderne af og lagde en Ært paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Matrasser, lagde dem ovenpaa Ærten, og saa endnu tyve Edderduuns-Dyner ovenpaa Matrasserne.

Der skulde nu Prindsessen ligge om Natten.

Om Morgenen spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

„O forskrækkeligt slet!" sagde Prindsessen, „jeg har næsten ikke lukket mine Øine den hele Nat! Gud veed, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget Haardt, saa jeg er ganske bruun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forskrækkeligt!".

Saa kunde de see, at det var en rigtig Prindsesse, da hun gjennem de tyve Matrasser og de tyve Edderduuns-Dyner havde mærket Ærten. Saa ømskindet kunde der Ingen være, uden en virkelig Prindsesse.

Prindsen tog hende da til Kone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Prindsesse, og Ærten kom paa Konstkamret, hvor den endnu er at see, dersom Ingen har taget den.

See, det var en rigtig Historie!

Den lille Idas Blomster.

„Mine stakkels Blomster ere ganske døde!" sagde den lille Ida. „De vare saa smukke i Aftes, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gjøre de det?" spurgte hun

Studenten, der sad i Sophaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjerter med smaa Madamer i, der dandsede; Blomster og store Slotte, hvor Dørene kunde lukkes op; det var en lystig Student! „Hvorfor see Blomsterne saa daarlige ud i Dag?“ spurgte hun igjen og viste ham en heel Bouquet, der var ganske vissen.

„Ja veed Du, hvad de feile?“ sagde Studenten. „Blomsterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!“

„Men Blomsterne kunne jo ikke dandse!“ sagde den lille Ida.

„Jo,“ sagde Studenten, „naar det bliver mørkt, og vi Andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!“

„Kan der ingen Børn komme med paa det Bal!“

„Jo,“ sagde Studenten, „smaa bitte Gaaseurter og Liliecovaller!“

„Hvor dandse de peneste Blomster?“ spurgte lille Ida.

„Har Du ikke tidt været ude af Porten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Sommeren, hvor den deilige Have er med de mange Blomster? Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til Dig, naar Du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtignok Bal, kan Du troe!“

„Jeg var derude i Haven i Gaar med min Moder!“ sagde Ida, „men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster mere! hvor ere de? I Sommer saae jeg saa mange!“

„De ere inde paa Slottet!“ sagde Studenten. „Du maa vide, at ligesaa snart Kongen og alle Hoffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne strax fra Haven op paa Slottet og ere lystige. Det skulde Du see! De to allersmukkeste Roser sætte sig paa Thronen, og saa ere de Konge og Dronning. Alle de røde Hanekamme stille sig op ved Siden, og staae og bukke, de ere Kammerjunkere. Saa komme alle de nydeligste

Blomster, og da er der stort Bal; de blaae Violer forestille smaa Søcadetter, de dandse med Hyacinther og Crocus, som de kalde Frøkener! Tulipanerne og de store gule Lilier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver dandset net, og at det gaaer peent til!"

„Men," spurgte lille Ida, „er der Ingen, som gjør Blomsterne Noget, fordi de dandse paa Kongens Slot?"

„Der er Ingen, som rigtig veed af det!" sagde Studenten. „Somme Tider, om Natten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der skal passe paa derude, han har et stort Knippe Nøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bag ved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. „„Jeg kan lugte, her ere nogle Blomster inde!"" siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke see dem."

„Det er morsomt," sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. „Men kunde jeg heller ikke see Blomsterne?"

„Jo," sagde Studenten, „husk bare paa, naar Du kommer derud igjen, at kige ind ad Vinduet, saa seer Du dem nok. Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang guul Paaskelilie i Sophaen og strakte sig, hun bildte sig ind at være en Hofdame!"

„Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme derud? Kan de komme den lange Vei?"

„Ja, det kan Du troe!" sagde Studenten, „for naar de ville, saa kunne de flyve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de see næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne af Stilken høit op i Luften, og have da slaaet med Bladene, ligesom de vare smaa Vinger, og saa fløi de; og da de førte sig godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved Dagen, skulde ikke hjem igjen, og sidde stille paa Stilken, og saa blev Bladene tilsidst til virkelige Vinger. Det har Du jo selv seet! Det kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde i den botaniske Have aldrig have været ude paa Kongens Slot, eller veed, at

der er saa lystigt der om Natten. Nu skal jeg derfor sige Dig Noget, saa vil han blive saa forbauset, den botaniske Professor, der boer ved Siden af, Du kjender ham jo nok? Naar Du kommer ind i hans Have, skal Du fortælle en af Blomsterne, at der er stort Bal ude paa Slottet, saa siger den det igjen til alle de andre, og da flyve de afsted; kommer da Professoren ud i Haven, saa er der ikke en eneste Blomst, og han kan slet ikke forstaae, hvor de ere henne."

„Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!"

„Nei, det kunne de rigtignok ikke!" svarede Studenten; „men saa gjøre de Pantomime! Har Du ikke nok seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!"

„Kan Professoren da forstaae Pantomime?" spurgte Ida.

„Ja, det kan Du troe! Han kom en Morgen ned i sin Have og saae en stor Brændenelde staae og gjøre Pantomime med Bladene til en deilig rød Nellike; den sagde: Du er saa nydelig og jeg holder saa meget af Dig! men saadant Noget kan Professoren nu slet ikke lide, og slog strax Brændenelden over Bladene, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenelde."

„Det var morsomt!" sagde den lille Ida og loe.

„Er det at bilde Barnet saadant Noget ind!" sagde den kjedelige Cancelliraad, der var kommen i Besøg og sad i Sophaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede alle Tider, naar han saae ham klippe de løierlige, morsomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertetyv; snart en gammel Hex, der red paa en Kost og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Cancelliraaden ikke lide, og saa sagde han, ligesom nu, „er det Noget at bilde Barnet ind! det er den dumme Phantasie!"

Men den lille Ida syntes dog, det var saa mor-

somt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at dandse hele Natten, de vare bestemt syge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet Legetøi, der stod paa et peent lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Dukkesengen laae hendes Dukke, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: „Du maa virkelig staae op, Sophie, og tage til Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stakkels Blomster ere syge, og saa maae de ligge i din Seng, maaskee de da blive raske!" og saa tog hun Dukken op, men den saae saa tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den var vred, fordi den ikke maatte beholde sin Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Dukkesengen, trak det lille Tæppe heelt op om dem og sagde, nu skulde de ligge smukt stille, saa vilde hun koge Theevand til dem, at de kunde blive raske og komme op i Morgen, og hun trak Gardinerne tæt om den lille Seng, for at Solen ikke skulde skinne dem ind i Øinene.

Hele Aftenen igjennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for Vinduerne, hvor hendes Moders deilige Blomster stod, baade Hyacinther og Tulipaner, og saa hviskede hun ganske sagte: Jeg veed nok, I skal paa Bal i Nat! men Blomsterne lod, som om de Ingenting forstod og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommen i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?" Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancelliraaden skjændte paa og sagde, vilde bilde hende Noget ind. Der var ganske stille i Sove-

kamret, hvor Ida laae; Natlampen brændte henne paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?“ sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetøi. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte, og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

„Nu dandse vist alle Blomsterne derinde!“ sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!“ men hun turde ikke staae op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Bare de dog vilde komme herind,“ sagde hun; men Blomsterne kom ikke og Musiken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deiligt, hun krøb ud af sin lille Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kigede ind i Stuen. Nei, hvor det var morsomt, hvad hun fik at see.

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gjennem Vinduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacintherne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der var slet ingen flere i Vinduet, der stod tomme Potter; nede paa Gulvet dandsede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordenlig Kjæde og holdt hverandre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Claveret sad en stor, guul Lilie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen ad ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange, gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa lige saadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange, gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Tacten til den deilige Musik. Slet Ingen mærkede den lille Ida. Nu saae hun en stor, blaa Crocus hoppe midt op paa Bordet,

hvor Legetøiet stod, gaae lige hen til Dukkesengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre, at de ogsaa vilde med at dandse. Den gamle Røgmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pene Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøiede.

Det var ligesom om Noget faldt ned af Bordet, Ida saae derhen, det var Fastelavns-Riset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oven i sad en lille Voxdukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Cancelliraaden gik med; Fastelavns-Riset hoppede paa sine tre røde Træbeen midt ind imellem Blomsterne, og trampede ganske stærkt, for det dandsede Masurka, og den Dands kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Voxdukken paa Fastelavns-Riset blev lige med Eet stor og lang, snurrede sig rundt ovenover Papirsblomsterne og raabte ganske høit: „Er det at bilde Barnet saadant Noget ind! det er den dumme Phantasie!" og saa lignede Voxdukken ganske accurat Cancelliraaden med den brede Hat, saae ligesaa guul og gnaven ud; men Papirsblomsterne slog ham om de tynde Been, og saa krøb han sammen igjen og blev en lille bitte Voxdukke. Det var saa morsomt at see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavns-Riset blev ved at dandse, og Cancelliraaden maatte dandse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille, gule Voxdukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for ham, især de, der havde ligget i Dukkesengen, og saa lod Fastelavns-Riset være. I det Samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Dukke, Sophie, laae ved saa meget andet Legetøi; Røgmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste

Sophie sig op, og saae ganske forundret rundt omkring. „Her er nok Bal!" sagde hun; „hvorfor er der Ingen, der har sagt mig det?"

„Vil Du dandse med mig?" sagde Røgmanden.

„Jo, Du er en peen Een at dandse med!" sagde hun og vendte ham Ryggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte: at nok en af Blomsterne vilde komme og engagere hende, men der kom Ingen, saa hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke Een. Røgmanden dandsede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt!

Da nu ingen af Blomsterne syntes at see Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde slaaet sig, og de vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke slaaet sig, og alle Idas Blomster sagde Tak for den deilige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet hvor Maanen skinnede, dandsede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøiet, og hun sagde, de maatte gjerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! i Morgen ere vi ganske døde; men siig til den lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Canarifuglen ligger, saa voxe vi op igjen til Sommer og blive meget smukkere!"

„Nei, I maae ikke døe!" sagde Sophie, og saa kyssede hun Blomsterne; i det Samme gik Salsdøren op, og en heel Mængde deilige Blomster kom dandsende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to deilige Roser, og de havde smaa Guldkroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkøier og Nelliker, og de hilsede til alle Sider. De havde Musik med, store Valmuer og Pæoner blæste i Ærtebælge, saa de vare ganske røde i

Hovedet. De blaae Klokker og de smaa hvide Sommergjække klingede, ligesom de havde Bjælder paa. Det var en morsom Musik. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dandsede Allesammen, de blaae Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Liliecorvallerne. Og alle Blomsterne kyssede hverandre, det var nydeligt at see! Tilsidst sagde Blomsterne hverandre god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hén i Sengen, hvor hun drømte om Alt, hvad hun havde seet.

Da hun næste Morgen kom op, gik hun strax hen til det lille Bord, for at see om Blomsterne vare der endnu, hun trak Gardinet til Side fra den lille Seng, ja, der laae de Allesammen, men de vare ganske visne, meget mere end i Gaar. Sophie laae i Skuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saae ganske søvnig ud.

„Kan Du huske, hvad Du skulde sige mig?" sagde den lille Ida, men Sophie saae aldeles dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

„Du er slet ikke god," sagde Ida, „og de dandsede dog Allesammen med Dig." Saa tog hun en lille Papirsæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde de døde Blomster ind i den. „Det skal være Eders nydelige Liigkiste," sagde hun, „og naar siden de norske Fættere komme herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til Sommer kunne voxe op og blive endnu meget smukkere!"

De norske Fættere vare to raske Drenge, de hed Jonas og Adolph; deres Fader havde foræret dem to nye Flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Flitsbuerne paa Skulderen, og den lille Ida bag efter med de døde Blomster i den nydelige Æske; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kyssede først Blomsterne, satte dem saa med Æsken ned i Jorden, og Adolph og Jonas skjød med Flitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

Tommelise.

Der var en Gang en Kone, som saa gjerne vilde have sig et lille bitte Barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulde faae et fra; saa gik hun hen til en gammel Hex og sagde til hende: „Jeg vilde saa inderlig gjerne have et lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg dog skal faae et fra?“

„Jo, det skal vi nok komme ud af!“ sagde Hexen. „Der har Du et Bygkorn, det er slet ikke af det Slags, som groer paa Bondemandens Mark, eller som Hønsene faae at spise, læg det i en Urtepotte, saa skal Du faae Noget at see!“

„Tak skal Du have!“ sagde Konen og gav Hexen tolv Skilling, gik saa hjem, plantede Bygkornet, og strax voxte der en stor deilig Blomst op, den saae ganske ud som en Tulipan, men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„Det er en nydelig Blomst!“ sagde Konen, og kyssede den paa de smukke røde og gule Blade, men lige idet hun kyssede, gav Blomsten et stort Knald, og aabnede sig. Det var en virkelig Tulipan, kunde man see, men midt inde i Blomsten, paa den grønne Stol, sad der en lille bitte Pige, saa fiin og yndig, hun var ikke uden en Tomme lang, og derfor kaldtes hun Tommelise.

En stadselig lakeret Valnødskal fik hun til Vugge, blaae Violblade vare hendes Matrasser og et Rosenblad hendes Overdyne; der sov hun om Natten, men om Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en Tallerken, som hun havde lagt en heel Krands om med Blomster, der stak deres Stilke ned i Vandet; her flød et stort Tulipanblad, og paa det maatte Tommelise sidde og seile fra den ene Side af Tallerkenen til den anden; hun havde to hvide Hestehaar at roe med. Det saae just deiligt ud. Hun kunde ogsaa synge, o saa fiint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

En Nat, som hun laae i sin smukke Seng, kom der en hæslig Skrubtudse hoppende ind ad Vinduet; der var en Rude itu. Skrubtudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede lige ned paa Bordet, hvor Tommelise laae og sov under det røde Rosenblad.

„Det var en deilig Kone til min Søn!“ sagde Skrubtudsen, og saa tog hun fat i Valnødskallen, hvor Tommelise sov, og hoppede bort med hende gjennem Ruden, ned i Haven.

Der løb en stor, bred Aa; men lige ved Bredden var det sumpet og muddret; her boede Skrubtudsen med sin Søn. Uh! han var ogsaa styg og fæl, lignede ganske sin Moder; „koax, koax, brekke-ke-kex!“ det var Alt hvad han kunde sige, da han saae den nydelige lille Pige i Valnødskallen.

„Snak ikke saa høit, for ellers vaagner hun!“ sagde den gamle Skrubtudse, „hun kunde endnu løbe fra os, for hun er saa let som et Svaneduun! vi ville sætte hende ud i Aaen paa et af de brede Aakandeblade, det er for hende, der er saa let og lille, ligesom en Ø! der kan hun ikke løbe bort, mens vi gjøre Stadsestuen i Stand nede under Mudderet, hvor I skulle boe og bygge!“

Ude i Aaen voxte der saa mange Aakander med de brede grønne Blade, der see ud som de flyde ovenpaa Vandet; det Blad, som var længst ude, var ogsaa det allerstørste; der svømmede den gamle Skrubtudse ud og satte Valnødskallen med Tommelise.

Den lille bitte Stakkel vaagnede ganske tidlig om Morgenen, og da hun saae, hvor hun var, begyndte hun saa bitterligt at græde, for der var Vand paa alle Sider af det store grønne Blad, hun kunde slet ikke komme i Land.

Den gamle Skrubtudse sad nede i Mudderet og pyntede sin Stue op med Siv og gule Aaknappe, der skulde være rigtig net for den nye Svigerdatter, svømmede saa med den stygge Søn ud til Bladet, hvor Tommelise stod; de vilde hente hendes pene Seng,

den skulde sættes op i Brudekamret, før hun selv kom der. Den gamle Skrubtudse neiede saa dybt i Vandet for hende og sagde: „her skal Du see min Søn, han skal være din Mand, og I skal boe saa deiligt nede i Mudderet!“

„Koax, koax! brekke-ke-kex!“ det var Alt, hvad Sønnen kunde sige.

Saa toge de den stadselige, lille Seng og svømmede bort med den, men Tommelise sad ganske alene og græd paa det grønne Blad, for hun vilde ikke boe hos den fæle Skrubtudse eller have hendes hæslige Søn til sin Mand. De smaa Fisk, som svømmede nede i Vandet, havde nok seet Skrubtudsen og hørt, hvad hun sagde, derfor stak de Hovederne op, de vilde dog see den lille Pige. Saasnart de fik hende at see, fandt de hende saa yndig, og det gjorde dem saa ondt, at hun skulde ned til den stygge Skrubtudse. Nei, det skulde aldrig skee. De flokkede sig nede i Vandet rundt om den grønne Stilk, der holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med Tænderne Stilken over, og saa fløb Bladet ned ad Aaen, bort med Tommelise, langt bort, hvor Skrubtudsen ikke kunde komme.

Tommelise seilede forbi saa mange Steder, og de smaa Fugle sad i Buskene, saae hende og sang: „Hvilken nydelig, lille Jomfru!“ Bladet med hende svømmede længere og længere bort; saaledes reiste Tommelise udenlands.

En deilig, lille, hvid Sommerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende, og satte sig tilsidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide Tommelise, og hun var saa fornøiet, for nu kunde Skrubtudsen ikke naae hende og der var saa deiligt, hvor hun seilede; Solen skinnede paa Vandet, det var ligesom det skinnende Guld. Saa tog hun sit Livbaand, bandt den ene Ende om Sommerfuglen, den anden Ende af Baandet satte hun fast i Bladet; det gled da meget hurtigere afsted og hun med, for hun stod jo paa Bladet.

I det Samme kom der en stor Oldenborre flyvende,

den fik hende at see, og i Øieblikket slog den sin Klo om hendes smekkre Liv og fløi op i Træet med hende, men det grønne Blad svømmede ned ad Aaen og Sommerfuglen fløi med, for han var bunden til Bladet og kunde ikke komme løs.

Gud, hvor den stakkels Tommelise blev forskrækket, da Oldenborren fløi op i Træet med hende, men hun var dog allermeest bedrøvet for den smukke, hvide Sommerfugl, hun havde bundet fast til Bladet: dersom han nu ikke kunde komme løs, maatte han jo sulte ihjel. Men det brød Oldenborren sig ikke noget om. Den satte sig med hende paa det største, grønne Blad i Træet, gav hende det Søde af Blomsterne at spise og sagde, at hun var saa nydelig, skjøndt hun slet ikke lignede en Oldenborre. Siden kom alle de andre Oldenborrer, der boede i Træet, og gjorde Visit; de saae paa Tommelise, og Frøken-Oldenborrerne trak paa Følehornene og sagde: „Hun har dog ikke mere end to Been, det seer ynkeligt ud." „Hun har ingen Følehorn!" sagde de. „Hun er saa smekker i Livet, fy! hun seer ud ligesom et Menneske! Hvor hun er styg!" sagde alle Hun-Oldenborrerne, og saa var Tommelise dog saa nydelig! det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de Andre sagde, hun var hæslig, saa troede han det tilsidst ogsaa og vilde slet ikke have hende; hun kunde gaae, hvor hun vilde. De fløi ned af Træet med hende og satte hende paa en Gaaseurt; der græd hun, fordi hun var saa styg, at Oldenborrerne ikke vilde have hende, og saa var hun dog den Deiligste, man kunde tænke sig, saa fiin og klar som det skjønneste Rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stakkels Tommelise ganske alene i den store Skov. Hun flettede sig en Seng af Græsstraa og hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde det ikke regne paa hende; hun pillede det Søde af Blomsterne og spiste, og drak af Duggen, der hver Morgen stod paa Bladene; saaledes gik Sommer og Efteraar, men nu kom Vinteren, den

kolde, lange Vinter. Alle Fuglene, der havde sunget saa smukt for hende, fløi deres Vei, Træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde boet under, rullede sammen og blev kun en guul, vissen Stilk, og hun frøs saa forskrækkeligt, for hendes Klæder vare itu og hun var selv saa fiin og lille, den stakkels Tommelise, hun maatte fryse ihjel. Det begyndte at snee og hvert Sneefnug, der faldt paa hende, var som naar man kaster en heel Skuffe fuld paa os, thi vi ere store og hun var kun en Tomme lang. Saa svøbte hun sig ind i et vissent Blad, men det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

Tæt udenfor Skoven, hvor hun nu var kommen, laae en stor Kornmark, men Kornet var for længe siden borte, kun de nøgne, tørre Stubbe stode op af den frosne Jord. De vare ligesom en heel Skov for hende at gaae imellem, o, hun rystede saadan af Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dør. Den var et lille Hul inde under Korn-Stubbene. Der boede Markmusen luunt og godt, havde hele Stuen fuld af Korn, et deiligt Kjøkken og Spisekammer. Den stakkels Tommelise stillede sig indenfor Døren, ligesom en anden fattig Tiggerpige, og bad om et lille Stykke af et Bygkorn, for hun havde i to Dage ikke faaet det Mindste at spise.

„Du lille Stakkel!" sagde Markmusen, for det var i Grunden en god, gammel Markmuus, „kom Du ind i min varme Stue og spiis med mig!"

Da hun nu syntes godt om Tommelise, sagde hun: „Du kan gjerne blive hos mig i Vinter, men Du skal holde min Stue peen reen og fortælle mig Historier, for dem holder jeg meget af," og Tommelise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus forlangte og havde det da grumme godt.

„Nu faae vi nok snart Besøg!" sagde Markmusen, „min Nabo pleier hver Ugesdag at besøge mig. Han sidder bedre endnu inden Vægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels; bare Du kunde faae ham til Mand, saa var Du godt

forsørget; men han kan ikke see. Du maa fortælle ham de allerkjønneste Historier, Du veed!"

Men det brød Tommelise sig ikke om, hun vilde slet ikke have Naboen, for han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Visit i sin sorte Fløielspels, han var saa rig og saa lærd, sagde Markmusen, hans Huusleilighed var ogsaa over tyve Gange større, end Markmusens, og Lærdom havde han, men Solen og de smukke Blomster kunde han slet ikke lide, dem snakkede han ondt om, for han havde aldrig seet dem. Tommelise maatte synge, og hun sang baade „Oldenborre, flyv, flyv!" og „Munken gaaer i Enge," saa blev Muldvarpen forlibt i hende, for den smukke Stemmes Skyld, men han sagde ikke Noget, han var saadan en sindig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang Gang gjennem Jorden fra sit til deres Huus, i den fik Markmusen og Tommelise Lov til at spadsere, naar de vilde. Men han bad dem ikke blive bange for den døde Fugl, som laae i Gangen, det var en heel Fugl med Fjer og Næb, der vist var død for ganske nylig, da Vinteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor han havde gjort sin Gang.

Muldvarpen tog et Stykke Trøske i Munden, for det skinner jo ligesom Ild i Mørke, og gik saa foran og lyste for dem i den lange, mørke Gang: da de kom, hvor den døde Fugl laae, satte Muldvarpen sin brede Næse mod Loftet og stødte Jorden op, saa der blev et stort Hul, som Lyset kunde skinne ned igjennem. Midt paa Gulvet laae en død Svale, med de smukke Vinger trykket fast ned mod Siderne, Benene og Hovedet trukne ind under Fjerene; den stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde Tommelise saa ondt for den, hun holdt saa meget af alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sunget og qviddret saa smukt for hende, men Muldvarpen stødte til den med sine korte Been og sagde: „Nu piber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive født til en lille Fugl! Gud skee Lov, at ingen af mine Børn bliver det, saadan en Fugl har jo ingen Ting uden sit Qvivit og maa sulte ihjel til Vinteren!"

„Ja, det maa I, som en fornuftig Mand, nok sige," sagde Markmusen. „Hvad har Fuglen for alt sit Qvivit, naar Vinteren kommer? Den maa sulte og fryse; men det skal vel ogsaa være saa stort!"

Tommelise sagde ikke Noget, men da de to Andre vendte Ryggen til Fuglen, bøiede hun sig ned, skød Fjerene til Side, der laae over dens Hoved, og kyssede den paa de lukkede Øine. „Maaskee var det den, som sang saa smukt for mig i Sommer," tænkte hun, „hvor den skaffede mig megen Glæde, den kjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Hullet til, som Dagen skinnede igjennem, og fulgte saa Damerne hjem. Men om Natten kunde Tommelise slet ikke sove, saa stod hun op af sin Seng og flettede af Hø et stort, smukt Tæppe, og det bar hun ned og bredte rundt om den døde Fugl, lagde blød Bomuld, hun havde fundet i Markmusens Stue, paa Siderne af Fuglen, for at den kunde ligge varmt i den kolde Jord.

„Farvel, du smukke, lille Fugl!" sagde hun, „Farvel og Tak for din deilige Sang i Sommer, da alle Træerne vare grønne og Solen skinnede saa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det Samme ganske forskrækket, thi det var ligesom Noget bankede der indenfor. Det var Fuglens Hjerte. Fuglen var ikke død, den laae i Dvale, og var nu bleven opvarmet og fik Liv igjen.

Om Efteraaret saa flyve alle Svalerne bort til de varme Lande, men er der Een, der forsinker sig, saa fryser den saaledes, at den falder ganske død ned, bliver liggende, hvor den falder, og den kolde Snee lægger sig oven over.

Tommelise rystede ordenligt, saa forskrækket var hun bleven, for Fuglen var jo en stor, stor En imod hende, der kun var en Tomme lang, men hun tog dog Mod til sig, lagde Bomulden tættere om den stakkels Svale, og hentede et Krusemynteblad, hun selv havde havt til Overdyne, og lagde det over Fuglens Hoved.

Næste Nat listede hun sig igjen ned til den, og da

var den ganske levende, men saa mat, den kunde kun et lille Øieblik lukke sine Øine op og see Tommelise, der stod med et Stykke Trøske i Haanden, for anden Lygte havde hun ikke.

„Tak skal Du have, du nydelige, lille Barn!“ sagde den syge Svale til hende, „jeg er bleven saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan flyve igjen, ude i det varme Solskin!“

„O!“ sagde hun, „det er saa koldt udenfor, det sneer og fryser! bliv Du i din varme Seng, jeg skal nok pleie Dig!“

Hun bragte da Svalen Vand i et Blomsterblad, og den drak og fortalte hende, hvorledes den havde revet sin ene Vinge paa en Tornebusk og kunde derfor ikke flyve saa stærkt, som de andre Svaler, som da fløi bort, langt bort til de varme Lande. Den var da tilsidst falden ned paa Jorden, men Mere kunde den ikke huske, og vidste slet ikke, hvorledes den var kommen her.

Hele Vinteren blev den nu hernede og Tommelise var god imod den og holdt saa meget af den; hverken Muldvarpen eller Markmusen fik det Mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels, fattige Svale.

Saasnart Foraaret kom og Solen varmede ind i Jorden, sagde Svalen Farvel til Tommelise, der aabnede Hullet, som Muldvarpen havde gjort oven over. Solen skinnede saa deiligt ind til dem, og Svalen spurgte, om hun ikke vilde følge med, hun kunde sidde paa dens Ryg, de vilde flyve langt ud i den grønne Skov. Men Tommelise vidste, det vilde bedrøve den gamle Markmuus, om hun saaledes forlod hende.

„Nei, jeg kan ikke!“ sagde Tommelise. „Farvel, farvel! du gode, nydelige Pige!“ sagde Svalen og fløi ud i Solskinnet. Tommelise saae efter den, og Vandet kom i hendes Øine, for hun holdt saa meget af den stakkels Svale.

„Qvivit, qvivit!“ sang Fuglen og fløi ind i den grønne Skov. —

Tommelise var saa bedrøvet. Hun fik slet ikke Lov at komme ud i det varme Solskin; Kornet, der var saaet paa Ageren, hen over Markmusens Huus, voxte ogsaa høit op i Veiret, det var en heel tyk Skov for den stakkels, lille Pige, som jo kun var en Tomme lang.

„Nu skal Du i Sommer sye paa dit Udstyr!“ sagde Markmusen til hende, for nu havde Naboen, den kjedelige Muldvarp i den sorte Fløielspels, friet til hende. „Du skal have baade Uldent og Linned! Du skal have at sidde og ligge paa, naar Du bliver Muldvarpens Kone!“

Tommelise maatte spinde paa Haandteen, og Markmusen leiede fire Edderkopper til at spinde og væve Nat og Dag. Hver Aften gjorde Muldvarpen Visit og snakkede da altid om, at naar Sommeren fik Ende, saa skinnede Solen ikke nær saa varmt, den brændte jo nu Jorden fast, som en Steen; ja naar Sommeren var ude, saa skulde Brylluppet staae med Tommelise; men hun var slet ikke fornøiet, for hun holdt ikke noget af den kjedelige Muldvarp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og hver Aften, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døren, og naar saa Vinden skilte Toppene af Kornet ad, saa at hun kunde see den blaae Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, og ønskede saa meget, at hun igjen maatte faae den kjære Svale at see; men den kom aldrig mere, den fløi vist langt borte i den smukke, grønne Skov.

Da det nu blev Efteraar, havde Tommelise hele sit Udstyr færdigt.

„Om fire Uger skal Du have Bryllup!“ sagde Markmusen til hende. Men Tommelise græd og sagde, hun vilde ikke have den kjedelige Muldvarp.

„Sniksnak!“ sagde Markmusen, „gjør Dig ikke obsternasig, for ellers skal jeg bide Dig med min hvide Tand! Det er jo en deilig Mand, Du faaer! hans sorte Fløielspels har Dronningen selv ikke Mage til! Han har baade i Kjøkken og Kjælder. Tak Du Gud for ham!“

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen var allerede kommen for at hente Tommelise; hun skulde boe med ham dybt nede under Jorden, aldrig komme ud i den varme Sol, for den kunde han ikke lide. Det stakkels Barn var saa bedrøvet, hun skulde nu sige den smukke Sol Farvel, som hun dog hos Markmusen havde faaet Lov at see paa i Døren.

„Farvel, du klare Sol!“ sagde hun og rakte Armene høit op i Veiret, gik ogsaa en lille Smule udenfor Markmusens Huus; thi nu var Kornet høstet, og her stod kun de tørre Stubbe. „Farvel, farvel!“ sagde hun og slog sine smaa Arme om en lille, rød Blomst, der stod. „Hils den kjære Svale fra mig, dersom Du faaer ham at see!“

„Qvivit, qvivit!“ sagde det i det Samme over hendes Hoved; hun saae op, det var Svalen, der just kom forbi. Saasnart den saae Tommelise, blev den saa fornøiet; hun fortalte den, hvor nødig hun vilde have den stygge Muldvarp til Mand, og at hun saa skulde boe dybt under Jorden, hvor Solen aldrig skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

„Nu kommer den kolde Vinter,“ sagde Svalen, „jeg flyver langt bort til de varme Lande, vil Du følge med mig? Du kan sidde paa min Ryg! bind Dig kun fast med dit Livbaand, saa flyve vi bort fra den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bort over Bjergene til de varme Lande, hvor Solen skinner smukkere end her, hvor der altid er Sommer og deilige Blomster. Flyv kun med mig, du søde, lille Tommelise, som har reddet mit Liv, da jeg laae forfrossen i den mørke Jordkjælder!“

„Ja, jeg vil følge med Dig!“ sagde Tommelise, og satte sig op paa Fuglens Ryg, med Fødderne paa dens udbredte Vinge, bandt sit Bælte fast i en af de stærkeste Fjer, og saa fløi Svalen høit op i Luften, over Skov og over Sø, høit op over de store Bjerge, hvor der altid ligger Snee, og Tommelise frøs i den kolde Luft, men saa krøb hun ind under Fuglens varme

Fjer og stak kun det lille Hoved frem for at see al den Deilighed under sig.

Saa kom de til de varme Lande. Der skinnede Solen meget klarere end her, Himlen var to Gange saa høi og paa Grøfter og Gjerder voxte de deiligste, grønne og blaae Viindruer. I Skovene hang Citroner og Appelsiner, her duftede af Myrter og Krusemynter, og paa Landeveien løb de deiligste Børn og legede med store, brogede Sommerfugle. Men Svalen fløi endnu længer bort, og det blev smukkere og smukkere. Under de pragtfulde, grønne Træer ved den blaae Sø stod et skinnende, hvidt Marmorslot fra de gamle Tider, Viinrankerne snoede sig op om de høie Piller; der øverst oppe vare mange Svalereder, og i en af disse boede Svalen, som bar Tommelise. —

„Her er mit Huus!" sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een af de prægtigste Blomster ud, som groe dernede, saa skal jeg sætte Dig der og Du skal faae det saa velsignet, Du vil ønske Dig det!"

„Det var deiligt!" sagde hun, og klappede med de smaa Hænder.

Der laae en stor, hvid Marmorsøile, som var falden om paa Jorden og knækket i tre Stykker, men mellem disse voxte de smukkeste, store, hvide Blomster. Svalen fløi ned med Tommelise og satte hende paa et af de brede Blade; men hvor forundret blev hun ikke! der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid og gjennemsigtig, som om han var af Glas; den nydeligste Guldkrone havde han paa Hovedet og de deiligste, klare Vinger paa Skuldrene, selv var han ikke større end Tommelise. Han var Blomstens Engel. I hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne var Konge over dem Allesammen.

„Gud, hvor han er smuk!" hviskede Tommelise til Svalen. Den lille Prinds blev ganske forskrækket for Svalen, thi den var jo en heel Kæmpefugl imod ham, der var saa lille og fiin, men da han saae Tommelise, blev han saa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han

endnu havde seet. Derpaa tog han sin Guldkrone af sit Hoved og satte den paa hendes, spurgte, hvad hun hed og om hun vilde være hans Kone, saa skulde hun blive Dronning over alle Blomsterne! Ja det var rigtignok en Mand, anderledes, end Skrubtudsens Søn og Muldvarpen med den sorte Fløielspels. Hun sagde derfor Ja til den deilige Prinds, og fra hver Blomst kom en Dame eller Herre, saa yndige, at det var en Lyst; hver bragte Tommelise en Præsent, men den bedste af alle var et Par smukke Vinger af en stor, hvid Flue; de bleve heftede paa Tommelises Ryg og saa kunde hun ogsaa flyve fra Blomst til Blomst; der var saadan en Glæde, og Svalen sad oppe i sin Rede og sang for dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, for den holdt saa meget af Tommelise, og vilde aldrig have været skilt fra hende.

Du skal ikke hedde Tommelise!" sagde Blomstens Engel til hende, „det er et stygt Navn, og Du er saa smuk. Vi ville kalde Dig Maja!"

„Farvel! farvel!" sagde Svalen, og fløi igjen bort fra de varme Lande, langt bort tilbage til Danmark; der havde den en lille Rede over Vinduet, hvor Manden boer, som kan fortælle Eventyr, for ham sang den „qvivit, qvivit!" derfra have vi hele Historien.

Den nartige Dreng.

Der var en Gang en gammel Digter, saadan en rigtig god, gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forskrækkeligt ondt Veir udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad luunt og godt ved sin Kakkelovn, hvor Ilden brændte og Æblerne snurrede.

„Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stakler,

som ere ude i det Veir!" sagde han, for han var saadan en god Digter.

„O, luk mig op! jeg fryser og er saa vaad!" raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned og Blæsten ruskede i alle Vinduer.

„Du lille Stakkel!" sagde den gamle Digter, og gik hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske nøgen, og Vandet drev af hans lange, gule Haar. Han rystede af Kulde; var han ikke kommen ind, havde han vist maattet døe i det onde Veir.

„Du lille Stakkel!" sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faae Dig varmet! Viin og et Æble skal Du faae, for Du er en deilig Dreng!"

Det var han ogsaa. Hans Øine saae ud som to klare Stjerner, og skjøndt Vandet fløs ned ad hans gule Haar, krøllede det sig dog saa smukt. Han saae ud som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han en deilig Flitsbue, men den var ganske fordærvet af Regnen; alle Couleurerne paa de smukke Pile løb ud i hverandre af det vaade Veir.

Den gamle Digter satte sig ved Kakkelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine, og kogte sød Viin til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet og dandsede rundt om den gamle Digter.

„Du er en lystig Dreng!" sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?"

„Jeg hedder Amor!" svarede han, „kjender Du mig ikke? Der ligger min Flitsbue! den skyder jeg med, kan Du troe! See, nu bliver Veiret godt udenfor; Maanen skinner!"

„Men din Flitsbue er fordærvet!" sagde den gamle Digter.

„Det var slemt!" sagde den lille Dreng, tog den op og saae paa den. „O, den er allerede tør, har slet ikke

lidt nogen Skade! Strængen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!" saa spændte han den, lagde en Piil paa, sigtede og skød den gode, gamle Digter lige ind i Hjertet: „Kan Du nu see, at min Flitsbue ikke var fordærvet!" sagde han, loe ganske høit og løb sin Vei. Den uartige Dreng! saaledes at skyde paa den gamle Digter, der havde lukket ham ind i den varme Stue, været saa god mod ham og givet ham den deilige Viin og det bedste Æble.

Den gode Digter laae paa Gulvet og græd, han var virkelig skudt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: „fy! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig i Agt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!"

Alle de gode Børn, Piger og Drenge, han fortalte det til, toge sig saadan i Agt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspeculeret! Naar Studenterne gaae fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kjende ham, og saa tage de ham under Armen og troe, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaae fra Præsten, og naar de staae paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Tider efter Folk! Han sidder i den store Lysekrone paa Theatret og brænder i lys Lue, saa Folk troe, det er en Lampe, men de mærke siden noget Andet. Han løber i Kongens Have og paa Volden! ja, han har en Gang skudt din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal Du aldrig have Noget med at gjøre! han er efter alle Folk. Tænk en Gang, han skød endogsaa en Piil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadant Noget glemmer hun aldrig. Fy, den slemme Amor! Men nu kjender Du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng!

Reisekammeraten.

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, for hans Fader var meget syg og kunde ikke leve. Der var slet Ingen uden de To inde i den lille Stue; Lampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det var ganske sildigt paa Aftenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!“ sagde den syge Fader, „Vor Herre vil nok hjelpe Dig frem i Verden!“ og han saae med alvorlige, milde Øine paa ham, trak Veiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han slet Ingen i hele Verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkels Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kyssede den døde Faders Haand, græd saa mange salte Taarer, men tilsidst lukkede hans Øine sig, og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengefjæl.

Da drømte han en underlig Drøm; han saae, hvor Sol og Maane neiede for ham, og han saae sin Fader frisk og sund igjen og hørte ham lee, som han altid loe, naar han var rigtig fornøiet. En deilig Pige, med Guldkrone paa sit lange, smukke Haar, rakte Johannes Haanden, og hans Fader sagde: „seer Du, hvilken Brud Du har faaet? Hun er den Deiligste i hele Verden.“ Saa vaagnede han, og alt det Smukke var borte, hans Fader laae død og kold i Sengen, der var slet Ingen hos dem; den stakkels Johannes!

Ugen derefter blev den Døde begravet; Johannes gik tæt bag Kisten, kunde nu ikke mere saae den gode Fader at see, som havde holdt saa meget af ham; han hørte, hvor de kastede Jorden ned paa Kisten, saae nu det sidste Hjørne af den, men ved den næste Skuffe Jord, der blev kastet ned, var det ogsaa borte; da var det ligesom hans Hjerte vilde gaae i Stykker, saa bedrøvet var han. Rundt om sang de en Psalme, det klang saa smukt, og Taarerne kom Johannes i Øinene,

han græd, og det gjorde godt i hans Sorg. Solen skinnede deiligt paa de grønne Træer, ligesom den vilde sige: „Du skal ikke være saa bedrøvet, Johannes! kan Du see, hvor smuk blaa Himlen er; deroppe er nu din Fader og beder den gode Gud, at det altid maa gaae Dig vel!"

„Jeg vil altid være god!" sagde Johannes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en Glæde, naar vi see hinanden igjen! hvor der vil være Meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange Ting, lære mig saa Meget af alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa Jorden. O hvor det vil blive en Glæde!"

Johannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilte derved, medens Taarerne endnu løb ham ned over Kinderne. De smaa Fugle sad oppe i Kastanietræerne og qviddrede, „qvivit, qvivit!" de vare saa fornøiede, skjøndt de jo vare med ved Begravelsen, men de vidste nok, at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Vinger, langt smukkere og større end deres, var nu lykkelig, fordi han havde været god her paa Jorden, og derover vare de fornøiede. Johannes saae, hvor de fløi fra de grønne Træer, langt ud i Verden, og han fik da ogsaa saadan Lyst til at flyve med. Men først skar han et stort Trækors til at sætte paa sin Faders Grav, og da han om Aftenen bragte det derhen, var Graven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt saa meget af den kjære Fader, som nu var død.

Tidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Bylt sammen, gjemte i sit Bælte hele sin Arvepart, der var 50 Rdlr. og et Par Sølvskillinger, dermed vilde han vandre ud i Verden. Men først gik han hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav, læste sit „Fadervor" og sagde: „Farvel, du kjære Fader! Jeg vil altid være et godt Menneske, og saa tør Du nok bede den gode Gud, at det maa gaae mig godt!"

Ude paa Marken, hvor Johannes gik, stode alle

Blomsterne saa friske og deilige i det varme Solskin, og de nikkede i Vinden, ligesom om de vilde sige: „Velkommen i det Grønne! Er her ikke nydeligt?“ Men Johannes dreiede sig endnu en Gang om, for at see den gamle Kirke, hvor han, som lille Barn, var døbt, hvor han hver Søndag med sin gamle Fader havde været i Kirke og sunget sin Psalme; da saae han høit oppe i et af Hullerne i Taarnet Kirke=Nissen staae med sin lille røde, spidse Hue, han skyggede for sit Ansigt med den bøiede Arm, da ellers Solen skar ham i Øinene. Johannes nikkede Farvel til ham, og den lille Nisse svingede sin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kyssede mange Gange paa Fingrene, for at vise, hvor godt han ønskede ham det, og at han ret maatte gjøre en lykkelig Reise.

Johannes tænkte paa, hvor meget Smukt han nu skulde faae at see i den store, prægtige Verden, og gik længer og længer bort, saa langt som han aldrig før havde været; han kjendte slet ikke de Byer, han kom igjennem, eller de Mennesker, han mødte, nu var han langt ude mellem Fremmede.

Den første Nat maatte han lægge sig at sove i en Høstak paa Marken, anden Seng havde han ikke. Men det var just nydeligt, syntes han, Kongen kunde ikke have det penere. Den hele Mark med Aaen, Høstakken og saa den blaae Himmel oven over, var just et smukt Sovekammer. Det grønne Græs med de smaa røde og hvide Blomster var Gulvtæppe, Hyldebuskene og de vilde Rosenhækker vare Blomsterbouquetter, og som Vandfad havde han hele Aaen med det klare, friske Vand, hvor Sivene neiede, og sagde baade god Aften og god Morgen. Maanen var en rigtig stor Natlampe, høit oppe under det blaae Loft, og den stak ikke Ild i Gardinerne; Johannes kunde sove ganske roligt, og han gjorde det ogsaa, vaagnede først igjen, da Solen stod op og alle de smaa Fugle rundt omkring sang: „god Morgen! god Morgen! Er Du ikke oppe?“

Klokkerne ringede til Kirke, det var Søndag; Folk gik hen at høre Præsten, og Johannes fulgte med

dem, sang en Psalme og hørte Guds Ord, og det var ham ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sunget Psalmer med sin Fader.

Ude paa Kirkegaarden var der saa mange Grave, og paa nogle voxte der høit Græs. Da tænkte Johannes paa sin Faders Grav, der ogsaa maatte komme til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og pynte den. Han satte sig da ned og rykkede Græsset af, reiste Trækorsene op, der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra Gravene, igjen paa deres Sted, idet han tænkte, maaskee at En gjør det Samme ved min Faders Grav, nu jeg ikke kan gjøre det!

Udenfor Kirkegaardsporten stod en gammel Tigger og støttede sig paa sin Krykke, Johannes gav ham de Sølvskillinger, han havde, og gik saa lykkelig og fornøiet længere frem, ud i den vide Verden.

Mod Aften blev det et forskrækkeligt ondt Veir, Johannes skyndte sig for at komme under Tag, men det blev snart mørk Nat; da naaede han endelig en lille Kirke, der laae ganske eensomt oppe paa en Høi; Døren stod til Lykke paa Klem, og han smuttede ind; her vilde han blive, til det onde Veir lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Krog!“ sagde han, „jeg er ganske træt, og kan nok trænge til at hvile mig lidt!“ saa satte han sig ned, foldede sine Hænder og læste sin Aftenbøn, og inden han vidste af det, sov og drømte han, mens det lynede og tordnede udenfor.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa Natten, men det onde Veir var trukket over, og Maanen skinnede ind ad Vinduerne til ham. Midt paa Kirkegulvet stod der en aaben Liigkiste med en død Mand i, for han var endnu ikke begravet. Johannes var slet ikke bange, for han havde en god Samvittighed, og han vidste nok, at de Døde gjør Ingen Noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende, slemme Folk stod tæt ved den døde Mand, der var sat herind i Kirken, før han blev lagt ned i Graven, de vilde gjøre ham Fortræd, ikke lade ham

ligge i sin Liigkiste, men kaste ham udenfor Kirkedøren, den stakkels, døde Mand.

„Hvorfor vil I gjøre det!“ spurgte Johannes, „det er ondt og slemt, lad ham sove i Jesu Navn!“

„O, Sniksnak!“ sagde de to fæle Mennesker, „han har narret os! han skylder os Penge, dem kunde han ikke betale, og nu er han oven i Kjøbet død, saa faae vi ikke en Skilling, derfor vil vi rigtig hevne os, han skal ligge som en Hund udenfor Kirkedøren!“

„Jeg har ikke meer end 50 Rdlr!“ sagde Johannes, „det er hele min Arvepart, men den vil jeg gjerne give Eder, naar I vil ærligt love mig, at lade den stakkels, døde Mand i Fred. Jeg skal nok komme ud af det, uden de Penge; jeg har sunde, stærke Lemmer, og Vor Herre vil altid hjelpe mig.“

„Ja,“ sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans Gjeld, skal vi saamænd ikke gjøre ham Noget, det kan Du være vis paa!“ og saa tog de Pengene, Johannes gav dem, loe ordenlig ganske høit over hans Godhed, og gik deres Vei; men Johannes lagde Liget til Rette igjen i Kisten, foldede Hænderne paa det, sagde Farvel og gik nok saa tilfreds gjennem den store Skov.

Rundt omkring, hvor Maanen kunde skinne ind imellem Træerne, saae han de yndigste, smaa Alfer lege nok saa lystigt; de lode sig ikke forstyrre, de vidste nok, han var et godt, uskyldigt Menneske, og det er kun de onde Folk, der ikke maae faae Alferne at see. Nogle af dem vare ikke større end en Finger og havde deres lange, gule Haar heftet op med Guldkamme, To og To gyngede de paa de store Dugdraaber, der laae paa Bladene og det høie Græs; somme Tider trillede Draaben, saa faldt de ned mellem de lange Græsstraa og der blev en Latter og Støi af de andre Smaapuslinger. Det var uhyre morsomt! De sang, og Johannes kjendte ganske tydeligt alle de smukke Viser, han havde lært som lille Dreng. Store, brogede Edderkopper, med Sølvkroner paa Hovedet, maatte fra den ene Hæk til den anden

spinde lange Hængebroer og Paladser, der, da den fine Dug faldt paa, saae ud som skinnende Glas i det klare Maaneskin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. De smaa Alfer krøb da ind i Blomsterknopperne, og Vinden tog i deres Broer og Slotte, der da fløi hen i Luften, som store Spindelvæv.

Johannes var nu kommen ud af Skoven, da en stærk Mandsstemme raabte bag ved ham: „Holla, Kammerat! hvorhen gjælder Reisen?"

„Ud i den vide Verden!" sagde Johannes. „Jeg har hverken Fader eller Moder, er en fattig Knøs, men Vor Herre hjelper mig nok!"

„Jeg vil ogsaa ud i den vide Verden!" sagde den fremmede Mand. „Skal vi To gjøre Følgeskab!"

„Ja nok!" sagde Johannes, og saa fulgtes de ad. De kom snart til at holde meget af hinanden, for de vare gode Mennesker begge To. Men Johannes mærkede nok, at den Fremmede var meget klogere end han, han havde været næsten hele Verden rundt og vidste at fortælle om alt det Mulige, der er til.

Solen var allerede høit oppe, da de satte sig under et stort Træ, for at spise deres Frokost; i det Samme kom der en gammel Kone. O, hun var saa gammel og gik ganske krum, støttede sig paa en Krykkestok, og havde paa sin Ryg et Knippe Brænde, som hun havde samlet i Skoven. Hendes Forklæde var heftet op, og Johannes saae, at tre store Riis af Bregner og Pilequiste stak ud fra det. Idet hun var ganske nær ved dem, gled hendes ene Fod, hun faldt om og gav et høit Skrig, for hun havde brækket sit Been, den stakkels, gamle Kone.

Johannes vilde strax, at de skulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Fremmede lukkede sin Vadsæk op, tog en Krukke frem, og sagde, at han havde her en Salve, der strax kunde gjøre hendes Been heelt og raskt, saa at hun selv kunde gaae hjem, og det som om hun aldrig havde brækket Benet. Men derfor vilde

han ogsaa, at hun skulde forære ham de tre Riis, hun havde i sit Forklæde.

„Det er godt betalt!" sagde den Gamle og nikkede ganske underligt med Hovedet; hun vilde ikke saameget gjerne af med sine Riis, men det var heller ikke saa rart, at ligge med Benet brækket; saa gav hun ham Risene, og ligesaa snart han havde gnedet Salven paa Benet, reiste ogsaa den gamle Mutter sig op og gik meget raskere end før. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at faae paa Apotheket.

„Hvad vil Du med de Riis?" spurgte Johannes nu sin Reisekammerat.

„Det er tre pene Urtekoste!" sagde han, „dem kan jeg just lide, for jeg er en løierlig Fyr!"

Saa gik de endnu et godt Stykke.

„Nei, hvor det trækker op!" sagde Johannes, og pegede ligefrem; „det er nogle forskrækkelige, tykke Skyer!"

„Nei," sagde Reisekammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene, de deilige, store Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skyen i den friske Luft! Det er herligt, kan Du troe! I Morgen ere vi vist saa langt ude i Verden!"

Det var ikke saa nær ved, som det saae ud; de behøvede en heel Dag at gaae, før de kom til Bjergene, hvor de sorte Skove voxte lige op mod Himlen, og hvor der var Stene ligesaa store som en heel By; det vilde rigtignok blive en svær Tour at komme der heelt over, men derfor gik ogsaa Johannes og Reisekammeraten ind i et Vertshuus, for at hvile sig godt og samle Kræfter til Marschen i Morgen.

Nede i den store Skjenkestue i Vertshuset vare saa mange Mennesker samlede, for der var en Mand, som gjorde Dukke-Komedie; han havde just stillet sit lille Theater op, og Folk sad rundt omkring for at see den Komedie, men allerforrest havde en gammel, tyk Slagter taget Plads, og det den allerbedste; hans store Bulbider, uh, den saae glubsk ud, sad ved Siden af ham og gjorde Øine, ligesom alle de Andre.

Nu begyndte Komedien, og det var en pen Komedie med en Konge og en Dronning, de sad paa en Fløiels Throne, havde Guldkroner paa Hovedet og lange Slæb paa Kjolerne, for det havde de Raad til. De nydeligste Trædukker med Glas-Øine og store Knebelsbarter stode ved alle Døre, og lukkede op og i, for at der kunde komme frisk Luft i Stuen. Det var just en deilig Komedie, og den var slet ikke sørgelig, men lige idet Dronningen reiste sig op og gik hen ad Gulvet, saa — ja Gud maa vide, hvad den store Bulbider tænkte; men da den tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa Theatret, tog Dronningen midt i hendes tynde Liv, saa det sagde „knik, knak!" Det var ganske forskrækkeligt!"

Den stakkels Mand, som gjorde den hele Komedie, blev saa forskrækket og saa bedrøvet for sin Dronning, for det var den allernydeligste Dukke, han havde, og nu havde den ækle Bulbider bidt Hovedet af hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han, som var kommen med Johannes, at han nok skulde gjøre hende i Stand; og saa tog han sin Krukke frem og smurte Dukken med den Salve, han hjalp den stakkels, gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. Ligesaa snart Dukken var smurt, blev den strax heel igjen, ja den kunde endogsaa selv røre alle sine Lemmer, man behøvede slet ikke at trække i Snoren; Dukken var som et levende Menneske, paa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som havde det lille Dukketheater, blev saa fornøiet, nu behøvede han slet ikke at holde paa den Dukke, den kunde jo dandse af sig selv. Det var der ingen af de Andre, der kunde.

Da det siden blev Nat, og alle Folk i Vertshuset vare gaaede i Seng, var der Een, der sukkede saa forskrækkelig dybt, og blev saa længe ved, saa de Allesammen stode op, for at see hvem det kunde være. Manden, der havde gjort Komedie, gik hen til sit lille Theater, for det var derinde, at Nogen sukkede. Alle Trædukkerne laae imellem hverandre, Kongen og alle

Drabanterne, og det var dem, som sukkede saa ynkeligt og stirrede med deres store Glas-Øine, for de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig af sig selv. Dronningen lagde sig lige ned paa sine Knæ, og rakte sin deilige Guldkrone i Veiret, mens hun bad: „tag kun den, men smør min Gemal og mine Hoffolk!“ da kunde den stakkels Mand, der eiede Komedien og alle Dukkerne, ikke lade være at græde, for det gjorde ham virkelig saa ondt for dem; han lovede strax Reisekammeraten, at han vilde give ham alle de Penge, han fik for sin Komedie næste Aften, naar han bare vilde smøre fire, fem af hans peneste Dukker; men Reisekammeraten sagde, at han forlangte slet ikke Andet, end den store Sabel, han havde ved sin Side, og da han fik den, smurte han sex Dukker, der strax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigerne, de levende Menneske-Piger, som saae derpaa, gave sig til at dandse med. Kudsken og Kokkepigen dandsede, Tjeneren og Stuepigen, alle de Fremmede, og Ildskuffen og Ildklemmen; men de To faldt om, lige i det de gjorde de første Spring, — jo det var en lystig Nat. —

Næste Morgen gik Johannes med sin Reisekammerat bort fra dem Allesammen, og op ad de høie Bjerge, og igjennem de store Granskove. De kom saa høit op, at Kirketaarnene dybt under dem tilsidst saae ud som smaa, røde Bær, nede i alt det Grønne, og de kunde see saa langt bort, mange, mange Mile, hvor de aldrig havde været. — Saameget Smukt af den deilige Verden havde Johannes aldrig før seet paa een Gang, og Solen skinnede saa varmt fra den friske, blaae Luft, han hørte ogsaa Jægerne blæse paa Valdhorn inde mellem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Vandet i Øinene af Glæde, og kunde ikke lade være at sige: „Du gode Vor Herre! jeg kunde kysse Dig, fordi Du er saa god mod os Allesammen, og har givet os al den Deilighed, der er i Verden!“

Reisekammeraten stod ogsaa med foldede Hænder, og saae ud over Skoven og Byerne, i det varme Sol-

skin. I det Samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Veiret: en stor, hvid Svane svævede i Luften; den var saa smuk, og sang, som de aldrig før havde hørt nogen Fugl synge; men det blev mere og mere svagt, den bøiede sit Hoved og sank ganske langsomt ned for deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Fugl.

„To saa deilige Vinger," sagde Reisekammeraten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Penge værd, dem vil jeg tage med mig! kan Du nu see, at det var godt, jeg fik en Sabel!" og saa hug han med eet Slag begge Vingerne af den døde Svane, dem vilde han beholde.

De reiste nu mange, mange Mile frem over Bjergene, til de tilsidst foran dem saae en stor Stad med over hundrede Taarne, der skinnede som Sølv i Solskinnet: midt i Byen var et prægtigt Marmorslot, tækket med det røde Guld, og her boede Kongen.

Johannes og Reisekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Vertshuset udenfor, at de kunde pynte sig, thi de vilde see pene ud, naar de kom paa Gaden. Verten fortalte dem, at Kongen var saadan en god Mand, der aldrig gjorde noget Menneske Noget, hverken det Ene eller det Andet, men at hans Datter, ja Gud bevare os! det var en slem Prindsesse. Deilighed havde hun nok af, Ingen kunde være saa smuk og indtagende, som hun, men hvad hjalp det, hun var en slem, ond Hex, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindser havde mistet deres Liv. — Alle Mennesker havde hun givet Lov at frie til hende; Enhver kunde komme, enten han var en Prinds, eller en Stodder, det kunde være lige Eet og det Samme; han skulde bare gjette tre Ting, hun spurgte ham om; kunde han det, saa vilde hun gifte sig med ham, og han skulde være Konge over det hele Land, naar hendes Fader døde; men kunde han ikke gjette de tre Ting, saa lod hun ham hænge eller halshugge, saa slem og ond var den deilige Prindsesse. Hendes Fader, den gamle Konge, var saa

bedrøvet derover, men han kunde ikke forbyde hende at være saa ond, for han havde een Gang sagt, han vilde aldrig have det Mindste at gjøre med hendes Kjærester, hun kunde selv gjøre, ligesom hun vilde. Hver Gang der kom en Prinds og skulde gjette, for at faae Prindsessen, saa kunde han ikke komme ud af det, og saa blev han hængt eller halshugget; de havde jo varet ham i Tide, han kunde lade være at frie. Den gamle Konge var saa bedrøvet over al den Sorg og Elendighed, at han en heel Dag om Aaret laae paa Knæ, med alle sine Soldater, og bad, at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun slet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, farvede det ganske sort, før de drak det, saaledes sørgede de, og Mere kunde de ikke gjøre.

„Den hæslige Prindsesse!“ sagde Johannes, „hun skulde virkelig have Riis, det kunde hun have godt af. Bare jeg var den gamle Konge, hun skulde nok komme til at spytte røde Grise!“

I det Samme hørte de Folk udenfor raabe Hurra. Prindsessen kom forbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glemte, hvor ond hun var, derfor raabte de Hurra. Tolv deilige Jomfruer, Allesammen i hvide Silkekjoler, og med en Guldtulipan i Haanden, red paa kulsorte Heste ved Siden af hende; Prindsessen selv havde en kridhvid Hest, pyntet med Diamanter og Rubiner, hendes Ridedragt var af det pure Guld, og Pidsken, hun havde i Haanden, saae ud, som den var en Solstraale; Guldkronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjerner oppe fra Himlen, og Kaaben var syet af over tusinde deilige Sommerfuglevinger; alligevel var hun meget smukkere, end alle hendes Klæder.

Da Johannes fik hende at see, blev han saa rød i sit Ansigt, som et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste Ord; Prindsessen saae jo ganske ud, som den deilige Pige med Guldkrone paa, han havde drømt om den Nat, hans Fader var død. Han fandt hende saa smuk, og kunde ikke lade være at holde saa meget af hende. Det var bestemt ikke sandt, sagde han, at hun

kunde være en ond Hex, der lod Folk hænge eller halshugge, naar de ikke kunde gjette, hvad hun forlangte af dem. „Enhver har jo Lov at frie til hende, endogsaa den fattigste Stodder, jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! for jeg kan ikke lade være!"

De sagde Allesammen, at det skulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae ham, ligesom alle de Andre. Reisekammeraten raadede ham ogsaa derfra, men Johannes meente, det gik nok godt, børstede sine Sko og sin Kjole, vaskede Ansigt og Hænder, kæmmede sit smukke, gule Haar, og gik saa ganske alene ind til Byen og op paa Slottet.

„Kom ind!" sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slobrok og broderede Tøfler, kom ham i Møde, Guldkronen havde han paa Hovedet, Scepteret i den ene Haand og Guldæblet i den anden. „Vi lidt!" sagde han, og fik Æblet op under Armen, for at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Scepter og Æble faldt paa Gulvet, og han maatte tørre Øinene i sin Slobrok. Den stakkels, gamle Konge!

„Lad være!" sagde han, „det gaaer Dig galt, ligesom alle de Andre. Nu skal Du bare see!" saa førte han Johannes ud i Prindsessens Lysthave; der saae forskrækkeligt ud! Oppe i hvert Træ hang tre, fire Kongesønner, der havde friet til Prindsessen, men ikke kunnet gjette de Ting, hun havde sagt dem. Hver Gang det blæste, ranglede alle Knoglerne, saa de smaa Fugle bleve forskrækkede og turde aldrig komme ind i den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Menneskebeen, og i Urtepotterne stode Dødningehoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Prindsesse.

„Her kan Du see!" sagde den gamle Konge, „det vil gaae Dig, ligesom alle de Andre, Du her seer, lad derfor heller være! Du gjør mig virkelig ulykkelig, for jeg tager mig det saa nær!"

Johannes kyssede den gode, gamle Konge paa Haanden og sagde, det gik nok godt, for han holdt saa meget af den deilige Prindsesse.

I det Samme kom Prindsessen selv, med alle sine Damer ridende ind i Slotsgaarden, de gik derfor ud til hende, og sagde god Dag. Hun var rigtignok deilig, rakte Johannes Haanden, og han holdt endnu meget mere af hende end før, hun kunde bestemt ikke være en slem, ond Hex, som alle Folk sagde om hende. De gik op i Salen, og de smaa Pager præsenterede Syltetøi og Pebernødder for dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde slet ikke spise Noget, og Pebernødderne vare ham ogsaa for haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes skulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele Raadet være forsamlede, og høre, hvorledes han kom ud af det med at gjette. Kom han godt ud af det, saa skulde han endnu komme to Gange til, men der var endnu aldrig Nogen, som havde gjettet den første Gang, og saa maatte de miste Livet.

Johannes var slet ikke bedrøvet for, hvorledes det vilde gaae ham, han var just fornøiet, tænkte kun paa den deilige Prindsesse og troede ganske vist, at den gode Gud nok hjalp ham, men hvorledes, det vidste han slet ikke og vilde heller ikke tænke derpaa. Han dandsede hen ad Landeveien, da han gik tilbage til Vertshuset, hvor Reisekammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at fortælle, hvor nydelig Prindsessen havde været imod ham, og hvor deilig hun var; han længtes allerede saa meget efter den næste Dag, han skulde derind paa Slottet, og forsøge sin Lykke med at gjette.

Men Reisekammeraten rystede med Hovedet og var ganske bedrøvet. „Jeg holder saa meget af Dig!" sagde han, „vi kunde endnu have været længe sammen, og nu skal jeg allerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johannes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Glæde den sidste Aften maaskee, vi ere sammen. Vi

ville være lystige, rigtig lystige; i Morgen, naar Du er borte, har jeg Lov til at græde!"

Alle Folk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en ny Frier til Prindsessen, og der var derfor en stor Bedrøvelse. Komediehuset blev lukket, alle Kagekonerne bandt sort Flor om deres Sukkergrise, Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kirken, der var saadan en Bedrøvelse, for det kunde jo ikke gaae Johannes bedre, end det var gaaet alle de andre Friere.

Ud paa Aftenen lavede Reisekammeraten en stor Bolle Punsch, og sagde til Johannes, at nu skulde de være rigtig lystige og drikke Prindsessens Skaal. Men da Johannes havde drukket to Glas, blev han saa søvnig, det var ham ikke muligt at holde Dinene oppe, han maatte falde i Søvn. Reisekammeraten løftede ham ganske sagte op fra Stolen, og lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev mørk Nat, tog han de to store Vinger, han havde hugget af Svanen, bandt dem fast paa sine Skuldre, det største Riis, han havde faaet af den gamle Kone, der faldt og brækkede Benet, stak han i sin Lomme, lukkede Vinduet op, og fløi saa ind over Byen, lige hen til Slottet, hvor han satte sig i en Krog, oppe under det Vindue, der gik ind til Prindsessens Sovekammer.

Det var ganske stille i hele Byen; nu slog Klokken tre Qvarteer til Tolv, Vinduet gik op, og Prindsessen fløi i en stor, hvid Kaabe og med lange, sorte Vinger hen over Byen, ud til et stort Bjerg; men Reisekammeraten gjorde sig usynlig, saaledes at hun slet ikke kunde see ham, fløi bag efter og pidskede paa Prindsessen med sit Riis, saa at der ordenlig kom Blod, hvor han slog. Uh, det var en Fart heelt igjennem Luften, Vinden tog i hendes Kaabe, der bredte sig ud til alle Sider, ligesom et stort Skibsseil, og Maanen skinnede igjennem den.

„Hvor det hagler! hvor det hagler!" sagde Prindsessen ved hvert Slag hun fik af Riset, og det kunde hun have godt af. Endelig kom hun da ud til Bjerget og bankede paa. Det rullede ligesom Torden, idet Bjer-

get aabnede sig, og Prindsessen gik derind, Reisekammeraten fulgte med, for slet Ingen kunde see ham, han var usynlig. De gik gjennem en stor, lang Gang, hvor Væggene gnistrede ganske forunderligt, det var over tusinde gloende Edderkopper, der løb op og ned ad Muren, og lyste ligesom Ild. Nu kom de i en stor Sal, bygget af Sølv og Guld, Blomster, saa store som Solsikker, røde og blaae, skinnede fra Væggene; men Ingen kunde plukke de Blomster, for Stilkene vare fæle, giftige Slanger, og Blomsterne vare Ild, der stod dem ud af Munden. Hele Loftet var besat med skinnende Sanct Hans-Orme og himmelblaae Flaggermuus, der sloge med de tynde Vinger; det saae ganske forunderligt ud. Midt paa Gulvet var en Throne, baaren af fire Hestebeenrade, som havde Seletøi af de røde Ild-Edderkopper, Thronen selv var af melkehvidt Glas, og Puderne til at sidde paa var smaa, sorte Muus, der bed hinanden i Halen. Oven over den var et Tag af rosenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste, smaa, grønne Fluer, der skinnede som Edelstene. Midt paa Thronen sad en gammel Trold, med Krone paa det stygge Hoved, og et Scepter i Haanden. Han kyssede Prindsessen paa hendes Pande, lod hende sidde ved Siden af sig paa den kostbare Throne, og nu begyndte Musiken. Store, sorte Græshopper spillede paa Mundharpe, og Uglen slog sig selv paa Maven, for den havde ingen Tromme. Det var en løierlig Concert. Smaa bitte Nisser, med en Lygtemand paa Huen, dandsede rundt i Salen. Ingen kunde see Reisekammeraten, han havde stillet sig lige bag ved Thronen, og hørte og saae alle Ting. Hoffolkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pene og fornemme, men Den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke Andet, end Kosteskafter med Kaalhoveder paa, som Trolden havde hexet Liv i, og givet de broderede Klæder. Men det kunde jo ogsaa være det Samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var dandset noget, fortalte Prindsessen til Trolden, at hun havde faaet en ny Frier og spurgte

derfor, hvad hun vel skulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen, naar han kom op paa Slottet.

„Hør!" sagde Trolden, „nu skal jeg sige Dig Noget! Du skal tage Noget meget let, for saa falder han slet ikke paa det. Tænk Du paa din ene Sko. Det gjetter han ikke. Lad saa Hovedet hugge af ham, men glem ikke, naar Du i Morgen Nat kommer herud igjen til mig, at bringe mig hans Øine, for dem vil jeg spise!"

Prindsessen neiede ganske dybt og sagde, hun skulde ikke glemme Øinene. Trolden lukkede nu Bjerget op, og hun fløi hjem igjen, men Reisekammeraten fulgte med og pryglede hende saa stærkt med Riset, at hun sukkede ganske dybt over det stærke Hagelveir, og skyndte sig alt hvad hun kunde med at komme igjennem Vinduet ind i sit Sovekammer; men Reisekammeraten fløi tilbage til Kroen, hvor Johannes endnu sov, løste sine Vinger af, og lagde sig saa ogsaa paa Sengen, for han kunde sagtens være træt.

Det var ganske tidligt paa Morgenen, da Johannes vaagnede, Reisekammeraten stod ogsaa op og fortalte, at han i Nat havde drømt en meget underlig Drøm om Prindsessen og hendes ene Sko, og bad ham derfor endelig at spørge, om Prindsessen ikke skulde have tænkt paa sin ene Sko. For det var jo det, han havde hørt af Trolden inde i Bjerget, men han vilde ikke fortælle Johannes Noget derom, men bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin ene Sko.

„Jeg kan ligesaa godt spørge om det Ene, som om det Andet," sagde Johannes, „maaskee kan det være ganske rigtigt hvad Du har drømt, for jeg troer nu alle Tider, Vor Herre hjelper mig nok! Men jeg vil dog sige Dig Farvel, for gjetter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig mere at see!"

Saa kyssede de hinanden, og Johannes gik ind til Byen og op paa Slottet. Hele Salen var ganske fyldt med Mennesker, Dommerne sad i deres Lænestole, og havde Edderduuns Dyner under Hovedet, for de havde saa Meget at tænke paa. Den gamle Konge stod op og

tørrede sine Øine i et hvidt Lommetørklæde. Nu traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere, end i Gaar, og hilsede saa kjærligt til dem Allesammen, men Johannes gav hun Haanden, og sagde: „God Morgen, Du!"

Nu skulde Johannes til at gjette, hvad hun havde tænkt paa. Gud hvor hun saae venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham sige det ene Ord: Sko, blev hun kridhvid i Ansigtet, og rystede over sin hele Krop, men det kunde ikke hjelpe hende Noget, for han havde gjettet rigtigt.

Hille den! hvor den gamle Konge blev glad; han slog en Kolbytte, saa det stod efter, og alle Folk klappede i Hænderne for ham og for Johannes, der nu havde gjettet rigtigt den første Gang.

Reisekammeraten straalede af Fornøielse, da han fik at vide, hvor godt det var gaaet af; men Johannes lukkede sine Hænder sammen og takkede den gode Gud, der vist nok vilde hjelpe ham igjen de to andre Gange. Næste Dag skulde der allerede gjettes igjen.

Aftenen gik ligesom den i Gaar. Da Johannes sov, fløi Reisekammeraten efter Prindsessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end forrige Gang, for nu havde han taget to Riis; Ingen fik ham at see, og han hørte alle Ting. Prindsessen vilde tænke paa sin Handske, og det fortalte han til Johannes, ligesom om det var en Drøm; Johannes kunde da nok gjette rigtigt, og der blev saadan en Glæde paa Slottet. Hele Hoffet slog Kolbytter, ligesom de havde seet Kongen gjøre den første Gang; men Prindsessen laae paa Sophaen og vilde ikke sige et eneste Ord. Nu kom det an paa, om Johannes kunde gjette den tredie Gang. Gik det godt, skulde han jo have den deilige Prindsesse og arve det hele Kongerige, naar den gamle Konge døde; gjettede han galt, saa skulde han miste sit Liv, og Trolden vilde spise hans smukke, blaae Øine.

Aftenen iforveien gik Johannes tidlig i sin Seng, læste sin Aftenbøn, og sov saa ganske roligt; men Reise-

kammeraten spændte Vingerne paa sin Ryg, bandt Sablen ved sin Side og tog alle tre Riis med sig, og fløi saa til Slottet.

Det var ganske bælgmørk Nat, det stormede, saa Tagstenene fløi af Husene, og Træerne inde i Haven, hvor Beenradene hang, svaiede ligesom Siv, naar det blæste; det lynede hvert Dieblik, og Tordenen rullede ligesom om det kun var et eneste Skrald, der varede hele Natten. Nu slog Vinduet op, og Prindsessen fløi ud; hun var saa bleg som en Død, men hun loe ad det onde Veir, syntes, det var ikke stærkt nok, hendes hvide Kaabe hvirvlede rundt i Luften, ligesom et stort Skibsseil, men Reisekammeraten pidskede hende saadan med sine tre Riis, saa Blodet dryppede ned paa Jorden, og hun tilsidst neppe kunde flyve længer. Endelig kom hun da ud til Bjerget.

„Det hagler og stormer," sagde hun; „aldrig har jeg været ude i saadant et Veir."

„Man kan ogsaa faae for Meget af det Gode," sagde Trolden. Nu fortalte hun ham, at Johannes ogsaa havde gjettet rigtigt anden Gang; gjorde han nu det Samme i Morgen, da havde han vundet, og hun kunde aldrig mere komme ud til ham i Bjerget, skulde aldrig kunne gjøre saadanne Troldkunster, som før; derfor var hun ganske bedrøvet.

„Han skal ikke kunne gjette!" sagde Trolden, „jeg skal nok finde paa Noget, han aldrig har tænkt paa! eller ogsaa maa han være en større Troldmand, end jeg. Men nu ville vi være lystige!" og saa tog han Prindsessen i begge Hænder, og de dandsede rundt med alle de smaa Nisser og Lygtemænd, der vare i Stuen; de røde Edderkopper sprang ligesaa lystigt op og ned ad Væggen, det saae ud som Ildblomsterne gnistrede. Uglen slog paa Tromme, Faarekyllingerne peb, og de sorte Græshopper blæste paa Mundharpe. Det var et lystigt Bal! —

Da de nu havde dandset længe nok, maatte Prindsessen hjem, for ellers kunde hun blive savnet paa Slottet;

Trolden sagde, han nok vilde følge hende, saa var de dog saa længe sammen endnu.

De fløi da afsted i det onde Veir, og Reisekammeraten sled sine tre Riis op paa deres Rygstykker; aldrig havde Trolden været ude i saadant et Hagelveir. Udenfor Slottet sagde han Farvel til Prindsessen, og hviskede i det Samme til hende: „tænk paa mit Hoved," men Reisekammeraten hørte det nok, og lige i det Øieblik Prindsessen smuttede igjennem Vinduet ind i sit Sovekammer, og Trolden vilde vende om igjen, greb han ham i hans lange, sorte Skjæg, og hug med Sablen hans ækle Troldhoved af lige ved Skuldrene, saa Trolden ikke en Gang fik det selv at see; Kroppen kastede han ud i Søen til Fiskene, men Hovedet dukkede han kun ned i Vandet, og bandt det saa ind i sit Silkelommetørklæde, tog det med hjem i Vertshuset, og lagde sig til at sove.

Næste Morgen gav han Johannes Lommetørklædet, men sagde, han ikke maatte løse det op, før Prindsessen spurgte, hvad det var, hun havde tænkt paa.

Der var saa mange Mennesker i den store Sal paa Slottet, at de stode op paa hverandre, ligesom Radiser, der ere bundne i et Knippe. Raadet sad i deres Stole med de bløde Hovedpuder, og den gamle Konge havde nye Klæder paa, Guldkronen og Scepteret var poleret, det saae stadseligt ud; men Prindsessen var ganske bleg, og havde en kulsort Kjole paa, ligesom hun skulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa?" sagde hun til Johannes, og strax løste han Lommetørklædet op, og blev selv ganske forskrækket, da han saae det fæle Troldhoved. Det gøs i alle Mennesker, for det var forskrækkeligt at see, men Prindsessen sad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke sige et eneste Ord: tilsidst reiste hun sig op og gav Johannes Haanden, for han havde jo gjettet rigtigt; hun saae hverken paa den Ene eller den Anden, men sukkede ganske dybt: „nu er Du min Herre! I Aften vil vi holde Bryllup!"

„Det kan jeg lide!" sagde den gamle Konge, „saa-

ledes skal vi have det!“ Alle Folk raabte Hurra, Vagtparaden gjorde Musik i Gaderne, Klokkerne ringede, og Kagekonerne tog det sorte Flor af deres Sukkergrise, for nu var der Glæde. Tre hele stegte Oxer, fyldte med Ænder og Høns, bleve satte midt paa Torvet, Enhver kunde der skære sig et Stykke; i Vandspringene sprang den deiligste Viin, og kjøbte man en Skillings-Kringle hos Bageren, fik man sex store Boller i Tilgift og det Boller med Rosiner i.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Soldaterne skød med Kanoner, og Drengene med Knaldperler, og der blev spist og drukket, klinket og sprunget oppe paa Slottet, alle de fornemme Herrer og deilige Frøkener dandsede med hverandre; man kunde langt borte høre, hvor de sang:

„Her er' saamange smukke Piger,
Som vil ha' dem en Svingom,
De begjere Tambourmarschen,
Smukke Pige, vend Dig om.
Dandser og tramper,
Saa Skosaalerne falde a'!“

Men Prindsessen var jo en Hex endnu, og holdt slet ikke Noget af Johannes; det huskede Reisekammeraten paa, og derfor gav han Johannes tre Fjer af Svanevingerne, og en lille Flaske med nogle Draaber i, sagde til ham, at han skulde lade sætte ved Brudesengen et stort Kar, fyldt med Vand, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, skulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Vandet, hvor han skulde dukke hende tre Gange, efter først at have kastet Fjerene og Draaberne deri, saa vilde hun blive fri for sin Trolddom, og komme til at holde saa meget af ham.

Johannes gjorde Alt, hvad Reisekammeraten havde raadet ham; Prindsessen skreg ganske høit, idet han dukkede hende ned under Vandet, og sprællede ham under Hænderne, som en stor, kulsort Svane, med gnistrende Øine; da hun anden Gang kom op over Vandet igjen, var Svanen hvid, paa en eneste sort Ring nær, den

havde om Halsen. Johannes bad fromt til Vor Herre, og lod Vandet tredie Gang spille hen over Fuglen, og i samme Øieblik forvandledes den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end før, og takkede ham med Taarer i sine deilige Øine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hofstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; til allersidst kom da Reisekammeraten, han havde sin Stok i Haanden og Vadsækken paa Nakken. Johannes kyssede ham saa mange Gange, sagde, han maatte ikke reise bort, han skulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans Lykke. Men Reisekammeraten rystede med Hovedet, og sagde saa mildt og venligt: „Nei, nu er min Tid omme. Jeg har kun betalt min Gjeld. Kan Du huske den døde Mand, de onde Mennesker vilde gjøre Fortræd. Du gav Alt, hvad Du eiede, for at han kunde have Ro i sin Grav. Den Døde er jeg!“

I det Samme var han borte. —

Bryllupppet varede nu en heel Maaned, Johannes og Prindsessen holdt saa meget af hinanden, og den gamle Konge levede mange fornøiede Dage og lod deres smaa bitte Børn ride Ranke paa sit Knæ og lege med sit Scepter; men Johannes var Konge over hele Riget.

Den lille Havfrue.

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den deiligste Kornblomst, og saa klart, som det reneste Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange Kirketaarne maatte stilles ovenpaa hverandre, for at række fra Bunden op over Vandet. Dernede boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun er den nøgne, hvide Sandbund; nei, der voxe de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilk og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiskene, smaa og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Koraller og de lange, spidse Vinduer af det allerklareste Rav, men Taget er Muslingskaller, der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer deiligt ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen dernede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham; hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gik hun med tolv Østers paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — Ellers fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprindsesser, hendes Sønnedøttre. De vare sex deilige Børn, men den Yngste var den Smukkeste af dem Allesammen, hendes Hud var saa klar og skjær som et Rosenblad, hendes Øine saa blaae som den dybeste Sø, men ligesom alle de Andre havde hun ingen Fødder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster voxte ud af Væggene. De store Rav-Vinduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prindsesser, spiste af deres Haand og lode sig klappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med ildrøde og mørkeblaae Træer, Frugterne straalede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, idet de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl-Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær; man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Luften og kun saae Himmel over og

under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man øine Solen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrømmede.

Hver af de smaa Prindsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; Een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en Anden syntes bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den Yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og eftertænksom, og naar de andre Søstre pyntede op med de forunderligste Ting, de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Stranding kommen ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepiil, den voxte herligt, og hang med sine friske Grene ud over den, ned mod den blaae Sandbund, hvor Skyggen viste sig violet og var i Bevægelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt Det, hun vidste om Skibe og Byer, Mennesker og Dyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjorde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fisk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaae hende, da de ikke havde seet en Fugl.

„Naar I fylde Eders femten Aar," sagde Bedstemoderen, „saa skulle I faae Lov til at dukke op af Havet, sidde i Maaneskin paa Klipperne og see de store Skibe, som seile forbi, Skove og Byer skulle I see!"

I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene femten Aar, men de Andre, — ja den Ene var et Aar yngre

end den Anden, den Yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar, før hun turde komme op fra Havets Bund og see, hvorledes det saae ud hos os. Men den Ene lovede den Anden at fortælle, hvad hun havde seet og fundet deiligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke Nok, der var saa Meget, de maatte have Besked om.

Ingen var saa længselsfuld som den Yngste, just hun, som havde længst Tid at vente og som var saa stille og tankefuld. Mangen Nat stod hun ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, hvor Fiskene sloge med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun see, rigtignok skinnede de ganske blege, men gjennem Vandet saae de meget større ud, end for vore Øine; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Mennesker; de tænkte vist ikke paa, at en deilig, lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjølen.

Nu var da den ældste Prindsesse femten Aar og turde stige op over Havfladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det Deiligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin paa en Sandbanke i den rolige Sø, og see tæt ved Kysten den store Stad, hvor Lysene blinkede, ligesom hundrede Stjerner, høre Musiken og den Larm og Støi af Vogne og Mennesker, see de mange Kirketaarne og Spiir, og høre hvor Klokkerne ringede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermeest efter alt Dette.

O! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, tænkte hun paa den store Stad med al den Larm og Støi, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Aaret efter fik den anden Søster Lov til at stige op igjennem Vandet og svømme hvorhen hun vilde. Hun

dukkede op, just i det Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste. Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de seilet hen over hende, men langt hurtigere end de, fløi, som et langt, hvidt Slør, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet, hvor Solen stod; hun svømmede hen imod den, men den sank, og Rosenskjæret slukkedes paa Havfladen og Skyerne.

Aaret efter kom den tredie Søster derop, hun var den Dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb i Havet. Deilige grønne Høie med Viinranker saae hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang, og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dukke under Vandet, for at køle sit brændende Ansigt. I en lille Bugt traf hun en heel Flok smaa Menneskebørn; ganske nøgne løb de og pladskede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løb forskrækkede deres Vei, og der kom et lille sort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før seet en Hund; den gjøede saa forskrækkeligt ad hende, at hun blev angest og søgte ud i den aabne Sø, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie og de nydelige Børn, som kunde svømme paa Vandet, skjøndt de ingen Fiskehale havde.

Den fjerde Søster var ikke saa dristig, hun blev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var just det Deiligste; man saae mange Mile bort rundt omkring sig, og Himlen ovenover stod ligesom en stor Glasklokke. Skibe havde hun seet, men langt borte, de saae ud som Strandmaager, de morsomme Delphiner havde slaaet Kolbytter, og de store Hvalfiske havde sprøitet Vand op af deres Næsebor, saa at det havde seet ud som hundrede Vandspring rundt om.

Nu kom Touren til den femte Søster; hendes Fødselsdag var netop om Vinteren, og derfor saae hun, hvad de Andre ikke havde seet første Gang. Søen tog sig

ganske grøn ud, og rundt om svømmede der store Iisbjerge; hvert saae ud som en Perle, sagde hun, og var dog langt større end de Kirketaarne, Menneskene byggede. I de forunderligste Skikkelser viste de sig og glimrede som Diamanter. Hun havde sat sig paa et af de største, og alle Seilere krydsede forskrækkede uden om, hvor hun sad og lod Blæsten flyve med sit lange Haar; men ud paa Aftenen blev Himlen overtrukken med Skyer, det lynede og tordnede, medens den sorte Sø løftede de store Iisblokke høit op og lod dem skinne ved de stærke Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angest og Gru, men hun sad rolig paa sit svømmende Iisbjerg og saae den blaae Lynstraale slaae i Zikzak ned i den skinnende Sø.

Den første Gang en af Søstrene kom over Vandet, var Enhver altid henrykt over det Nye og Smukke, hun saae, men da de nu, som voxne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maaneds Forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund tog de fem Søstre hverandre i Armene og stege i Række op over Vandet; deilige Stemmer havde de, smukkere, end noget Menneske, og naar det da trak op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa deiligt om, hvor smukt der var paa Havets Bund, og bade Søfolkene ikke være bange for at komme derned; men disse kunde ikke forstaae Ordene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Deiligheden dernede at see, thi naar Skibet sank, druknede Menneskene, og kom kun som Døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, stege høit op igjennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saae efter dem, og det var som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Taarer, og saa lider hun meget mere.

„Ak, var jeg dog femten Aar!“ sagde hun, „jeg

veed, at jeg ret vil komme til at holde af denne Verden derovenfor og af Menneskene, som bygge og boe deroppe!"

Endelig var hun da de femten Aar.

„See nu have vi Dig fra Haanden," sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. „Kom nu, lad mig pynte Dig, ligesom dine andre Søstre!" og hun satte hende en Krands af hvide Lilier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten var det Halve af en Perle; og den Gamle lod otte store Østers klemme sig fast ved Prindsessens Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa ondt!" sagde den lille Havfrue.

„Ja man maa lide noget for Stadsen!" sagde den Gamle.

O! hun vilde saa gjerne have rystet hele denne Pragt af sig og lagt den tunge Krands; hendes røde Blomster i Haven klædte hende meget bedre, men hun turde nu ikke gjøre det om. „Farvel!" sagde hun og steg saa let og klar, som en Boble, op gjennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løftede sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i den blegrøde Luft straalede Aftenstjernen saa klart og deiligt, Luften var mild og frisk og Havet blikstille. Der laae et stort Skib med tre Master, et eneste Seil var kun oppe, thi ikke en Vind rørte sig, og rundt om i Tougværket og paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saae ud, som om alle Nationers Flag vaiede i Luften. Den lille Havfrue svømmede lige hen til Kahytvinduet, og hver Gang Vandet løftede hende i Veiret, kunde hun see ind ad de speilklare Ruder, hvor saa mange pyntede Mennesker stode, men den Smukkeste var dog den unge Prinds med de store sorte Øine, han var vist ikke meget over sexten Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor skete al denne Stads. Matroserne dandsede paa Dækket, og da den unge Prinds traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Luften, de lyste som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forskrækket og dukkede

ned under Vandet, men hun stak snart Hovedet igjen op, og da var det ligesom om alle Himlens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun seet saadanne Ildkonster. Store Sole snurrede rundt, prægtige Ildfisk svingede sig i den blaae Luft, og Alting skinnede tilbage fra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde see hvert lille Toug, sagtens Menneskene. O hvor dog den unge Prinds var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og smilte, mens Musiken klang i den deilige Nat.

Det blev silde, men den lille Havfrue kunde ikke vende sine Øine bort fra Skibet og fra den deilige Prinds. De brogede Lygter bleve slukkede, Raketterne stege ikke mere i Veiret, der lød heller ingen flere Kanonskud, men dybt nede i Havet summede og brummede det; hun sad imedens paa Vandet og gyngede op og ned, saa at hun kunde see ind i Kahytten; men Skibet tog stærkere Fart, det ene Seil bredte sig ud efter det andet, nu gik Bølgerne stærkere, store Skyer trak op, det lynede langt borte. O, det vilde blive et skrækkeligt Veir! derfor toge Matroserne Seilene ind. Det store Skib gyngede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet reiste sig, ligesom store sorte Bjerge, der vilde vælte over Masten, men Skibet dukkede, som en Svane, ned imellem de høie Bølger og lod sig igjen løfte op paa de taarnende Vande. Det syntes den lille Havfrue just var en morsom Fart, men det syntes Søfolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knækkede midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet slingrede paa Siden, medens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saae den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv tage sig i Agt for Bjelker og Stumper af Skibet, der dreve paa Vandet. Eet Øieblik var det saa kullende mørkt, at hun ikke kunde øine det Mindste, men naar det saa lynede, blev det igjen saa klart, at hun kjendte dem Alle paa Skibet; Enhver tumlede sig det bedste han kunde; den unge Prinds søgte hun især efter, og hun saae ham,

da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Lige strax blev hun ganske fornøiet, for nu kom han ned til hende, men saa huskede hun, at Menneskene ikke kunne leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nei døe, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjelker og Planker, der drev paa Søen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun dukkede dybt under Vandet og steg igjen høit op imellem Bølgerne, og kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans Arme og Been begyndte at blive matte, de smukke Øine lukkede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havfrue kommen til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet, og lod saa Bølgerne drive hende med ham, hvorhen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Veir forbi; af Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var ligesom om Prindsens Kinder fik Liv derved, men Øinene bleve lukkede; Havfruen kyssede hans høie, smukke Pande og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kyssede ham igjen, og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saae hun foran sig det faste Land, høie, blaae Bjerge, paa hvis Top den hvide Snee skinnede, som var det Svaner, der laae; nede ved Kysten vare deilige grønne Skove, og foran laae en Kirke eller et Klofter, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Appelsintræer voxte der i Haven, og foran Porten stod høie Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, den var blikstille, men meget dyb, lige hen til Klippen, hvor det hvide, fine Sand var skyllet op; her svømmede hun hen med den smukke Prinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store, hvide Bygning, og der kom mange unge Piger igjennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høie

Stene, som ragede op af Vandet, lagde Sø-Skum paa sit Haar og sit Bryst, saa Ingen kunde see hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Prinds.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forskrækket, men kun et Øieblik, saa hentede hun flere Mennesker, og Havfruen saae, at Prindsen fik Liv, og at han smilte til dem Alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet ham; hun følte sig saa bedrøvet, at da han blev ført ind i den store Bygning, dukkede hun sorrigfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og tankefuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke Noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prindsen. Hun saae, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saae, hvor Sneen smeltede paa de høie Bjerge, men Prindsen saae hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trøst, at sidde i den lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Prindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de voxte, som i et Vildnis, ud over Gangene og flettede deres lange Stilke og Blade ind i Træernes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Tilsidst kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik strax alle de Andre det at vide, men heller ingen Flere end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Besked, hvem Prindsen var, hun havde ogsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom, lille Søster!“ sagde de andre Prindsesser, og med Armene om hinandens Skuldre stege de i en

lang Række op af Havet foran, hvor de vidste Prindsens Slot laae.

Dette var opført af en lyseguul, glindsende Steenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige, forgyldte Kupler hævede sig over Taget, og mellem Søilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saae ud som levende. Gjennem det klare Glas i de høie Vinduer saae man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Silkegardiner og Tæpper vare ophængte og alle Væggene prydede med store Malerier, som det ret var en Fornøielse at see paa. Midt i den største Sal pladskede et stort Springvand, Straalerne stode høit op mod Glaskuplen i Loftet, hvor igjennem Solen skinnede paa Vandet og paa de deilige Planter, der voxte i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de Andre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle Canal, under den prægtige Marmor-Altan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganske ene i det klare Maaneskin.

Hun saae ham mangen Aften seile med Musik i sin prægtige Baad, hvor Flagene vaiede; hun tittede frem mellem de grønne Siv, og tog Vinden i hendes lange, sølvhvide Slør og Nogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Vingerne.

Hun hørte mangen Nat, naar Fiskerne laae med Blus paa Søen, at de fortalte saa meget Godt om den unge Prinds, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halv død drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kyssede ham; han vidste slet Intet derom, kunde ikke en Gang drømme om hende.

Meer og meer kom hun til at holde af Menneskene, meer og meer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større end

hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høie Bjerge høit over Skyerne, og Landene, de eiede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øine. Der var saa Meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt, derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder, og hun kjendte godt til den høiere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene ovenfor Havet.

„Naar Menneskene ikke drukne," spurgte den lille Havfrue, „kunne de da altid leve, døe de ikke, som vi hernede paa Havet?"

„Jo!" sagde den Gamle, „de maae ogsaa døe, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre hundrede Aar, men naar vi saa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke en Gang en Grav hernede mellem vore Kjære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faae aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det en Gang skaaret over, kan det ikke grønnes igjen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efterat Legemet er blevet Jord; den stiger op igjennem den klare Luft, op til alle de skinnende Stjerner! ligesom vi dukke op af Havet og see Menneskenes Lande, saaledes dukke de op til ubekjendte, deilige Steder, dem vi aldrig faae at see."

„Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?" sagde den lille Havfrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faae Deel i den himmelske Verden!"

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!" sagde den Gamle, „vi have det meget lykkeligere og bedre, end Menneskene deroppe!"

„Jeg skal altsaa døe og flyde som Skum paa Søen, ikke høre Bølgernes Musik, see de deilige Blomster og den røde Sol! Kan jeg da slet Intet gjøre, for at vinde en evig Sjæl?" —

„Nei!" sagde den Gamle, „kun naar et Menneske fik Dig saa kjær, at Du var ham meer, end Fader og Moder, naar han med hele sin Tanke og Kjærlighed

hang ved Dig, og lod Præsten lægge sin høire Haand i din med Løfte om Troskab her og i al Evighed, da flød hans Sjæl over i dit Legeme og Du fik ogsaa Deel i Menneskenes Lykke. Han gav Dig Sjæl og beholdt dog sin egen. Men det kan aldrig skee! Hvad der just er deiligt her i Havet, din Fiskehale, finde de hæsligt deroppe paa Jorden, de forstaae sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to klodsede Støtter, som de kalde Been, for at være smuk!"

Da sukkede den lille Havfrue og saae bedrøvet paa sin Fiskehale.

„Lad os være fornøiede," sagde den Gamle, „hoppe og springe ville vi i de tre hundrede Aar, vi have at leve i, det er saamænd en god Tid nok, siden kan man dessfornøieligere hvile sig ud i sin Grav. I Aften skal vi have Hofbal!"

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig seer den paa Jorden. Vægge og Loft i den store Dandsesal vare af tykt men klart Glas. Flere hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stode i Rækker paa hver Side med en blaa, brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gjennem Væggene, saa at Søen der udenfor var ganske oplyst; man kunde see alle de utallige Fisk, store og smaa, som svømmede hen imod Glasmuren, paa nogle skinnede Skællene purpurrøde, paa andre syntes de Sølv og Guld. — Midt igjennem Salen flød en bred, rindende Strøm, og paa denne dandsede Havmænd og Havfruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Menneskene paa Jorden. Den lille Havfrue sang skjønnest af dem Alle, og de klappede i Hænderne for hende, og et Øieblik følte hun Glæde i sit Hjerte, thi hun vidste, at hun havde den skjønneste Stemme af Alle paa Jorden og i Havet. Men snart kom hun dog igjen til at tænke paa Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme den smukke Prinds og sin Sorg over ikke at eie, som han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun sig ud af sin Faders Slot, og mens Alt derinde var Sang og Lystighed, sad hun bedrøvet i

sin lille Have. Da hørte hun Valdhorn klinge ned igjennem Vandet, og hun tænkte: „nu seiler han vist deroppe! ham, som jeg holder mere af end Fader og Moder, ham, som min Tanke hænger ved og i hvis Haand jeg vilde lægge mit Livs Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og en udødelig Sjæl!. Mens mine Søstre dandse derinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til Havheren, hende jeg altid har været saa angest for, men hun kan maaskee raade og hjelpe!"

Nu gik den lille Havfrue ud af sin Have hen imod de brusende Malstrømme, bag hvilke Hexen boede. Den Vei havde hun aldrig før gaaet, her voxte ingen Blomster, intet Søgræs, kun den nøgne, graae Sandbund strakte sig hen imod Malstrømmene, hvor Vandet, som brusende Møllehjul, hvirvlede rundt og rev Alt, hvad det fik fat paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse knusende Hvirvler maatte hun gaae, for at komme ind paa Havhexens District, og her var et langt Stykke ikke anden Vei, end over varmt, boblende Dynd, det kaldte Hexen sin Tørvemose. Bag ved laae hendes Huus midt inde i en selsom Skov. Alle Træer og Buske vare Polyper, halv Dyr og halv Plante, de saae ud, som hundredhovede Slanger, der voxte ud af Jorden; alle Grene vare lange, slimede Arme, med Fingre som smidige Orme, og Led for Led bevægede de sig fra Roden til den yderste Spidse. Alt hvad de i Havet kunde gribe fat paa, snoede de sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den lille Havfrue blev ganske forskrækket staaende der udenfor; hendes Hjerte bankede af Angest, nær havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa Menneskets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange, flagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polyperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænderne lagde hun sammen over sit Bryst, og fløi saa afsted, som Fisken kan flyve gjennem Vandet, ind imellem de hæslige Polyper, der strakte deres smidige Arme og Fingre efter hende. Hun saae, hvor hver af dem havde Noget, den havde grebet, hundrede smaa Arme holdt det, som stærke

Jernbaand. Mennesker, som vare omkomne paa Søen og sunkne dybt derned, tittede som hvide Beenrade frem i Polypernes Arme. Skibsror og Kister holdt de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og qvalt, det var hende næsten det Forskrækkeligste.

Nu kom hun til en stor, slimet Plads i Skoven, hvor store, fede Vandsnoge boltrede sig og viste deres stygge, hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var reist et Huus af strandede Menneskers hvide Been; der sad Havheren og lod en Skrubtudse spise af sin Mund, ligesom Menneskene lade en lille Canarifugl spise Sukker. De hæslige, fede Vandsnoge kaldte hun sine smaa Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

„Jeg veed nok, hvad Du vil!“ sagde Havheren, „det er dumt gjort af Dig! alligevel skal Du faae din Villie, for den vil bringe Dig i Ulykke, min deilige Prindsesse. Du vil gjerne af med din Fiskehale og i Stedet for den have to Stumper at gaae paa ligesom Menneskene, for at den unge Prinds kan blive forlibt i Dig og Du kan faae ham og en udødelig Sjæl!“ I det Samme loe Heren saa høit og fælt, at Skrubtudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. „Du kommer netop i rette Tid,“ sagde Heren, „i Morgen, naar Sol staaer op, kunde jeg ikke hjelpe Dig, før igjen et Aar var omme. Jeg skal lave Dig en Drik, med den skal Du, før Sol staaer op, svømme til Landet, sætte Dig paa Bredden der og drikke den, da skilles din Hale ad og snerper ind til hvad Menneskene kalde nydelige Been, men det gjør ondt, det er som det skarpe Sværd gik igjennem Dig. Alle, som see Dig, ville sige, Du er det deiligste Menneskebarn, de have seet! Du beholder din svævende Gang, ingen Dandserinde kan svæve som Du, men hvert Skridt, Du gjør, er som om Du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil Du lide alt Dette, saa skal jeg hjelpe Dig?“.

„Ja!“ sagde den lille Havfrue med bævende Stemme, og tænkte paa Prindsen og paa at vinde en udødelig Sjæl.

„Men husk paa," sagde Hexen, „naar Du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan Du aldrig mere blive en Havfrue igjen! Du kan aldrig stige ned igjennem Vandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder Du ikke Prindsens Kjærlighed, saa han for Dig glemmer Fader og Moder, hænger ved Dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge Eders Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faaer Du ingen udødelig Sjæl! den første Morgen efter at han er gift med en Anden, da maa dit Hjerte briste, og Du bliver Skum paa Vandet."

„Jeg vil det!" sagde den lille Havfrue og var bleg, som en Død.

„Men mig maa Du ogsaa betale!" sagde Hexen, „og det er ikke Lidet, hvad jeg forlanger. Du har den deiligste Stemme af Alle hernede paa Havets Bund, med den troer Du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal Du give mig. Det Bedste, Du eier, vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give Dig deri, at Drikken kan blive skarp, som et tveægget Sværd!"

„Men naar Du tager min Stemme," sagde den lille Havfrue, „hvad beholder jeg da tilbage!"

„Din deilige Skikkelse," sagde Hexen, „din svævende Gang og dine talende Øine, med dem kan Du nok bedaare et Menneskehjerte. Naa, har Du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skærer jeg den af, i Betaling, og Du skal faae den kraftige Drik!"

„Det skee!" sagde den lille Havfrue, og Hexen satte sin Kjedel paa, for at koge Trolddrikken. „Reenlighed er en god Ting!" sagde hun og skurede Kjedlen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridsede hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derned, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert Øieblik kom Hexen nye Ting i Kjedelen, og da det ret kogte, var det, som naar Krokodillen græder. Tilsidst var Drikken færdig, den saae ud som det klareste Vand!

„Der har Du den!" sagde Hexen og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

„Dersom Polypperne skulde gribe Dig, naar Du gaaer tilbage igjennem min Skov," sagde Hexen, „saa kast kun een eneste Draabe af denne Drik paa dem, da springe deres Arme og Fingre i tusinde Stykker!" men det behøvede den lille Havfrue ikke, Polypperne trak sig forskrækkede tilbage for hende, da de saae den skinnende Drik, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen og de brusende Malstrømme.

Hun kunde see sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dandsesal; de sov vist Alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaae bort fra dem. Det var, som hendes Hjerte skulde gaae itu af Sorg. Hun sneg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbede, kastede med Fingeren tusinde Kys hen imod Slottet og steg op igjennem den mørkeblaae Sø.

Solen var endnu ikke kommen frem, da hun saae Prindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede deiligt klart. Den lille Havfrue drak den brændende, skarpe Drik, og det var, som gik et tveægget Sværd igjennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laae som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun følte en svie̋nde Smerte, men lige for hende stod den deilige, unge Prinds, han fæstede sine kulsorte Øine paa hende, saa hun slog sine ned og saae, at hendes Fiskehale var borte, og at hun havde de nydeligste smaa, hvide Been, nogen lille Pige kunde have, men hun var ganske nøgen, derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange Haar. Prindsen spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommen her, og hun saae mildt og dog saa bedrøvet paa ham med sine mørkeblaae Øine, tale kunde hun jo ikke. Da tog han hende ved Haanden og førte hende ind i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som Hexen havde sagt hende

forud, som om hun traadte paa spidse Syle og skarpe Knive, men det taalte hun gjerne; ved Prindsens Haand steg hun saa let som en Boble, og han og Alle undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musselin fik hun paa, i Slottet var hun den Skjønneste af Alle, men hun var stum, kunde hverken synge eller tale. Deilige Slavinder, klædte i Silke og Guld, kom frem og sang for Prindsen og hans kongelige Forældre; Een sang smukkere end alle de Andre, og Prindsen klappede i Hænderne og smilte til hende, da blev den lille Havfrue bedrøvet, hun vidste, at hun selv havde sunget langt smukkere; hun tænkte: „O han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Evighed!"

Nu dandsede Slavinderne i yndige, svævende Dandse til den herligste Musik, da hævede den lille Havfrue sine smukke, hvide Arme, reiste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dandsede, som endnu Ingen havde dandset; ved hver Bevægelse blev hendes Deilighed endnu mere synlig, og hendes Øine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte derover, især Prindsen, som kaldte hende sit lille Hittebarn, og hun dandsede meer og meer, skjøndt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Prindsen sagde, at hun skulde altid være hos ham, og hun fik Lov at sove udenfor hans Dør paa en Fløiels Pude.

Han lod hende sye en Mandsdragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De rede igjennem de duftende Skove, hvor de grønne Grene slog hende paa Skuldrene og de smaa Fugle sang bag de friske Blade. Hun klatrede med Prindsen op paa de høie Bjerge, og skjøndt hendes fine Fødder blødte, saa de Andre kunde see det, loe hun dog deraf og fulgte ham, til de saae Skyerne seile nede under sig, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Prindsens Slot, naar om Natten de Andre sov, gik hun ud paa den brede Marmortrappe,

og det kølede hendes brændende Fødder, at staae i det kolde Søvand, og da tænkte hun paa dem dernede i Dybet.

Een Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa sorrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede ad dem, og de kjendte hende og fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem Allesammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saae hun, langt ude, den gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen, med sin Krone paa Hovedet; de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Landet, som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Prindsen kjærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, kjært Barn, men at gjøre hende til sin Dronning, faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllups-Morgen blive Skum paa Søen.

„Holder Du ikke meest af mig, blandt dem Allesammen?“ syntes den lille Havfrues Øine at sige, naar han tog hende i sine Arme og kyssede hendes smukke Pande.

„Jo, Du er mig kjærest,“ sagde Prindsen, „thi Du har det bedste Hjerte af dem Alle, Du er mig meest hengiven, og Du ligner en ung Pige, jeg en Gang saae, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib, som strandede, Bølgerne dreve mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste, den Yngste, der fandt mig ved Strandbredden og reddede mit Liv, jeg saae hende kun to Gange; hun var den Eneste, jeg kunde elske i denne Verden, men Du ligner hende, Du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl; hun hører det hellige Tempel til, og derfor har min gode Lykke sendt mig Dig, aldrig ville vi skilles!“ — „Ak, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!“ tænkte den lille Havfrue, „jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staaer, jeg sad bag Skummet og saae efter, om ingen Mennesker vilde komme. Jeg saae

den smukke Pige, som han holder mere af, end mig!" og Havfruen sukkede dybt, græde kunde hun ikke. „Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag, jeg vil pleie ham, elske ham, offre ham mit Liv!"

Men nu skal Prindsen giftes og have Nabokongens deilige Datter, fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser for at see Nabokongens Lande, hedder det nok, men det er for at see Nabokongens Datter, et stort Følge skal han have med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet og loe; hun kjendte Prindsens Tanker meget bedre, end alle de Andre. „Jeg maa reise!" havde han sagt til hende, „jeg maa see den smukke Prindsesse, mine Forældre forlange det, men tvinge mig til at føre hende her hjem, som min Brud, ville de ikke; jeg kan ikke elske hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet, som Du ligner; skulde jeg en Gang vælge en Brud, saa blev det snarere Dig, mit stumme Hittebarn med de talende Øine!" og han kyssede hendes røde Mund, legede med hendes lange Haar og lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det drømte om Menneske-Lykke og en udødelig Sjæl.

„Du er dog ikke bange for Havet, mit stumme Barn!" sagde han, da de stode paa det prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabokongens Lande; og han fortalte hende om Storm og Havblik, om selsomme Fiske i Dybet og hvad Dykkeren der havde seet, og hun smilte ved hans Fortælling, hun vidste jo bedre, end nogen Anden, Besked om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de Alle sov, paa Styrmanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Relingen af Skibet og stirrede ned igjennem det klare Vand, og hun syntes at see sin Faders Slot; øverst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride Strømme mod Skibets Kjøl. Da kom hendes Søstre op over Vandet, de stirrede sorrigfuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder,

hun vinkede ad dem, smilte og vilde fortælle, at Alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrengen nærmede sig hende og Søstrene dukkede ned, saa han blev i den Tro, at det Hvide, han havde seet, var Skum paa Søen.

Næste Morgen seilede Skibet ind i Havnen ved Nabokongens prægtige Stad. Alle Kirkeklokker ringede, og fra de høie Taarne blev blæst i Basuner, medens Soldaterne stode med vaiende Faner og blinkende Bajonetter. Hver Dag havde en Fest. Bal og Selskab fulgte paa hinanden, men Prindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langt derfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begjerlig efter at see hendes Skjønhed, og hun maatte erkjende den, en yndigere Skikkelse havde hun aldrig seet. Huden var saa fiin og skjær, og bag de lange, mørke Øienhaar smilede et Par sorteblaae, trofaste Øine.

„Det er Dig!" sagde Prindsen, „Dig, som har frelst mig, da jeg laae som et Liig ved Kysten!" og han trykkede sin rødmende Brud i sine Arme. „O jeg er alt for lykkelig!" sagde han til den lille Havfrue. „Det Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde Dig ved min Lykke, thi Du holder meest af mig blandt dem Alle!" Og den lille Havfrue kyssede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte briste. Hans Bryllups-Morgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Heroldeme rede om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Sølvlamper. Præsterne svingede Røgelsekar, og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Bispens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Øren hørte ikke den festlige Musik, hendes Øine saae ikke den hellige Ceremonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa Alt, hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom ombord

paa Skibet, Kanonerne lød, alle Flagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kongeligt Telt af Guld og Purpur og med de deiligste Hynder, der skulde Brudeparret sove i den stille, kølige Nat.

Seilene svulmede i Vinden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper og Søfolkene dandsede lystige Dandse paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den første Gang, hun dukkede op af Havet og saae den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dandsen, svævende, som Svalen svæver, naar den forfølges, og Alle tiljublede hende Beundring, aldrig havde hun dandset saa herligt; det skar som skarpe Knive i de fine Fødder, men hun følte det ikke; det skar hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften hun saae ham, for hvem hun havde forladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme og daglig lidt uendelige Qvaler, uden at han havde Tanke derom. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Luft som han, saae det dybe Hav og den stjerneblaae Himmel; en evig Nat uden Tanke og Drøm ventede hende, som ei havde Sjæl, ei kunde vinde den. Og Alt var Glæde og Lystighed paa Skibet til langt over Midnat, hun loe og dandsede med Dødstanken i sit Hjerte. Prindsen kyssede sin deilige Brud, og hun legede med hans sorte Haar, og Arm i Arm gik de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev tyst og stille paa Skibet, kun Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Relingen og saae mod Østen efter Morgenrøden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saae hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege, som hun; deres lange, smukke Haar flagrede ikke længer i Blæsten, det var afskaaret.

„Vi have givet det til Hexen, for at hun skulde bringe Hjelp, at Du ikke i denne Nat skal døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer Du hvor skarp? Før Sol staaer op, maa Du stikke den i Prindsens

Hjerte, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da voxe de sammen til en Fiskehale og Du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Vandet til os og leve dine tre hundrede Aar, før Du bliver det døde, salte Søskum. Skynd Dig! han eller Du maa døe, før Sol staaer op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort faldt for Hexens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd Dig, seer Du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle Minuter stiger Solen, og da maa Du døe!" og de udstødte et forunderligt dybt Suk og sank i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpurtæppet bort fra Teltet, og hun saae den deilige Brud sove med sit Hoved ved Prindsens Bryst, og hun bøiede sig ned, kyssede ham paa hans smukke Pande, saae paa Himlen, hvor Morgenrøden lyste meer og meer, saae paa den skarpe Kniv og fæstede igjen Øinene paa Prindsen, der i Drømme nævnede sin Brud ved Navn, hun kun var i hans Tanker, og Kniven zittrede i Havfruens Haand, — men da kastede hun den langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor den faldt, det saae ud, som piplede der Blodsdraaber op af Vandet. Endnu en Gang saae hun med halvbrustne Blik paa Prindsen, styrtede sig fra Skibet ned i Havet, og hun følte, hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde Havskum, og den lille Havfrue følte ikke til Døden, hun saae den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gjennemsigtige, deilige Skabninger; hun kunde gjennem dem see Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodie, men saa aandig, at intet menneskeligt Øre kunde høre den, ligesom intet jordisk Øie kunde see dem; uden Vinger svævede de ved deres egen Lethed gjennem Luften. Den lille Havfrue saae, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig meer og meer op af Skummet.

„Til hvem kommer jeg?" sagde hun, og hendes Stemme klang som de andre Væsners, saa aandigt, at ingen jordisk Musik kan gjengive det.

„Til Luftens Døttre!“ svarede de Andre. „Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig faae den, uden hun vinder et Menneskes Kjærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Luftens Døttre have heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig een. Vi flyve til de varme Lande, hvor den lune Pestluft dræber Menneskene; der vifte vi Køling. Vi sprede Blomsternes Duft gjennem Luften og sende Vederqvægelse og Lægedom. Naar vi i tre hundrede Aar have stræbt at gjøre det Gode, vi kunne, da faae vi en udødelig Sjæl og tage Deel i Menneskenes evige Lykke. Du stakkels, lille Havfrue har med dit hele Hjerte stræbt efter det Samme, som vi, Du har lidt og taalt, hævet Dig til Luftaandernes Verden, nu kan Du selv gjennem gode Gjerninger skabe Dig en udødelig Sjæl om tre hundrede Aar.“

Og den lille Havfrue løftede sine klare Arme op mod Guds Sol, og for første Gang følte hun Taarer. — Paa Skibet var igjen Støi og Liv, hun saae Prindsen med sin smukke Brud søge efter hende, veemodigt stirrede de paa det boblende Skum, som om de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. Usynlig kyssede hun Brudens Pande, smilte til ham og steg med de andre Luftens Børn op paa den rosenrøde Sky, som seilede i Luften.

„Om tre hundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!“

„Ogsaa tidligere kunne vi komme der!“ hviskede Een. „Usynligt svæve vi ind i Menneskenes Huse, hvor der er Børn, og for hver Dag vi finde et godt Barn, som gjør sine Forældre Glæde og fortjener deres Kjærlighed, forkorter Gud vor Prøvetid. Barnet veed ikke, naar vi flyve gjennem Stuen, og naar vi da af Glæde smile over det, da tages et Aar fra de tre hundrede, men see vi et uartigt og ondt Barn, da maae vi græde Sorgens Graad, og hver Taare lægger en Dag til vor Prøvetid!“ —

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke, nye Klæder, at han gav alle sine Penge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Komedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjole for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: „Keiseren er i Klædeskabet!“ —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gave sig ud for at være Væverе og sagde, at de forstode at væve det deiligste Tøi, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mønstrene var noget usædvanligt smukt, men de Klæder, som bleve syede af Tøiet, havde den forunderlige Egenskab, at de bleve usynlige for ethvert Menneske, som ikke duede i sit Embede, eller ogsaa var utilladelig dum.

„Det var jo nogle deilige Klæder,“ tænkte Keiseren; „ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige, der ikke due til det Embede, de have; jeg kan kjende de Kloge fra de Dumme, ja det Tøi maa strax væves til mig!“ og han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de skulde begynde paa deres Arbeide.

De satte ogsaa to Væverstole op, lode som om de arbeidede, men de havde ikke det Mindste paa Væven. Rask væk forlangte de den fineste Silke, og det prægtigste Guld; det puttede de i deres egen Pose og arbeidede med de tomme Væve, og det til langt ud paa Natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Tøiet!“ tænkte Keiseren, men han var ordenlig lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at Den, som var dum, eller slet passede til sit Embede, ikke kunde see det; nu troede han nok, at han ikke behøvede at være

bange for sig selv; men han vilde dog sende Nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Mennesker i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Tøiet havde, og Alle vare begjerlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Nabo var.

„Jeg vil sende min gamle, ærlige Minister hen til Væverne!“ tænkte Keiseren, „han kan bedst see, hvorledes Tøiet tager sig ud, for han har Forstand, og Ingen passer sit Embede bedre end han!“ —

Nu gik den gamle, skikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragere sad og arbeidede med de tomme Væve. „Gud bevar' os!“ tænkte den gamle Minister og spilede Øinene op, „jeg kan jo ikke see Noget!“ Men det sagde han ikke.

Begge Bedragerne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mønster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Væv, og den stakkels, gamle Minister blev ved at spile Øinene op, men han kunde ikke see Noget, for der var ingen Ting. „Herre Gud!“ tænkte han, „skulde jeg være dum? Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Mennesker vide! skulde jeg ikke due til mit Embede? Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan see Tøiet!“

„Naa, De siger ikke Noget om det!“ sagde den Ene, som vævede.

„O det er nydeligt! ganske allerkjæreste!“ sagde den gamle Minister og saae igjennem sine Briller, „dette Mønster og disse Farver! — ja, jeg skal sige Keiseren, at det behager mig særdeles!“

„Naa det fornøier os!“ sagde begge Væverne, og nu nævnede de Farverne ved Navn og det selsomme Mønster. Den gamle Minister hørte godt efter, for at han kunde sige det Samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det gjorde han.

Nu forlangte Bedragerne flere Penge, mere Silke og Guld, det skulde de bruge til Vævning. De stak Alt i deres egne Lommer, paa Væven kom ikke en Trevl, men de bleve ved, som før, at væve paa den tomme Væv.

Keiseren sendte snart igjen en anden skikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Vævningen, og om Tøiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom Ministeren, han saae og saae, men da der ikke var Noget uden de tomme Væve, kunde han ingen Ting see.

„Ja, er det ikke et smukt Stykke Tøi!“ sagde begge Bedragerne og viste og forklarede det deilige Mønster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!“ tænkte Manden, „det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var løierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!“ og saa roste han Tøiet, han ikke saae, og forsikkrede dem sin Glæde over de kjønne Couleurer og det deilige Mønster. „Ja det er ganske allerkjæreste!“ sagde han til Keiseren.

Alle Mennesker i Byen talte om det prægtige Tøi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Væven. Med en heel Skare af udsøgte Mænd, mellem hvilke de to gamle, skikkelige Embedsmænd vare, som før havde været der, gik han hen til begge de listige Bedragere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl og Traad.

„Ja er det ikke magnifique!“ sagde begge de skikkelige Embedsmænd. „Vil Deres Majestæt see, hvilket Mønster, hvilke Farver!“ og saa pegede de paa den tomme Væv, thi de troede, de Andre vistnok kunde see Tøiet.

„Hvad for Noget!“ tænkte Keiseren, „jeg seer ingen Ting! det er jo forfærdeligt! er jeg dum? Duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det Skrækkeligste, som kunde arrivere mig!“ „O, det er meget smukt!“ sagde Keiseren, „det har mit allerhøieste Bifald!“ og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Væv; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Følget, han havde med sig, saae og saae, men fik ikke Mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren: „O, det er meget smukt!“ og de raadede ham at tage i Klæder dette nye, prægtige Tøi første Gang, ved

den store Procession, som forestod. „Det er magnifique! nysseligt, excellent!“ gik det fra Mund til Mund, og de vare Allesammen saa inderligt fornøiede dermed.

Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Vævejunkere.

Hele Natten før den Formiddag, Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over sexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som om de toge Tøiet af Væven, de klippede i Luften med store Saxe, de syede med Synaale uden Traad og sagde tilsidst: „see nu er Klæderne færdige!“

Keiseren, med sine fornemste Cavalerer, kom selv derhen, og begge Bedragerne løftede den ene Arm i Veiret, ligesom om de holdt Noget, og sagde: „see her er Beenklæderne! her er Kjolen! her Kappen!“ og saaledes videre fort. „Det er saa let, som Spindelvæv! man skulde troe, man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det!“

„Ja!“ sagde alle Cavalererne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke Noget.

„Vil nu Deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage Deres Klæder af!“ sagde Bedragerne, „saa skal vi give Dem de nye paa, her henne foran det store Speil!“

Keiseren lagde alle sine Klæder, og Bedragerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og de toge ham om Livet, og de ligesom bandt Noget fast, det var Slæbet, og Keiseren vendte og dreiede sig for Speilet.

„Gud hvor det klæder godt! hvor det sidder deiligt!“ sagde de Allesammen. „Hvilket Mønster! hvilke Farver! det er en kostbar Dragt!“ —

„Udenfor staae de med Thronhimlen, som skal bæres over Deres Majestæt i Processionen!“ sagde Overceremoniemesteren.

„Ja jeg er jo i Stand!“ sagde Keiseren. „Sidder det ikke godt?“ Og saa vendte han sig nok en Gang for

Speilet, for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherrerne, som skulde bære Slæbet, famlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom om de toge Slæbet op; de gik og holdt i Luften, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingen Ting kunde see.

Og saa gik Keiseren i Processionen under den deilige Thronhimmel, og alle Mennesker paa Gaden og i Vinduerne sagde: „Gud hvor Keiserens nye Klæder ere mageløse! hvilket deiligt Slæb han har paa Kjolen! hvor det sidder velsignet!“ Ingen vilde lade sig mærke med, at han Intet saae, for saa havde han jo ikke duet i sit Embede, eller været meget dum. Ingen af Keiserens Klæder havde gjort saadan Lykke.

„Men han har jo ikke Noget paa!“ sagde et lille Barn. „Herre Gud, hør den Uskyldiges Røst!“ sagde Faderen, og den Ene hviskede til den Anden, hvad Barnet sagde.

„Han har ikke Noget paa, er der et lille Barn, der siger, han har ikke Noget paa!“

„Han har jo ikke Noget paa!“ raabte tilsidst hele Folket. Og det krøb i Keiseren, thi han syntes, de havde Ret, men han tænkte som saa: „nu maa jeg holde Processionen ud.“ Og saa holdt han sig endnu stoltere, og Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, som der slet ikke var.

Lykkens Kalosker.

I. En Begyndelse.

Det var i Kjøbenhavn, paa Østergade i et af Husene, ikke langt fra Kongens Nytorv, at der var stort Selskab, for det maa man have imellem, saa er det

gjort og saa kan man blive inviteret igjen. Den ene Halvdeel af Selskabet sad allerede ved Spilleborden, og den anden Halvdeel ventede paa, hvad der vilde komme ud af Fruens: „ja, nu skulde vi see til at finde paa Noget!“ Saavidt var man, og Samtalen gik som den kunde. Blandt Andet faldt ogsaa Talen paa Middelalderen, Enkelte ansaae denne for langt bedre end vor Tid, ja Justitsraad Knap forsvarede saa ivrig denne Mening, at Fruen strax holdt med ham, og Begge ivrede da mod Ørsteds Ord i Almanakken om gamle og nye Tider, hvori vor Tidsalder i det Væsenlige sættes øverst. Justitsraaden ansaae Kong Hans's Tid for den deiligste og allerlykkeligste.

Under al den Snak for og imod, der ikke blev afbrudt uden et Øieblik ved Avisen, der kom, men hvori der ikke stod Noget, som var værd at læse, ville vi gaae ud i det forreste Værelse, hvor Overtøi, Stokke, Paraplyer og Kalosker havde Plads. Her sad to Piger, en ung og en gammel; man skulde troe, at de vare komne for at følge deres Herskab, en eller anden gammel Frøken eller Enkefrue, men saae man lidt nøiere paa dem, saa begreb man snart, at de ikke vare almindelige Tjenestepiger, dertil vare deres Hænder for fine, deres Holdning og hele Bevægelse for kongelig, for det var den, og Klæderne havde ogsaa et ganske eget dristigt Snit. Det var to Feer, den Yngste var vel ikke Lykken selv, men en af hendes Kammerjomfruers Kammerpiger, der bringe de mindre Lykkens Gaver omkring, den Ældre saae saa inderlig alvorlig ud, det var Sorgen, hun gaaer altid selv i egen høie Person sine Ærender, saa veed hun, at de blive vel udførte.

De fortalte hinanden, hvor de denne Dag havde været; hun, som var Kammerjomfruens Kammerpige hos Lykken, havde endnu kun besørget nogle ubetydelige Ærender, hun havde, sagde hun, frelst en ny Hat fra Regnskyl, skaffet en ærlig Mand en Hilsen af et fornemt Nul og saadant Noget, men hvad hun endnu havde tilbage var noget ganske Ualmindeligt.

„Jeg maa da fortælle," sagde hun, „at det er min Fødselsdag i Dag, og til Ære for denne er mig betroet et Par Kalosker, som jeg skal bringe Menneskeheden. Disse Kalosker have den Egenskab, at Enhver, som faaer dem paa, øieblikkelig er paa det Sted eller i den Tid, hvor han helst vil være, ethvert Ønske med Hensyn til Tid eller Sted bliver strax opfyldt, og Mennesket saaledes endelig en Gang lykkelig hernede!"

„Jo, det kan Du troe!" sagde Sorgen, „han bliver saare ulykkelig og velsigner det Øieblik, han igjen er fri for Kaloskerne!"

„Hvor vil Du hen!" sagde den Anden, „nu stiller jeg dem her ved Døren, En tager Feil og bliver den Lykkelige!"

See det var den Samtale.

II. Hvorledes det gik Justitsraaden.

Det var sildigt; Justitsraad Knap, fordybet i Kong Hans's Tid, vilde hjem, og nu var det ham styret saa, at han, i Stedet for sine Kalosker, fik Lykkens paa og traadte ud paa Østergade; men han var ved Kaloskernes Tryllekraft traadt tilbage i Kong Hans's Tid, og derfor satte han Foden lige ud i Dynd og Mudder paa Gaden, eftersom der i de Tider endnu ikke fandtes Brolægning.

„Det er jo forfærdeligt, hvor sølet her er!" sagde Justitsraaden. „Hele Fortouget er væk og alle Lygterne slukkede!"

Maanen var endnu ikke kommen høit nok op, Luften desuden temmelig tyk, saa Alt rundt om flød hen i Mørke. Paa det nærmeste Hjørne hang imidlertid en Lanterne foran et Madonnabillede, men den Lysning var saa godt som ingen, han bemærkede den først, idet

han stod lige derunder og hans Øine faldt paa det malede Billede med Moderen og Barnet.

„Det er nok," tænkte han, „et Konstcabinet, hvor de have glemt at tage Skiltet ind!"

Et Par Mennesker, i Tidsalderens Dragt, gik ham forbi.

„Hvordan var det de saae ud! de kom nok fra Maskerade!"

Med Eet lød Trommer og Piber, stærke Blus lyste; Justitsraaden standsede og saae nu et forunderligt Tog komme forbi. Allerforrest gik en heel Trop Trommeslagere som ret artigt behandlede deres Instrument, dem fulgte Drabanter med Buer og Armbøsser. Den Fornemste i Toget var en geistlig Mand. Forbauset spurgte Justitsraaden, hvad Dette havde at betyde og hvo denne Mand var.

„Det er Sjællands Biskop!" svarede man.

„Herre Gud, hvad gaaer der af Bispen?" sukkede Justitsraaden og rystede med Hovedet, Bispen kunde det dog umuligt være. Grundende herover og uden at see til Høire eller Venstre gik Justitsraaden gjennem Østergade og over Høibroplads. Broen til Slotspladsen var ikke at finde, han skimtede en sid Aabred og stødte endelig her paa to Karle, der laae med en Baad.

„Vil Herren sættes over paa Holmen?" spurgte de.

„Over paa Holmen?" sagde Justitsraaden, der jo ikke vidste i hvilken Tidsalder han vandrede, „jeg vil ud paa Christianshavn i lille Torvegade."

Karlene saae paa ham.

„Siig mig bare, hvor Broen er!" sagde han. „Det er skjændigt, her ingen Lygter ere tændte, og saa er det et Søle, som om man gik i en Mose!"

Jo længer han talte med Baadsmændene, desto uforstaaeligere bleve de ham.

„Jeg forstaaer ikke jeres Bornholmsk!" sagde han tilsidst vred, og vendte dem Ryggen. Broen kunde han ikke finde; Rækværk var der heller ikke. „Det er en Skandale, som her seer ud!" sagde han. Aldrig havde

han fundet sin Tidsalder elendigere, end denne Aften. „Jeg troer, jeg vil tage en Droschke!“ tænkte han, men hvor vare Droschkerne? Ingen var at see. „Jeg faaer gaae tilbage til Kongens Nytorv, der holde vel Vogne, ellers kommer jeg nok aldrig ud paa Christianshavn!“

Nu gik han da til Østergade og var næsten igjennem den, idet Maanen kom frem.

„Herre Gud, hvad er det for et Stillads, de har stillet op!“ sagde han, ved at see Østerport, som paa den Tid havde Plads for Enden af Østergade.

Endelig fandt han en Laage, og gjennem denne kom han ud paa vort Nytorv, men det var en stor Enggrund; enkelte Buske struttede frem, og tværs over Engen gik en bred Canal eller Strøm. Nogle usle Træboder for de hallandske Skippere, efter hvilke Stedet havde Navnet Hallandsaas, laae paa den modsatte Bred.

„Enten seer jeg Fata Morgana, som man kalder det, eller jeg er fuld!“ jamrede Justitsraaden. „Hvad er dog Dette! hvad er dog Dette!“

Han vendte om igjen i den faste Tro, at han var syg; idet han kom ind i Gaden, saae han lidt nøiere paa Husene, de fleste vare Bindingsværk og mange havde kun Straatag.

„Nei, jeg er slet ikke vel!“ sukkede han, „og jeg drak dog kun eet Glas Punsch; men jeg kan ikke taale det! og det var ogsaa inderligt galt, at give os Punsch og varm Lax; det skal jeg ogsaa sige Agentinden! Skulde jeg gaae tilbage igjen og lade dem vide, hvorledes jeg har det? men det er saa flaut! og mon de ere oppe endnu!“

Han søgte efter Gaarden, men den var ikke til at finde.

„Det er dog forfærdeligt! jeg kan ikke kjende Østergade igjen! ikke een Boutik er der! gamle, elendige Rønner seer jeg, som om jeg var i Roeskilde eller Ringsted! Ak, jeg er syg! det kan ikke hjælpe at genere sig! Men hvor i Verden er dog Agentens Gaard? Den

er ikke sig selv mere! men derinde ere dog Folk oppe; ak! jeg er ganske vist syg!"

Nu stødte han paa en halvaaben Dør, hvor Lyset faldt ud igjennem Sprækken. Det var et af den Tids Herbergeersteder, en Art Ølhuus. Stuen havde Udseende af de holsteenske Diler; en Deel Godtfolk, bestaaende af Skippere, kjøbenhavnske Borgere og et Par Lærde sad her i dyb Discours ved deres Kruus og gav kun liden Akt paa ham, som traadte ind.

„Om Forladelse!" sagde Justitsraaden til Vertinden, som kom hen imod ham, „jeg har faaet saa inderlig Ondt! vil De ikke skaffe mig en Droschke ud til Christianshavn!"

Konen saae paa ham og rystede med Hovedet; derpaa tiltalte hun ham i det tydske Sprog. Justitsraaden antog, at hun ikke kunde den danske Tunge og fremførte derfor sit Ønske paa Tydsk; dette tilligemed hans Dragt bestyrkede Konen i, at han var en Udlænding; at han befandt sig ilde, begreb hun snart og gav ham derfor et Kruus Vand, rigtignok noget brak, det var hentet ude fra Brønden.

Justitsraaden støttede sit Hoved paa sin Haand, trak Veiret dybt og grundede over alt det Selsomme omkring sig.

„Er det „Dagen" for i Aften?" spurgte han, for at sige Noget, idet han saae Konen flytte et stort Papir.

Hun forstod ikke, hvad han meente, men rakte ham Bladet, det var et Træsnit, der viste et Luftsyn, seet udi den Stad Cøln.

„Det er meget gammelt!" sagde Justitsraaden og blev ganske oprømt ved at træffe paa saadant et gammelt Stykke. „Hvor er De dog kommen over det sjeldne Blad? Det er meget interessant, skjøndt det Hele er en Fabel! man forklarer slige Luftsyn ved at det er Nordlys, man har seet; rimeligviis fremkomme de ved Elektriciteten!"

De som sad nærmest og hørte hans Tale, saae forundrede paa ham, og Een af dem reiste sig, tog ærbø-

digt Hatten af og sagde med den alvorligste Mine: „I er vist en meget lærd Mand, Monsieur!“

„O, nei!“ svarede Justitsraaden, „jeg kan tale med om Eet og Andet, som man jo skal kunne det!“

„Modestia er en skjønne Dyd!“ sagde Manden, „iøvrigt maa jeg sige til Eders Tale, mihi secus videtur, dog suspenderer jeg gjerne her mit Judicium!“

„Tør jeg ikke spørge, hvem jeg har den Fornøielse at tale med?“ spurgte Justitsraaden.

„Jeg er Baccalaureus udi den hellige Skrift!“ svarede Manden.

Dette Svar var Justitsraaden nok, Titlen svarede her til Dragten; det er vist, tænkte han, en gammel Landsbyskolemester, en aparte Fyr, som man endnu kan træffe dem oppe i Jylland.

„Her er vel ikke locus docendi,“ begyndte Manden, „dog beder jeg, I vil bemøie Eder med at tale! I har en stor Læsning vist i de Gamle!“

„O, ja saamænd!“ svarede Justitsraaden, „jeg læser gjerne gamle, nyttige Skrifter, men jeg kan ogsaa godt lide de nyere, kun ikke „Hverdagshistorierne,“ dem have vi nok af i Virkeligheden!“

„Hverdagshistorier?“ spurgte vor Baccalaureus.

„Ja, jeg mener disse nye Romaner man har.“

„O,“ smilede Manden, „der er dog et stort Snille i dem og de læses ved Hoffet; Kongen ynder særdeles Romanen om Hr. Iffven og Hr. Gaudian, der handler om Kong Artur og hans Kæmper ved det runde Bord, han har skjemtet derover med sine høie Herrer!“ *)

*) Holberg fortæller i sin Danmarks Riges Historie, at Kong Hans en Dag, da han havde læst i Romanen om Kong Artur, skjemtede med den bekjendte Otto Rud, som han holdt meget af: „Hr. Iffvent og Hr. Gaudian, som jeg finder udi denne Bog, have været mærkelige Riddere, saadanne Riddere finder man nu omstunder ikke mere!“ hvortil Otto Rud svarede: „Hvis der var mange saadanne Konger, som Kong Artur, skulde der vel ogsaa findes mange Riddere, som Hr. Iffvent og Hr. Gaudian!“

„Ja, den har jeg ikke læst endnu!" sagde Justitsraaden, „det maa være en ganske ny en, Heiberg har ladet udkomme!"

„Nei," svarede Manden, „den er ikke udkommen ved Heiberg, men ved Godfred von Ghemen!"

„Saa det er Forfatteren!" sagde Justitsraaden, „det er et meget gammelt Navn! det er jo den første Bogtrykker, der har været i Danmark!"

„Ja, det er vor første Bogtrykker!" sagde Manden. Saaledes gik det ganske godt; nu talte en af de gode Borgermænd om den særdeles Pestilentse, der havde regjeret for et Par Aar siden, og meente den i 1484; Justitsraaden antog, at det var Cholera Talen var om, og saa gik Discoursen ret godt. Fribytterkrigen 1490 laae saa nær, at den maatte berøres, de engelske Fribyttere havde taget Skibene paa Rheden, sagde de; og Justitsraaden, der ret havde levet sig ind i Begivenheden 1801, stemte fortræffeligt i med mod Engelskmanden. Den øvrige Tale derimod gik ikke saa vel, hvert Øieblik blev det gjensidig Bedemands-Stiil; den gode Baccalaureus var alt for uvidende, og Justitsraadens simpleste Ytringer klang ham igjen for dristige og for phantastiske. De saae paa hinanden, og blev det alt for galt, saa talte Baccalaureus Latin, idet han saa troede bedre at blive forstaaet, men det hjalp dog ikke.

„Hvorledes er det med Dem!" spurgte Vertinden, og trak Justitsraaden i Ærmet; nu kom hans Besindelse tilbage, for imedens han talte havde han reent glemt Alt, hvad der var gaaet forud.

„Herre Gud, hvor er jeg!" sagde han og svimlede ved at betænke det.

„Claret ville vi drikke! Mjød og Bremer-Øl," raabte en af Gjesterne, „og I skal drikke med!"

To Piger kom ind, den ene havde to Couleurer i Huen. De skjenkede og neiede; Justitsraaden løb det iiskoldt ned ad Ryggen.

„Hvad er dog Dette! hvad er dog Dette!" sagde han, men han maatte drikke med dem; de toge ganske

artigt fat paa den gode Mand, han var meget fortvivlet, og da Een af dem sagde, at han var drukken, tvivlede han aldeles ikke paa Mandens Ord, bad dem bare om at skaffe sig en Droschke, og saa troede de, han talte moskovitisk.

Aldrig havde han været i saa raat og simpelt Selskab; man skulde troe, at Landet var gaaet tilbage i Hedendømmet, meente han, „det er det skrækkeligste Øieblik i mit Liv!" men i det Samme fik han den Tanke, at han vilde bukke sig ned under Bordet, krybe hen til Døren og saa see til at slippe ud, men idet han var ved Udgangen, mærkede de Andre, hvad han havde for, de grebe ham ved Benene, og da, til hans gode Lykke, gik Kaloskerne af, og — med disse, hele Trylleriet.

Justitsraaden saae ganske tydeligt foran sig en klar Lygte brænde, og bag denne laae en stor Gaard; han kjendte den og Nabogaardene, det var paa Østergade, saaledes som vi Alle kjende den, han laae med Benene hen imod en Port, og lige overfor sad Vægteren og sov.

„Du min Skaber, har jeg ligget her paa Gaden og drømt!" sagde han. „Ja, det er Østergade! hvor velsignet lys og broget! Det er dog skrækkeligt, hvor det Glas Punsch maa have virket paa mig!"

To Minuter efter sad han i en Droschke, som kjørte til Christianshavn med ham; han tænkte paa den Angest og Nød, han havde overstaaet, og priste af Hjertet den lykkelige Virkelighed, vor Tid, der med alle sine Mangler dog var langt bedre end den, han nylig havde været i, og see det var fornuftigt af Justitsraaden.

III. Vægterens Eventyr.

„Der ligger saamænd et Par Kalosker!" sagde Vægteren. „Det er vistnok Lieutenantens, som boer deroppe. De ligge lige ved Porten!"

Gjerne havde den ærlige Mand ringet paa og afleveret dem, thi der var Lys endnu, men han vilde ikke vække de andre Folk i Huset og derfor lod han være.

„Det maa være ganske luunt, at have et saadant Par Tingester paa!" sagde han. „De er saa linde i Læderet!" De sluttede om hans Fødder. „Hvor det dog er løierligt i Verden! nu kunde han gaae i sin gode Seng, men see, om han gjør det! op og ned ad Gulvet tridser han! det er et lykkeligt Menneske! han har hverken Mutter eller Rollingerne! hver Aften er han i Selskab, gid at jeg var ham, ja saa var jeg en lykkelig Mand!"

Idet han sagde sit Ønske, virkede Kaloskerne, han havde taget paa, Vægteren gik over i Lieutenantens hele Person og Tænkning. Der stod han oppe i Værelset og holdt imellem Fingrene et lille rosenrødt Papir, hvorpaa var et Digt, et Digt af Hr. Lieutenanten selv; for hvo har ikke en Gang i sit Liv været stemt til at digte, og nedskriver man da Tanken, saa har man Verset. Her stod skrevet:

„Gid jeg var rig!"

„Gid jeg var rig!" det bad jeg mangen Gang,
Da jeg endnu var knap en Alen lang.
Gid jeg var rig! saa blev jeg Officeer,
Fik mig en Sabel, Uniform og Fjer.
Den Tid dog kom, at jeg blev Officeer,
Men ingensinde var jeg rig, desværre,
Mig hjalp Vor Herre!

Livsglad og ung, jeg sad en Aftenstund,
En syvaars Pige kyssede min Mund,
Thi jeg var rig paa Sagn og Eventyr,
Paa Penge derimod en fattig Fyr,
Men Barnet brød sig kun om Eventyr,
Da var jeg rig, men ei paa Guld, desværre,
Det veed Vor Herre!

„Gid jeg var rig!" er end min Bøn til Gud,
Nu er den syvaars Pige voxet ud,
Hun er saa smuk, saa klog, saa eiegod.
Hvis hun mit Hjertes Eventyr forstod,

Hvis hun, som før — jeg mener, var mig god,
Dog jeg er fattig, derfor taus, desværre,
Saa vil Vor Herre!

Gid jeg var rig paa Trøst og Rolighed,
Da kom min Sorg ei paa Papiret ned!
Du, som jeg elsker, hvis Du mig forstaaer,
Læs Dette, som et Digt fra Ungdoms Aar!
Det er dog bedst, hvis Du det ei forstaaer,
Jeg fattig er, min Fremtid mørk, desværre,
Dig signe vil Vor Herre!

Ja, saadanne Vers skriver man, naar man er forelsket, men en besindig Mand lader dem ikke trykke. Lieutenant, Kjærlighed og Trang, det er en Trekant eller ligesaa godt, det er Halvparten af Lykkens sønderbrudte Tærning. Dette følte Lieutenanten ogsaa, og derfor lagde han Hovedet mod Vindueskarmen og sukkede ganske dybt:

„Den fattige Vægter ude paa Gaden er langt lykkeligere end jeg! han kjender ikke, hvad jeg kalder Savn! han har et Hjem, en Kone og Børn, der græde ved hans Sorg, glæde sig ved hans Glæde! o jeg var lykkeligere, end jeg er, kunde jeg gaae lige lukt over i ham, for han er lykkeligere end jeg!"

I samme Øieblik var Vægteren igjen Vægter, thi det var ved Lykkens Kalosker han var bleven Lieutenanten, men som vi saae, følte han sig da endnu langt mindre tilfreds og vilde dog helst være, hvad han egenligt var. Altsaa Vægteren var igjen Vægter.

„Det var en fæl Drøm!" sagde han, „men løierlig nok var den. Jeg syntes, at jeg var Lieutenant deroppe og det var slet ingen Fornøielse. Jeg savnede Mutter og Rollingerne, som ere færdige at kysse mig Øinene ud!"

Han sad igjen og nikkede, Drømmen vilde ham ikke ret ud af Tankerne, Kaloskerne havde han endnu paa Fødderne. Et Stjerneskud spillede lige hen ad Himlen.

„Der gik den!" sagde han, „der er nok alligevel! jeg havde nok Lyst til at see de Tingester lidt nærmere, især Maanen, for den bliver da ikke borte mellem Hænderne. Naar vi døe, sagde Studenten, som min

Kone vasker Grovt for, flyve vi fra den Ene til den Anden. Det er en Løgn, men artigt nok kunde det være. Gid jeg maatte gjøre et lille Hop derop, saa kunde Kroppen gjerne blive her paa Trappen!"

See, der er nu visse Ting i Verden, man maa være meget forsigtig med at udtale, men endnu mere forsigtig bør man især være, dersom man har Lykkens Kalosker paa Fødderne. Hør bare hvorledes det gik Vægteren!

Hvad os Mennesker angaaer, da kjende vi jo næsten Alle Hurtigheden ved Damp, vi have prøvet den enten paa Jernbaner eller med Skibet hen over Havet; dog denne Flugt er ligesom Dovendyrets Vandring eller Sneglens Marsch mod den Hurtighed, Lyset tager; det flyver nitten Millioner Gange hurtigere end den bedste Veddeløber, og dog er Elektriciteten endnu hurtigere. Døden er et elektriskt Stød, vi faae i Hjertet; paa Elektricitetens Vinger flyver den frigjorte Sjæl. Otte Minuter og nogle Secunder er Sollyset om en Reise af over tyve Millioner Mile; med Elektricitetens Hurtigpost behøver Sjælen færre Minuter, for at gjøre samme Flugt. Rummet mellem Kloderne er for den ei større, end det i een og samme By er for os mellem vore Venners Huse, selv om disse ligge temmelig nær ved hverandre, imidlertid koster dette elektriske Hjertestød os Legemets Brug hernede, dersom vi ikke, ligesom Vægteren her, have Lykkens Kalosker paa.

I nogle Secunder var Vægteren faret de 52,000 Mile til Maanen, der, som man veed, er skabt af et Stof, langt lettere end vor Jord, og er hvad vi ville kalde blød, som nysfalden Snee. Han befandt sig paa et af de utallige mange Ringbjerge, som vi kjende af Dr. Mädlers store Kort over Maanen; for det kjender Du da? Indvendig gik Ringbjerget lige steilt ned i en Kjedel, en heel dansk Miil; dernede laae en By, der havde et Udseende som Æggehvide i et Glas Vand, ligesaa blød og ligesaadan med Taarne og Kupler og seilformede Altaner, gjennemsigtige og svaiende i den

tynde Luft; vor Jord svævede, som en stor, ildrød Kugle over hans Hoved.

Der var saamange Skabninger, og Alle vistnok hvad vi vilde kalde Mennesker, men de saae ganske anderledes ud, end vi; de havde ogsaa et Sprog, men Ingen kan jo forlange, at Vægterens Sjæl skulde forstaae det, alligevel kunde den det.

Vægterens Sjæl forstod meget godt Maanebeboernes Sprog. De disputerede om vor Jord og betvivlede, at den kunde være beboet, Luften maatte der være for tyk til at nogen fornuftig Maane-Skabning kunde leve i den. De ansaae alene Maanen for at have levende Væsener, den var den egenlige Klode, hvor de gamle Klodefolk boede.

Men vi søge ned igjen til Østergade og see der, hvorledes Vægterens Legeme har det.

Livløst sad det paa Trappen, Morgenstjernen var falden det ud af Haanden og Øinene saae op imod Maanen efter den ærlige Sjæl, som gik om deroppe.

„Hvad er Klokken? Vægter!“ spurgte en Forbigaaende. Men hvo der ikke svarte, var Vægteren, saa knipsede han ham ganske sagte paa Næsen, og der gik Balancen; Kroppen laae saa lang den var, Mennesket var jo dødt. Der kom en stor Forskrækkelse over ham, der knipsede; Vægteren var død, og død blev han; det blev meldt og det blev omtalt, og i Morgenstunden bar man Kroppen ud paa Hospitalet.

Det kunde nu blive en ganske artig Spas for Sjælen, dersom den kom tilbage og efter al Sandsynlighed søgte Kroppen paa Østergade, men ingen fandt; rimeligviis vilde den vel først løbe op paa Politikamret, senere hen paa Adresse-Contoret, at den derfra kunde efterlyses mellem bortkomne Sager, og tilsidst ud paa Hospitalet; dog vi kunne trøste os med, at Sjælen er snildest, naar den er paa sin egen Haand, Legemet gjør den kun dum.

Som sagt, Vægterens Krop kom paa Hospitalet, blev der bragt ind paa Renselses-Stuen, og det Første man her gjorde, var naturligviis at tage Kaloskerne af,

og da maatte Sjælen tilbage; den tog strax Retning lige efter Legemet, og med Eet kom der Liv i Manden. Han forsikkrede, at det havde været den skrækkeligste Nat i hans Liv; ikke for to Mark vilde han have saadanne Fornemmelser igjen, men nu var det jo overstaaet.

Samme Dag blev han udskreven igjen, men Kaloskerne bleve paa Hospitalet.

IV. Et Hoved-Moment. Et Declamations-Nummer. En høist usædvanlig Reise.

Enhver Kjøbenhavner veed nu, hvorledes Indgangen til Frederiks Hospital i Kjøbenhavn seer ud, men da rimeligviis ogsaa nogle Ikke-Kjøbenhavnere læse denne Historie, maae vi give en kort Beskrivelse.

Hospitalet er skilt fra Gaden ved et temmelig høit Gitter, i hvilket de tykke Jernstænger staae saa vidt fra hverandre, at der fortælles, at meget tynde Candidater skulde have klemt sig igjennem og saaledes gjort deres smaa Visiter ude. Den Deel af Legemet, det faldt vanskeligst at praktisere ud, blev Hovedet; her, som tidt i Verden, vare altsaa de smaa Hoveder de lykkeligste. Dette vil være nok, som Indledning.

En af de unge Volonteurer, om hvem kun i legemlig Henseende kunde siges, at han havde et tykt Hoved, havde just Vagt denne Aften; det var en skyllende Regn; dog uagtet begge disse Hindringer maatte han ud, kun et Qvarteer, det var ikke Noget, syntes han, der var værd at betroe til Portneren, naar man kunde smutte mellem Jernstængerne. Der laae de Kalosker, Vægteren havde glemt; mindst tænkte han paa, at de vare Lykkens, de kunde være meget gode i dette Veir, han tog dem paa, nu var det, om han kunde klemme sig igjennem, aldrig før havde han forsøgt det. Der stod han nu.

„Gud give, jeg havde Hovedet udenfor!“ sagde han, og strax, skjøndt det var meget tykt og stort, gled det let og lykkeligt igjennem, det maatte Kaloskerne forstaae; men nu skulde da Kroppen ud med, her stod han.

„Uh, jeg er for tyk!“ sagde han, „Hovedet havde jeg tænkt, var det Værste; jeg kommer ikke igjennem.“

Nu vilde han rask tage Hovedet tilbage, men det gik ikke. Halsen kunde han beqvemt bevæge, men det var ogsaa Alt. Den første Følelse var, at han blev vred, den anden, at Humeuret sank lige ned under Nul. Lykkens Kalosker havde bragt ham i den skrækkeligste Stilling, og ulykkeligviis faldt det ham ikke ind, at ønske sig fri, nei, han handlede og kom saa ikke af Stedet. Regnen skyllede ned, ikke et Menneske var at see paa Gaden. Portklokken kunde han ikke naae, hvorledes skulde han dog slippe løs. Han forudsaae, at her kunde han komme til at staae til Morgenstunden, saa maatte man da sende Bud efter en Smed, for at Jernstængerne kunde files over, men det gik ikke saa gesvindt, hele den blaae Drengeskole lige overfor vilde komme paa Benene, hele Nyboder arrivere, for at see ham staae i Gabestokken, der vilde blive Tilløb, ganske anderledes, end til Kæmpe-Agaven ifjor. „Hu! Blodet stiger mig til Hovedet, saa jeg maa blive gal! — ja jeg bliver gal! o gid jeg var løs igjen, saa gik det vel over!“

See, det skulde han have sagt noget før; øieblikkelig, som Tanken var udtalt, havde han Hovedet frit, og styrtede nu ind, ganske forstyrret over den Skræk, Lykkens Kalosker havde bragt ham i.

Hermed maae vi slet ikke troe, at det Hele var forbi, nei — det bliver værre endnu.

Natten gik og den følgende Dag med, der kom intet Bud efter Kaloskerne.

Om Aftenen skulde der gives en Forestilling paa det lille Theater i Kannikestrædet. Huset var propfuldt; mellem Declamations-Nummerne blev givet et nyt Digt. Vi skulle høre det. Titlen var:

Mosters Briller.

Min Bedstemoders Klogskab er bekjendt.
Var man i „gammel Tid", blev hun vist brændt.
Hun veed Alt hvad der skeer, ja meget Meer,
Hun lige ind i næste Aargang seer,
Ja ind i „Fyrretyve", det er Noget,
Men hun vil aldrig rigtig ud med Sproget.
Hvad mon vel i det næste Aar vil skee?
Hvad Mærkeligt? Ja, jeg gad gjerne see
Min egen Skjæbne, Konstens, Land og Riges,
Men Bedstemoder vil, Sligt skal ei siges.
Jeg plaged' hende da, og det gik godt,
Først var hun taus, saa skjændte hun saa smaat,
Det var for mig en Præken op ad Vægge,
Jeg er jo hendes egen Kjæledægge!

„For denne ene Gang din Lyst jeg stiller,"
Begyndte hun og gav mig sine Briller.
„Nu gaaer Du hen et Sted, hvor selv Du vil,
„Et Sted, hvor mange Godtfolk strømme til;
„Hvor bedst Du overseer dem, Du Dig stiller,
„Og seer paa Mængden gjennem mine Briller;
„Strax vil de Alle, tro Du mig paa Ordet,
„See ud, som et Spil Kort, lagt op paa Bordet;
„Af disse kan Du spaae, hvad der skal skee!"

Jeg sagde Tak og løb afsted og vilde see;
Men, tænkte jeg, hvor mon de Fleste komme?
Paa Langelinie? Der man bli'er forkølet!
Paa Østergade? Bah! der er saa sølet!
Men i Theatret? det var ganske deiligt!
Den Aftenunderholdning falder just beleiligt —
— Her er jeg da! mig selv jeg forestiller;
Tillader De, jeg bruger Mosters Briller,
Alene for at see — gaa dog ei bort!
At see, om De see ud, som et Spil Kort,
Af hvilket jeg kan spaae, hvad Tiden skjenker;
— Jeg Deres Taushed som et Ja mig tænker;
Til Tak skal De da blive med indviet.
Her er' vi Allesammen paa Partiet.
Jeg spaaer for Dem, for mig, for Land og Rige!
Nu vil vi see, hvad Kortene kan sige.

(Og saa satte han Brillerne paa).

Jo, det er rigtigt! nei! nu maa jeg lee!
O, gid De kunde komme op at see!
Hvor her er grumme mange Herreblade,
Og Hjerter=Damer, her er' hele Rade.
Det Sorte der, ja det er Klø'er og Spa'er,
— Nu snart et rigtigt Overblik jeg ha'er! —
Spa'er=Dame seer jeg der med megen Vægt
Har sine Tanker vendt til Ruder=Knegt.
O, denne Skuen gjør mig halv beruset!
Der ligge mange Penge her til Huset,
Og Fremmede fra Verdens anden Side.
Men det var ikke Det vi vilde vide.
Om Stænderne? Lad see! — ja hen i Tiden!
Men derom er det man skal læse siden;
Hvis nu jeg sladdrer, skader jeg jo Bladet,
Jeg vil ei tage bort det bedste Been af Fadet.
Theatret da? — Hver Nyhed? Smagen? Tonen?
Nei, jeg vil staae mig godt med Directionen.
Min egen Fremtid? Ja, De veed, Ens eget,
Det ligger os paa Hjertet grumme meget!
Jeg seer! — Jeg kan ei sige, hvad jeg seer,
Men De vil høre det, saasnart det skeer.
Hvo er vel lykkeligst af os herinde?
Den Lykkeligste? Let jeg Den skal finde!
Det er jo, — nei, det kan saa let genere, —
Ja muligviis vil det bedrøve Flere!
Hvo lever længst? Den Dame der, den Herre?
Nei, sige Sligt, er endnu meget værre!
Skal jeg da spaae om? — Nei! — Om? Nei! — Om? Nei!
Om —? Ja tilsidst saa veed jeg selv det ei!
Jeg er genert, saa let man En kan krænke!
Nu, jeg vil see da, hvad De troe og tænke
Jeg ved min hele Spaadoms Kraft skal skjenke.
De troe? Nei, hvad behager? Rundt omkring
De troe, det ende vil med Ingenting,
De veed for vist De faae kun Klang og Kling.
Saa tier jeg, høistærede Forening,
Jeg skylder Dem at have Deres Mening!

Digtet blev ypperligt fremsagt og Declamatoren gjorde stor Lykke. Mellem Tilskuerne var Volonteuren fra Hospitalet, der syntes at have forglemt sit Eventyr Natten forud, Kaloskerne havde han paa, thi de vare ikke blevne afhentede, og da der var sølet paa Gaden, kunde de jo gjøre ham god Tjeneste.

Digtet syntes han godt om.

Ideen beskjæftigede ham meget, han gad nok have saadanne Briller, maaskee, naar man rigtig brugte dem, kunde man see Folk lige ind i Hjerterne, det var egentligt interessantere, meente han, end at see, hvad der skulde skee næste Aar, for det fik man nok at vide, men derimod det Andet aldrig. „Jeg kan tænke mig nu hele den Række af Herrer og Damer der paa første Bænk, — kunde man see dem lige ind i Brystet, ja, der maatte da være en Aabning, et Slags Boutik; naa, hvor mine Øine skulde gaae i Boutiker! hos den Dame der vilde jeg vist finde en stor Modehandel! hos hende der er Boutiken tom, dog kan den trænge til at reengjøres; men der vilde ogsaa være solide Boutiker! ak ja!" sukkede han, „jeg veed een, i den er Alting solidt, men der er allerede en Bodsvend, der er det eneste Daarlige i hele Boutiken! Fra Een og Anden vilde det raabe: „Vær saa god at træde indenfor!" Ja, gid jeg kunde træde indenfor, som en net, lille Tanke gaae gjennem Hjerterne!"

See, det var nok for Kaloskerne, hele Volonteuren svandt sammen og en høist usædvanlig Reise begyndte midt igjennem Hjerterne paa den forreste Række Tilskuere. Det første Hjerte, han kom igjennem, var en Dames; men øieblikkelig troede han at være paa det orthopædiske Institut, som man kalder det Huus, hvor Doctoren tager Menneske-Knuder bort og faaer Folk til at blive ranke; der var han i det Værelse, hvor Gibsafstøbningerne af de forvoxne Lemmer hænge paa Væggen; dog her var Forskjellen denne, at ude paa Institutet tages de, idet Patienten kommer ind, men her i Hjertet vare de tagne og opbevarede, idet de gode Personer vare gaaede ud. Det var Afstøbninger af Veninder, deres legemlige og aandelige Feil, som her opbevaredes.

Hurtigt var han i et andet qvindeligt Hjerte, men dette syntes ham en stor, hellig Kirke; Uskyldighedens hvide Due flagrede over Høialteret. Hvor gjerne var han ikke sunken paa Knæ, men videre maatte han, ind i

det næste Hjerte, dog endnu hørte han Orgeltonerne, og selv, syntes han, at være bleven et nyt og bedre Menneske, følte sig ikke uværdig til at betræde den næste Helligdom, der viste et fattigt Tagkammer, med en syg Moder; men gjennem det aabne Vindue straalede Guds varme Sol, deilige Roser nikkede fra den lille Trækasse paa Taget, og to himmelblaae Fugle sang om barnlig Glæde, medens den syge Moder nedbad Velsignelsen over Datteren.

Nu krøb han paa Hænder og Fødder gjennem en overfyldt Slagterbod, det var Kjød og kun Kjød han stødte paa, det var Hjertet i en rig, respectabel Mand, hvis Navn vist maa findes i Veiviseren.

Nu var han i hans Gemalindes Hjerte, det var et gammelt, forfaldent Dueslag; Mandens Portrait blev brugt som Veirhane, denne stod i Forbindelse med Dørene, og saaledes gik disse op og i, saasnart som Manden dreiede sig.

Derpaa kom han i et Speilcabinet, som det vi have paa Slottet Rosenborg, men Speilene forstørrede i en utrolig Grad. Midt paa Gulvet sad, som en Dalai-Lama, Personens ubetydelige Jeg, forbauset ved at see sin egen Storhed.

Herefter troede han sig i et snevert Naalehuus, fuldt af spidse Naale, det er bestemt „Hjertet af en gammel, ugift Jomfru!“ maatte han tænke, men det var ikke Tilfældet, det var en ganske ung Militair med flere Ordener, just, som man sagde, en Mand med Aand og Hjerte.

Ganske fortumlet kom den syndige Volonteur ud af det sidste Hjerte i Rækken, han formaaede ikke at ordne sine Tanker, men meente, at det var hans alt for stærke Phantasie, der var løbet af med ham.

„Herre Gud,“ sukkede han, „jeg har bestemt Anlæg til at blive gal! der er ogsaa utilgiveligt hedt herinde! Blodet stiger mig til Hovedet!“ og nu erindrede han sig den store Begivenhed Aftenen forud, hvorledes hans Hoved havde siddet fast mellem Jernstængerne ved Ho-

spitalet. „Der har jeg bestemt faaet det!“ meente han. „Jeg maa tage den Ting i Tide. Et russisk Bad kunde være godt. Gid jeg allerede laae paa den øverste Hylde!“

Og saa laae han paa den øverste Hylde i Dampbadet, men han laae med alle Klæderne, med Støvler og Kalosker paa; de hede Vanddraaber fra Loftet dryppede ham i Ansigtet.

„Hu!“ skreg han og foer ned for at faae et Styrtebad. Den opvartende Karl gav ogsaa et høit Skrig ved at see det paaklædte Menneske derinde.

Volonteuren havde imidlertid saamegen Fatning, at han hviskede til ham: „Det er et Veddemaal!“ men det Første han gjorde, da han kom paa sit eget Værelse, var at faae et stort, spansk Flueplaster i Nakken og et ned ad Ryggen, for at Galskaben kunde trække ud.

Næste Morgen havde han da en blodig Ryg, det var det, han vandt ved Lykkens Kalosker.

V. Copistens Forvandling.

Vægteren, som vi vistnok ikke have glemt, huskede imidlertid paa Kaloskerne, som han havde fundet og bragt med ud paa Hospitalet; han afhentede dem, men da hverken Lieutenanten eller nogen Anden i Gaden vilde kjendes ved dem, bleve de afleverede paa Politikamret.

„Det seer ud, som det var mine egne Kalosker!“ sagde en af de Herrer Copister, idet han betragtede Hittegodset og stillede dem om ved Siden af sine. „Der maa mere, end et Skomager-Øie, til at skille dem fra hinanden!“

„Hr. Copist!“ sagde en Betjent, som traadte ind med nogle Papirer.

Copisten vendte sig om, talte med Manden, men da det var forbi og han saae paa Kaloskerne, var han i

stor Vilderede med, om det var dem til Venstre, eller dem til Høire, som tilhørte ham. „Det maa være dem, som ere vaade!“ tænkte han; men det var just feilt tænkt, thi det var Lykkens; men hvorfor skulde ikke ogsaa Politiet kunne feile? Han tog dem paa, fik nogle Papirer i Lommen, andre under Armen, hjemme skulde de gjennemlæses og afskrives; men nu var det just Søndagformiddag og Veiret godt, en Tour til Frederiksberg, tænkte han, kunde jeg have godt af, og saa gik han derud.

Ingen kunde være et mere stille og flittigt Menneske, end denne unge Mand, vi unde ham ret denne lille Spadseretour, den vilde vistnok være saare velgjørende for ham ovenpaa den megen Sidden. I Begyndelsen gik han kun, uden at tænke paa nogen Ting, derfor havde Kaloskerne ikke Leilighed til at vise deres Tryllekraft.

I Alleen mødte han en Bekjendt, en ung Digter, der fortalte ham, at han Dagen efter vilde begynde sin Sommerreise.

„Naa, skal De nu afsted igjen!“ sagde Copisten. „De er da ogsaa et lykkeligt, frit Menneske. De kan flyve hvorhen De vil, vi Andre har en Lænke om Benet!“

„Men den sidder fast til Brødtræet!“ svarede Digteren. „De behøver ikke at sørge for den Dag i Morgen, og bliver De gammel, saa faaer De Pension!“

„De har det dog bedst!“ sagde Copisten; „at sidde og digte, det er jo en Fornøielse! hele Verden siger Dem Behageligheder, og saa er De Deres egen Herre! jo, De skulde prøve, at sidde i Retten med de trivielle Sager!“

Digteren rystede med Hovedet, Copisten rystede ogsaa med Hovedet, Enhver beholdt sin Mening, og saa skiltes de ad.

„Det er et eget Folkefærd, de Poeter!“ sagde Copisten, „jeg gad nok prøve paa at gaae ind i saadan en Natur, selv blive en Poet, jeg er vis paa, at jeg

ikke skulde skrive saadanne Klynkevers, som de Andre! — — Det er ret en Foraarsdag for en Digter! Luften er saa usædvanlig klar, Skyerne saa smukke, og der er en Duft ved det Grønne! ja, i mange Aar har jeg ikke følt det, som i dette Øieblik."

Vi mærke allerede, at han er bleven Digter; iøinefaldende var det vel ikke, thi det er en taabelig Forestilling, at tænke sig en Digter anderledes end andre Mennesker; der kan mellem disse være langt mere poetiske Naturer, end mangen stor, erkjendt Digter er det; Forskjellen bliver kun, at Digteren har en bedre aandelig Hukommelse, han kan holde paa Ideen og Følelsen, til den klart og tydeligt er traadt frem i Ordet, det kunne de Andre ikke. Men at gaae over fra en hverdags Natur til en begavet, er altid en Overgang, og den havde Copisten nu gjort.

„Den deilige Duft!" sagde han, „hvor minder den mig dog om Violerne hos Tante Lone! Ja, det var da jeg var en lille Dreng! Herre Gud, det har jeg i mange Tider ikke tænkt paa! den gode, gamle Pige! hun boede deromme bag Børsen. Altid havde hun en Qvist eller et Par grønne Skud i Vand, Vinteren maatte være saa streng, den vilde. Violerne duftede, mens jeg lagde de opvarmede Kobberskillinger paa den frosne Rude og gjorde Kighuller. Det var et artigt Perspectiv. Udenfor i Canalen laae Skibene indefrosne, forladte af hele Mandskabet, en skrigende Krage var da hele Besætningen; men naar saa Foraaret luftede, saa blev der travlt; under Sang og Hurraraab savede man Isen itu, Skibene bleve tjærede og taklede, saa foer de til fremmede Lande; jeg er bleven her, og maa altid blive, altid sidde paa Politikamret og see de Andre tage Pas til at reise udenlands, det er min Lod! O, ja!" sukkede han dybt, men standsede i det Samme pludseligt. „Herre Gud, hvad gaaer der dog af mig! saaledes har jeg aldrig før tænkt eller følt! Det maa være Foraarsluften! det er baade ængsteligt og behageligt!" Han greb i Lommen til sine Papirer. „Disse give mig Andet at tænke paa!" sagde han og

lod Øinene glide hen over det første Blad. „Fru Sigbrith, original Tragedie i fem Acter,“ læste han, „hvad er det! og det er jo min egen Haand. Har jeg skrevet den Tragedie? Intriguen paa Volden eller store Bededag, Vaudeville. — Men hvor har jeg faaet den? Man maa have puttet mig det i Lommen, her er et Brev!“ ja, det var fra Theater-Directionen, Stykkerne vare forkastede, og Brevet selv var slet ikke høfligt stilet. „Hm! hm!“ sagde Copisten, og satte sig ned paa en Bænk; hans Tanke var saa levende, hans Hjerte saa blødt; uvilkaarligt greb han en af de nærmeste Blomster, det var en simpel, lille Gaaseurt; hvad Botanikeren først gjennem mange Forelæsninger siger os, forkyndte den i eet Minut; den fortalte Mythen om sin Fødsel, den fortalte om Sollysets Magt, der udspændte de fine Blade og tvang dem til at dufte; da tænkte han paa Livets Kampe, der ligesaa vække Følelserne i vort Bryst. Luft og Lys var Blomstens Beilere, men Lyset var den begunstigede, efter Lyset bøiede den sig, forsvandt dette; da rullede den sine Blade sammen og sov ind under Luftens Omarmelse. „Det er Lyset, der smykker mig!“ sagde Blomsten; „men Luften lader Dig aande!“ hviskede Digterstemmen.

Tæt ved stod en Dreng og slog med sin Stok i en muddret Grøft, Vanddraaberne stænkede op imellem de grønne Grene, og Copisten tænkte paa de Millioner usynlige Dyr, der i Draaberne bleve kastede i en Høide, der efter deres Størrelse var for dem, som det vilde være for os at hvirvles høit over Skyerne. Idet Copisten tænkte herpaa og paa hele den Forandring, der var foregaaet med ham, smilte han: „Jeg sover og drømmer! mærkværdigt er det alligevel! hvor man dog kan drømme naturligt og selv vide, at det kun er en Drøm. Gid jeg i Morgen kunde huske det, naar jeg vaagner, nu synes jeg at være ganske usædvanlig oplagt! jeg har et klart Blik over Alting, føler mig saa opvakt, men jeg er vis paa, at naar jeg i Morgen husker Noget af det, saa er det Vrøvl, det har jeg prøvet før! Det gaaer med alt det Kloge og Prægtige, man hører og siger i

Drømme, som med de Underjordiskes Guld: idet man faaer det, er det rigt og herligt, men seet ved Dagen, kun Stene og visne Blade. Ak," sukkede han ganske veemodig og saae paa de syngende Fugle, der nok saa fornøiede hoppede fra Green til Green. „De har det meget bedre end jeg! flyve, det er en deilig Konst, lykkelig Den som er født med den! ja skulde jeg gaae over i Noget, saa skulde det være saadan en lille Lærke!"

I det Samme slog Kjoleskjøder og Ærmer sammen i Vinger, Klæderne blev Fjer og Kaloskerne Kløer; han mærkede det meget godt og loe indvortes: „saa, nu kan jeg da see, jeg drømmer! men saa naragtigt har jeg aldrig gjort det før;" og han fløi op i de grønne Grene og sang, men der var ikke Poesie i Sangen, thi Digternaturen var borte; Kaloskerne kunde, som Enhver der gjør Noget til Gavns, kun gjøre een Ting ad Gangen, han vilde være Digter, det blev han, nu vilde han være en lille Fugl, men ved at blive denne, ophørte den forrige Eiendommelighed.

„Det er artigt nok," sagde han, „om Dagen sidder jeg paa Politikamret mellem de solideste Afhandlinger, om Natten kan jeg drømme at flyve som Lærke i Frederiksberg-Have, der kunde s'gu' skrives en heel Folkekomedie derom!"

Nu fløi han ned i Græsset, dreiede Hovedet om til alle Sider og slog med Næbbet paa de smidige Græsstraa, der i Forhold til hans nærværende Størrelse syntes store, som Nord-Afrikas Palmegrene.

Det var kun et Øieblik og det blev kulsort Nat omkring ham; en, som han syntes, uhyre Gjenstand, blev kastet hen over ham, det var en stor Kasket, som en Dreng fra Nyboder kastede over Fuglen, en Haand kom ind og greb Copisten om Ryg og Vinger, saa han peb; i første Forskrækkelse raabte han høit: „Du uforskammede Hvalp! Jeg er Copist i Politikamret!" men det lød for Drengen som et pipipi! han slog Fuglen paa Næbbet og vandrede afsted.

I Alleen mødte han to Skoledrenge af den dannede

Classe, det vil sige, som Mennesker betragtet, som Aander vare de i Skolens nederste; de kjøbte Fuglen for otte Skilling, og saaledes kom Copisten til Kjøbenhavn, hjem til en Familie i Gothersgaden.

„Det er godt, jeg drømmer!“ sagde Copisten, „ellers blev jeg s'gu' vred! først var jeg Poet, nu en Lærke! ja det var da Poet-Naturen, der fik mig over i det lille Dyr! Det er dog en ynkelig Ting, især naar man falder i Hænderne paa nogle Drenge. Jeg gad nok vide, hvorledes Dette løber af!“

Drengene førte ham ind i en meget elegant Stue; en tyk, leende Frue tog imod dem, men hun var slet ikke fornøiet med, at den simple Markfugl, som hun kaldte Lærken, kom med ind, dog for i Dag vilde hun lade det gaae, og de maatte sætte den i det tomme Buur, som stod ved Vinduet; „det kan maaskee fornøie Poppedreng!“ tilføiede hun og loe hen til en stor grøn Papegøie, der gyngede fornemt i sin Ring i sit prægtige Messingbuur. „Det er Poppedrengs Geburtsdag!“ sagde hun dum naiv, „derfor vil den lille Markfugl gratulere!“

Poppedreng svarede ikke et eneste Ord, men gyngede fornemt frem og tilbage, derimod begyndte en smuk Canarifugl, der sidste Sommer var bragt hertil fra sit varme, duftende Fædreland, høit at synge.

„Skraalhals!“ sagde Fruen og kastede et hvidt Lommetørklæde over Buret.

„Pipi!“ sukkede den, „det var et skrækkeligt Sneeveir!“ og med dette Suk taug den.

Copisten, eller, som Fruen sagde, Markfuglen, kom i et lille Buur tæt op til Canarifuglen, ikke langt fra Papegøien. Den eneste menneskelige Tirade, Poppedreng kunde frempluddre, og som tidt faldt ret komisk, var den: „nei, lad os nu være Mennesker!“ Alt det Øvrige den skreg, var ligesaa uforstaaeligt, som Canarifuglens Qviddren, kun ikke for Copisten, der nu selv var en Fugl; han forstod inderlig godt Kammeraterne.

„Jeg fløi under den grønne Palme og det blomstrende Mandeltræ!“ sang Canarifuglen, „jeg fløi med mine Brødre og Søstre hen over de prægtige Blomster og over den glasklare Sø, hvor Planterne nikkede paa Bunden. Jeg saae ogsaa mange deilige Papegøier, der fortalte de morsomste Historier, saa lange og saa mange.“

„Det var vilde Fugle!“ svarede Papegøien, „de havde ingen Dannelse. Nei, lad os nu være Mennesker! — Hvorfor leer Du ikke? Naar Fruen og alle de Fremmede kunne lee deraf, saa kan Du ogsaa; det er en stor Mangel, ikke at kunne goutere det Morsomme. Nei, lad os nu være Mennesker!“

„O husker Du de smukke Piger, som dandsede under det udspændte Telt ved de blomstrende Træer? Husker Du de søde Frugter og den kølende Saft i de vildtvoxende Urter?“

„O ja!“ sagde Papegøien, „men her har jeg det langt bedre! jeg har god Mad og en intim Behandling; jeg veed, jeg er et godt Hoved, og Mere forlanger jeg ikke. Lad os nu være Mennesker! Du er en Digtersjæl, som de kalde det, jeg har grundige Kundskaber og Vittighed, Du har dette Genie, men ingen Besindighed, gaaer op i disse høie Naturtoner, og derfor dække de Dig til. Det byde de ikke mig, nei, for jeg har kostet dem noget Mere! jeg imponerer med Næbbet og kan slaae en „Witz! Witz! Witz!“ nei, lad os nu være Mennesker!“

„O mit varme, blomstrende Fædreland!“ sang Canarifuglen, „jeg vil synge om dine mørkegrønne Træer, om dine stille Havbugter, hvor Grenene kysse den klare Vandflade, synge om alle mine glimrende Brødres og Søstres Jubel, hvor „Ørkenens Plantekilder“ *) groe!“

„Lad dog bare være med de Klynke-Toner!“ sagde Papegøien. „Siig Noget, man kan lee af! Latter er Tegn paa det høieste aandelige Standpunkt. See om en Hund eller Hest kan lee! nei, græde kan den, men

*) Cactus.

lee, det er alene givet Menneskene. „Ho, ho, ho!“ loe Poppedreng og tilføiede sin Witz: „Lad os nu være Mennesker!“

„Du lille, graae, danske Fugl,“ sagde Canarifuglen, „Du er ogsaa bleven Fange! der er vist koldt i dine Skove, men der er dog Frihed, flyv ud! — De har glemt at lukke for Dig; det øverste Vindue staaer aabent. Flyv, flyv!“

Og det gjorde Copisten, vips var han ude af Buret; i det Samme knagede den halvaabne Dør ind til det næste Værelse, og smidig, med grønne, skinnende Øine, sneg Huuskatten sig ind og gjorde Jagt paa ham. Canarifuglen flagrede i Buret, Papegøien slog med Vingerne og raabte: „Lad os nu være Mennesker!“ Copisten følte den dødeligste Skræk og fløi afsted igjennem Vinduet, over Huse og Gader; tilsidst maatte han hvile sig lidt.

Gjenboens Huus havde noget hjemligt; et Vindue stod aabent, han fløi derind, det var hans eget Værelse; han satte sig paa Bordet.

„Lad os nu være Mennesker!“ sagde han uden selv at tænke paa, hvad han sagde, det var efter Papegøien, og i samme Øieblik var han Copist, men han sad paa Bordet.

„Gud bevar' os!“ sagde han, „hvor er jeg kommen her op og saaledes falden i Søvn! det var ogsaa en urolig Drøm jeg havde. Noget dumt Tøi var den hele Historie!“

VI. Det Bedste, Kaloskerne bragte.

Dagen efter, i den tidlige Morgenstund, da Copisten endnu laae i Sengen, bankede det paa hans Dør, det var Naboen i samme Etage, en Student, der læste til at blive Præst; han traadte ind.

„Laan mig dine Kalosker," sagde han, „der er saa vaadt i Haven, men Solen skinner deiligt, jeg vilde nok ryge en Pibe dernede."

Kaloskerne fik han paa og var snart nede i Haven, der eiede et Blomme- og et Pæretræ. Selv en saa lille Have, som denne var, gjælder inde i Kjøbenhavn for en stor Herlighed.

Studenten gik op og ned i Gangen; Klokken var kun Sex; ude fra Gaden klang et Posthorn.

„O, reise! reise!" udbrød han, „det er dog det Lykkeligste i Verden! det er mine Ønskers høieste Maal! da vilde denne Uro, jeg føler, stilles. Men langt bort skulde det være! jeg vilde see det herlige Schweiz, reise i Italien og —"

Ja, godt var det at Kaloskerne virkede lige strax, ellers var han kommen omkring alt for Meget baade for sig selv og os Andre. Han reiste. Han var midt inde i Schweiz, men med otte Andre pakket ind i det Inderste af en Diligence; ondt i Hovedet havde han, træt i Nakken følte han sig, og Blodet var sunket ham ned i Benene, der ophovnede og klemtes af Støvlerne. Han svævede mellem en blundende og en vaagen Tilstand. I sin Lomme til Høire havde han Creditivet, i sin Lomme til Venstre Passet og i en lille Skindpung paa Brystet nogle fastsyede Louisd'orer; hver Drøm forkyndte, at en eller anden af disse Kostbarheder var tabt, og derfor foer han feberagtig op, og den første Bevægelse, Haanden gjorde, var en Trekant fra Høire til Venstre og op mod Brystet, for at føle, om han havde dem eller ei. Paraplujer, Stokke og Hatte gyngede i Nættet ovenover, og forhindrede saa temmeligt Udsigten, der var høist imponerende, han skottede til den, medens Hjertet sang, hvad i det Mindste een Digter, vi kjende, har sunget i Schweiz, men ikke til Dato ladet trykke:

Ja, her er saa smukt, som Hjertet vil,
Jeg øiner Montblanc, min Kjære.
Gid bare Pengene vil slaae til,
Ak, saa var her godt at være!

Stor, alvorlig og mørk var den hele Natur rundt om. Granskovene syntes Lyngtoppe paa de høie Klipper, hvis Top skjultes i Skytaagen; nu begyndte det at snee; den kolde Vind blæste.

„Uh!“ sukkede han, „gid vi vare paa den anden Side af Alperne, saa var det Sommer, og saa havde jeg hævet Penge paa mit Creditiv; den Angest, jeg er i for disse, gjør, at jeg ikke nyder Schweiz, o, gid jeg var paa den anden Side!“

Og saa var han paa den anden Side; dybt inde i Italien var han, mellem Florents og Rom. Søen Trachymenes laae i Aftenbelysning, som et flammende Guld, mellem de mørkeblaae Bjerge; her, hvor Hannibal slog Flaminius, holdt nu Viinrankerne hverandre fredelig i de grønne Fingre; yndige, halvnøgne Børn vogtede en Flok kulsorte Sviin under en Gruppe duftende Laurbærtræer ved Veien. Kunde vi ret give dette Maleri, Alle vilde juble: „Deilige Italien!“ men det sagde slet ikke Theologen eller en eneste af hans Reisefæller inde i Vetturinens Vogn.

I Tusindviis fløi giftige Fluer og Myg ind til dem, forgjeves pidskede de omkring sig med en Myrtegreen, Fluerne stak alligevel; ikke eet Menneske var der i Vognen, uden at jo hans Ansigt var opsvulmet og blodigt af Bid. De stakkels Heste saae ud som Aadsler, Fluerne sad i store Kager paa dem, og kun øieblikligt hjalp det, at Kudsken steg ned og skrabede Dyrene af. Nu sank Solen, en kort, men iisnende Kulde gik gjennem hele Naturen, det var slet ikke behageligt; men rundt om fik Bjerge og Skyer den deiligste, grønne Farve, saa klar, saa skinnende — ja gaa selv hen at see, det er bedre end at læse Beskrivelsen! det var mageløst! det fandt de Reisende ogsaa, men — Maven var tom, Legemet træt, al Hjertets Længsel dreiede sig om et Natteqvarter; men hvorledes vilde dette blive? Man saae langt inderligere efter dette, end efter den skjønne Natur.

Veien gik gjennem en Olivenskov, det var som kjørte man i Hjemmet mellem knudrede Pile, her laae det een=

somme Vertshuus. En halv Snees tiggende Krøblinger havde leiret sig udenfor, den Raskeste af dem saae ud som „Hungerens ældste Søn, der havde naaet sin Myndigheds=Alder,“ *) de Andre vare enten blinde, havde visne Been og krøb paa Hænderne, eller indsvundne Arme med fingerløse Hænder. Det var ret Elendigheden trukken frem af Pjalterne. „Eccellenza, miserabili!“ sukkede de og strakte de syge Lemmer frem. Vertinden selv med bare Fødder, uredt Haar og kun iført en smudsig Blouse, tog imod Gjesterne. Dørene vare bundne sammen med Seglgarn; Gulvet i Værelserne frembød en halv oprodet Brolægning med Muursteen; Flaggermuus fløi hen under Loftet, og Stanken herinde — —

„Ja, vil Hun dække nede i Stalden!“ sagde en af de Reisende, „dernede veed man dog hvad det er, man indaander!“

Vinduerne bleve aabnede, for at der kunde komme lidt frisk Luft, men hurtigere end denne kom de visne Arme ind og den evige Klynken: miserabili, Eccellenza! Paa Væggene stode mange Inscriptioner, Halvdelen var imod bella Italia.

Maden blev bragt frem; der var en Suppe af Vand, krydret med Peber og harsk Olie, og saa nok en Gang det samme Slags Olie paa Salaten; fordærvede Æg og stegte Hanekamme vare Pragtretterne; selv Vinen havde Afsmag, det var en sand Mixtur.

Til Natten bleve Kofferterne stillede op for Døren; een af de Reisende havde Vagt, medens de Andre sov; Theologen var den Vagthavende; o hvor qvalmt var der ikke herinde! Heden trykkede, Myggene surrede og stak, miserabili udenfor klynkede i Søvne.

„Ja, reise er godt nok!“ sukkede Studenten, „havde man bare intet Legeme! kunde dette hvile og Aanden derimod flyve. Hvor jeg kommer, er der et Savn, der trykker Hjertet; noget Bedre, end det Øieblikkige, er det, jeg vil have; ja noget Bedre, det Bedste, men hvor

---

*) Snarleyyow.

og hvad er det? jeg veed i Grunden nok, hvad jeg vil, jeg vil til et lykkeligt Maal, det lykkeligste af alle!"

Og idet Ordet var udtalt, var han i Hjemmet; de lange, hvide Gardiner hang ned for Vinduet og midt paa Gulvet stod den sorte Liigkiste, i den laae han i sin stille Dødssøvn, hans Ønske var opfyldt, Legemet hvilte, Aanden reiste. Priis Ingen lykkelig, før han er i sin Grav, var Solons Ord, her fornyedes Bekræftelsen.

Ethvert Liig er Udødelighedens Sphinx; heller ikke Sphinxen her i den sorte Kiste besvarede for os, hvad den Levende to Dage forud havde nedskrevet:

Du stærke Død, din Taushed vækker Gru;
Dit Spor er jo kun Kirkegaardens Grave.
Skal Tankens Jacobs-Stige gaae itu?
Staaer jeg kun op, som Græs i Dødens Have?

Vor største Liden tidt ei Verden seer!
Du, som var ene, lige til det Sidste,
I Verden Meget trykker Hjertet meer,
End Jorden, som de kaste paa din Kiste!

To Skikkelser bevægede sig i Værelset; vi kjende dem Begge: det var Sorgens Fee og Lykkens Udsendte; de bøiede sig over den Døde.

„Seer Du," sagde Sorgen, „hvad Lykke bragte vel dine Kalosker Menneskeheden?"

„De bragte i det Mindste ham, som sover her, et varigt Gode!" svarede Glæden.

„O nei!" sagde Sorgen; „selv gik han bort, han blev ikke kaldet! hans aandelige Kraft her blev ikke givet Styrke nok til at hæve de Skatte hist, som han efter sin Bestemmelse maa hæve! Jeg vil vise ham en Velgjerning!"

Og hun tog Kaloskerne af hans Fødder; da var Dødssøvnen endt, den Gjenoplevede reiste sig. Sorgen forsvandt, men ogsaa Kaloskerne; hun har vist betragtet dem som sin Eiendom.

Gaaseurten.

Nu skal Du høre! —

Ude paa Landet, tæt ved Veien, laae et Lyststed; Du har bestemt selv en Gang seet det! der er foran en lille Have med Blomster og et Stakit, som er malet; tæt herved paa Grøften, midt i det deiligste, grønne Græs, voxte en lille Gaaseurt; Solen skinnede ligesaa varmt og smukt paa den, som paa de store, rige Pragtblomster inde i Haven, og derfor voxte den Time for Time. En Morgen stod den ganske udsprungen med sine smaa, skinnende hvide Blade, der sidde som Straaler rundt om den lille gule Sol indeni. Den tænkte slet ikke paa, at intet Menneske saae den der i Græsset og at den var en fattig, foragtet Blomst; nei den var saa fornøiet, den vendte sig lige imod den varme Sol, saae op i den, og hørte paa Lærken, som sang i Luften.

Den lille Gaaseurt var saa lykkelig, som om det var en stor Helligdag, og saa var det dog en Mandag; alle Børn vare i Skole; mens de sad paa deres Bænke og lærte Noget, sad den paa sin lille, grønne Stilk og lærte ogsaa af den varme Sol og Alt rundt omkring, hvor god Gud er, og den syntes ret, at den lille Lærke sang saa tydeligt og smukt Alt, hvad den i Stilhed følte, og Gaaseurten saae med et Slags Ærbødighed op til den lykkelige Fugl, der kunde synge og flyve, men var slet ikke bedrøvet, fordi den selv ikke kunde det. „Jeg seer og hører jo!" tænkte den, „Solen skinner paa mig og Vinden kysser mig! o, hvor jeg dog er bleven begavet!"

Indenfor Stakittet stod saa mange stive, fornemme Blomster; jo mindre Duft de havde, desto mere kneisede de. Pæonerne blæste sig op, for at være større end en Rose, men det er slet ikke Størrelsen, som gjør det! Tulipanerne havde de allersmukkeste Couleurer, og det vidste de nok og holdt sig saa ranke, for at man endnu bedre kunde see dem. De lagde slet ikke Mærke til den

unge Gaaseurt udenfor, men den saae desto mere paa dem og tænkte: „hvor de ere rige og deilige! ja, dem flyver vist den prægtige Fugl ned til og besøger! Gud skee Lov, at jeg staaer saa nær herved, saa kan jeg dog saae den Stads at see!“ og lige idet den tænkte det, „qvirrevit!“ der kom Lærken flyvende, men ikke ned til Pæoner og Tulipaner, nei, ned i Græsset til den fattige Gaaseurt, der blev saa forskrækket af bare Glæde, at den vidste slet ikke meer, hvad den skulde tænke.

Den lille Fugl dandsede rundt omkring den og sang: „nei hvor dog Græsset er blødt! og see, hvilken sød lille Blomst med Guld i Hjertet og Sølv paa Kjolen!“ den gule Prik i Gaaseurten saae jo ogsaa ud som Guld, og de smaa Blade rundt om vare skinnende hvide.

Saa lykkelig som den lille Gaaseurt var, nei, det kan Ingen begribe! Fuglen kyssede den med sit Næb, sang for den og fløi saa igjen op i den blaae Luft. Det varede bestemt et heelt Qvarteer, før Blomsten kunde komme sig igjen. Halv undseelig og dog inderlig fornøiet saae den til Blomsterne inde i Haven; de havde jo seet den Ære og Lyksalighed, der var vederfaret hende, de maatte jo begribe, hvilken Glæde det var; men Tulipanerne stode nok en Gang saa stive som før, og saa vare de saa spidse i Ansigtet og saa røde, for de havde ærgret sig. Pæonerne vare ganske tykhovede, bu! det var godt, at de ikke kunde tale, ellers havde Gaaseurten faaet en ordenlig Tiltale. Den stakkels, lille Blomst kunde nok see, at de vare ikke i godt Humeur, og det gjorde den saa inderlig ondt. I det Samme kom der inde i Haven en Pige med en stor Kniv, saa skarp og skinnende, hun gik lige hen mellem Tulipanerne og skar den ene af efter den anden. „Uh!“ sukkede den lille Gaaseurt, „det var jo forskrækkeligt, nu er det forbi med dem!“ Saa gik Pigen bort med Tulipanerne; Gaaseurten var glad ved, at den stod ude i Græsset og var en lille, fattig Blomst; den følte sig ret saa taknemmelig, og da Solen gik ned, foldede den sine Blade, sov ind og drømte hele Natten om Solen og den lille Fugl.

Næste Morgen, da Blomsten igjen, lykkelig, strakte alle de hvide Blade ligesom smaa Arme ud mod Luft og Lys, kjendte den Fuglens Stemme, men det var saa sørgeligt, hvad den sang. Ja, den stakkels Lærke havde god Grund dertil, den var bleven fanget og sad nu i et Buur tæt ved det aabne Vindue. Den sang om at flyve frit og lykkeligt omkring, sang om det unge, grønne Korn paa Marken, og om den deilige Reise, den kunde gjøre paa sine Vinger høit op i Luften. Den stakkels Fugl var ikke i godt Humeur, fangen sad den der i Buret.

Den lille Gaaseurt ønskede saa gjerne at hjelpe, men hvorledes skulde den bære sig ad dermed; ja det var vanskeligt at hitte paa. Den glemte reent, hvor smukt Alt stod rundt om, hvor varmt Solen skinnede, og hvor deilige hvide dens Blade saae ud; ak, den kunde kun tænke paa den fangne Fugl, som den slet ikke var i Stand til at gjøre Noget for.

Da kom der i det Samme to smaa Drenge ud fra Haven; den Ene af dem havde i Haanden en Kniv, stor og skarp som den, Pigen havde til at skære Tulipanerne af med. De gik lige hen imod den lille Gaaseurt, der slet ikke kunde begribe, hvad de vilde.

„Her kan vi skære en deilig Græstørv til Lærken!" sagde den ene Dreng og begyndte at skære i en Fiirkant dybt ned, omkring Gaaseurten, saa at den kom til at staae midt i Græstørven.

„Riv den Blomst af!" sagde den anden Dreng, og Gaaseurten rystede ordenligt af Angest, thi at blive reven af, var jo at miste Livet, og nu vilde den saa gjerne leve, da den skulde med Græstørven ind i Buret til den fangne Lærke.

„Nei, lad den sidde!" sagde den anden Dreng, „den pynter saa net!" og saa blev den siddende og kom med ind i Buret til Lærken.

Men den stakkels Fugl klagede høit over sin tabte Frihed og slog med Vingerne mod Jerntraadene i Buret; den lille Gaaseurt kunde ikke tale, ikke sige et trøstende

Ord, ihvor gjerne den vilde. Saaledes gik hele Formiddagen.

„Her er intet Vand!" sagde den fangne Lærke, „de ere Alle ude og have glemt mig med en Draabe at drikke! min Hals er tør og brændende! der er Ild og Iis indeni mig, og Luften er saa tung! Ak, jeg maa døe, fra det varme Solskin, fra det friske Grønne, fra al den Deilighed, Gud har skabt!" og saa borede den sit lille Næb ned i den kølige Græstørv, for derved at opfriskes lidt; da faldt dens Øine paa Gaaseurten, og Fuglen nikkede til den, kyssede den med Næbbet og sagde: „Du maa ogsaa visne herinde, Du stakkels, lille Blomst! Dig og den lille, grønne Plet Græs har man givet mig for den hele Verden, jeg havde udenfor! hvert lille Græsstraa skal være mig et grønt Træ, hvert af dine hvide Blade en duftende Blomst! ak, I fortælle mig kun, hvor Meget jeg har mistet!"

„Hvo der dog kunde trøste ham!" tænkte Gaaseurten, men den kunde ikke røre et Blad; dog Duften, som strømmede ud af de fine Blade, var langt stærkere, end den ellers findes hos denne Blomst; det mærkede ogsaa Fuglen, og skjøndt den forsmægtede af Tørst og i sin Pine rev de grønne Græsstraa af, rørte den slet ikke Blomsten.

Det blev Aften, og endnu kom Ingen og bragte den stakkels Fugl en Vanddraabe; da strakte den sine smukke Vinger ud, rystede dem krampagtigt, dens Sang var et veemodigt Pipi; det lille Hoved bøiede sig hen imod Blomsten, og Fuglens Hjerte brast af Savn og Længsel; da kunde Blomsten ikke, som Aftenen forud, folde sine Blade sammen og sove, den hang syg og sørgende ned mod Jorden.

Først den næste Morgen kom Drengene, og da de saae Fuglen død, græd de, græd mange Taarer og gravede den en nydelig Grav, som blev pyntet med Blomsterblade. Fuglens Liig kom i en rød, deilig Æske, kongeligt skulde den begraves, den stakkels Fugl! da han levede

og sang, glemte de ham, lod ham sidde i Buret og lide Savn, nu fik han Stads og mange Taarer.

Men Græstørven med Gaaseurten blev kastet ud i Støvet paa Landeveien, Ingen tænkte paa den, som dog havde følt meest for den lille Fugl og som gjerne vilde trøste den!

Den standhaftige Tinsoldat.

Der var en Gang fem og tyve Tinsoldater, de vare Alle Brødre, thi de vare fødte af en gammel Tinskee. Geværet holdt de i Armen, Ansigtet satte de lige ud; rød og blaa, nok saa deilig var Uniformen. Det Allerførste, de hørte i denne Verden, da Laaget blev taget af Æsken, hvori de laae, var det Ord: „Tinsoldater!“ det raabte en lille Dreng og klappede i Hænderne; han havde faaet dem, fordi det var hans Fødselsdag, og stillede dem nu op paa Bordet. Den ene Soldat lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forskjellig; han havde eet Been, thi han var bleven støbt sidst, og saa var der ikke Tin nok; dog stod han ligesaa fast paa sit ene, som de Andre paa deres to, og det er just ham, som bliver mærkværdig.

Paa Bordet, hvor de bleve stillede op, stod meget andet Legetøi; men det, som faldt meest i Øinene, var et deiligt Slot af Papir. Gjennem de smaa Vinduer kunde man see lige ind i Salene. Udenfor stode smaa Træer, rundt om et lille Speil, der skulde see ud som en Sø; Svaner af Vox svømmede derpaa og speilede sig. Det var Altsammen nydeligt, men det Nydeligste blev dog en lille Jomfru, som stod midt i den aabne Slotsdør; hun var ogsaa klippet ud af Papir, men hun havde et Skjørt paa af det klareste Linon og et lille, smalt, blaat Baand over Skulderen ligesom et Gevandt; midt i det sad en skinnende Paillette, ligesaa stor som hele hendes Ansigt.

Den lille Jomfru strakte begge sine Arme ud, for hun var en Dandserinde, og saa løftede hun sit ene Been saa høit i Veiret, at Tinsoldaten slet ikke kunde finde det og troede, at hun kun havde eet Been ligesom han.

„Det var en Kone for mig!“ tænkte han; „men hun er meget fornem, hun boer i et Slot, jeg har kun en Æske, og den ere vi fem og tyve om, det er ikke et Sted for hende! dog jeg maa see at gjøre Bekjendtskab!“ og saa lagde han sig saa lang han var bag en Snuustobaksdaase, der stod paa Bordet; der kunde han ret see paa den lille, fine Dame, som blev ved at staae paa eet Been, uden at komme ud af Balancen.

Da det blev ud paa Aftenen, kom alle de andre Tinsoldater i deres Æske og Folkene i Huset gik til Sengs. Nu begyndte Legetøiet at lege, baade at komme Fremmede, føre Krig og holde Bal; Tinsoldaterne raslede i Æsken, for de vilde være med, men de kunde ikke faae Laaget af. Nøddeknækkeren slog Kolbytter, og Griflen gjorde Commerce paa Tavlen; det var et Spectakel, saa Canarifuglen vaagnede, og begyndte at snakke med og det paa Vers. De to Eneste, som ikke rørte sig af Stedet, var Tinsoldaten og den lille Dandserinde; hun holdt sig saa rank paa Taaspidsen og med begge Armene udad; han var ligesaa standhaftig paa sit ene Been, hans Øine kom ikke et Øieblik fra hende.

Nu slog Klokken Tolv, og klatsk, der sprang Laaget af Snuustobaksdaasen, men der var ingen Tobak i, nei, men en lille, sort Trold, det var saadan et Konststykke.

„Tinsoldat!“ sagde Trolden, „vil Du holde dine Øine hos Dig selv!“

Men Tinsoldaten lod, som han ikke hørte det.

„Ja bi til i Morgen!“ sagde Trolden.

Da det nu blev Morgen, og Børnene kom op, blev Tinsoldaten stillet hen i Vinduet, og enten det nu var Trolden eller Trækvind, lige med Eet fløi Vinduet op, og Soldaten gik ud paa Hovedet fra tredie Sal. Det var en skrækkelig Fart, han vendte Benet lige i Veiret

og blev staaende paa Kasketten med Bajonetten nede imellem Brostenene.

Tjenestepigen og den lille Dreng kom strax ned for at søge; men skjøndt de vare nær ved at træde paa ham, kunde de dog ikke see ham. Havde Tinsoldaten raabt: her er jeg! saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrige høit, da han var i Uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættere end den anden, det blev en ordenlig Skylle; da den var forbi, kom der to Gadedrenge.

„Sei Du!“ sagde den Ene, „der ligger en Tinsoldat! han skal ud at seile!“

Og saa gjorde de en Baad af en Avis, satte Tinsoldaten midt i den, og nu seilede han ned ad Rendestenen; begge Drengene løb ved Siden og klappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bølger der gik i den Rendesteen, og hvilken Strøm der var; ja det havde da ogsaa skylregnet. Papirbaaden vippede op og ned, og imellem saa dreiede den sig rundt, saa det dirrede i Tinsoldaten; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saae lige ud og holdt Geværet i Armen.

Lige med Eet drev Baaden ind under et langt Rendesteens-Bræt; der blev ligesaa mørkt, som om han var i sin Æske.

„Hvor mon jeg nu kommer hen,“ tænkte han, „ja, ja, det er Troldens Skyld! Ak, sad dog den lille Jomfru her i Baaden, saa maatte her gjerne være een Gang saa mørkt endnu!“

I det Samme kom der en stor Vandrotte, som boede under Rendesteens-Brættet.

„Har Du Pas!“ spurgte Rotten. „Hid med Passet!“

Men Tinsoldaten taug stille og holdt endnu fastere paa Geværet. Baaden foer afsted og Rotten bag efter. Hu! hvor den skar Tænder og raabte til Pinde og Straae:

„Stop ham! stop ham! han har ikke betalt Told! han har ikke viist Pas!“

Men Strømmen blev stærkere og stærkere, Tinsoldaten kunde allerede øine den lyse Dag foran, hvor Brættet slap, men han hørte ogsaa en brusende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper Mand forskrækket; tænk dog, Rendestenen styrtede, hvor Brættet endte, lige ud i en stor Canal, det vilde for ham være ligesaa farligt, som for os at seile ned ad et stort Vandfald.

Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden foer ud, den stakkels Tinsoldat holdt sig saa stiv, han kunde, Ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Øinene. Baaden snurrede tre fire Gange rundt, og var fyldt med Vand lige til Randen, den maatte synke; Tinsoldaten stod i Vand til Halsen, og dybere og dybere sank Baaden; mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over Soldatens Hoved, — da tænkte han paa den lille, nydelige Dandserinde, som han aldrig mere skulde faae at see; og det klang for Tinsoldatens Øre:

„Fare, Fare, Krigsmand!
Døden skal Du lide!“

Nu gik Papiret itu, og Tinsoldaten styrtede igjennem — men blev i det Samme slugt af en stor Fisk.

Nei, hvor der var mørkt derinde! der var endnu værre end under Rendesteens-Brættet, og saa var der saa snevert; men Tinsoldaten var standhaftig, og laae saa lang han var med Geværet i Armen. —

Fisken foer omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Bevægelser; endelig blev den ganske stille, der foer som en Lynstraale gjennem den. Lyset skinnede ganske klart, og En raabte høit: „Tinsoldat!“ Fisken var bleven fanget, bragt paa Torvet, solgt og kommen op i Kjøkkenet, hvor Pigen skar den op med en stor Kniv. Hun tog med sine to Fingre Soldaten midt om Livet og bar ham ind i Stuen, hvor de Allesammen vilde see saadan en mærkværdig Mand, der havde reist om i Maven paa en Fisk; men Tinsoldaten var slet ikke stolt. De stillede

ham op paa Bordet og der — nei, hvor det kan gaae underligt til i Verden! Tinsoldaten var i den selvsamme Stue, han havde været i før, han saae de selvsamme Børn, og Legetøiet stod paa Bordet; det deilige Slot med den nydelige, lille Dandserinde; hun holdt sig endnu paa det ene Been og havde det andet høit i Veiret, hun var ogsaa standhaftig; det rørte Tinsoldaten, han var færdig ved at græde Tin, men det passede sig ikke. Han saae paa hende, og hun saae paa ham, men de sagde ikke Noget.

I det Samme tog den ene af Smaadrengene og kastede Soldaten lige ind i Kakkelovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt Trolden i Daasen, der var Skyld deri.

Tinsoldaten stod ganske belyst og følte en Hede, der var forfærdelig, men om det var af den virkelige Ild, eller af Kjærlighed, det vidste han ikke. Couleurerne vare reent gaaede af ham, om det var skeet paa Reisen eller det var af Sorg, kunde Ingen sige. Han saae paa den lille Jomfru, hun saae paa ham, og han følte, han smeltede, men endnu stod han standhaftig med Geværet i Armen. Da gik der en Dør op, Vinden tog i Dandserinden, og hun fløi som en Sylphide lige ind i Kakkelovnen til Tinsoldaten, blussede op i Lue og var borte; saa smeltede Tinsoldaten til en Klat, og da Pigen Dagen efter tog Asken ud, fandt hun ham som et lille Tinhjerte; af Dandserinden derimod var der kun Pailletten, og den var brændt kulsort.

De vilde Svaner.

Langt borte herfra, der hvor Svalerne flyve hen, naar vi have Vinter, boede en Konge, som havde elleve Sønner og een Datter, Elisa. De elleve Brødre, Prindser

vare de, gik i Skole med Stjerne paa Brystet og Sabel ved Siden; de skrev paa Guldtavle med Diamantgriffel og læste ligesaa godt udenad, som indeni, man kunde strax høre, at de vare Prindser. Søsteren Elisa sad paa en lille Skammel af Speilglas og havde en Billedbog, der var kjøbt for det halve Kongerige.

O, de Børn havde det saa godt, men saaledes skulde det ikke altid blive.

Deres Fader, som var Konge over hele Landet, giftede sig med en ond Dronning, der slet ikke var de stakkels Børn god; allerede den første Dag kunde de godt mærke det; paa hele Slottet var der stor Stads, og saa legede Børnene: komme Fremmede; men i Stedet for at de ellers fik alle de Kager og stegte Æbler, der vare at overkomme, gav hun dem kun Sand i en Theekop og sagde, at de kunde lade, som om det var Noget.

Ugen efter satte hun den lille Søster Elisa ud paa Landet hos nogle Bønderfolk, og længe varede det ikke, før hun fik Kongen indbildt saa Meget om de stakkels Prindser, at han slet ikke brød sig mere om dem.

„Flyv I ud i Verden og skjøt Jer selv!“ sagde den onde Dronning; „flyv som store Fugle, uden Stemme!“ men hun kunde dog ikke gjøre det saa slemt, som hun gjerne vilde, de bleve elleve deilige, vilde Svaner. Med et underligt Skrig fløi de ud af Slotsvinduerne hen over Parken og Skoven.

Det var endnu ganske tidlig Morgen, da de kom forbi, hvor Søsteren Elisa laae og sov i Bondens Stue; her svævede de over Taget, dreiede med deres lange Halse, og slog med Vingerne, men Ingen hørte eller saae det; de maatte igjen afsted, høit op imod Skyerne, langt ud i den vide Verden, der fløi de ud i en stor, mørk Skov, der strakte sig lige ned til Stranden.

Den stakkels, lille Elisa stod i Bondens Stue og legede med et grønt Blad, andet Legetøi havde hun ikke; og hun stak et Hul i Bladet, kigede derigjennem op paa Solen, og da var det ligesom om hun saae sine Brødres

klare Øine, og hver Gang de varme Solstraaler skinnede paa hendes Kind, tænkte hun paa alle deres Kys.

Den ene Dag gik ligesom den anden. Blæste Vinden gjennem de store Rosenhækker udenfor Huset, da hviskede den til Roserne: „Hvo kan være smukkere, end I?“ men Roserne rystede med Hovedet og sagde: „Det er Elisa!“ Og sad den gamle Kone om Søndagen i Døren og læste i sin Psalmebog, da vendte Vinden Bladene og sagde til Bogen: „Hvo kan være frommere end Du?“ — „Det er Elisa!“ sagde Psalmebogen, og det var den rene Sandhed, hvad Roserne og Psalmebogen sagde.

Da hun var femten Aar, skulde hun hjem; og da Dronningen saae, hvor smuk hun var, blev hun hende vred og hadefuld; gjerne havde hun forvandlet hende til en vild Svane, ligesom Brødrene, men det turde hun ikke strax, da jo Kongen vilde see sin Datter.

I den tidlige Morgen gik Dronningen ind i Badet, det var bygget af Marmor og smykket med bløde Hynder og de deiligste Tæpper, og hun tog tre Skrubtudser, kyssede paa dem og sagde til den ene: „Sæt Dig paa Elisas Hoved, naar hun kommer i Badet, at hun kan blive dorsk, som Du! Sæt Dig paa hendes Pande,“ sagde hun til den anden, „at hun kan blive styg, som Du, saa at hendes Fader ikke kjender hende! Hvil ved hendes Hjerte,“ hviskede hun til den tredie, „lad hende faae et ondt Sind, at hun kan have Pine deraf!“ Saa satte hun Skrubtudserne ud i det klare Vand, der strax fik en grønlig Farve, kaldte paa Elisa, klædte hende af, og lod hende stige ned i Vandet, og idet hun dukkede, satte den ene Skrubtudse sig i hendes Haar, den anden paa hendes Pande og den tredie paa Brystet, men Elisa syntes slet ikke at mærke det; saasnart hun reiste sig op, flød der tre røde Valmuer paa Vandet; havde Dyrene ikke været giftige og kyssede af Hexen, da vare de blevne forvandlede til røde Roser, men Blomster bleve de dog, ved at hvile paa hendes Hoved og ved

hendes Hjerte; hun var for from og uskyldig til, at Trolddommen kunde have nogen Magt over hende.

Da den onde Dronning saae det, gned hun hende ind med Valnød-Saft, saa hun blev ganske sortbruun, strøg det smukke Ansigt over med en stinkende Salve og lod det deilige Haar filtre sig; det var umuligt at kjende den smukke Elisa igjen.

Da derfor hendes Fader saae hende, blev han ganske forskrækket og sagde, at det var ikke hans Datter; Ingen vilde heller kjendes ved hende, uden Lænkehunden og Svalerne, men de vare fattige Dyr og havde ikke Noget at sige.

Da græd den stakkels Elisa og tænkte paa sine elleve Brødre, der Alle vare borte. Bedrøvet listede hun sig ud af Slottet, gik hele Dagen over Mark og Mose ind i den store Skov. Hun vidste slet ikke, hvor hun vilde hen, men hun følte sig saa bedrøvet og længtes efter sine Brødre, de vare vist ogsaa, ligesom hun, jagede ud i Verden, dem vilde hun søge at finde.

Kun kort Tid havde hun været i Skoven, før Natten faldt paa; hun var kommen reent bort fra Vei og Sti; da lagde hun sig ned paa det bløde Mos, læste sin Aftenbøn og heldede sit Hoved op til en Stub. Der var saa stille, Luften var saa mild, og rundt omkring i Græsset og paa Mosset skinnede, som en grøn Ild, over hundrede Sanct Hans-Orme; da hun med Haanden sagte rørte ved en af Grenene, faldt de lysende Insecter som Stjerneskud ned til hende.

Hele Natten drømte hun om sine Brødre; de legede igjen som Børn, skrev med Diamantgriffel paa Guldtavle og saae i den deiligste Billedbog, der havde kostet det halve Rige; men paa Tavlen skrev de ikke, som før, kun Nuller og Streger, nei de dristigste Bedrifter, de havde udført, Alt hvad de havde oplevet og seet; og i Billedbogen var Alt levende, Fuglene sang, og Menneskene gik ud af Bogen og talte til Elisa og hendes Brødre, men naar hun vendte Bladet, sprang de strax igjen ind, for at der ikke skulde komme Vilderede i Billederne.

Da hun vaagnede, var Solen allerede høit oppe; hun kunde rigtignok ikke see den, de høie Træer bredte deres Grene tæt og fast ud, men Straalerne spillede derude ligesom et vistende Guldflor; der var en Duft af det Grønne, og Fuglene vare nær ved at sætte sig paa hendes Skuldre. Hun hørte Vandet pladske, der var mange, store Kildevæld, som alle faldt ud i en Dam, hvor der var den deiligste Sandbund; rigtignok voxte her tætte Buske rundt om, men paa eet Sted havde Hjortene gravet en stor Aabning, og her gik Elisa hen til Vandet, der var saa klart, at havde Vinden ikke rørt Grene og Buske saaledes, at de bevægede sig, da maatte hun have troet, at de vare malede af nede paa Bunden, saa tydeligt speilede sig der hvert Blad, baade det, Solen skinnede igjennem, og det, der ganske var i Skygge.

Saasnart hun saae sit eget Ansigt, blev hun ganske forskrækket, saa bruunt og fælt var det, men da hun gjorde sin lille Haand vaad og gned Øine og Pande, skinnede den hvide Hud frem igjen; da lagde hun alle sine Klæder og gik ud i det friske Vand; et deiligere Kongebarn, end hun var, fandtes der ikke i denne Verden.

Da hun igjen var klædt og havde flettet sit lange Haar, gik hun til det sprudlende Væld, drak af sin hule Haand, og vandrede længere ind i Skoven, uden selv at vide hvorhen. Hun tænkte paa sine Brødre, tænkte paa den gode Gud, der vist ikke vilde forlade hende; han lod de vilde Skovæbler groe, for at mætte den Hungrige; han viste hende et saadant Træ, Grenene bugnede af Frugt, der holdt hun sit Middagsmaaltid, satte Støtter under dets Grene og gik saa ind i den mørkeste Deel af Skoven. Der var saa stille, at hun hørte sine egne Fodtrin, hørte hvert lille, vissent Blad, der bøiede sig under hendes Fod; ikke en Fugl var der at see, ikke en Solstraale kunde trænge igjennem de store, tætte Trægrene; de høie Stammer stode saa nær ved hverandre, at naar hun saae ligefrem, var det, som om det ene Bjelkegitter, tæt ved det andet, omsluttede hende; o, her var en Eensomhed, hun aldrig før havde kjendt.

Natten blev saa mørk; ikke en eneste lille Sanct Hans-Orm skinnede fra Mosset, bedrøvet lagde hun sig ned for at sove; da syntes hun, at Trægrenene ovenover hende gik til Side, og Vor Herre med milde Øine saae ned paa hende, og smaa Engle tittede frem over hans Hoved og under hans Arme.

Da hun vaagnede om Morgenen, vidste hun ikke, om hun havde drømt det, eller om det virkelig var saa.

Hun gik nogle Skridt fremad, da mødte hun en gammel Kone med Bær i sin Kurv, den Gamle gav hende nogle af disse. Elisa spurgte, om hun ikke havde seet elleve Prindser ride igjennem Skoven.

„Nei," sagde den Gamle, „men jeg saae i Gaar elleve Svaner med Guldkroner paa Hovedet svømme ned ad Aaen her tæt ved!"

Og hun førte Elisa et Stykke længere frem til en Skrænt; nedenfor denne bugtede sig en Aa; Træerne paa dens Bredder strakte deres lange, bladfulde Grene over imod hverandre, og hvor de, efter deres naturlige Væxt, ikke kunde naae sammen, der havde de revet Rødderne løse fra Jorden og heldede ud over Vandet med Grenene flettede i hverandre.

Elisa sagde Farvel til den Gamle og gik langs med Aaen, til hvor denne flød ud i den store, aabne Strand.

Hele det deilige Hav laae for den unge Pige; men ikke en Seiler viste sig derude, ikke en Baad var der at see, hvor skulde hun dog komme længer bort. Hun betragtede de utallige Smaastene paa Bredden; Vandet havde slebet dem alle runde. Glas, Jern, Stene, Alt hvad der laae skyllet op, havde taget Skikkelse af Vandet, der dog var langt blødere end hendes fine Haand. „Det bliver utrætteligt ved at rulle, og saa jævner sig det Haarde, jeg vil være ligesaa utrættelig! Tak for Eders Lærdom, I klare, rullende Bølger! en Gang, det siger mit Hjerte mig, ville I bære mig til mine kjære Brødre!"

Paa den opskyllede Tang laae elleve hvide Svanefjer; hun samlede dem i en Bouquet, der laae Vand-

draaber paa dem, om det var Dug eller Taarer, kunde Ingen see. Eensomt var der ved Stranden, men hun følte det ikke; thi Havet frembød en evig Afvexling, ja i nogle faa Timer flere, end de ferske Indsøer kunne vise i et heelt Aar. Kom der en stor, sort Sky, saa var det, som Søen vilde sige: jeg kan ogsaa see mørk ud, og da blæste Vinden, og Bølgerne vendte det Hvide ud; men skinnede Skyerne røde, og Vinden sov, saa var Havet som et Rosenblad; nu blev det grønt, nu hvidt, men i hvor stille det hvilede, var der dog ved Bredden en sagte Bevægelse; Vandet hævede sig svagt, som Brystet paa et sovende Barn.

Da Solen var ved at gaae ned, saae Elisa elleve vilde Svaner med Guldkroner paa Hovedet flyve mod Land, de svævede den ene bag den anden; det saae ud som et langt, hvidt Baand; da steg Elisa op paa Skrænten og skjulte sig bag en Busk; Svanerne satte sig nær ved hende og sloge med deres store, hvide Vinger.

Idet Solen var under Vandet, faldt pludselig Svanehammen og der stode elleve deilige Prindser, Elisas Brødre. Hun udstødte et høit Skrig; thi uagtet de havde forandret sig meget, vidste hun, at det var dem, følte, at det maatte være dem; og hun sprang i deres Arme, kaldte dem ved Navn, og de bleve saa lyksalige, da de saae og kjendte deres lille Søster, der nu var saa stor og deilig. De loe og de græd, og snart havde de forstaaet hverandre, hvor ond deres Stedmoder havde været imod dem Alle.

„Vi Brødre," sagde den Ældste, „flyve, som vilde Svaner, saalænge Solen staaer paa Himlen; naar den er nede, faae vi vor menneskelige Skikkelse; derfor maae vi altid ved Sol=Nedgang passe paa at have Hvile for Foden, for flyve vi da oppe mod Skyerne, maae vi, som Mennesker, styrte ned i Dybet. Her boe vi ikke; der ligger et ligesaa skjønt Land, som dette, hiin Side Søen; men Veien derhen er lang, det store Hav maae vi over, og der findes ingen Ø paa vor Vei, hvor vi kunne overnatte, kun en eensom, lille Klippe rager op midt derude;

den er ei større, end at vi Side om Side kunne hvile paa den; gaaer Søen stærk, saa sprøiter Vandet høit over os; men dog takke vi vor Gud for den. Der overnatte vi i vor Skikkelse som Menneske, uden den kunde vi aldrig gjeste vort kjære Fædreland, thi to af Aarets længste Dage bruge vi til vor Flugt. Kun een Gang om Aaret er det forundt os at besøge vort Fædrenehjem, elleve Dage tør vi blive her, flyve hen over denne store Skov, hvorfra vi kunne øine Slottet, hvor vi bleve fødte og hvor vor Fader boer, see det høie Taarn af Kirken, hvor Moder er begravet. — Her synes vi Træer og Buske ere i Slægt med os, her løbe de vilde Heste hen over Sletterne, som vi saae det i vor Barndom; her synger Kulbrænderen de gamle Sange, vi dandsede efter som Børn, her er vort Fædreland, her drages vi hen og her have vi fundet Dig, Du kjære, lille Søster; to Dage endnu tør vi blive her, saa maae vi bort over Havet til et deiligt Land, men som ikke er vort Fædreland; hvorledes faae vi Dig med? Vi have hverken Skib eller Baad!"

„Hvorledes skal jeg kunne frelse Eder?" sagde Søsteren.

Og de talte sammen næsten den hele Nat, der blev kun blundet nogle Timer.

Elisa vaagnede ved Lyden af Svanevingerne, der susede over hende. Brødrene vare igjen forvandlede, og de fløi i store Kredse og tilsidst langt bort, men een af dem, den Yngste, blev tilbage; og Svanen lagde sit Hoved i hendes Skjød, og hun klappede dens hvide Vinger; hele Dagen vare de sammen. Mod Aften kom de Andre tilbage, og da Solen var nede, stode de i deres naturlige Skikkelse.

„I Morgen flyve vi herfra, tør ikke komme tilbage før om et heelt Aar, men Dig kunne vi ikke saaledes forlade! har Du Mod at følge med? Min Arm er stærk nok til at bære Dig gjennem Skoven, skulle vi da ikke Alle have stærke Vinger nok til at flyve med Dig over Havet."

„Ja, tag mig med!“ sagde Elisa.

Den hele Nat tilbragte de med at flette et Net af den smidige Pilebark og de seige Siv, og det blev stort og stærkt; paa dette lagde Elisa sig, og da Solen saa kom frem, og Brødrene forvandledes til vilde Svaner, grebe de i Nettet med deres Næb, og fløi høit mod Skyerne med den kjære Søster, der sov endnu. Solstraalerne faldt lige paa hendes Ansigt, derfor fløi een af Svanerne over hendes Hoved, at dens brede Vinger kunde give Skygge. —

De vare langt fra Land, da Elisa vaagnede; hun troede endnu at drømme, saa underligt forekom det hende, at bæres over Havet, høit gjennem Luften. Ved hendes Side laae en Green med deilige, modne Bær og et Bundt velsmagende Rødder; dem havde den Yngste af Brødrene samlet og lagt til hende, og hun tilsmilede ham taknemmelig, thi hun kjendte, det var ham, som fløi lige over hendes Hoved og skyggede med Vingerne.

De vare saa høit oppe, at det første Skib, de saae under dem, syntes en hvid Maage, der laae paa Vandet. En stor Sky stod bag ved dem, det var et heelt Bjerg, og paa den saae Elisa Skyggen af sig selv og af de elleve Svaner, saa kæmpestore fløi de der; det var et Skilderi, prægtigere end hun havde seet noget før; men alt som Solen steg høiere, og Skyen blev længere bag ved dem, forsvandt det svævende Skyggebillede.

Den hele Dag fløi de afsted, som en susende Piil gjennem Luften, men dog var det langsommere end ellers, nu havde de Søsteren at bære. Der trak et ondt Veir op, Aftenen nærmede sig; angest saa Elisa Solen synke, og endnu var ei den eensomme Klippe i Havet at øine; det forekom hende, at Svanerne gjorde stærkere Slag med Vingerne. Ak! hun var Skyld i, at de ei kom hurtigt nok afsted; naar Solen var nede, vilde de blive til Mennesker, styrte i Havet og drukne. Da bad hun i sit Hjertes Inderste en Bøn til Vor Herre, men endnu øinede hun ingen Klippe; den sorte Sky kom nærmere, de stærke Vindpust forkyndte en Storm, Skyerne

stode i en eneste stor, truende Bølge, der fast som Bly skød fremad; Lyn blinkede paa Lyn.

Nu var Solen lige ved Randen af Havet. Elisas Hjerte bævede; da skøde Svanerne nedad, saa hastigt, at hun troede at falde; men nu svævede de igjen. Solen var halvt nede i Vandet; da først øinede hun den lille Klippe under sig, den saae ud, ikke større, end om det var en Sælhund, der stak Hovedet op af Vandet. Solen sank saa hurtigt; nu var den kun, som en Stjerne; da rørte hendes Fod ved den faste Grund, Solen slukkedes liig den sidste Gnist i det brændende Papir; Arm i Arm saae hun Brødrene staae omkring sig; men mere Plads, end netop til dem og hende, var der heller ikke. Søen slog mod Klippen og gik som en Skylregn hen over dem; Himlen skinnede i en altid flammende Ild, og Slag paa Slag rullede Tordenen; men Søster og Brødre holdt hverandre i Hænderne og sang en Psalme, hvoraf de fik Trøst og Mod.

I Dagningen var Luften reen og stille; saasnart Solen steg, fløi Svanerne med Elisa bort fra Øen. Havet gik endnu stærkt, det saae ud, da de vare høit i Veiret, som om det hvide Skum paa den sortgrønne Sø var Millioner Svaner, der fløde paa Vandet.

Da Solen kom høiere, saae Elisa foran sig, halv svømmende i Luften, et Bjergland, med skinnende Ismasser paa Fjeldene og midt derpaa strakte sig et vist milelangt Slot, med den ene dristige Søilegang ovenpaa den anden; nedenfor gyngede Palmeskove og Pragtblomster, store som Møllehjul. Hun spurgte, om det var Landet, hun skulde til, men Svanerne rystede med Hovedet, thi det, hun saae, var Fata Morganas deilige, altid omvexlende Skyslot; derind turde de intet Menneske bringe. Elisa stirrede derpaa; da styrtede Bjerge, Skove og Slot sammen, og der stode tyve stolte Kirker, alle hverandre lige, med høie Taarne og spidse Vinduer. Hun syntes at høre Orgelet klinge, men det var Havet, hun hørte. Nu var hun Kirkerne ganske nær, da bleve disse til en heel Flaade, der seilede hen under hende; hun saae

ned, og det var kun Havtaage, der jog hen over Vandet. Ja en evig Afverling havde hun for Øie, og nu saae hun det virkelige Land, hun skulde til; der reiste sig de deilige, blaae Bjerge, med Cederskove, Byer og Slotte. Længe før Solen gik ned, sad hun paa Fjeldet foran en stor Hule, der var begroet med fine, grønne Slyngplanter; det saae ud, som det var broderede Tæpper.

„Nu skal vi see, hvad Du drømmer her i Nat!" sagde den yngste Broder og viste hende hendes Sovekammer.

„Gid jeg maatte drømme, hvorledes jeg skulde frelse Eder!" sagde hun; og denne Tanke beskæftigede hende saa levende, hun bad saa inderlig til Gud om hans Hjelp, ja selv i Søvne vedblev hun sin Bøn; da forekom det hende, at hun fløi høit op i Luften, til Fata Morganas Skyslot, og Feen kom hende i Møde, saa smuk og glimrende, og dog lignede hun ganske den gamle Kone, der gav hende Bær i Skoven og fortalte hende om Svanerne med Guldkronerne paa.

„Dine Brødre kan frelses!" sagde hun, „men har Du Mod og Udholdenhed? Vel er Havet blødere end dine fine Hænder, og omformer dog de haarde Stene, men det føler ikke den Smerte, dine Fingre ville føle; det har intet Hjerte, lider ikke den Angest og Qval, Du maa udholde. Seer Du denne Brændenelde, jeg holder i min Haand? af dette Slags voxe mange rundt om Hulen, hvor Du sover; kun de der, og de, som skyde frem paa Kirkegaardens Grave, ere brugelige, mærk Dig det; dem maa Du plukke, skjøndt de ville brænde din Hud i Vabler; bryd Nelderne med dine Fødder, da faaer Du Hør; med den skal Du snoe og binde elleve Pandserskjorter, med lange Ærmer, kast disse over de elleve vilde Svaner, saa er Trolddommen løst. Men husk vel paa, at fra det Øieblik, Du begynder dette Arbeide, og lige til det er fuldendt, om der endog gaaer Aar imellem, maa Du ikke tale; det første Ord, Du siger, gaaer som en dræbende Dolk i dine Brødres Hjerte; ved din Tunge hænger deres Liv. Mærk Dig alt Dette!"

Og hun rørte i det Samme ved hendes Haand med Nelden; den var som en brændende Ild, Elisa vaagnede derved. Det var lys Dag, og tæt ved, hvor hun havde sovet, laae en Nelde, som den, hun havde seet i Drømme. Da faldt hun paa sine Knæ, takkede Vor Herre og gik ud af Hulen, for at begynde paa sit Arbeide.

Med de fine Hænder greb hun ned i de hæslige Nelder, de vare som Ild; store Vabler brændte de paa hendes Hænder og Arme, men gjerne vilde hun lide det, kunde hun frelse de kjære Brødre. Hun brød hver Nelde med sine nøgne Fødder, og snoede den grønne Hør.

Da Solen var nede, kom Brødrene, og de bleve forskrækkede ved at finde hende saa taus; de troede, at det var en ny Trolddom af den onde Stedmoder; men da de saae hendes Hænder, begreb de, hvad hun gjorde for deres Skyld, og den yngste Broder græd, og hvor hans Taarer faldt, der følte hun ingen Smerter, der forsvandt de brændende Vabler.

Natten tilbragte hun med sit Arbeide, thi hun havde ingen Ro, før hun havde frelst de kjære Brødre; hele den følgende Dag, medens Svanerne vare borte, sad hun i sin Eensomhed, men aldrig var Tiden fløiet saa hurtig. Een Pandserskjorte var alt færdig, nu begyndte hun paa den næste.

Da klang Jagthorn mellem Bjergene; hun blev ganske angest; Lyden kom nærmere; hun hørte Hunde gjøe; forskrækket søgte hun ind i Hulen, bandt Nelderne, hun havde samlet og heglet, i et Bundt, og satte sig derpaa.

I det Samme kom en stor Hund springende frem fra Krattet, og strax efter een, og endnu een; de gjøede høit, løb tilbage og kom frem igjen. Det varede ikke mange Minuter, saa stode alle Jægerne udenfor Hulen, og den Smukkeste iblandt dem var Landets Konge, han traadte hen til Elisa, aldrig havde han seet en skjønnere Pige.

„Hvor er Du kommen her, Du deilige Barn!“ sagde han. Elisa rystede med Hovedet, hun turde jo ikke tale,

det gjaldt hendes Brødres Frelse og Liv; og hun skjulte sine Hænder under Forklædet, at Kongen ikke skulde see, hvad hun maatte lide.

„Følg med mig!“ sagde han, „her maa Du ikke blive! er Du god, som Du er smuk, da vil jeg klæde Dig i Silke og Fløiel; sætte Guldkronen paa dit Hoved, og Du skal boe og bygge i mit rigeste Slot!“ — og saa løftede han hende op paa sin Hest; hun græd og vred sine Hænder, men Kongen sagde: „Jeg vil kun din Lykke! een Gang skal Du takke mig derfor!“ og saa foer han afsted mellem Bjergene, og holdt hende foran paa Hesten, og Jægerne joge bagefter.

Da Solen gik ned, laae den prægtige Kongestad, med Kirker og Kupler foran, og Kongen førte hende ind i Slottet, hvor store Vandspring pladskede i de høie Marmorsale, hvor Vægge og Loft prangede med Malerier, men hun havde ikke Øine derfor, hun græd og sørgede; villieløs lod hun Qvinderne iføre sig kongelige Klæder, flette Perler i sit Haar, og trække fine Handsker over de forbrændte Fingre.

Da hun stod der i al sin Pragt, var hun saa blendende smuk, at Hoffet bøiede sig endnu dybere for hende, og Kongen kaarede hende til sin Brud, skjøndt Erkebiskoppen rystede med Hovedet og hviskede, at den smukke Skovpige vist var en Hex, hun blendede deres Øine og bedaarede Kongens Hjerte.

Men Kongen hørte ikke derpaa, lod Musiken klinge, de kosteligste Retter frembære, de yndigste Piger dandse om hende, og hun blev ført gjennem duftende Haver ind i prægtige Sale; men ikke et Smiil gik over hendes Læber, eller frem i hendes Øine, Sorgen stod der, som evig Arv og Eie. Nu aabnede Kongen et lille Kammer tæt ved, hvor hun skulde sove; det var pyntet med kostelige, grønne Tæpper og lignede ganske Hulen, hvori hun havde været; paa Gulvet laae det Bundt Hør, hun havde spundet af Nelderne, og under Loftet hang Pandserskjorten, der var strikket færdig; alt Dette havde en af Jægerne taget til sig, som noget Curiøst.

„Her kan Du drømme Dig tilbage i dit fordums Hjem!“ sagde Kongen. „Her er det Arbeide, som der beskjæftigede Dig; nu, midt i al din Pragt, vil det more Dig at tænke tilbage paa hiin Tid.“

Da Elisa saae Dette, der laae hendes Hjerte saa nær, spillede et Smiil om hendes Mund, og Blodet vendte tilbage i Kinderne; hun tænkte paa sine Brødres Frelse, kyssede Kongens Haand, og han trykkede hende til sit Hjerte, og lod alle Kirkeklokker forkynde Bryllups-Fest. Den deilige, stumme Pige fra Skoven var Landets Dronning.

Da hviskede Erkebiskoppen onde Ord i Kongens Øre, men de trængte ikke ned til hans Hjerte, Brylluppet skulde staae, Erkebiskoppen selv maatte sætte hende Kronen paa Hovedet, og han trykkede med ond Villie den snevre Ring fast ned over Panden, saa det gjorde ondt; dog der laae en tungere Ring om hendes Hjerte, Sorgen over hendes Brødre; hun følte ikke den legemlige Pine. Hendes Mund var stum, et eneste Ord vilde jo skille hendes Brødre ved Livet, men i hendes Øine laae der en dyb Kjærlighed til den gode, smukke Konge, der gjorde Alt for at glæde hende. Med hele sit Hjerte blev hun ham Dag for Dag mere god; o, at hun turde blot betroe sig til ham, sige ham sin Lidelse, men stum maatte hun være, stum maatte hun fuldføre sit Værk. Derfor listede hun sig om Natten fra hans Side, gik ind i det lille Lønkammer, der var smykket som Hulen, og hun strikkede den ene Pandserskjorte færdig efter den anden; men da hun begyndte paa den syvende, havde hun ikke mere Hør.

Paa Kirkegaarden vidste hun de Nelder groede, som hun skulde bruge, men selv maatte hun plukke dem; hvorledes skulde hun komme derud.

„O, hvad er Smerten i mine Fingre mod den Qval, mit Hjerte lider!“ tænkte hun, „jeg maa vove det! Vor Herre vil ikke slaae Haanden af mig!“ Med en Hjerte-Angest, som var det en ond Gjerning hun havde for, listede hun sig, i den maaneklare Nat, ned i Haven, gik gjennem de lange Alleer, ud paa de eensomme Gader

hen til Kirkegaarden. Der saae hun, paa en af de bredeste Liigstene sad en Kreds Lamier, hæslige Hexe, de toge deres Pjalter af, som om de vilde bade sig, og saa gravede de med de lange, magre Fingre ned i de friske Grave, toge Ligene frem og aade deres Kjød. Elisa maatte dem tæt forbi, og de fæstede deres onde Øine paa hende, men hun læste sin Bøn, samlede de brændende Nelder, og bar dem hjem til Slottet.

Kun et eneste Menneske havde seet hende, Erkebiskoppen, han var oppe, naar de Andre sov; nu havde han dog faaet Ret i, hvad han meente: at det ikke var, som det skulde være med Dronningen; hun var en Hex, derfor havde hun bedaaret Kongen og det hele Folk.

I Skriftestolen sagde han til Kongen, hvad han havde seet, og hvad han frygtede, og da de haarde Ord kom fra hans Tunge, rystede de udskaarne Helgenbilleder med Hovedet, som om de vilde sige: det er ikke saa, Elisa er uskyldig; men Erkebiskoppen lagde det anderledes ud, meente, at de vidnede imod hende, at de rystede med Hovedet over hendes Synd. Da rullede to tunge Taarer ned over Kongens Kinder, han gik hjem med Tvivl i sit Hjerte; og han lod, som om han sov om Natten, men der kom ingen rolig Søvn i hans Øine, han mærkede, hvorledes Elisa stod op, og hver Nat gjentog hun Dette, og hver Gang fulgte han sagte efter og saae, at hun forsvandt i sit Lønkammer.

Dag for Dag blev hans Mine mere mørk, Elisa saae det, men begreb ikke hvorfor, men det ængstede hende, og hvad led hun ikke i sit Hjerte for Brødrene; paa det kongelige Fløiel og Purpur randt hendes salte Taarer, de laae der som glimrende Diamanter, og Alle, som saae den rige Pragt, ønskede at være Dronning. Snart var hun imidlertid til Ende med sit Arbeide, kun een Pandserskjorte manglede endnu; men Hør havde hun heller ikke meer og ikke en eneste Nelde. Een Gang, kun denne sidste, maatte hun derfor paa Kirkegaarden og plukke nogle Haandsfulde. Hun tænkte med Angest paa den eensomme Vandring, og paa de skrækkelige Lamier;

men hendes Villie var fast, som hendes Tillid til Vor Herre.

Elisa gik, men Kongen og Erkebiskoppen fulgte efter, de saae hende forsvinde ved Gitterporten ind til Kirkegaarden, og da de nærmede sig den, sad paa Gravstenen Lamierne, som Elisa havde seet dem, og Kongen vendte sig bort; thi mellem disse tænkte han sig hende, hvis Hoved endnu i denne Aften havde hvilet ved hans Bryst.

„Folket maa dømme hende!“ sagde han, og Folket dømte: „Hun skal brændes i de røde Luer!“

Fra de prægtige Kongesale blev hun ført hen i et mørkt, fugtigt Hul, hvor Vinden peb ind ad det gittrede Vindue; i Stedet for Fløiel og Silke gav de hende det Bundt Nelder, hun havde samlet, det kunde hun lægge sit Hoved paa; de haarde, brændende Pandserskjorter, hun havde strikket, skulde være Dyne og Tæppe, men intet Kjærere kunde de skjenke hende, hun tog igjen fat paa sit Arbeide og bad til sin Gud. Udenfor sang Gadedrengene Spotteviser om hende; ingen Sjæl trøstede hende med et kjærligt Ord.

Da susede mod Aften, tæt ved Gitteret, en Svanevinge, det var den Yngste af Brødrene, han havde fundet Søsteren; og hun hulkede høit af Glæde, skjøndt hun vidste, at Natten, som kom, muligt var den sidste hun havde at leve i; men nu var jo Arbeidet ogsaa næsten fuldført, og hendes Brødre vare her.

Erkebiskoppen kom for at være den sidste Time hos hende, det havde han lovet Kongen, men hun rystede paa Hovedet, bad med Blik og Miner at han vilde gaae; i denne Nat maatte hun jo ende sit Arbeide, ellers var Alt til Unytte, Alt — Smerte, Taarer og de søvnløse Nætter; Erkebiskoppen gik bort med onde Ord imod hende, men den stakkels Elisa vidste, hun var uskyldig, og vedblev sit Arbeide.

De smaa Muus løb paa Gulvet, de slæbte Nelderne hen for hendes Fødder, for dog at hjelpe lidt, og Droslen satte sig ved Vinduets Gitter og sang den

hele Nat saa lystigt, den kunde, at hun ikke skulde tabe Modet.

Det var endnu ikke mere end Dagning, først om en Time vilde Solen komme op, da stod de elleve Brødre ved Slottets Port, forlangte at føres for Kongen, men det kunde ikke skee, blev der svaret, det var jo Nat endnu, Kongen sov og turde ikke vækkes. De bad, de truede, Vagten kom, ja selv Kongen traadte ud og spurgte, hvad det betydede; da kom Solen i det Samme op, og der var ingen Brødre at see, men hen over Slottet fløi elleve vilde Svaner.

Ud af Byens Port strømmede det hele Folk, de vilde see Hexen blive brændt. En ussel Hest trak Karren, hvori hun sad; man havde givet hende en Kittel paa af grovt Sækketøi; hendes deilige, lange Haar hang løst om det smukke Hoved, hendes Kinder vare dødblege, hendes Læber bevægede sig sagte, mens Fingrene snoede den grønne Hør; selv paa Veien til sin Død slap hun ikke det begyndte Arbeide, de ti Pandserskjorter laae ved hendes Fødder, den ellevte strikkede hun paa; Pøbelen forhaanede hende.

„See til Hexen, hvor hun mumler! ikke en Psalmebog har hun i Haanden, nei sit lede Kogleri sidder hun med, riv det fra hende i tusinde Stykker!“

Og de trængte Alle ind paa hende og vilde sønderrive det; da kom elleve hvide Svaner flyvende, de satte sig rundt om hende paa Karren og sloge med deres store Vinger. Da veg Hoben forfærdet til Side.

„Det er et Tegn fra Himlen! hun er vist uskyldig!“ hviskede Mange, men de vovede ikke høit at sige det.

Nu greb Bødlen hende ved Haanden, da kastede hun i Hast de elleve Skjorter over Svanerne, og der stode elleve deilige Prindser, men den Yngste havde en Svanevinge i Stedet for sin ene Arm, thi der manglede et Ærme i hans Pandserskjorte, det havde hun ikke faaet færdigt.

„Nu tør jeg tale!“ sagde hun, „jeg er uskyldig!“

Og Folket, som saae, hvad der var skeet, bøiede sig for hende, som for en Helgeninde, men hun sank livløs i

Brødrenes Arme, saaledes havde Spænding, Angest og Smerte virket paa hende.

„Ja, uskyldig er hun!" sagde den ældste Broder, og nu fortalte han Alt, hvad der var skeet, og medens han talte, udbredte sig en Duft, som af Millioner Roser, thi hvert Brændestykke i Baalet havde slaaet Rødder og skudt Grene; der stod en duftende Hæk, saa høi og stor med røde Roser; øverst sad een Blomst, hvid og skinnende, den lyste, som en Stjerne; den brød Kongen, satte den paa Elisas Bryst, da vaagnede hun med Fred og Lyksalighed i sit Hjerte.

Og alle Kirkeklokker ringede af sig selv, og Fuglene kom i store Flokke; det blev et Bryllupstog tilbage til Slottet, som endnu ingen Konge havde seet det.

Paradisets Have.

Der var en Kongesøn, Ingen havde saa mange og saa smukke Bøger, som han; Alt, hvad der var skeet i denne Verden, kunde han læse sig til og see afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folk og hvert Land kunde han faae Besked om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom stod der ikke et Ord; og den, just den var det, han tænkte meest paa.

Hans Bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganske lille, men skulde begynde sin Skolegang, at hver Blomst i Paradisets Have var den sødeste Kage, Støvtraadene den fineste Viin; paa een stod Historie, paa en anden Geographie eller Tabeller, man behøvede kun at spise Kage, saa kunde man sin Lectie; jo mere man spiste, desto mere fik man ind af Historie, Geographie og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt som han blev en større Dreng, lærte meer og blev langt klogere, be-

greb han nok, at der maatte være en langt anderledes Deilighed i Paradisets Have.

„O, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ! hvorfor spiste Adam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke skeet! aldrig skulde Synden være kommen ind i Verden!“

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar; Paradisets Have fyldte hele hans Tanke.

En Dag gik han i Skoven; han gik alene, for det var hans største Fornøielse.

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnveir, som om hele Himlen var en eneste Sluse, hvorfra Vandet styrtede; det var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade Græs, snart faldt han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Klippegrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Traad paa den stakkels Prinds. Han maatte kravle op over store Steenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høie Mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saae han en stor, oplyst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde stege en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort, med sine høie Takker, var stukken paa Spid og dreiedes langsomt rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, høi og stærk, som var hun et udklædt Mandsfolk, sad ved Ilden og kastede det ene Stykke til efter det andet.

„Kom Du kun nærmere!“ sagde hun, „sæt Dig ved Ilden, at Du kan faae dine Klæder tørrede!“

„Her er en slem Træk!“ sagde Prindsen, og satte sig paa Gulvet.

„Det bliver værre endnu, naar mine Sønner komme hjem!“ svarede Konen. „Du er her i Vindenes Hule, mine Sønner ere Verdens fire Vinde. Kan Du forstaae det?“

„Hvor er dine Sønner?“ spurgte Prindsen.

„Ja, det er ikke godt at svare, naar man spørger

dumt," sagde Konen. „Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Langbold med Skyerne deroppe i Storstuen!" og saa pegede hun op i Veiret.

„Naa saa!" sagde Prindsen. „I taler ellers noget haardt og er ikke saa mild, som de Fruentimmer, jeg ellers seer omkring mig!"

„Ja, de have nok ikke Andet at gjøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Drenge i Ave! men det kan jeg, skjøndt de have stive Nakker! seer Du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de ligesaa bange for, som Du har været det for Riset bag Speilet. Jeg kan bukke Drengene sammen, skal jeg sige Dig, og saa komme de i Posen; der gjøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at søite, før jeg finder for godt. Men der har vi den Ene!"

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en iisnende Kulde, store Hagel hoppede hen ad Gulvet, og Sneefnuggene fygede rundt om. Han var klædt i Bjørneskinds Buxer og Trøie; en Hætte af Sælhundeskind gik ned over Ørerne; lange Iistapper hang ham ved Skjægget, og det ene Hagel efter det andet gled ham ned fra Trøie-Kraven.

„Gaa ikke strax til Ilden!" sagde Prindsen. „De kan saa let faae Frost i Ansigtet og Hænderne!"

„Frost!" sagde Nordenvinden og loe ganske høit. „Frost! det er just min største Fornøielse! Hvad er ellers Du for et Skrinkelbeen! Hvor kommer Du i Vindenes Hule?"

„Han er min Gjest!" sagde den Gamle, „og er Du ikke fornøiet med den Forklaring, saa kan Du komme i Posen! — Nu kjender Du min Dømmekraft!"

See det hjalp, og Nordenvinden fortalte, hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en heel Maaned.

„Fra Polarhavet kommer jeg," sagde han, „jeg har været paa „Beeren-Eiland" med de russiske Hvalros-Fangere. Jeg sad og sov paa Roret, da de seilede ud fra Nordcap; naar jeg imellem vaagnede lidt, fløi Storm-

fuglen mig om Benene; det er en løierlig Fugl, den gjør et rask Slag med Vingerne, og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok."

„Gjør det bare ikke saa vidtløftigt," sagde Vindenes Moder. „Og saa kom Du da til „Beeren-Eiland!"

„Det er deiligt! det er et Gulv til at dandse paa, fladt, som en Tallerken! halvtøet Snee med Mos, skarpe Stene og Beenrade af Hvalrosser og Iisbjørne laae der, de saae ud som Kæmpers Arme og Been, med muggen Grønhed. Man skulde troe, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til Taagen for at man kunde see Skuret: det var et Huus, reist af Vrag og betrukket med Hvalros-Hud; Kjødsiden vendte ud, den var fuld af Rødt og Grønt; paa Taget sad en levende Iisbjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saae paa Fuglerederne, saae paa de nøgne Unger, der skrege og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne, som levende Indvolde eller Kæmpe-Maddiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!" —

„Du fortæller godt, min Dreng!" sagde Moderen. „Jeg faaer Vandet i Munden ved at høre paa Dig!"

„Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalrossens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil! jeg blæste op, lod mine Seilere, de klippehøie Iisfjelde, klemme Baadene inde; hui hvor man peb, og hvor man skreg, men jeg peb høiere! de døde Hval-Kroppe, Kister og Tougværk maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Sneefnuggene om dem og lod dem i de indeklemte Fartøier drive Syd paa med Fangsten, for der at smage Saltvand. De komme aldrig meer til Beeren-Eiland!"

„Saa har Du gjort Ondt!" sagde Vindenes Moder.

„Hvad Godt jeg har gjort, kunne de Andre fortælle!" sagde han, „men der har vi min Broder fra Vesten, ham kan jeg bedst lide af dem Allesammen, han smager af Søen og har en velsignet Kulde med sig!"

„Er det den lille Zephyr?“ spurgte Prindsen.

„Ja vist er det Zephyr!“ sagde den Gamle, „men han er ikke saa lille endda. I gamle Dage var han en smuk Dreng, men nu er det forbi!“

Han saae ud som en Vildmand, men han havde en Faldhat paa for ikke at komme til Skade. I Haanden holdt han en Mahogni-Kølle, hugget i de amerikanske Mahogni-Skove. Mindre kunde det ikke være!

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte hans Moder.

„Fra Skov-Ørkenerne!“ sagde han, „hvor de tornede Lianer gjøre et Gjerde mellem hvert Træ, hvor Vandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneskene synes unødvendige!“

„Hvad bestilte Du der?“

„Jeg saae paa den dybe Flod, saae, hvor den styrtede fra Klippen, blev Støv og fløi mod Skyerne, for at bære Regnbuen. Jeg saae den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Vildændernes Flok, der fløi i Veiret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om og blæste en Storm, saa de urgamle Træer seilede og bleve til Spaaner.“

„Og Andet har Du ikke bestilt?“ spurgte den Gamle.

„Jeg har slaaet Kolbytter i Savannerne, jeg har klappet de vilde Heste og rystet Cocosnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige Alt, hvad man veed. Det kjender Du nok, Du Gamle!“ og saa kyssede han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtignok en vild Dreng.

Nu kom Søndenvinden med Turban og flyvende Beduin-Kappe.

„Her er dygtig koldt herinde!“ sagde han og kastede Brænde til Ilden, „man kan mærke, at Nordenvinden er kommen først!“

„Her er saa hedt, saa man kan stege en Iisbjørn!“ sagde Nordenvinden.

„Du er selv en Iisbjørn!“ sagde Søndenvinden.

„Vil I puttes i Posen?" spurgte den Gamle. — „Sæt Dig ned paa Stenen der og fortæl, hvor Du har været."

„I Afrika, min Moder!" svarede han. „Jeg var med Hottentotterne paa Løvejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der groer paa Sletten, grønt som en Oliven! der dandsede Gnuen, og Strudsen løb Væddeløb med mig, men jeg er dog raskere til Beens. Jeg kom til Ørkenen til det gule Sand; der seer ud, som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kameel for at faae Vand at drikke, men det var kun lidt de fik. Solen brændte foroven, og Sandet stegte forneden. Ingen Grændse havde den udstrakte Ørken. Da boltrede jeg mig i det fine, løse Sand, og hvirvlede det op i store Støtter, det var en Dands! Du skulde have seet, hvor forknyt Dromedaren stod, og Kjøbmanden trak Kaftanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, hans Gud. Nu ere de begravede, der staaer en Pyramide af Sand over dem Allesammen; naar jeg en Gang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Been, da kan de Reisende see, her før har været Mennesker; ellers kan man ikke troe det i Ørkenen!"

„Du har altsaa kun gjort Ondt!" sagde Moderen. „Marsch i Posen!" og før han vidste det, havde hun Søndenvinden om Livet og i Posen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

„Det er nogle raske Drenge, Hun har!" sagde Prindsen.

„Ja saamænd," svarede hun, „og ave dem kan jeg! der har vi den Fjerde!"

Det var Østenvinden, han var klædt som en Chineser.

„Naa, kommer Du fra den Kant!" sagde Moderen, „jeg troede, Du havde været i Paradisets Have."

„Der flyver jeg først hen i Morgen!" sagde Østenvinden, „i Morgen er det hundrede Aar siden jeg var

der! jeg kommer nu fra China, hvor jeg har dandset om Porcellaintaarnet, saa alle Klokkerne klingede. Nede paa Gaden fik Embedsmændene Prygl; Bambusrør bleve slidte paa deres Skuldre, og det var Folk fra den første til den niende Grad; de skrege: „Mange Tak, min faderlige Velgjører!" men de meente ikke Noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tsing, tsang, tsu!"

„Du er kaad paa det!" sagde den Gamle, „det er godt, Du i Morgen kommer til Paradisets Have, det hjelper altid paa din Dannelse! drik saa dygtig af Viisdommens Kilde og tag en lille Flaske fuld hjem med til mig!"

„Det skal jeg!" sagde Østenvinden. „Men hvorfor har Du nu puttet min Broder fra Sønden ned i Posen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Phønix; den Fugl vil Prindsessen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert hundrede Aar gjør Visit. Luk Posen op! saa er Du min sødeste Moder, og jeg skal forære Dig to Lommer fulde af Thee, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!"

„Naa, for Theens Skyld og fordi Du er min Kjæledægge, vil jeg aabne Posen!" Det gjorde hun, og Søndenvinden krøb ud, men han saae ganske slukøret ud, fordi den fremmede Prinds havde seet det.

„Der har Du et Palmeblad til Prindsessen!" sagde Søndenvinden, „det Blad har den gamle Fugl Phønix, den eneste, der var i Verden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnets-Beskrivelse, de hundrede Aar han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg saae, hvor Fugl Phønix selv stak Ild i sin Rede og sad og brændte op, som en Hindues Kone. Hvor dog de tørre Grene knagede, der var en Røg og en Duft. Tilsidst slog Alt op i Lue, den gamle Fugl Phønix blev til Aske, men hans Æg laae gloende rødt i Ilden, det revnede med et stort Knald, og Ungen fløi ud, nu er den Regent over alle Fuglene og den eneste Fugl Phønix i Verden. Han har bidt et Hul i

Palmebladet, jeg gav Dig, det er hans Hilsen til Prindsessen!"

„Lad os nu faae Noget at leve af!" sagde Vindenes Moder, og saa satte de sig Alle til at spise af den stegte Hjort, og Prindsen sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve de snart gode Venner.

„Hør, siig mig en Gang," sagde Prindsen, „hvad er det for en Prindsesse, her bliver talt saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have?"

„Ho, ho!" sagde Østenvinden, „vil Du derhen, ja saa flyv Du med mig i Morgen! men det maa jeg ellers sige Dig, der har ingen Mennesker været siden Adams og Evas Tid. Dem kjender Du jo nok af din Bibelhistorie?"

„Ja vist!" sagde Prindsen.

„Den Gang de bleve forjagne, sank Paradisets Have ned i Jorden, men den beholdt sit varme Solskin, sin milde Luft og al sin Herlighed. Feernes Dronning boer derinde; der ligger Lyksalighedens Ø, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er deiligt at være! Sæt Dig paa min Ryg i Morgen, saa skal jeg tage Dig med; jeg tænker nok, det lader sig gjøre! men nu maa Du ikke snakke mere, for jeg vil sove!"

Og saa sov de Allesammen.

I den tidlige Morgenstund vaagnede Prindsen og blev ikke lidt betuttet ved, at han allerede var høit oppe over Skyerne. Han sad paa Ryggen af Østenvinden, der nok saa ærligt holdt paa ham; de vare saa høit i Veiret, at Skove og Marker, Floder og Søer toge sig ud som paa et stort illumineret Landkort.

„God Morgen!" sagde Østenvinden. „Du kunde ellers gjerne sove lidt endnu, for der er ikke Meget at see paa det flade Land under os. Uden Du har Lyst til at tælle Kirker! de staae som Kridtprikker nede paa det grønne Bræt." Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Bræt.

„Det var uartigt, at jeg ikke fik sagt Farvel til din Moder og dine Brødre!" sagde Prindsen.

„Naar man sover, er man undskyldt!" sagde Østenvinden, og derpaa fløi de endnu raskere afsted; man kunde høre det paa Toppene af Skovene, naar de foer hen over dem, raslede alle Grene og Blade; man kunde høre det paa Havet og Søerne, thi hvor de fløi, væltede Bølgerne høiere, og de store Skibe neiede dybt ned i Vandet, som svømmende Svaner.

Mod Aften, da det blev mørkt, saae det morsomt ud med de store Byer; Lysene brændte dernede, snart her, snart der; det var ganske, som naar man har brændt et Stykke Papir og seer de mange, smaa Ildgnister, hvor de ere Børn og gaae fra Skole. Og Prindsen klappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det og heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespiir.

Ørnen i de sorte Skove fløi nok saa let, men Østenvinden fløi lettere. Kosakken paa sin lille Hest jog afsted over Sletterne, men Prindsen jog anderledes afsted.

„Nu kan Du see Himalaya!" sagde Østenvinden, „det er det høieste Bjerg i Asien; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!" saa dreiede de mere sydligt, og snart duftede der af Krydderier og Blomster. Figen og Granatæbler voxte vildt, og den vilde Viinranke havde blaae og røde Druer. Her stege de begge To ned og strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden, ligesom de vilde sige: „Velkommen tilbage!"

„Ere vi nu i Paradisets Have?" spurgte Prindsen.

„Nei vist ikke!" svarede Østenvinden, „men nu skulle vi snart komme der. Seer Du Fjeldvæggen der og den store Hule, hvor Viinrankerne hænge som store, grønne Gardiner. Der skal vi ind igjennem! Svøb Dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt og det er iisnende koldt. Fuglen, som streifer forbi Hulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!"

„Saa det er Veien til Paradisets Have?“ spurgte Prindsen.

Nu gik de ind i Hulen! hu, hvor der var iisnende koldt, men det varede dog ikke længe. Østenvinden bredte sine Vinger ud, og de lyste som den klareste Ild; nei hvilken Hule! de store Steenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snevert, at de maatte krybe paa Hænder og Fødder, snart saa høit og udstrakt som i den frie Luft. Det saae ud som Gravcapeller med stumme Orgelpiber og forstenede Faner.

„Vi gaae nok Dødens Vei til Paradisets Have!“ sagde Prindsen, men Østenvinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det deiligste, blaae Lys straalede dem i Møde. Steenblokkene ovenover bleve mere og mere en Taage, der tilsidst var klar, som en hvid Sky i Maaneskin. Nu vare de i den deiligste, milde Luft, saa frisk som paa Bjergene, saa duftende som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurrøde Aal, der skøde blaae Ildgnister ved hver Bøining, spillede dernede i Vandet, og de brede Aakande-Blade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødguul, brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Olien faaer Lampen bestandig til at brænde; en fast Bro af Marmor, men saa konstigt og fiint udhugget, som var den af Kniplinger og Glasperler, førte over Vandet til Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets Have blomstrede.

Østenvinden tog Prindsen paa sine Arme og bar ham derover. Der sang Blomster og Blade de skjønneste Sange fra hans Barndom, men saa svulmende deiligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer, eller kæmpestore Vandplanter, her groede? saa saftige og store Træer havde Prindsen aldrig før seet. I lange Krandse hang der de forunderligste Slyngplanter, som de kun findes afbildede med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller snoe sig der gjennem Begyndelses-Bogstaverne. Det

var de selsomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snørkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Paafugle med udbredte, straalende Haler; jo det var rigtignok saa! nei da Prindsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalede som Paafuglens deilige Hale. Løven og Tigeren sprang lig smidige Katte mellem de grønne Hækker, der duftede som Olietræets Blomster, og Løven og Tigeren vare tamme; den vilde Skovdue, skinnende som den skjønneste Perle, baskede med sine Vinger Løven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa sky, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Nu kom Paradisets Fee; hendes Klæder straalede som Solen, og hendes Ansigt var mildt, som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de deiligste Piger, hver med en lysende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skrevne Blad fra Fugl Phønix, og hendes Øine funklede af Glæde; hun tog Prindsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver, som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Loftet selv var een stor straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Bæger. Prindsen traadte hen til Vinduet og saae igjennem een af Ruderne, da saae han Kundskabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stode tæt derved. „Ere de ikke forjagne?“ spurgte han, og Feen smilede, og forklarede ham, at paa hver Rude havde Tiden saaledes brændt sit Billede, men ikke, som man pleiede at see det, nei der var Liv deri, Træernes Blade rørte sig, Menneskene kom og gik, som i et Speilbillede. Og han saae gjennem en anden Rude, og der var Jacobs Drøm, hvor Stigen gik lige ind i Himlen, og Englene med store Vinger svævede op og ned. Ja, Alt hvad der var skeet i denne Verden levede og rørte sig i Glasruderne; saa konstige Malerier kunde kun Tiden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en Sal, stor og høi; dens Vægge syntes transparente Malerier, med det ene Ansigt deiligere, end det andet; det var Millioner Lykkelige, der smilede og sang, saa det fløb sammen i een Melodie; de Allerøverste vare saa smaa, at de syntes mindre, end den mindste Rosenknop, naar den tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i Salen stod et stort Træ med hængende, yppige Grene; gyldne Æbler, store og smaa, hang som Appelsiner mellem de grønne Blade. Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spiist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende, rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

„Lad os nu stige i Baaden!" sagde Feen, „der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svulmende Vand! Baaden gynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Øine." Og det var underligt at see, hvorledes hele Kysten bevægede sig. Der kom de høie, sneebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer, Hornet klang saa dybt veemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu bøiede Banantræerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, kulsorte Svaner svømmede paa Vandet, og de selsomste Dyr og Blomster viste sig paa Strandbredden; det var Ny-Holland, den femte Verdensdeel, der med en Udsigt til de blaae Bjerge gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saae de Vildes Dands til Lyden af Trommer og Been-Tuber. Ægyptens Pyramider, der ragede ind i Skyerne, omstyrtede Søiler og Sphinxer, halvt begravede i Sandet, seilede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Jøkler, det var et Fyrværkeri, som Ingen kunde gjøre efter. Prindsen var saa lyksalig, ja han saae jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

„Og altid kan jeg blive her?" spurgte han.

„Det beroer paa Dig selv!" svarede Feen. „Dersom Du ikke, som Adam, lader Dig friste til at gjøre det Forbudne, da kan Du altid blive her!"

„Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!" sagde Prindsen. „Her er jo tusinde Frugter, skjønne, som de!"

„Prøv Dig selv, og er Du ikke stærk nok, saa følg med Østenvinden, som bragte Dig; han flyver nu tilbage og kommer her ei i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaae for Dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaaer fra Dig, maa jeg tilraabe Dig: „følg med!" jeg maa vinke med Haanden ad Dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: Du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ groer; jeg sover under dets duftende, hængende Grene, Du vil bøie Dig over mig, og jeg maa smile, men trykker Du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for Dig. Ørkenens skarpe Vind vil omsuse Dig, den kolde Regn dryppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod."

„Jeg bliver her!" sagde Prindsen, og Østenvinden kyssede ham paa Panden og sagde: „Vær stærk, saa samles vi her igjen om hundrede Aar! Farvel! Farvel!" og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyste, som Kornmodn i Høsten, eller Nordlyset i den kolde Vinter. „Farvel! Farvel!" klang det fra Blomster og Træer. Storke og Pelikaner fløi i Række, som flagrende Baand, og fulgte med til Grændsen af Haven.

„Nu begynde vore Dandse!" sagde Feen, „ved Slutningen, hvor jeg dandser med Dig, vil Du see, idet Solen synker, at jeg vinker ad Dig, Du vil høre mig tilraabe Dig: „følg med," men gjør det ikke! i hundrede Aar maa jeg hver Aften gjentage det; for hver Gang den Tid er omme, vinder Du mere Kraft, tilsidst tænker Du aldrig derpaa. I Aften er det første Gang; nu har jeg advaret Dig!"

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide, gjennemsigtige Lilier, de gule Støvtraade i hver var en lille Guldharpe, som klang med Strængelyd og Fløite-

toner. De skjønneste Piger, svævende og slanke, klædte i bølgende Flor, saa man saae de deilige Lemmer, svævede i Dandse, og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde døe, og at Paradisets Have skulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lilierne Skjær som den deiligste Rose, og Prindsen drak af den skummende Viin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lyksalighed, som aldrig før; han saae, hvor Salens Baggrund aabnede sig og Kundskabens Træ stod i en Glands, der blendede hans Øie; Sangen derfra var blød og deilig, som hans Moders Stemme, og det var, som hun sang: „Mit Barn! mit elskede Barn!"

Da vinkede Feen og raabte saa kjærligt: „Følg mig! følg mig!" og han styrtede hen imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den første Aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den krydrede Duft rundt om, blev mere stærk, Harperne tonede langt deiligere, og det var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen, hvor Træet groede, nikkede og sang: „Alt bør man kjende! Mennesket er Jordens Herre." Og det var ikke længer blodige Taarer, der faldt fra Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde, funklende Stjerner, syntes ham. „Følg mig, følg mig!" lød de bævende Toner, og ved hvert Skridt brændte Prindsens Kinder hedere, hans Blod bevægede sig stærkere; „jeg maa!" sagde han, „det er jo ingen Synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge Skjønhed og Glæde! see hende sove vil jeg! der er jo Intet tabt, naar jeg kun lader være at kysse hende, og det gjør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Villie!"

Og Feen kastede sin straalende Dragt, bøiede Grenene tilbage, og et Øieblik efter var hun skjult derinde.

„Jeg har endnu ikke syndet!" sagde Prindsen, „og vil det ikke heller;" og saa drog han Grenene til Side; der sov hun allerede, deilig, som kun Feen i Paradisets Have kan være det; hun smilede i Drømme, han bøiede

sig ned over hende og saae Taarerne bæve mellem hendes Øienhaar!

„Græder Du over mig?" hviskede han, „græd ikke, Du deilige Qvinde! Nu begriber jeg først Paradisets Lykke, den strømmer gjennem mit Blod, gjennem min Tanke, Cherubens Kraft og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme, lad det blive evig Nat for mig, et Minut, som dette, er Rigdom nok!" og han kyssede Taaren af hendes Øie, hans Mund rørte ved hendes. — —

— Da lød der et Tordenskrald, saa dybt og skrækkeligt, som Ingen har hørt det før, og Alt styrtede sammen: Den deilige Fee, det blomstrende Paradiis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Prindsen saae det synke i den sorte Nat; som en lille, skinnende Stjerne straalede det langt borte. Dødskulde gik gjennem hans Lemmer, han lukkede sit Øie og laae længe som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Vind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. „Hvad har jeg gjort!" sukkede han, „jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradiset er sunket dybt derned!" og han aabnede sit Øie, Stjernen langt borte, Stjernen, der funklede som det sunkne Paradiis, saae han endnu — det var Morgenstjernen paa Himlen.

Han reiste sig op og var i den store Skov nær ved Vindenes Hule, og Vindenes Moder sad ved hans Side, hun saae vred ud, og løftede sin Arm i Veiret.

„Allerede den første Aften!" sagde hun, „det tænkte jeg nok! ja, var Du min Dreng, saa skulde Du nu i Po[illegible]!"

[illegible] Der skal han komme!" sagde Døden; det var en gammel Mand med en Lee i Haanden og med [illegible]orte Vinger. „I Liigkisten skal han lægges, men jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund [illegible]andre om i Verden, afsone sin Synd, blive god [illegible]! — jeg kommer en Gang. Naar han da mindst [illegible]et, putter jeg ham i den sorte Liigkiste, sætter [illegible] mit Hoved og flyver op imod Stjernen; ogsaa [illegible]mstrer Paradisets Have, og [illegible]er han god og from,

da skal han træde derind, men er hans Tanke ond og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hvert tusinde Aar henter jeg ham igjen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den funklende Stjerne deroppe."

Den flyvende Koffert.

Der var en Gang en Kjøbmand, han var saa rig, at han kunde brolægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Sølvpenge; men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine Penge; gav han en Skilling ud, fik han en Daler igjen; saadan en Kjøbmand var han — og saa døde han.

Sønnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gik paa Maskerade hver Nat, gjorde Papirsdrager af Rigsdalersedler og slog Smut hen over Søen med Guldpenge, i Stedet for med en Steen, saa kunde Pengene sagtens gaae, og det gjorde de; tilsidst eiede han ikke mere end fire Skilling, og havde ingen andre Klæder end et Par Tøfler og en gammel Slobrok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaae paa Gaden sammen, men een af dem, som var god, sendte ham en gammel Koffert og sagde: „Pak ind!" ja det var nu meget godt, men han havde ikke Noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kofferten.

Det var en løierlig Koffert. Saasnart man trykkede paa Laasen, kunde Kofferten flyve; det gjorde den, vips fløi den med ham op igjennem Skorstenen, høit op over Skyerne, længer og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa bange for at den skulde gaae i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Volte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land.

Kofferten skjulte han i Skoven under de visne Blade og gik saa ind i Byen; det kunde han godt gjøre, for hos Tyrkerne gik jo Alle, ligesom han, i Slobrok og Tøfler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. „Hør Du Tyrke=Amme!" sagde han, „hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Vinduerne sidde saa høit!"

„Der boer Kongens Datter!" sagde hun, „der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulykkelig over en Kjæreste, og derfor maa der Ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med."

„Tak!" sagde Kjøbmandssønnen, og saa gik han ud i Skoven, satte sig i sin Koffert, fløi op paa Taget og krøb ind ad Vinduet til Prindsessen.

Hun laae paa Sophaen og sov; hun var saa deilig, at Kjøbmandssønnen maatte kysse hende; hun vaagnede og blev ganske forskrækket, men han sagde, han var Tyrkeguden, som var kommen ned igjennem Luften til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Øine; de vare de deiligste, mørke Søer, og Tankerne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Pande; den var et Sneebjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde, smaa Børn.

Jo, det var nogle deilige Historier! saa friede han til Prindsessen, og hun sagde strax Ja.

„Men De maa komme her paa Løverdag," sagde hun, „da er Kongen og Dronningen hos mig til Theevand! de ville være meget stolte af, at jeg faaer Tyrkeguden, men see til, De kan et rigtigt deiligt Eventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt, og min Fader lystigt, saa man kan lee!"

„Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave, end et Eventyr!" sagde han, og saa skiltes de, men Prindsessen gav ham en Sabel, der var besat med Guldpenge, og dem kunde han især bruge.

Nu fløi han bort, kjøbte sig en ny Slobrok og sad

saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr; det skulde være færdigt til om Løverdagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig og saa var det Løverdag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet ventede med Theevand hos Prindsessen. Han blev saa nydeligt modtagen!

„Vil De saa fortælle et Eventyr!“ sagde Dronningen, „et, som er dybsindigt og belærende!“

„Men som man dog kan lee af!“ sagde Kongen.

„Ja nok!“ sagde han og fortalte; det maa man nu høre godt efter.

„Der var en Gang et Bundt Svovlstikker, de vare saa overordenlig stolte paa det, fordi de vare af høi Herkomst; deres Stamtræ, det vil sige, det store Fyrretræ, de hver var en lille Pind af, havde været et stort, gammelt Træ i Skoven. Svovlstikkerne laae nu paa Hylden mellem et Fyrtøi og en gammel Jerngryde, og for dem fortalte de om deres Ungdom. „Ja, da vi vare paa den grønne Green,“ sagde de, „da vare vi rigtignok paa en grøn Green! hver Morgen og Aften Diamant-Thee, det var Duggen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen skinnede, og alle de smaa Fugle maatte fortælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Løvtræerne de våre kun klædt paa om Sommeren, men vor Familie havde Raad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændehuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Plads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde seile Verden rundt, dersom det vilde; de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverv at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Kjøkkenet.“

„Ja jeg har det nu paa en anden Maade!“ sagde Jerngryden, som Svovlstikkerne laae ved Siden af. „Lige fra jeg kom ud i Verden er jeg skuret og kogt mange Gange! jeg sørger for det Solide og er egenlig

talt den Første her i Huset. Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge reen og peen paa Hylden og føre en fornuftig Passiar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Vandspanden, som en Gang imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Døre. Vort eneste Nyhedsbud er Torvekurven, men den snakker saa urolig om Regjeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stykker! den er frisksindet, skal jeg sige Dem!" —

„Nu snakker Du for meget!" sagde Fyrtøiet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. „Skulle vi nu ikke have en munter Aften?"

„Ja, lad os tale om, hvem der er meest fornemme!" sagde Svovlstikkerne.

„Nei, jeg holder ikke af at tale om mig selv!" sagde Leerpotten, „lad os faae en Aftenunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant Noget, Enhver har oplevet; det kan man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøieligt: „„Ved Østersøen ved de danske Bøge —!""

„Det er en deilig Begyndelse!" sagde alle Tallerkenerne, „det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!"

„Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Meublerne bleve bonede, Gulvet vasket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!"

„Hvor De dog fortæller interessant!" sagde Støvekosten. „Man kan strax høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaaer saadant noget Reenligt derigjennem!"

„Ja det føler man!" sagde Vandspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde Kladsk paa Gulvet.

Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var ligesaa god som Begyndelsen.

Alle Tallerkenerne raslede af Glæde, og Støvekosten tog grøn Petersille af Sandhullet og bekrandsede Potten, for den vidste, det vilde ærgre de Andre, og, „bekrandser

jeg hende i Dag," tænkte den, „saa bekrandser hun mig i Morgen."

„Nu vil jeg dandse!" sagde Ildklemmen, og dandsede; ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Been i Veiret. Det gamle Stolebetræk henne i Krogen revnede ved at see paa det! „Maa jeg saa blive bekrandset!" sagde Ildklemmen, og det blev hun.

„Det er dog kun Pøbel!" tænkte Svovlstikkerne.

Nu skulde Theemaskinen synge, men den var forkølet, sagde den, den kunde ikke uden den var i Kog, men det var af bar Fornemhed; den vilde ikke synge, uden naar den stod paa Bordet inde hos Herskabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen pleiede at skrive med; der var ikke noget Mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu den stor paa det. „Vil Theemaskinen ikke synge," sagde den, „saa kan den lade være! udenfor hænger i et Buur en Nattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært Noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!"

„Jeg finder det høist upassende," sagde Theekjedlen, der var Kjøkkensanger og Halvsøster til Theemaskinen, „at saadan en fremmed Fugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torvekurven dømme!"

„Jeg ærgrer mig kun!" sagde Torvekurven, „jeg ærgrer mig saa inderlig, som Nogen kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa? vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Codillen. Det vilde blive noget Andet!"

„Ja lad os gjøre Spectakel!" sagde de Allesammen. I det Samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stode de stille, Ingen sagde et Muk; men der var ikke en Potte, uden den jo nok vidste, hvad den kunde gjøre, og hvor fornem den var; „ja naar jeg havde villet," tænkte de, „saa skulde det rigtignok blevet en munter Aften!"

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med

dem — Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i Lue.

„Nu kan da Enhver," tænkte de, „see, at vi ere de Første! hvilken Glands vi have! hvilket Lys!" — og saa vare de brændt ud.

„Det var et deiligt Eventyr!" sagde Dronningen, „jeg følte mig saa ganske i Kjøkkenet hos Svovlstikkerne, ja, nu skal Du have vor Datter."

„Ja vist!" sagde Kongen, „Du skal have vor Datter paa Mandag!" for nu sagde de Du til ham, da han skulde være af Familien.

Bryllupperet var saaledes bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløi i Grams; Gadedrengene stod paa Tæerne, raabte Hurra og peb i Fingrene; det var særdeles pragtfuldt.

„Ja, jeg faaer vel ogsaa see til at gjøre Noget!" tænkte Kjøbmandssønnen, og saa kjøbte han Raketter, Knaldperler og alt det Fyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Koffert, og fløi saa med det op i Luften.

Rutsch, hvor det gik! og hvor det futtede.

Alle Tyrkerne hoppede i Veiret ved det, saa deres Tøfler fløi dem om Ørene; saadant et Luftsyn havde de aldrig seet før. Nu kunde de da forstaae, at det var Tyrkeguden selv, som skulde have Prindsessen.

Saasnart Kjøbmandssønnen igjen med sin Koffert kom ned i Skoven, tænkte han: „Jeg vil dog gaae ind i Byen, for at faae at høre, hvorledes det har taget sig ud!" og det var jo ganske rimeligt, han havde Lyst til det.

Nei, hvor dog Folk fortalte! hver evige Een, han spurgte derom, havde seet det paa sin Maade, men deiligt havde det været for dem Allesammen.

„Jeg saae Tyrkeguden selv," sagde den Ene, „han havde Øine, som skinnende Stjerner og et Skjæg som skummende Vande!"

„Han fløi i en Ildkaabe," sagde en Anden. „De deiligste Englebørn tittede frem fra Folderne!"

Jo, det var deilige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gik han tilbage til Skoven, for at sætte sig i sin Koffert — men hvor var den? Kofferten var brændt op. En Gnist fra Fyrværkeriet var bleven tilbage, den havde tændt Ild, og Kofferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede; hun venter endnu, men han gaaer Verden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovlstikkerne.

Storkene.

Paa det sidste Huus i en lille By stod der en Storkerede. Storkemoderen sad i Reden hos sine fire smaa Unger, der stak Hovedet frem med det lille, sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke derfra paa Tagryggen stod saa strunk og stiv Storkefaderen, han havde trukket det ene Been op under sig, for dog at have nogen Uleilighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde troe, at han var hugget ud af Træ, saa stille stod han. „Det seer vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Reden!“ tænkte han, „de kan jo ikke vide, at jeg er hendes Mand, de troe vist, jeg er commanderet til at staae her. Det seer saa rask ud!“ og saa blev han ved at staae paa det ene Been.

Nede paa Gaden legede en heel Flok Børn, og da de saae Storkene, saa sang en af de modigste Drenge, og siden Allesammen, det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det:

„Storke, Storke Steie,
Flyv hjem til dit Eie!
Din Kone ligger i Reden sin,
Med fire store Unger.

Den Ene skal hænges,
Den Anden skal stænges,
Den Tredie skal brændes,
Den Fjerde skal endevendes!"

„Hør dog, hvad Drengene synge!" sagde de smaa Storkeunger, „de sige, vi skulle hænges og brændes!"

„Det skulle I ikke bryde Eder om!" sagde Storkemoderen; „hør bare ikke efter, saa gjør det ikke Noget!"

Men Drengene blev ved at synge, og de pegede Fingre ad Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde, at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger: „Bryd Jer ikke derom," sagde hun, „see bare, hvor rolig jer Fader staaer, og det paa eet Been!"

„Vi ere saa angest!" sagde Ungerne, og trak Hovederne dybt ned i Reden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igjen for at lege, og de saae Storkene, begyndte de deres Vise:

„Den Ene skal hænges,
Den Anden skal brændes! —"

„Skulle vi vel hænges og brændes?" spurgte Storkeungerne.

„Nei vist ikke!" sagde Moderen, „I skulle lære at flyve, jeg skal nok exercere Jer! saa tage vi ud paa Engen og gjøre Visit hos Frøerne, de neie i Vandet for os, de synge „koax, koax!" og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøielse!"

„Og hvad saa?" spurgte Storkeungerne.

„Saa samles alle de Storke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmanoeuvren; da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi Den, som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære Noget, naar Exercitsen begynder!"

„Saa blive vi jo dog stængede, som Drengene sagde, og hør, nu sige de det igjen!"

„Hør paa mig og ikke paa dem," sagde Storkemoderen. „Efter den store Manoeuvre flyve vi til de varme Lande, o, saa langt herfra, over Bjerge og Skove.

Til Ægypten flyve vi, hvor der er trekantede Steenhuse, der gaae i en Spids op over Skyerne, de kaldes Pyramider og ere ældre, end nogen Stork kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa Landet bliver til Mudder. Man gaaer i Mudder og spiser Frøer."

„O!" sagde alle Ungerne.

„Ja! der er saa deiligt! man gjør ikke Andet, end spise hele Dagen, og imedens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa koldt, saa Skyerne fryse i Stykker og falde ned i smaa, hvide Lapper!" det var Sneen, hun meente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

„Fryse saa ogsaa de uartige Drenge i Stykker?" spurgte Storkeungerne.

„Nei, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maae sidde inde i den mørke Stue og kukkelure; I kunne derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!"

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store, at de kunde staae op i Reden og see vidt omkring, og Storkefaderen kom flyvende hver Dag med pene Frøer, smaa Snoge og alt det Storke-Slikkeri, han kunde finde; o, det saae morsomt ud, hvor han gjorde Konster for dem. Hovedet lagde han lige om paa Halen, Næbbet knebbrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, allesammen fra Sumpen.

„Hør nu maae I lære at flyve!" sagde en Dag Storkemoderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen; o hvor de dinglede! hvor de balancerede med Vingerne, og vare dog nærved at falde ned!

„See nu paa mig!" sagde Moderen, „saaledes skulle I holde Hovedet! saaledes skulle I sætte Benene! een to! een to! det er det, som skal hjelpe Jer frem i Verden!" saa fløi hun et lille Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille, kluntet Hop, bums! der laae de, for de vare tunge i Livet.

„Jeg vil ikke flyve!" sagde den ene Unge og krøb

ned i Reden igjen, „jeg bryder mig ikke om at komme til de varme Lande!“

„Vil Du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter? skulle Drengene komme og hænge og brænde og stege Dig? nu kalder jeg paa dem!“

„O nei!“ sagde Storkeungen, og saa hoppede den igjen paa Taget ligesom de Andre; den tredie Dag kunde de ordenlig flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile paa Luften; det vilde de, men bums! der dumpede de; saa maatte de til at røre Vingerne igjen. Nu kom Drengene nede paa Gaden og sang deres Vise:

„Storke, Storke Steie!“

„Skulle vi flyve ned og hugge deres Øine ud?“ sagde Ungerne.

„Nei lad være med det!“ sagde Moderen, „hør bare efter mig, det er meget vigtigere! een, to, tre! nu flyve vi høire om! een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! — see det var meget godt! det sidste Slag med Vingerne var saa nydeligt og rigtigt, at I skulle faae Lov at komme i Sumpen med mig i Morgen! der komme flere nette Storkefamilier med deres Børn, lad mig nu see, at mine ere de peneste, og saa at I kneise, det seer godt ud, og det giver Anseelse!“

„Men skulle vi da ikke have Hevn over de uartige Drenge?“ spurgte Storkeungerne.

„Lad dem skrige, hvad de ville! I flyve dog mod Skyerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maae fryse og ikke have et grønt Blad eller et sødt Æble.“

„Ja hevnes ville vi!“ hviskede de til hverandre, og saa blev der igjen exerceret.

Af alle Drengene paa Gaden var Ingen værre til at synge Spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille En, han var nok ikke mere end sex Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Mennesker kunne være. Hele deres Hevn

skulde gaae ud over den Dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved. Storkeungerne vare saa irriterede, og alt som de bleve større, vilde de mindre taale det; Moderen maatte tilsidst love dem, at de nok skulde faae Hevn, men hun vilde ikke tage den, før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

„Vi maae jo først see, hvorledes I bære Jer ad ved den store Manoeuvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager Jer Næbbet i Brystet, saa have jo Drengene dog Ret, i det Mindste paa en Maade! lad os nu see!"

„Ja det skal Du!" sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage! de øvede sig hver Dag, og fløi saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten; alle Storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme Lande, medens vi have Vinter. Det var en Manoeuvre! over Skove og Byer maatte de, bare for at see, hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Reise, som forestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik Udmærket Godt med Frø og Slange. Det var den allerbedste Charakteer, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

„Nu skulle vi hevnes!" sagde de.

„Ja vist!" sagde Storkemoderen. „Hvad jeg har udtænkt, det er just det Rigtige! jeg veed, hvor den Dam er, hvor alle de smaa Menneskebørn ligge, til Storken kommer og henter dem til Forældrene. De nydelige, smaa Børn sove og drømme saa deiligt, som de aldrig siden komme til at drømme. Alle Forældre ville gjerne have saadant et lille Barn, og alle Børn ville have en Søster eller Broder. Nu ville vi flyve hen til Dammen, hente een til hver af de Børn, som ikke have sunget den onde Vise og gjort Nar af Storkene, for de Børn skulle slet Ingen have!"

„Men han, som begyndte med at synge, den slemme, hæslige Dreng!" skreg de unge Storke, „hvad gjøre vi ved ham?"

„Der ligger i Dammen et lille, dødt Barn, det har drømt sig ihjel, det ville vi tage til ham, saa maa han græde, fordi vi have bragt ham en død, lille Broder; men den gode Dreng, ham har I dog ikke glemt, han, som sagde: „Det er Synd at gjøre Nar af Dyrene!" ham ville vi bringe baade en Broder og en Søster, og da den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa Allesammen kaldes Peter!"

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene Peter, og det kaldes de endnu.

Metalsvinet.

I Byen Florents, ikke langt fra piazza del granduca løber en lille Tværgade, jeg troer den kaldes porta rossa; i denne, foran et Slags Bazar, hvor der sælges Grønt, ligger et konstigt vel udarbeidet Metalsviin; det friske, klare Vand risler ud af Munden paa Dyret, der af Ælde er ganske sortgrønt, kun Trynen skinner som om den var poleret blank, og det er den ogsaa af de mange hundrede Børn og fattige Folk, der tage fat paa den med Hænderne og sætte deres Mund til Dyrets, for at drikke. Det er et heelt Billede, at see det velformede Dyr blive omfavnet af en smuk, halvnøgen Dreng, der sætter sin friske Mund til dets Tryne.

Enhver, som kommer til Florents, finder nok Stedet, han behøver kun at spørge den første Tigger, han seer, om Metalsvinet, og han vil finde det.

Det var en sildig Vinteraften, Bjergene laae med Snee, men det var Maaneskin, og Maaneskin i Italien giver en Belysning, der er ligesaa god som en mørk Vinterdag i Norden, ja den er bedre, thi Luften skinner, Luften opløfter, mens i Norden det kolde, graae Bly-Tag trykker os til Jorden, den kolde, vaade Jord, der en Gang skal trykke vor Kiste.

Henne i Hertugens Slotshave, under Piniens Tag, hvor tusinde Roser blomstre ved Vintertid, havde en lille, pjaltet Dreng siddet den hele Dag, en Dreng, der kunde være Billedet paa Italien, saa smuk, saa leende og dog saa lidende; han var sulten og tørstig, Ingen gav ham en Skilling, og da det blev mørkt og Haven skulde lukkes, jog Portneren ham bort. Længe stod han drømmende paa Broen over Floden Arno og saae paa Stjernerne, der blinkede i Vandet mellem ham og den prægtige Marmorbro.

Han tog Veien hen til Metalsvinet, knælede halvt ned, slog sine Arme om dets Hals, satte sin lille Mund til dets skinnende Tryne og drak i store Drag det friske Vand. Tæt ved laae nogle Salatblade og et Par Kastanier, det blev hans Aftensmad. Der var ikke et Menneske paa Gaden; han var ganske ene, han satte sig paa Metalsvinets Ryg, lænede sig forover, saa hans lille, lokkede Hoved hvilte paa Dyrets, og før han selv vidste det, sov han ind.

Det var Midnat, Metalsvinet rørte sig, han hørte, at det sagde ganske tydeligt: „Du lille Dreng, hold Dig fast, thi nu løber jeg!" og saa løb det med ham; det var et løierligt Ridt. — Først kom de paa piazza del granduca; og Metalhesten, som bar Hertugens Statue, vrinskede høit; de brogede Vaaben paa det gamle Raadhuus skinnede som transparente Billeder, og Michel Angelos David svingede sin Slynge; det var et selsomt Liv, som rørte sig! Metalgrupperne med Perseus og med Sabinerindernes Rov stode kun altfor levende; et Døds-Skrig fra dem gik over den prægtige, eensomme Plads.

Ved palazzo degli Uffizi, i Buegangen, hvor Adelen under Fasten samles til Carnevals-Glæde, standsede Metalsvinet.

„Hold Dig fast!" sagde Dyret, „hold Dig fast, thi nu gaaer det op ad Trappen!" Den Lille sagde ikke endnu et Ord, halvt skjælvede han, halvt var han lyksalig.

De traadte ind i et langt Galeri. han kjendte det

godt, han havde været her før; Væggene prangede med Malerier, her stode Statuer og Buster, alle i det skjønneste Lys, ligesom om det var Dag, men prægtigst var det, da Døren til et af Sideværelserne gik op; ja denne Herlighed her huskede den Lille; dog i denne Nat var Alt i sin skjønneste Glands.

Her stod en nøgen, deilig Qvinde, saa smuk, som kun Naturen og Marmorets største Mester kunde forme hende; hun bevægede de smukke Lemmer, Delphiner sprang ved hendes Fod, Udødelighed lyste ud af hendes Øie. Verden kalder hende den medicæiske Venus. Paa hver Side af hende prangede Marmorstatuer, deilige Mænd; den Ene hvæssede Sværdet, Sliberen kaldes han; de brydende Gladiatorer udgjorde den anden Gruppe; Sværdet hvæssedes, Kæmperne brødes for Skjønheds-Gudinden.

Drengen var som blendet af al den Glands; Væggene straalede i Farver, og Alt var Liv og Bevægelse der. Fordoblet viste sig Billedet af Venus, den jordiske Venus, saa svulmende og ildfuld, som Titian havde seet hende. To deilige Qvinders Billeder; de skjønne, ubeslørede Lemmer strakte sig paa de bløde Hynder, Brystet hævede sig og Hovedet bevægede sig, saa at de rige Lokker faldt ned om de runde Skuldre, medens de mørke Øine udtalte glødende Tanker; men ingen af alle Billederne vovede dog at træde heelt ud af Rammen. Skjønheds-Gudinden selv, Gladiatorerne og Sliberen bleve paa deres Plads, thi Glorien, som straalede fra Madonna, Jesus og Johannes, bandt dem. De hellige Billeder vare ikke Billeder længer, de vare de Hellige selv.

Hvilken Glands og hvilken Skjønhed fra Sal til Sal! og den Lille saae dem Alle; Metalsvinet gik jo Skridt for Skridt gjennem al den Pragt og Herlighed. Det ene Skue fortrængte det andet, kun eet Billede fæstede sig ret i Tanken, og meest ved de glade, lykkelige Børn, som vare derpaa, den Lille havde en Gang i Daglys nikket til dem.

Mange vandre vist dette Billede let forbi, og dog

omslutter det en Skat af Poesi: det er Christus, som stiger ned i Underverdenen, men det er ei de Piinte, man seer om ham, nei, det er Hedningerne; Florentineren Angiolo Bronzino har malet dette Billede; meest herligt er Udtrykket af Børnenes Vished om, at de skulle i Himlen; to Smaa omfavne allerede hinanden, een Lille rækker Haanden til en Anden nedenfor og peger paa sig selv, som om han sagde: „Jeg skal i Himlen!" alle Ældre staae uvisse, haabende, eller bøie sig ydmygt bedende for den Herre Jesus.

Paa dette Billede saae Drengen længer end paa noget andet; Metalsvinet hvilte stille foran det; et sagte Suk blev hørt; kom det fra Billedet eller fra Dyrets Bryst? Drengen løftede Haanden ud mod de smilende Børn; — da jog Dyret afsted med ham, afsted gjennem den aabne Forsal.

„Tak og Velsignelse, Du deilige Dyr!" sagde den lille Dreng og klappede Metalsvinet, der bums, bums! sprang ned ad Trappen med ham.

„Tak og Velsignelse selv!" sagde Metalsvinet, „jeg har hjulpet Dig og Du har hjulpet mig; thi kun med et uskyldigt Barn paa min Ryg faaer jeg Kræfter til at løbe! ja seer Du, jeg tør endogsaa gaae ind under Straalen af Lampen foran Madonnabilledet. Jeg kan bære Dig hen overalt, kun ikke ind i Kirken! men udenfor den, naar Du er hos mig, kan jeg see ind ad den aabne Dør! stig ikke ned af min Ryg, gjør Du det, da ligger jeg død, som Du seer mig om Dagen være det i Gaden porta rossa!"

„Jeg bliver hos Dig, mit velsignede Dyr!" sagde den Lille, og saa gik det i susende Fart gjennem Florents's Gader, ud til Pladsen foran Kirken Santa Croce.

Den store Fløidør sprang op, Lysene straalede fra Alteret, gjennem Kirken, ud paa den eensomme Plads.

En selsom Lysglands strømmede ud fra et Grav-Monument i den venstre Sidegang, tusinde bevægelige Stjerner dannede ligesom en Glorie om det. Et Vaabenmærke prangede paa Graven, en rød Stige i blaa Grund,

den syntes at gløde som Ild. Det var Galilæis Grav, det er et simpelt Monument, men den røde Stige i den blaae Grund er et betydningsfuldt Vaabenmærke, det er som det var Konstens eget, thi her gaaer altid Veien op ad paa en gloende Stige, men til Himlen. Alle Aandens Propheter gaae til Himlen som Propheten Elias.

I Kirkens Gang til Høire syntes hver Billedstøtte paa de rige Sarkophager at have faaet Liv. Her stod Michel Angelo, der Dante med Laurbærkrands om Panden; Alfieri, Machiavelli, Side ved Side hvile her disse Stormænd, Italiens Stolthed*). Det er en prægtig Kirke, langt skjønnere, om ikke saa stor, som Florents's Marmor-Domkirke.

Det var som om Marmorklæderne rørte sig, som om de store Skikkelser end mere hævede deres Hoved og skuede i Natten, under Sang og Toner, op mod det brogede, straalende Alter, hvor hvidklædte Drenge svingede gyldne Røgelsekar; den stærke Duft strømmede fra Kirken ud paa den aabne Plads.

Drengen strakte sin Haand ud mod Lys-Glandsen, og i samme Nu foer Metalsvinet afsted; han maatte knuge sig fast til det, Vinden susede om hans Øren, han hørte Kirkeporten knage paa Hængslerne, idet den lukkedes, men i det Samme syntes Bevidstheden at forlade ham, han følte en iisnende Kulde — og slog Øinene op.

Det var Morgen, han sad, halvt gleden ned af Metalsvinet, der stod, hvor det altid pleiede at staae, i Gaden porta rossa.

Frygt og Angest opfyldte Drengen ved Tanken om

---

*) Ligeoverfor Galilæis Grav findes Michel Angelos; paa Monumentet er anbragt hans Buste og desuden tre Figurer: Sculpturen, Malerkonsten og Architekturen; tæt ved er Dantes Grav (Liget selv findes i Ravenna); paa Monumentet sees Italien, hun peger paa Dantes kolossale Statue, Poesien græder for den Tabte. Et Par Skridt herfra er Alfieris Gravmonument, der er prydet med Laurbær, Lyre og Masker; Italien græder over hans Kiste. Machiavelli slutter her Rækken af disse berømte Store.

hende, han kaldte Moder, hun, som havde i Gaar sendt ham ud og sagt, at han skulde skaffe Penge, ingen havde han; sulten og tørstig var han; endnu en Gang tog han Metalsvinet om Halsen, kyssede det paa Trynen, nikkede til det og vandrede saa afsted, til en af de snevreste Gader, kun bred nok for et velpakket Æsel. En stor, jernbeslaaet Dør stod halvt paa Klem, her gik han op ad en muret Trappe med skidne Mure og en glat Snor til Rækværk, og kom til et aabent Galeri, behængt med Pjalter; en Trappe førte herfra til Gaarden, hvor fra Brønden store Jerntraade vare trukne til alle Husets Etager, og den ene Vandspand svævede ved Siden af den anden, medens Tridsen peb og Spanden dandsede i Luften, saa Vandet kladskede ned i Gaarden. Atter gik det op ad en forfalden, muret Trappe; to Matroser, det var Russere, sprang lystigt ned og havde nær stødt den stakkels Dreng omkuld. De kom fra deres natlige Lystighed. En ikke ung, men stærkbygget Qvindeskikkelse, med et kraftigt, sort Haar, fulgte. „Hvad har Du hjem?" sagde hun til Drengen.

„Vær ikke vred!" bad han, „jeg fik Intet, slet Intet!" — og han greb i Moderens Kjole, som om han vilde kysse paa den; de traadte ind i Kamret: det ville vi ikke beskrive; kun saa Meget skal siges, at der stod en Hankekrukke med Kul=Ild, marito, som den kaldes, denne tog hun paa sin Arm, varmede Fingrene, og puffede Drengen med Albuen. „Jo vist har Du Penge!" sagde hun. —

Barnet græd, hun stødte til ham med Foden, han jamrede høit; — „vil Du tie, eller jeg slaaer dit skraalende Hoved itu!" sagde hun og svang Ildpotten, som hun holdt i Haanden, Drengen dukkede ned til Jorden med et Skrig. Da traadte Nabokonen ind ad Døren, ogsaa hun havde sin marito paa Armen. „Felicita! Hvad gjør Du ved Barnet?"

„Barnet er mit!" svarede Felicita. „Jeg kan myrde det om jeg vil, og Dig med, Gianina!" og hun svingede sin Ildpotte; den Anden hævede sin parerende i

Veiret, og begge Potterne foer imod hinanden, saa Skaarene, Ilden og Asken fløi omkring i Værelset; — — men Drengen var i samme Nu ude af Døren, over Gaarden og ude af Huset. Det arme Barn løb, saa han tilsidst ei kunde drage Aande; han standsede ved Kirken Santa Croce, Kirken, hvis store Dør sidste Nat havde aabnet sig for ham, og han gik derind. Alt straalede; han knælede ved den første Grav til Høire, det var Michel Angelos, og snart hulkede han høit. Folk kom og gik, Messen blev læst, Ingen brød sig om Drengen; kun en gammelagtig Borger standsede, saae paa ham og gik saa bort ligesom de Andre.

Sult og Tørst plagede den Lille, han var ganske afmægtig og syg; han krøb hen i Krogen mellem Væggen og Marmormonumentet og faldt i Søvn. Det var hen imod Aften, da han vaagnede igjen ved at En ruskede i ham, han foer op, og den samme gamle Borger stod foran ham.

„Er Du syg? Hvor hører Du hjemme? Har Du været her den hele Dag?“ var et Par af de mange Spørgsmaal, den Gamle gjorde ham; de bleve besvarede, og den gamle Mand tog ham med sig til et lille Huus tæt ved i en af Sidegaderne; det var et Handskemagerværksted, de traadte ind i; Konen sad nok saa flittig og syede, da de kom; en lille, hvid Bologneser, klippet saa tæt, at man kunde see den rosenrøde Hud, hoppede paa Bordet, og sprang for den lille Dreng.

„De uskyldige Sjæle kjende hinanden,“ sagde Konen og klappede Hunden og Drengen. Denne fik at spise og at drikke hos de gode Folk, og de sagde, han skulde have Lov til at blive der Natten over; næste Dag vilde Fader Giuseppe tale med hans Moder. Han fik en lille, fattig Seng; men den var kongelig prægtig for ham, der tidt maatte sove paa det haarde Steengulv; han sov saa godt og drømte om de rige Billeder og om Metalsvinet.

Fader Giuseppe gik ud næste Morgen, og det arme Barn var ikke saa glad derved, thi han vidste, at

denne Gaaen ud var for at bringe ham til hans Moder, og han græd og kyssede den lille, vevre Hund, og Konen nikkede til dem begge To. —

Og hvad Besked bragte Fader Giuseppe; han talte meget med sin Kone, og hun nikkede og klappede Drengen. „Det er et deiligt Barn!“ sagde hun. „Hvor han kan blive en kjøn Handskemager, ligesom Du var! og Fingre har han, saa fine og bøielige. Madonna har bestemt ham til at være Handskemager!“

Og Drengen blev der i Huset, og Konen lærte ham selv at sye; han spiste godt, han sov godt, han blev munter og han begyndte at drille Bellissima, det hed den lille Hund; Konen truede med Fingrene, skjændte og var vred, og det gik Drengen til Hjerte; tankefuld sad han i sit lille Kammer, det vendte ud til Gaden, der blev tørret Skind derinde; tykke Jernstænger vare for Vinduerne, han kunde ikke sove, Metalsvinet var i hans Tanke, og pludselig hørte han udenfor: „Kladsk, kladsk!“ jo, det var bestemt det! han sprang hen til Vinduet, men der var Intet at see, det var alt forbi.

„Hjelp Signore at bære hans Farvekasse!“ sagde Madamen om Morgenen til Drengen, idet den unge Nabo, Maleren, kom selv slæbende med denne og et stort, sammenrullet Lærred; Barnet tog Kassen, fulgte efter Maleren, og de toge Vei til Galeriet, gik op ad den samme Trappe, han kjendte godt fra hiin Nat, han red paa Metalsvinet; han kjendte Statuer og Billeder, den deilige Marmor-Venus og de, som levede i Farver; han gjensaae Guds Moder, Jesus og Johannes.

Nu stode de stille foran Maleriet af Bronzino, hvor Christus stiger ned i Underverdenen og Børnene rundt om smile i sød Forvisning om Himlen; det fattige Barn smilte ogsaa, thi han var her i sin Himmel.

„Ja gaa nu hjem!“ sagde Maleren til ham, da han allerede havde staaet saa længe, at Denne havde reist sit Staffelie.

„Tør jeg see Eder male?“ sagde Drengen. „Tør

jeg see, hvorledes I faaer Billedet herover paa det hvide Stykke?" —

„Nu maler jeg ikke!" svarede Manden og tog sit Sortkridt frem, hurtigt bevægede Haanden sig, Øiet maalte det store Billede, og uagtet det kun var en tynd Streg, der kom, stod Christus dog svævende, som paa det farvede Billede.

„Men saa gaa dog!" sagde Maleren, og Drengen vandrede stille hjemad, satte sig op paa Bordet og — lærte at sye Handsker.

Men den hele Dag vare Tankerne i Billedsalen, og derfor stak han sig i Fingrene, bar sig keitet ad, men drillede heller ikke Bellissima. Da det blev Aften og Gadedøren just stod aaben, listede han sig udenfor; det var koldt men stjernelyst, saa smukt og klart; han vandrede afsted gjennem Gaderne, hvor der allerede var stille, og snart stod han foran Metalsvinet; han bøiede sig ned over det, kyssede dets blanke Tryne, og satte sig paa dets Ryg; „Du velsignede Dyr," sagde han, „hvor jeg har længtes efter Dig! vi maae i Nat ride en Tour."

Metalsvinet laae ubevægeligt, og det friske Væld sprudlede fra Munden. Den Lille sad som Rytter, da trak Nogen ham i Klæderne; han saae til Siden, Bellissima, den lille, nøgen klippede Bellissima var det. Hunden var smuttet med ud af Huset og havde fulgt den Lille, uden at Denne mærkede det. Bellissima bjæffede, som om den vilde sige, seer Du jeg er med, hvorfor sætter Du Dig her? Ingen gloende Drage kunde have forskærdet Drengen mere, end den lille Hund paa dette Sted. Bellissima paa Gaden og det uden at være klædt paa, som den gamle Moder kaldte det; hvad vilde der blive af. Hunden kom aldrig ud ved Vintertid, uden at den iførtes et lille Faareskind, der var klippet og syet til den. Skindet kunde bindes med et rødt Baand fast om Halsen, der var Sløife og Bjælde ved, og ligeledes bandtes det under Bugen. Hunden saae næsten ud som et lille Kid, naar den ved Vintertid i denne Habit fik Lov at trippe ud med Signora. Bellissima var med og

ikke klædt paa; hvad vilde der blive af. . Alle Phantasier vare forsvundne, dog kyssede Drengen Metalsvinet, tog Bellissima paa Armen, Dyret rystede af Kulde, og derfor løb Drengen, alt hvad han kunde.

„Hvad løber Du der med!" raabte to Gendarmer, han mødte, og Bellissima gjøede. „Hvor har Du stjaalet den smukke Hund?" spurgte de og toge den fra ham.

„O giv mig den igjen!" jamrede Drengen.

„Har Du ikke stjaalet den, da kan Du sige hjemme, at Hunden kan hentes paa Vagten," og de nævnte Stedet og gik med Bellissima.

Det var en Nød og Jammer. Han vidste ikke, om han skulde springe i Arno, eller gaae hjem og tilstaae Alt. De vilde vist slaae ham ihjel, tænkte han. „Men jeg vil gjerne slaaes ihjel; jeg vil døe, saa kommer jeg til Jesus og Madonna!" og han gik hjem, meest for at blive slaaet ihjel.

Døren var lukket, han kunde ikke naae Hammeren, der var Ingen paa Gaden, men en Steen laae løs, og med den dundrede han paa; „hvem er det!" raabte de indenfor. —

„Det er mig!" sagde han, „Bellissima er borte! luk mig op og slaae mig saa ihjel!"

Der blev en Forskrækkelse, især hos Madamen, for den arme Bellissima; hun saae strax til Væggen, hvor Hundens Drapperi skulde hænge, det lille Faareskind hang der.

„Bellissima paa Vagten!" raabte hun ganske høit; „Du onde Barn! Hvor har Du faaet ham ud! Han fryser ihjel! Det fine Dyr hos de grove Soldater!"

Og Fatter maatte strax afsted! Konen jamrede og Drengen græd; alle Folk i Huset kom sammen, Maleren med; han tog Drengen mellem sine Knæe, spurgte ham ud, og i Stumper og Stykker fik han den hele Historie om Metalsvinet og om Galeriet; det var ikke godt at forstaae, Maleren trøstede den Lille, talte godt for den Gamle, men hun blev ikke tilfreds før Fatter kom med Bellissima, der havde været mellem Soldater; der var

en Glæde, og Maleren klappede den stakkels Dreng, og gav ham en Haandsfuld Billeder.

O det var prægtige Stykker, komiske Hoveder! men fremfor Alt, det var lyslevende Metalsvinet selv. O, Intet kunde være herligere! ved et Par Streger stod det paa Papiret og selv Huset bag ved var antydet.

„Hvo der dog kunde tegne og male! saa kunde man faae den hele Verden til sig!"

Næste Dag, i det første eensomme Øieblik, greb den Lille Blyanten, og paa den hvide Side af et af Billederne forsøgte han at gjengive Tegningen af Metalsvinet, og det lykkedes! lidt skjevt, lidt op og ned, eet Been tykt, et andet tyndt, men det var dog til at forstaae; selv jublede han derover! Blyanten vilde kun ikke ret gaae saa lige, som den skulde, mærkede han nok; men næste Dag stod der et Metalsviin ved Siden af det andet, og det var hundrede Gange bedre; det tredie var saa godt, at Enhver kunde kjende det.

Men det gik daarligt med Handskesyningen, det gik langsomt med By-Ærenderne; thi Metalsvinet havde nu lært ham, at alle Billeder maatte kunne overføres paa Papiret, og Staden Florents er en heel Billedbog, naar man vil blade op i den. Der staaer paa piazza della Trinitá en slank Søile og øverst paa denne staaer Retfærdighedens Gudinde med tilbundne Øine og Vægtskaal; snart stod hun paa Papiret, og det var Handskemagerens lille Dreng, som havde sat hende der. Billed-Samlingen voxte, men Alt i den var endnu døde Ting; da hoppede en Dag Bellissima foran ham; „staa stille!" sagde han, „saa skal Du blive deilig, og komme med i mine Billeder!" men Bellissima vilde ikke staae stille, saa maatte han bindes; Hoved og Hale blev bunden, den bjæffede og gjorde Spring, Snoren maatte strammes; da kom Signora.

„Du ugudelige Dreng! det arme Dyr!" var Alt, hvad hun fik sagt, og hun stødte Drengen til Side, sparkede ham med sin Fod, viste ham ud af sit Huus; han, der var det utaknemmeligste Skarn, det ugudeligste

Barn; og grædende kyssede hun sin lille, halvqvalte Bellissima.

Maleren kom i det Samme op ad Trappen og — — her er Vendepunktet i Historien.

1834 var i Academia delle arte en Udstilling i Florents; to Malerier opstillede ved Siden af hinanden samlede en Mængde Tilskuere. Paa det mindste Maleri var fremstillet en lille, lystig Dreng, der sad og tegnede; til Model havde han en lille, hvid, tæt klippet Mops, men Dyret vilde ikke staae stille og var derfor bundet med Seglgarn og det baade ved Hoved og ved Hale; der var et Liv og en Sandhed deri, som maatte tiltale Enhver. Maleren var, fortalte man, en ung Florentiner, der skulde være fundet paa Gaden som lille Barn, opdraget af en gammel Handskemager, han havde selv lært sig at tegne; en nu berømt Maler havde opdaget dette Talent, da Drengen en Gang skulde jages bort, fordi han havde bundet Madamens Yndling, den lille Mops, og gjort denne til Model.

Handskemagerdrengen var bleven en stor Maler, det viste dette Billede, det viste især det større ved Siden; her var kun en eneste Figur, en pjaltet, deilig Dreng, der sad og sov paa Gaden, han heldede sig op til Metalsvinet i Gaden porta rossa*). Alle Beskuerne kjendte Stedet. Barnets Arme hvilede paa Svinets Hoved; den Lille sov saa trygt, Lampen ved Madonna-Billedet kastede et stærkt Lys paa Barnets blege, herlige Ansigt. Det var et prægtigt Maleri; en stor, forgyldt Ramme omgav det, og paa Hjørnet af Rammen var hængt en Laurbærkrands, men mellem de grønne Blade snoede sig et sort Baand, et langt Sørgeflor hang ned derfra. —

Den unge Konstner var i disse Dage — død!

---

*) Metalsvinet er en Afstøbning; Originalen er antik og af Marmor, den har Plads ved Indgangen til Galeriet i palazzo degli uffizi.

Venskabs-Pagten.

Vi have nylig gjort en lille Reise og hige alt efter en større. Hvorhen? Til Sparta! til Mycene! til Delphi! der er hundrede Steder, ved hvis Navne Hjertet slaaer af Reise=Lyst. Det gaaer til Hest, op ad Bjergstier, hen over Krat og Buske; den enkelte Reisende kommer frem som en heel Karavane. Selv rider han forud med sin Argojat, en Pakhest bærer Koffert, Telt og Proviant, et Par Soldater følge efter til hans Beskyttelse; intet Vertshuus med velopredt Seng venter ham efter den trættende Dag=Reise, Teltet er tidt hans Tag i den store, vilde Natur, Argojaten koger der en Pilaf*), til Aftensmad; tusinde Myg omsuse det lille Telt, det er en ynkelig Nat, og i Morgen gaaer Veien over stærkt opsvulmede Floder; sid fast paa din Hest, at Du ikke skyller bort!

Hvad Løn er der for disse Besværligheder? Den største, den rigeste! Naturen aabenbarer sig her i al sin Storhed, hver Plet er historisk, Øie og Tanke nyder. Digteren kan synge derom, Maleren give det i rige Billeder, men Virkelighedens Duft, der for evig trænger ind og forbliver i Beskuerens Tanke, mægte de ikke at gjengive.

Den eensomme Hyrde oppe paa Fjeldet vilde, ved en simpel Fortælling af een af sit Livs Begivenheder, maaskee bedre end Reisebeskrivere kunne oplukke Øiet for Dig, som i nogle enkelte Træk vil skue Hellenernes Land.

Lad ham da tale! om en Skik, en smuk, eiendommelig Skik, skal Hyrden hist paa Bjerget fortælle os: Venskabs=Pagten.

„Vort Huus var klinet af Leer, men Dørkarmen var riflede Marmorsøiler, fundne, hvor Huset blev bygget; Taget naaede næsten til Jorden, det var nu

*) Den tillaves af Høns, Riis og Carri.

sortbruunt og hæsligt, men da det blev lagt, var det blomstrende Oleander og friske Laurbærgrene, hentede bag Bjergene. Der var snevert om vort Huus, Klippevæggene stode steile op ad og viste en nøgen, sort Farve; øverst paa dem hang ofte Skyer, som hvide, levende Skikkelser; aldrig hørte jeg her en Sangfugl, aldrig dandsede Mændene her til Sækkepibernes Toner, men Stedet var helligt fra gamle Tider, Navnet selv minder derom, Delphi kaldes det jo! De mørke, alvorlige Bjerge laae alle med Snee; det øverste, som skinnede længst i den røde Aftensol, var Parnas, Bækken nær ved vort Huus strømmede ned derfra og var ogsaa en Gang hellig, nu plumrer Eslet den med sine Fødder, dog Strømmen rinder fort og vorder atter klar. Hvor jeg mindes hver Plet og dens hellige, dybe Eensomhed! Midt i Hytten blev Ilden tændt, og naar den hede Aske laae høit og glødende, blev Brødet bagt deri; laae Sneen ude rundt om vor Hytte, saa den næsten var skjult, da syntes min Moder gladest, da holdt hun mit Hoved mellem sine Hænder, kyssede min Pande og sang de Viser, som hun ellers aldrig sang, thi Tyrkerne, vore Herrer, lede dem ikke; og hun sang: „Paa Olympens Top, i den lave Granskov, sad en gammel Hjort, dens Øine vare tunge af Taarer; røde, ja grønne og blegblaae Taarer græd den, og en Raabuk kom forbi: „„Hvad feiler Dig dog, at Du græder saa, græder røde, grønne, ja blegblaae Taarer?““ „„Tyrken er kommen i vor By, han har vilde Hunde til sin Jagt, en mægtig Hob.““ „„Jeg jager dem over Øerne,““ sagde den unge Raabuk, „„jeg jager dem over Øerne, i det dybe Hav;““ men før Aftenen faldt paa var Raabukken dræbt, og før Natten kom var Hjorten jagen og død.“ Og naar min Moder saaledes sang, bleve hendes Øine vaade, og der sad en Taare i de lange Øienhaar, men hun skjulte den og vendte saa i Asken vore sorte Brød. Da knyttede jeg min Haand og sagde: „Vi ville slaae Tyrken ihjel;“ men hun gjentog af Visen: „Jeg jager dem over Øerne, i det dybe Hav; men før Aftenen faldt paa var

Raabukken dræbt, og før Natten kom var Hjorten jagen og død." I flere Nætter og Dage havde vi været eensomme i vor Hytte, da kom min Fader; jeg vidste, han bragte mig Muslingskaller fra Lepanto-Bugten eller maaskee endog en Kniv, skarp og blinkende. Han bragte os denne Gang et Barn, en lille, nøgen Pige, som han holdt under sin Faareskinds Pels, hun var indbunden i et Skind, og Alt hvad hun havde, da hun laae løsnet derfra i min Moders Skjød, var tre Sølvmønter bundne i hendes sorte Haar. Og Fader fortalte om Tyrkerne, der havde dræbt Barnets Forældre, han fortalte os saa Meget, at jeg drømte derom den hele Nat; — min Fader selv var saaret, Moder forbandt hans Arm, Saaret var dybt; den tykke Faareskinds Pels var stivfrossen med Blodet. Den lille Pige skulde være min Søster, hun var saa deilig, saa skinnende klar, min Moders Øine vare ei mildere end hendes; Anastasia, som hun kaldtes, skulde være min Søster, thi hendes Fader var viet til min Fader, viet efter gammel Skik, som vi holde den endnu; de havde i Ungdoms Tid sluttet Broderskab, valgt den skjønneste og dydigste Pige i den hele Egn til at vie dem til Venskabs-Pagten; jeg hørte saa tidt om den smukke, selsomme Skik.

Nu var den Lille min Søster; hun sad paa mit Skjød, jeg bragte hende Blomster og Fjeldfuglens Fjer, vi drak sammen af Parnassets Vande, vi sov Hoved mod Hoved under Hyttens Laurbærtag, medens mangen Vinter endnu min Moder sang om de røde, de grønne og de blegblaae Taarer; men jeg begreb endnu ikke, at det var mit eget Folk, hvis tusindfold Sorger afspeilede sig i disse Taarer.

En Dag kom der tre frankiske Mænd, anderledes klædte end vi; de havde deres Senge og Telte paa Heste, og meer end tyve Tyrker, væbnede med Sabler og Geværer, ledsagede dem, thi de vare Paschaens Venner og havde Brev fra ham. De kom kun for at see vore Bjerge, for i Snee og Skyer at bestige Par-

nas og betragte de selsomme, sorte, steile Klipper om vor Hytte; de kunde ikke rummes inde i den, og de lede heller ikke Røgen, som gik hen under Loftet ud af den lave Dør; de spændte deres Telte ud paa den snevre Plads ved vor Hytte, stegte Lam og Fugle, og skjenkede søde, stærke Vine, men Tyrkerne turde ikke drikke deraf.

Da de reiste, fulgte jeg dem et Stykke paa Veien, og min lille Søster Anastasia hang, indsyet i et Gedeskind, paa min Ryg. En af de frankiske Herrer stillede mig mod en Klippe og tegnede mig og hende, saa levende som vi stode der, vi saae ud som en eneste Skabning; aldrig havde jeg tænkt derover, men Anastasia og jeg vare jo ogsaa som Een, altid laae hun paa mit Skjød eller hang paa min Ryg, og drømte jeg, saa var hun i mine Drømme.

To Nætter efter indtraf andre Folk i vor Hytte, de vare væbnede med Knive og Geværer; de vare Albanesere, kjække Folk, som min Moder sagde; de bleve der kun kort, min Søster Anastasia sad paa den Enes Skjød, da han var borte, havde hun to og ikke tre Sølvmønter i sit Haar; de lagde Tobak i Papirsstrimler og røgte deraf, og den Ældste talte om Veien, de skulde tage, og var uvis om den: „Spytter jeg op ad“, sagde han, „saa falder det i mit Ansigt, spytter jeg ned ad, saa falder det i mit Skjæg.“ Men en Vei maatte vælges; de gik, og min Fader fulgte; lidt efter hørte vi Skud, det knaldede igjen; der kom Soldater i vor Hytte, de toge min Moder, mig og Anastasia; Røverne havde havt Tilhold hos os, sagde de, min Fader havde fulgt dem, derfor maatte vi bort; jeg saae Røvernes Liig, jeg saae min Faders Liig, og jeg græd til jeg sov. Da jeg vaagnede, vare vi i Fængsel, men Stuen var ikke elendigere end den i vor egen Hytte, og jeg fik Løg og harpixet Viin, som de heldte af den tjærede Sæk, bedre havde vi det ikke hjemme.

Hvor længe vi vare fangne det ved jeg ikke; men mange Nætter og Dage gik. Da vi vandrede ud, var det vor hellige Paaskefest, og jeg bar Anastasia paa

min Ryg, thi min Moder var syg; kun langsomt kunde hun gaae, og der var langt, før vi naaede ned mod Havet, det var Lepantos Bugt. Vi traadte ind i en Kirke, der straalede med Billeder paa gylden Grund; Engle var det, o saa smukke, men jeg syntes dog, at vor lille Anastasia var ligesaa smuk; midt paa Gulvet stod en Kiste, fyldt med Roser, det var den Herre Christus, der laae som deilige Blomster, sagde min Moder, og Præsten forkyndte: Christus er opstanden! alle Folk kyssede hverandre, Enhver holdt et tændt Lys i sin Haand, jeg fik selv eet, den lille Anastasia eet, Sækkepiberne klang, Mændene dandsede Haand i Haand fra Kirken, og udenfor stegte Qvinderne Paaske-Lam; vi bleve indbudne, jeg sad ved Ilden, en Dreng, ældre end jeg, tog mig om min Hals, kyssede mig og sagde: „Christus er opstanden!" saaledes mødtes første Gang vi To, Aphtanides og jeg.

Min Moder kunde flette Fiskernet, det gav her ved Bugten en god Fortjeneste, og vi bleve i lang Tid ved Havet, — det deilige Hav, der smagte som Taarer og mindede ved sine Farver om Hjortens Graad, snart var det jo rødt, snart grønt og atter igjen blaat.

Aphtanides forstod at styre en Baad, og jeg sad med min lille Anastasia i Baaden, der gik paa Vandet, som en Sky gaaer i Luften; naar Solen da sank, bleve Bjergene mere mørkblaae, den ene Bjergrække tittede over den anden, og længst borte stod Parnas med sin Snee, i Aftensolen skinnede Bjergtoppen som et gløbende Jern, det saae ud, som om Lyset kom indenfra, thi den skinnede længe i den blaae, glindsende Luft, længe efter at Solen var nede; de hvide Søfugle sloge med deres Vinger i Vandspeilet, ellers var her saa stille, som ved Delphi mellem de sorte Fjelde; jeg laae paa min Ryg i Baaden, Anastasia sad paa mit Bryst, og Stjernerne oven over skinnede endnu stærkere end Lamperne i vor Kirke; det var de samme Stjerner, og de stode ganske paa det samme Sted over mig, som naar jeg sad ved Delphi, udenfor vor

Hytte. Jeg syntes tilsidst at være der endnu, — da pladskede det i Vandet og Baaden vippede stærkt; — jeg skreg høit, thi Anastasia var falden i Vandet, men Aphtanides var ligesaa hurtig, og snart løftede han hende op til mig; vi toge hendes Klæder af, vred Vandet bort, og klædte hende saa paa igjen, det Samme gjorde Aphtanides ved sig selv, og vi bleve derude til Tøiet igjen var tørt, og Ingen vidste vor Skræk for den lille Pleiesøster, hvis Liv Aphtanides jo nu havde Deel i.

Det blev Sommer! Solen brændte saa hedt, at Løvtræerne visnede, jeg tænkte paa vore kølige Bjerge, paa det friske Vand derinde; min Moder længtes ogsaa, og en Aften vandrede vi igjen tilbage. Hvor der var tyst og stille! vi gik over den høie Timian, der dog duftede endnu, skjøndt Solen havde hentørret dens Blade; ikke en Hyrde mødte vi, ikke en Hytte kom vi forbi; Alt var stille og eensomt, kun Stjerneskuddet sagde, at det levede deroppe i Himlen; jeg veed ikke om den klare, blaae Luft lyste selv eller det var Stjernernes Straaler; vi saae godt alle Bjergenes Omrids; min Moder gjorde Ild, stegte Løgene, hun bragte med, og jeg og den lille Søster sov i Timianen uden at frygte for den fæle Smidraki*), hvem Luen staaer ud af Halsen, endsige frygte for Ulven og Schakalen; min Moder sad jo hos os, og det troede jeg var nok.

Vi naaede vort gamle Hjem, men Hytten var en Gruushob, der maatte bygges en ny. Et Par Qvinder hjalp min Moder, og i faa Dage vare Murene reiste og et nyt Tag af Oleander lagt hen over dem. Min Moder flettede af Skind og Bark mange Hylstre til Flasker, jeg passede Præsternes**) lille Hjord; Anastasia og de smaa Skildpadder vare mine Legekammerater.

En Dag fik vi Besøg af den kjære Aphtanides;

*) Den græske Overtro lader dette Uhyre blive til af det slagtede Faars uopskaarne Mave, der slænges hen paa Marken.

**) En Bonde, som kan læse, bliver tidt Præst og kaldes allerhelligste Herre; Almuen kysser Jorden, naar den møder ham.

han længtes saa meget efter at see os, sagde han, og han blev hele to Dage hos os.

Efter en Maaned kom han igjen og fortalte os, at han skulde med et Skib til Patras og Corfu; os maatte han først sige Farvel, en stor Fisk bragte han med til min Moder. Han vidste at fortælle saa Meget, ikke blot om Fiskerne nede ved Lepanto-Bugten, men om Konger og Helte, der en Gang havde hersket i Grækenland, ligesom Tyrkerne nu.

Jeg har seet Rosentræet sætte Knop og denne i Dage og Uger blive en udfoldet Blomst; den blev det, før jeg begyndte at tænke over, hvor stor, smuk og rødmende den var; saaledes gik det mig ogsaa med Anastasia. Hun var en deilig udvoxet Pige; jeg en kraftig Knøs; Ulveskindene paa min Moders og Anastasias Seng havde jeg selv flaaet af Dyret, der faldt for min Bøsse. Aar vare hengaaede.

Da kom en Aften Aphtanides, slank som et Rør, stærk og bruun; han kyssede os Alle og vidste at fortælle om det store Hav, om Maltas Fæstningsværker og Ægyptens selsomme Gravsteder; det klang forunderligt, som en af Præsternes Legender; jeg saae med et Slags Ærbødighed op til ham.

„Hvor Du veed Meget!“ sagde jeg, „hvor Du kan fortælle!“

„Du har dog en Gang fortalt mig det Smukkeste!“ sagde han, „Du har fortalt mig, hvad der aldrig er gaaet ud af min Tanke, den smukke, gamle Skik om Venskabspagten! den Skik, som jeg ret har Mod paa at følge! Broder, lad os To ogsaa, som din og Anastasias Fader gjorde det, gaae til Kirken; den skjønneste og uskyldigste Pige er Anastasia, Søsteren, hun skal vie os sammen! Ingen har dog en skjønnere Skik, end vi Grækere!“

Anastasia blev rød, som det friske Rosenblad, min Moder kyssede Aphtanides.

En Times Vandring fra vor Hytte, der hvor Fjeldene bære Muldjord og enkelte Træer skygge, laae den lille Kirke; en Sølv-Lampe hang foran Alteret.

Jeg havde mine bedste Klæder paa, de hvide Fostaneller foldede sig rigt ned over Hofterne, den røde Trøie sad snever og stram, der var Sølv i Qvasten paa min Feß; i mit Belte sad Kniv og Pistoler. Aphtanides havde sin blaae Klædning, som græske Sømænd bære den, en Sølv=Plade med Guds Moder hang paa hans Bryst, hans Skjærf var kostbart, som kun de rige Herrer kunde bære det. Enhver saae nok, vi To skulde til en Høitid. Vi gik ind i den lille, eensomme Kirke, hvor Aftensolen skinnede gjennem Døren ind paa den brændende Lampe og de brogede Billeder i gylden Grund. Vi knælede paa Alterets Trin, og Anastasia stillede sig foran os; en lang, hvid Kjortel hang løst og let omkring hendes smukke Lemmer; hendes hvide Hals og Bryst var bedækket med en Sammenkjædning af gamle og nye Mønter, de dannede en heel, stor Krave; hendes sorte Haar var lagt op paa Hovedet i en eneste Bukkel, der holdtes ved en lille Hue af Sølv= og Guld=Mønter, fundne i de gamle Templer; skjønnere Pynt havde ingen græsk Pige. Hendes Ansigt lyste, hendes Øine vare som to Stjerner.

Alle Tre læste vi stille vor Bøn; og hun spurgte os: „Ville I være Venner i Liv og Død?“ — Vi svarede: Ja. „Ville I hver, hvad der endogsaa skeer, huske, min Broder er en Deel af mig! min Hemmelighed er hans, min Lykke er hans! Opoffrelse, Udholdenhed, Alt, som for min egen Sjæl, rummer jeg for ham!“ og vi gjentoge vort Ja! og hun lagde vore Hænder i hinanden, kyssede os paa Panden, og vi bad atter stille. Da traadte Præsten frem fra Alterets Dør, velsignede os alle Tre, og en Sang af de andre allerhelligste Herrer lød bag Altervæggen. Den evige Venskabs=Pagt var sluttet. Da vi reiste os, saae jeg min Moder ved Kirkens Dør græde dybt og inderligt.

Hvor der var lystigt i vor lille Hytte og ved Delphis Kilder! Aftenen før Aphtanides skulde bort, sad han og jeg tankefulde paa Klippens Skrænt; hans Arm var slynget om mit Liv, min om hans Hals; vi

talte om Grækenlands Nød, om Mænd der kunde stoles paa; hver Tanke i vor Sjæl laae klar for os Begge; da greb jeg hans Haand:

„— Eet endnu skal Du vide! eet, som indtil denne Stund kun Gud og jeg veed! al min Sjæl er Kjærlighed! det er en Kjærlighed, stærkere end den til min Moder og til Dig — —!“

„Og hvem elsker Du?“ spurgte Ahptanides, og han blev rød paa Ansigt og Hals.

„Jeg elsker Anastasia!“ sagde jeg, — og hans Haand zittrede i min, og han blev hvid som et Liig; jeg saae det, jeg begreb det! og jeg troer ogsaa min Haand skjælvede, jeg bøiede mig hen imod ham, kyssede hans Pande og hviskede: „Jeg har aldrig sagt hende det! hun elsker maaskee ikke mig! — Broder, husk paa, jeg saae hende daglig, hun er voxet op ved min Side, voxet ind i min Sjæl!“ —

„Og Din skal hun være!“ sagde han, „Din! — jeg kan ikke lyve for Dig og vil ikke heller! jeg elsker hende ogsaa! — men i Morgen tager jeg bort! vi sees igjen om eet Aar, da ere I gifte, ikke sandt! — jeg har nogle Penge, det er dine! Du maa tage dem, Du skal tage dem!“ stille vandrede vi over Fjeldet; det var sildig Aften, da vi stode ved min Moders Hytte.

Anastasia holdt Lampen hen imod os, da vi traadte ind, min Moder var der ikke. Anastasia saae forunderlig veemodigt paa Aphtanides. — „I Morgen gaaer Du fra os!“ sagde hun, „hvor det bedrøver mig!“

„Bedrøver Dig,“ sagde han, og jeg syntes der laae en Smerte deri, stor, som min egen; jeg kunde ikke tale, men han tog hendes Haand og sagde: „Vor Broder der elsker Dig, har Du ham kjær? I hans Taushed er just hans Kjærlighed!“ — og Anastasia zittrede og brast i Graad, da saae jeg kun hende, tænkte kun paa hende; min Arm slog jeg om hendes Liv og sagde: „Ja, jeg elsker Dig!“ Da trykkede hun sin Mund til min, hendes Hænder hvilte om min Hals; men Lampen var falden

paa Gulvet, der var mørkt uden om os, som i den kjære, stakkels Aphtanides's Hjerte.

Før Dag stod han op, kyssede os Alle til Afsked og drog bort. Min Moder havde han givet alle sine Penge til os. Anastasia var min Brud og nogle Dage derefter min Hustru."

En Rose fra Homers Grav.

I alle Orientens Sange klinger Nattergalens Kjærlighed til Rosen; i de tause, stjerneklare Nætter bringer den bevingede Sanger sin duftende Blomst en Serenade.

Ikke langt fra Smyrna, under de høie Plataner, hvor Kjøbmanden driver sine belæssede Kameler, der hæve stolt deres lange Hals og træde klodset paa en Jord, som er hellig, saae jeg en blomstrende Rosenhæk, vilde Duer fløi mellem de høie Træers Grene, og deres Vinger skinnede, idet en Solstraale gled hen over dem, som vare de et Perlemor.

Paa Rosenhækken var een Blomst blandt dem alle skjønnest, og for den sang Nattergalen sin Kjærligheds Smerte; men Rosen var taus, ikke en Dugdraabe laae, som en Medlidenheds Taare, paa dens Blade, den bøiede sig med Grenen hen over nogle store Stene.

„Her hviler Jordens største Sanger!" sagde Rosen, „over hans Grav vil jeg dufte, paa den vil jeg strøe mine Blade, naar Stormen river dem af! Iliadens Sanger blev Jord i denne Jord, hvorfra jeg spirer! — jeg, en Rose fra Homers Grav, er for hellig til at blomstre for den fattige Nattergal!"

Og Nattergalen sang sig tildøde.

Kameeldriveren kom med sine belæssede Kameler og sine sorte Slaver; hans lille Dreng fandt den døde Fugl, den lille Sanger jordede han i den store Homers Grav; og Rosen bævede i Vinden. Aftenen kom, Rosen

foldede sine Blade tættere og drømte — at det var en deilig Solskins-Dag; en Skare fremmede, frankiske Mænd kom, en Pilgrimsreise havde de gjort til Homers Grav; blandt de Fremmede var en Sanger fra Norden, fra Taagernes og Nordlysenes Hjem; han brød Rosen af, pressede den fast i en Bog og førte den saaledes med sig til en anden Verdensdeel, til sit fjerne Fædreland. Og Rosen visnede af Sorg og laae i den snevre Bog, som han aabnede i sit Hjem, og han sagde: „Her er en Rose fra Homers Grav."

See det drømte Blomsten, og den vaagnede og gøs i Vinden; en Dugdraabe faldt fra dens Blade paa Sangerens Grav, og Solen stod op, Dagen blev hed, og Rosen blussede skjønnere end før, den var i sit varme Asien. Da lød Fodtrin, der kom fremmede Franker, som Rosen havde seet dem i sin Drøm, og mellem de Fremmede var en Digter fra Norden; han brød Rosen af, trykkede et Kys paa dens friske Mund og førte den med sig til Taagernes og Nordlysenes Hjem.

Som en Mumie hviler nu Blomsterliget i hans Iliade, og som i Drømme hører den ham aabne Bogen og sige: „Her er en Rose fra Homers Grav!"

Ole Lukøie.

I hele Verden er der Ingen, der kan saa mange Historier, som Ole Lukøie! — han kan rigtignok fortælle!

Saadan ud paa Aftenen, naar Børn sidde nok saa net ved Bordet, eller paa deres Skammel, kommer Ole Lukøie; han kommer saa stille op ad Trappen, for han gaaer paa Hosesokker, han lukker ganske sagte Døren op, og fut! saa sprøiter han Børnene sød Melk ind i Øinene, saa fiint, saa fiint, men dog altid nok til at de ikke kunne holde Øinene aabne, og derfor ikke see ham;

han lister sig lige bag ved, blæser dem sagte i Nakken, og saa blive de tunge i Hovedet, o ja! men det gjør ikke ondt, for Ole Lukøie mener det just godt med Børnene; han vil bare have at de skulle være rolige, og det ere de bedst, naar man faaer dem i Seng; de skulle være stille, for at han kan fortælle dem Historier. —

Naar Børnene nu sove, sætter Ole Lukøie sig paa Sengen; han er godt klædt paa, hans Frakke er af Silketøi, men det er ikke muligt at sige, hvad Couleur den har, for den skinner grøn, rød og blaa, alt ligesom han dreier sig; under hver Arm holder han en Paraply, een med Billeder paa, og den sætter han over de gode Børn, og saa drømme de hele Natten de deiligste Historier, og een Paraply har han, hvor der slet Intet er paa, og den sætter han over de uartige Børn, saa sove de saa tosset og har om Morgenen, naar de vaagne, ikke drømt det Allermindste.

Nu skulle vi høre, hvorledes Ole Lukøie i en heel Uge kom hver Aften til en lille Dreng, som hed Hjalmar, og hvad han fortalte ham! Det er hele syv Historier, for der er syv Dage i en Uge.

Mandag.

„Hør nu en Gang!“ sagde Ole Lukøie om Aftenen, da han havde faaet Hjalmar i Seng, „nu skal jeg pynte op!“ og saa bleve alle Blomsterne i Urtepotterne til store Træer, der strakte deres lange Grene hen under Loftet og langs med Væggen, saa hele Stuen saae ud som det deiligste Lysthuus, og alle Grenene vare fulde af Blomster, og hver Blomst var smukkere end en Rose, lugtede saa deilig, og vilde man spise den, var den sødere end Syltetøi. Frugterne glindsede ligesom Guld, og saa var der Boller der revnede af Rosiner, det var mageløst! men i det Samme begyndte det at jamre sig saa forskrækkeligt henne i Bordskuffen, hvor Hjalmars Skolebøger laae.

„Hvad er nu det!“ sagde Ole Lukøie og gik hen

til Bordet og fik Skuffen op. Det var Tavlen, som det knugede og trykkede i, for der var kommet et galt Tal i Regnestykket, saa det var færdigt at falde fra hinanden; Griffelen hoppede og sprang i sit Seilgarnsbaand ligesom den kunde være en lille Hund, den vilde hjelpe paa Regnestykket, men den kunde ikke! — Og saa var det Hjalmars Skrivebog, som det jamrede sig indeni, o det var ordenligt fælt at høre! langs ned paa hvert Blad stode alle de store Bogstaver, hvert med et lille ved Siden, en heel Række ned ad, det var saadan en Forskrift, og ved den igjen stode nogle Bogstaver, der troede de saae ud ligesom den, for dem havde Hjalmar skrevet, de laae næsten ligesom om de vare faldne over Blyants-Stregen, hvilken de skulde staae paa.

„See, saaledes skulde I holde Eder!“ sagde Forskriften, „see, saaledes til Siden, med et raskt Sving!“

„O, vi ville gjerne,“ sagde Hjalmars Bogstaver, „men vi kunne ikke, vi ere saa daarlige!“

„Saa skal I have Kinderpulver!“ sagde Ole Lukøie.

„O nei!“ raabte de, og saa stode de saa ranke at det var en Lyst.

„Ja nu faae vi ikke fortalt Historier!“ sagde Ole Lukøie, „nu maa jeg exercere dem! een to! een to!“ og saa exercerede han Bogstaverne, og de stode saa ranke og saa sunde som nogen Forskrift kunde staae; men da Ole Lukøie gik og Hjalmar om Morgenen saae til dem, saa vare de lige saa elendige som før.

Tirsdag.

Saasnart Hjalmar var i Seng, rørte Ole Lukøie med sin lille Troldsprøite ved alle Meublerne i Stuen, og strax begyndte de at snakke, og Allesammen snakkede de om sig selv, undtagen Spyttebakken, der stod taus og ærgrede sig over, at de kunde være saa forfængelige, kun at tale om dem selv, kun at tænke paa dem selv og slet ikke at have Tanke for den, der dog stod saa beskeden i Krogen og lod sig spytte paa.

Der hang over Commoden et stort Maleri i en forgyldt Ramme; det var et Landskab, man saae høie, gamle Træer, Blomster i Græsset og et stort Vand med en Flod, der løb om bag Skoven, forbi mange Slotte, langt ud i det vilde Hav.

Ole Lukøie rørte med sin Troldsprøite ved Maleriet og saa begyndte Fuglene derinde at synge, Træernes Grene bevægede sig og Skyerne toge ordenlig Flugt, man kunde see deres Skygge hen over Landskabet.

Nu løftede Ole Lukøie den lille Hjalmar op mod Rammen, og Hjalmar stak Benene ind i Maleriet, lige ind i det høie Græs, og der stod han; Solen skinnede mellem Træernes Grene ned paa ham. Han løb hen til Vandet, satte sig i en lille Baad, der laae; den var malet rød og hvid, Seilene skinnede som Sølv, og sex Svaner, alle med Guldkroner nede om Halsen og en straalende, blaa Stjerne paa Hovedet, trak Baaden forbi de grønne Skove, hvor Træerne fortalte om Røvere og Hexe, og Blomsterne om de nydelige, smaa Alfer og hvad Sommerfuglene havde fortalt dem.

De deiligste Fisk, med Skæl som Sølv og Guld, svømmede efter Baaden; imellem gjorde de et Spring saa det sagde Pladsk igjen i Vandet, og Fuglene, røde, og blaae, smaa og store, fløi i to lange Rækker bag efter, Myggene dandsede, og Oldenborren sagde bum, bum; de vilde Allesammen følge Hjalmar, og hver havde de en Historie at fortælle.

Det var rigtignok en Seiltour! snart vare Skovene saa tætte og saa mørke, snart vare de som den deiligste Have med Solskin og Blomster, og der laae store Slotte af Glas og af Marmor; paa Altanerne stode Prindsesser, og alle vare de smaa Piger, som Hjalmar godt kjendte, han havde leget med dem før. De rakte Haanden ud, og hver holdt den yndigste Sukkergriis, som nogen Kagekone kunde sælge, og Hjalmar tog i den ene Ende af Sukkergrisen, idet han seilede forbi, og Prindsessen holdt godt fast, og saa fik hver sit Stykke, hun det mindste, Hjalmar det allerstørste! Ved hvert Slot

stode smaa Prindser Skildvagt, de skuldrede med Guldsabel og lode det regne med Rosiner og Tinsoldater; det var rigtige Prindser.

Snart seilede Hjalmar igjennem Skove, snart ligesom igjennem store Sale, eller midt igjennem en By; han kom ogsaa igjennem den, hvor hans Barnepige boede, hun, der havde baaret ham, da han var en ganske lille Dreng, og havde holdt saa meget af ham, og hun nikkede og vinkede og sang det nydelige Vers, hun selv havde digtet og sendt Hjalmar:

Jeg tænker paa Dig saa mangen Stund,
Min egen Hjalmar, Du søde!
Jeg har jo kysset din lille Mund,
Din Pande, de Kinder røde.
Jeg hørte Dig sige de første Ord,
Jeg maatte Dig Afsked sige,
Vor Herre velsigne Dig her paa Jord,
En Engel Du er fra hans Rige!

Og alle Fuglene sang med, Blomsterne dandsede paa Stilken, og de gamle Træer nikkede, ligesom om Ole Lukøie ogsaa fortalte dem Historier.

Onsdag.

Nei hvor Regnen skyllede ned udenfor! Hjalmar kunde høre det i Søvne, og da Ole Lukøie lukkede et Vindue op, stod Vandet lige op til Vindueskarmen; der var en heel Sø derude, men det prægtigste Skib laae op til Huset.

„Vil Du seile med? lille Hjalmar!" sagde Ole Lukøie, „saa kan Du i Nat komme til de fremmede Lande og være her i Morgen igjen!"

Og saa stod med Eet Hjalmar i sine Søndagsklæder midt paa det prægtige Skib, og strax blev Veiret velsignet, og de seilede gjennem Gaderne, krydsede om Kirken, og nu var Alt en stor, vild Sø. De seilede saa længe, at der intet Land var at øine mere, og de saae en Flok Storke, de kom ogsaa hjemme fra og vilde

til de varme Lande; den ene Stork fløi bag ved den anden, og de havde allerede fløiet saa langt, saa langt; een af dem var saa træt, at hans Vinger næsten ikke kunde bære ham længer, han var den Allersidste i Rækken og snart kom han et stort Stykke bag efter, tilsidst sank han med udbredte Vinger lavere og lavere, han gjorde endnu et Par Slag med Vingerne, men det hjalp ikke; nu berørte han med sine Fødder Tougværket paa Skibet, nu gled han ned ad Seilet og bums! der stod han paa Dækket.

Saa tog Matrosdrengen ham og satte ham ind i Hønsehuset til Høns, Ænder og Kalkuner; den stakkels Stork stod ganske forknyt midt imellem dem.

„S'ikken een!" sagde alle Hønsene.

Og den kalkunske Hane pustede sig op, saa tykt den kunde, og spurgte hvem han var; og Ænderne gik baglænds og puffede til hverandre: „Rap Dig! rap Dig!"

Og Storken fortalte om det varme Afrika, om Pyramiderne og om Strudsen, der løb som en vild Hest hen over Ørkenen, men Ænderne forstode ikke hvad han sagde, og saa puffede de til hverandre: „Skulle vi være enige om, at han er dum?"

„Ja vist er han dum!" sagde den kalkunske Hane og saa pludrede den op. Da taug Storken ganske stille og tænkte paa sit Afrika.

„Det er nogle deilige, tynde Been, I har!" sagde Kalkunen. „Hvad koster Alen?"

„Skrat, skrat, skrat!" grinte alle Ænderne, men Storken lod, som om han slet ikke hørte det.

„I kan gjerne lee med!" sagde Kalkunen til ham, „for det var meget vittigt sagt! eller var det maaskee for lavt for ham, ak, ak! han er ikke fleersidig! lad os blive ved at være interessante for os selv!" og saa klukkede Hønsene, og Ænderne snadrede: „Gik, gak! gik, gak!" det var skrækkeligt, hvor morsomt de selv fandt det.

Men Hjalmar gik hen til Hønsehuset, aabnede Døren, kaldte paa Storken, og den hoppede ud paa

Dækket til ham; nu havde den hvilet sig, og det var ligesom om den nikkede til Hjalmar for at takke ham; derpaa bredte den sine Vinger ud og fløi til de varme Lande, men Hønsene klukkede, Ænderne snadrede og den kalkunske Hane blev ganske ildrød i Hovedet.

„I Morgen skulle vi koge Suppe paa Jer?" sagde Hjalmar, og saa vaagnede han og laae i sin lille Seng. Det var dog en forunderlig Reise, Ole Lukøie havde ladet ham gjøre den Nat.

Torsdag.

„Veed Du hvad!" sagde Ole Lukøie, „bliv nu ikke bange! her skal Du see en lille Muus!" og saa holdt han sin Haand, med det lette, nydelige Dyr, hen imod ham. „Den er kommen, for at invitere Dig til Bryllup. Her er to smaa Muus, som i Nat ville træde ind i Ægtestanden. De boe nede under din Moders Spisekammergulv, det skal være saadan en deilig Leilighed!"

„Men hvor kan jeg komme gjennem det lille Musehul i Gulvet?" spurgte Hjalmar.

„Lad mig om det!" sagde Ole Lukøie, „jeg skal nok faae Dig lille!" og saa rørte han med sin Troldsprøite ved Hjalmar, der strax blev mindre og mindre, tilsidst var han ikke saa stor, som en Finger. „Nu kan Du laane Tinsoldatens Klæder, jeg tænker de kunne passe, og det seer saa rask ud at have Uniform paa, naar man er i Selskab!"

„Ja nok!" sagde Hjalmar, og saa var han i Øieblikket klædt paa, som den nydseligste Tinsoldat.

„Vil De ikke være saa god at sætte Dem i Deres Moders Fingerbøl," sagde den lille Muus, „saa skal jeg have den Ære at trække Dem!"

„Gud, skal Frøkenen selv have Uleilighed!" sagde Hjalmar, og saa kjørte de til Muse-Bryllup.

Først kom de ind under Gulvet i en lang Gang, der slet ikke var høiere, end at de netop kunde kjøre der

med et Fingerbøl, og hele Gangen var illumineret med Trøske.

„Lugter her ikke deiligt?" sagde Musen, som trak ham, „den hele Gang er bleven smurt med Flæskesvær! det kan ikke være deiligere!"

Nu kom de ind i Brudesalen; her stode til Høire alle de smaa Hun-Muus, og de hviskede og tiskede, ligesom om de gjorde Nar af hinanden; til Venstre stode alle Han-Musene og strøg sig med Poten om Mundskjægget, men midt paa Gulvet saae man Brudeparret; de stode i en udhulet Osteskorpe og kyssedes saa skrækkeligt meget for Alles Øine, thi de vare jo forlovede og nu skulde de strax have Bryllup.

Der kom stedse flere og flere Fremmede; den ene Muus var færdig at træde den anden ihjel, og Brudeparret havde stillet sig midt i Døren, saa man hverken kunde komme ud eller ind. Hele Stuen var ligesom Gangen smurt med Flæskesvær, det var hele Beverteningen, men til Dessert blev der fremviist en Ært, som en lille Muus af Familien havde bidt Brudeparrets Navn ind i, det vil sige det første Bogstav; det var noget ganske Overordenligt.

Alle Musene sagde, at det var et deiligt Bryllup og at Conversationen havde været saa god.

Og saa kjørte Hjalmar igjen hjem; han havde rigtignok været i fornemt Selskab, men han maatte ogsaa krybe ordenlig sammen, gjøre sig lille og komme i Tinsoldat-Uniform.

Fredag.

„Det er utroligt, hvor Mange der er af ældre Folk, som gjerne ville have fat paa mig!" sagde Ole Lukøie, „det er især dem, som have gjort noget Ondt. „„Gode, lille Ole,"" sige de til mig, „„vi kunne ikke faae Øinene i, og saa ligge vi hele Natten og see alle vore onde Gjerninger, der, som fæle, smaa Trolde, sidde paa Sengekanten og sprøite os over med hedt Vand; vilde

Du dog komme og jage dem bort, at vi kunne faae en god Søvn,"" og saa sukke de saa dybt: „„Vi ville saamænd gjerne betale; god Nat, Ole! Pengene ligge i Vinduet!"" men jeg gjør det ikke for Penge," sagde Ole Lukøie.

„Hvad skulle vi nu have for i Nat?" spurgte Hjalmar.

„Ja, jeg veed ikke om Du har Lyst igjen i Nat at komme til Bryllup, det er et andet Slags, end det i Gaar. Din Søsters store Dukke, den, der seer ud som et Mandfolk og kaldes Herman, skal giftes med Dukken Bertha, det er desuden Dukkens Fødselsdag, og derfor skal der komme saa mange Foræringer."

„Ja det kjender jeg nok!" sagde Hjalmar, „altid naar Dukkerne trænge til nye Klæder, saa lader min Søster dem have Fødselsdag eller holde Bryllup! det er vist skeet hundrede Gange!"

„Ja, men i Nat er Brylluppet hundrede og eet, og naar hundrede og eet er ude, saa er Alt forbi! derfor bliver ogsaa dette saa mageløst. See en Gang!"

Og Hjalmar saae hen paa Bordet; der stod det lille Paphuus med Lys i Vinduerne, og alle Tinsoldaterne præsenterede Gevær udenfor. Brudeparret sad paa Gulvet og lænede sig op til Bordbenet, ganske tankefuldt, og det kunde det jo have Grund til. Men Ole Lukøie, iført Bedstemoders sorte Skjørt, viede dem; da Vielsen var forbi, istemte alle Meublerne i Stuen følgende skjønne Sang, der var skrevet af Blyanten; den gik paa Melodi, som Tappenstregen.

Vor Sang skal komme som en Vind,
Til Brudeparret i Stuen ind;
De kneise Begge som en Pind,
De ere gjort' af Hanskeskind!
:,: Hurra, Hurra! for Pind og Skind!
Det synge vi høit i Veir og Vind! :,:

Og nu fik de Foræringer, men de havde frabedet sig alle spiselige Ting, for de havde Nok af deres Kjærlighed.

„Skulle vi nu ligge paa Landet, eller reise udenlands?“ spurgte Brudgommen, og saa blev Svalen, som havde reist meget, og den gamle Gaard=Høne, der fem Gange havde ruget Kyllinger ud, tagne paa Raad; og Svalen fortalte om de deilige, varme Lande, hvor Viindruerne hang saa store og tunge, hvor Luften var saa mild, og Bjergene havde Farver, som man her slet ikke kjender dem.

„De har dog ikke vor Grønkaal!“ sagde Hønen. „Jeg laae en Sommer med alle mine Kyllinger paa Landet; der var en Gruusgrav, som vi kunde gaae og skrabe i, og saa havde vi Adgang til en Have med Grønkaal! O, hvor den var grøn! jeg kan ikke tænke mig Noget kjønnere.“

„Men den ene Kaalstok seer ud ligesom den anden,“ sagde Svalen, „og saa er her tidt saa daarligt Veir!“

„Ja det er man vant til!“ sagde Hønen.

„Men her er koldt, det fryser!“

„Det har Kaalen godt af!“ sagde Hønen. „Desuden kunne vi ogsaa have det varmt! havde vi ikke for fire Aar siden en Sommer, der varede i fem Uger, her var saa hedt, man kunde ikke trække Veiret! og saa have vi ikke alle de giftige Dyr, de have ude, og vi ere fri for Røvere! Det er et Skarn, som ikke finder at vort Land er det kjønneste! han fortjente rigtig ikke at være her!“ og saa græd Hønen. „Jeg har ogsaa reist! jeg har kjørt i en Bøtte over tolv Mile! der er slet ingen Fornøielse ved at reise!“

„Ja Hønen er en fornuftig Kone!“ sagde Dukken Bertha, „jeg holder heller ikke af at reise paa Bjerge, for det er kun op og saa er det ned! nei, vi ville flytte ud ved Gruusgraven og spadsere i Kaalhaven.“

Og derved blev det.

Løverdag.

„Faaer jeg nu Historier?“ sagde den lille Hjalmar, saasnart Ole Lukøie havde faaet ham i Seng.

„I Aften har vi ikke Tid til det," sagde Ole og spændte sin smukkeste Paraply over ham. „See nu paa disse Chinesere!" og hele Paraplyen saae ud som en stor, chinesisk Skaal med blaae Træer og spidse Broer med smaa Chinesere paa, der stode og nikkede med Hovedet. „Vi skulle have hele Verden pudset kjønt op til i Morgen," sagde Ole, „det er jo da en hellig Dag, det er Søndag. Jeg skal hen i Kirketaarnet, for at see om de smaa Kirkenisser polere Klokkerne, at de kunne lyde smukt; jeg skal ud paa Marken, og see om Vindene blæse Støvet af Græs og Blade, og hvad der er det største Arbeide, jeg skal have alle Stjernerne ned for at polere dem af; jeg tager dem i mit Forklæde, men først maa hver nummereres, og Hullerne, hvor de sidde deroppe, maae nummereres, at de kunne komme paa deres rette Pladser igjen, ellers vilde de ikke sidde fast og vi faae for mange Stjerneskud, idet den Ene dratter efter den Anden!"

„Hør, veed De hvad, Hr. Lukøie!" sagde et gammelt Portrait, der hang paa Væggen, hvor Hjalmar sov, „jeg er Hjalmars Oldefader: De skal have Tak, fordi De fortæller Drengen Historier, men De maa ikke forvilde hans Begreber. Stjernerne kunne ikke tages ned og poleres! Stjernerne ere Kloder ligesom vor Jord, og det er just det Gode ved dem!"

„Tak skal Du have, Du gamle Oldefader!" sagde Ole Lukøie, „Tak skal Du have! Du er jo Hovedet for Familien, Du er „Olde"-Hovedet! men jeg er ældre, end Du! jeg er en gammel Hedning; Romerne og Grækerne kalde mig Drømmeguden! jeg er kommen i de fornemste Huse og kommer der endnu! jeg forstaaer at omgaaes baade med Smaa og Store! Nu kan Du fortælle!" — og saa gik Ole Lukøie og tog Paraplyen med.

„Nu tør man nok ikke mere sige sin Mening!" sagde det gamle Portrait.

Og saa vaagnede Hjalmar.

Søndag.

„God Aften!" sagde Ole Lukøie, og Hjalmar nikkede, men sprang saa hen og vendte Oldefaderens Portrait om mod Væggen, at det ikke skulde snakke med, ligesom i Gaar.

„Nu skal Du fortælle mig Historier: om „de fem grønne Ærter, der boede i een Ærtebælg", og om „Hanebeen, der gjorde Cour til Hønebeen", og om „Stoppenaalen, der var saa fiin paa det, at hun bildte sig ind hun var en Synaal!"

„Man kan ogsaa faae for Meget af det Gode!" sagde Ole Lukøie; „jeg vil helst vise Dig Noget, veed Du nok! jeg vil vise Dig min Broder, han hedder ogsaa Ole Lukøie, men han kommer aldrig til Nogen meer end een Gang, og naar han kommer, tager han dem med paa sin Hest og fortæller dem Historier! han kan kun to; en, der er saa mageløs deilig, at Ingen i Verden kan tænke sig den, og en, der er saa fæl og gruelig — ja det er ikke til at beskrive!" og saa løftede Ole Lukøie den lille Hjalmar op i Vinduet og sagde: „Der skal Du see min Broder, den anden Ole Lukøie! de kalde ham ogsaa Døden; seer Du, han seer slet ikke slem ud, som i Billedbøgerne, hvor han er Been og Knogler! nei, det er Sølvbroderi han har paa Kjolen: det er den deiligste Husar-Uniform! en Kappe af sort Fløiel flyver bag ud over Hesten! see hvor han rider i Galop."

Og Hjalmar saae, hvorledes den Ole Lukøie red afsted og tog baade unge og gamle Folk op paa Hesten; nogle satte han for paa og andre satte han bag paa, men altid spurgte han først: „Hvorledes staaer det med Charakteerbogen?" — „Godt!" sagde de Allesammen; „ja lad mig selv see!" sagde han, og saa maatte de vise ham Bogen, og alle de, som havde „Meget godt" og „Udmærket godt", kom for paa Hesten og fik den deilige Historie at høre, men de, som havde „Temmeligt godt" og „Maadeligt", de maatte bag paa og fik den fæle Historie; de rystede og græd, de vilde springe

af Hesten, men de kunde det slet ikke, thi de vare lige strax voxede fast til den.

„Men Døden er jo den deiligste Ole Lukøie!“ sagde Hjalmar, „ham er jeg ikke bange for!“

„Det skal Du heller ikke være!“ sagde Ole Lukøie, „see bare til, at Du har en god Charakteerbog!“

„Ja det er lærerigt!“ mumlede Oldefaderens Portrait, „det hjelper dog, man siger sin Mening!“ og saa var han fornøiet.

See, det er Historien om Ole Lukøie! nu kan han selv i Aften fortælle Dig noget Mere.

Rosen-Alfen.

Midt i en Have voxede der et Rosentræ, der var ganske fuldt af Roser, og i en af disse, den smukkeste af dem alle, boede en Alf; han var saa lille bitte, at intet menneskeligt Øie kunde see ham; bag hvert Blad i Rosen havde han et Sovekammer; han var saa velskabt og deilig som noget Barn kunde være og havde Vinger fra Skuldrene lige ned til Fødderne. O, hvor der var en Duft i hans Værelse, og hvor Væggene vare klare og smukke! de vare jo de blegrøde, fine Rosenblade.

Hele Dagen fornøiede han sig i det varme Solskin, fløi fra Blomst til Blomst, dandsede paa Vingerne af den flyvende Sommerfugl og maalte, hvor mange Skridt han maatte gaae, for at løbe hen over alle de Landeveie og Stier, der var paa et eneste Lindeblad. Det var hvad vi kalde Aarerne i Bladet, som han ansaae for Landeveie og Stier; ja det var da evige Veie for ham! før han blev færdig, gik Solen ned; han havde ogsaa begyndt saa sildigt.

Det blev saa koldt, Duggen faldt og Vinden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skyndte sig alt

hvad han kunde, men Rosen havde lukket sig, han kunde ikke komme ind — ikke en eneste Rose stod aaben; den stakkels, lille Alf blev saa forskrækket, han havde aldrig været ude om Natten før, altid sovet saa sødt bag de lune Rosenblade, o, det vilde vist blive hans Død!

I den anden Ende af Haven, vidste han, var en Løvhytte, med deilige Caprifolier, Blomsterne saae ud som store, bemalte Horn; i et af disse vilde han stige ned og sove til i Morgen.

Han fløi derhen. Tys! der var to Mennesker derinde; en ung, smuk Mand og den deiligste Jomfru; de sad ved Siden af hinanden og ønskede, at de aldrig i Evighed maatte skilles ad; de holdt saa meget af hinanden, langt mere, end det bedste Barn kan holde af sin Moder og Fader.

„Dog maae vi skilles!“ sagde den unge Mand; „din Broder er os ikke god, derfor sender han mig i et Ærende saa langt bort over Bjerge og Søer! Farvel, min søde Brud, for det er Du mig dog!“

Og saa kyssede de hinanden, og den unge Pige græd og gav ham en Rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et Kys paa den, saa fast og inderligt, saa Blomsten aabnede sig; da fløi den lille Alf ind i den og heldede sit Hoved op til de fine, duftende Vægge; men han kunde godt høre, at der blev sagt Farvel, Farvel! og han følte, at Rosen fik Plads paa den unge Mands Bryst — o, hvor dog Hjertet bankede derinde! den lille Alf kunde slet ikke falde i Søvn, saaledes bankede det.

Længe laae Rosen ikke stille paa Brystet, Manden tog den frem, og medens han gik ene gjennem den mørke Skov, kyssede han Blomsten, o, saa tidt og stærkt, at den lille Alf var nær ved at blive trykket ihjel; han kunde føle gjennem Bladet, hvor Mandens Læber brændte, og Rosen selv havde aabnet sig som ved den stærkeste Middagssol.

Da kom der en anden Mand, mørk og vred, han var den smukke Piges onde Broder; en Kniv, saa skarp

og stor, tog han frem, og medens den Anden kyssede Rosen, stak den onde Mand ham ihjel, skar hans Hoved af og begravede det med Kroppen i den bløde Jord under Lindetræet.

„Nu er han glemt og borte," tænkte den onde Broder, „han kommer aldrig mere tilbage. En lang Reise skulde han gjøre, over Bjerge og Søer, da kan man let miste Livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min Søster aldrig spørge om ham."

Saa ragede han med Foden visne Blade hen over den opgravede Jord og gik hjem igjen i den mørke Nat; men han gik ikke alene, som han troede: den lille Alf fulgte med; den sad i et vissent, sammenrullet Lindeblad, der var faldet den onde Mand i Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt derinde, og Alfen rystede af Skræk og Vrede over den fæle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søsterens Sovekammer; der laae den smukke, blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerge og gjennem Skove; og den onde Broder bøiede sig over hende, og loe fælt, som en Djævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengetæppet, men han mærkede det ikke og gik ud for selv at sove lidt i Morgenstunden. Men Alfen smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Øret paa den sovende Pige og fortalte hende, som i en Drøm, det skrækkelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Lindetræ tæt ved og sagde: „For at Du ikke skal troe det kun er en Drøm, jeg har fortalt Dig, saa vil Du finde paa din Seng et vissent Blad;" og det fandt hun, da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen turde hun betroe sin Sorg. Vinduet stod hele Dagen aabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster, men han nænnede

ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maaneds-Roser; i en af Blomsterne der satte han sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kamret, og han var saa lystig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjertesorg.

Saasnart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Lindetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax ham, der var slaaet ihjel; o, hvor hun græd, og bad Vor Herre, at hun ogsaa snart maatte døe. —

Gjerne vilde hun føre Liget med sig hjem, men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de lukkede Øine, kyssede den kolde Mund og rystede Jorden af hans deilige Haar. „Det vil jeg eie!" sagde hun, og da hun havde lagt Jord og Blade paa det døde Legeme, tog hun Hovedet med sig hjem og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saasnart hun var i sin Stue, hentede hun den største Blomsterpotte, der var at finde; i den lagde hun den Dødes Hoved, kom Jord derpaa og plantede saa Jasmingrenen i Potten.

„Farvel! Farvel!" hviskede den lille Alf; han kunde ikke længer holde ud at see al den Sorg, og fløi derfor ud i Haven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved den grønne Hyben.

„Ak hvor det dog snart er forbi med alt det Skjønne og Gode!" sukkede Alfen. Tilsidst fandt han en Rose igjen, den blev hans Huus, bag dens fine, duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløi han hen til den stakkels Piges Vindue, og der stod hun altid ved Blomsterpotten og græd; de salte Taarer faldt paa Jasmingrenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Grenen mere frisk og grøn, det ene Skud voxte frem efter det andet, der kom smaa, hvide Knopper til Blomster, og hun kyssede dem, men den onde Broder skjændte og

spurgte, om hun var bleven fjantet; han kunde ikke lide og ikke begribe, hvorfor hun altid græd over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Øine der vare lukte og hvilke røde Læber der vare blevne Jord; og hun bøiede sit Hoved op til Blomsterpotten, og den lille Alf fra Rosen fandt hende saaledes blundende; da steg han ind i hendes Øre, fortalte om Aftenen i Løvhytten, om Rosens Duft og Alfernes Kjærlighed; hun drømte saa sødt, og medens hun drømte, svandt Livet bort; hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde kjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store, hvide Klokker, de duftede saa forunderlig sødt, anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke, blomstrende Træ, tog det til sig, som et Arvegods, og satte det ind i sit Sovekammer, tæt ved Sengen, for det var deiligt at see paa, og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløi fra Blomst til Blomst, i hver boede jo en lille Sjæl, og denne fortalte han om den dræbte, unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

„Vi veed det!“ sagde hver Sjæl i Blomsterne, „vi veed det! ere vi ikke voxede frem af den Dræbtes Øine og Læber? vi veed det! vi veed det!“ og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen-Alfen kunde ikke forstaae sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløi ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det til deres Dronning, der bød, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tæt ved det duftende Jasmintræ, aabnede hvert Blomsterbæger sig, og usynlige, men med giftige Spyd, stege Blomster-Sjælene ud, og de satte sig først ved hans Øre og fortalte ham onde Drømme, fløi derpaa over hans Læber

og stak hans Tunge med de giftige Spyd. „Nu have vi hevnet den Døde!“ sagde de og søgte igjen tilbage i Jasminens hvide Klokker.

Da det blev Morgen, og Vinduet til Sovekamret med Eet blev revet op, foer Rosen-Alfen med Bidronningen og den hele Sværm Bier ind for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: „Jasminduften har dræbt ham!“

Da forstod Rosen-Alfen Blomsternes Hevn, og han fortalte det til Biernes Dronning, og hun surrede med hele sin Sværm om Blomsterkrukken; Bierne vare ikke til at forjage; da tog en Mand Blomsterkrukken bort, og en af Bierne stak hans Haand, saa han lod Krukken falde og gaae itu.

Da saae de det hvide Dødninge-Hoved, og de vidste, at den Døde i Sengen var en Morder.

Og Bidronningen summede i Luften og sang om Blomsternes Hevn og om Rosen-Alfen, og at bag det mindste Blad boer En, som kan fortælle og hevne det Onde.

Svinedrengen.

Der var en Gang en fattig Prinds; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han.

Nu var det jo rigtignok noget kjækt af ham, at han turde sige til Keiserens Datter: „vil Du ha'e mig?“ men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt; der var hundrede Prindsesser, som vilde have sagt Tak til, men see om hun gjorde det.

Nu skulle vi høre:

Paa Prindsens Faders Grav voxte der et Rosentræ,

o saadan et deiligt Rosentræ! det bar kun hvert femte Aar Blomst, og det kun en eneste, men det var en Rose, der duftede saa sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer; og saa havde han en Nattergal, der kunde synge, som om alle deilige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Prindsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølv-Foderaler og blev saa sendt til hende.

Keiseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal, hvor Prindsessen gik og legede „komme Fremmede," med sine Hofdamer; de bestilte ikke Andet; og da hun saae de store Foderaler med Foræringerne i, klappede hun i Hænderne af Glæde.

„Bare det var en lille Missekat!" sagde hun, — men saa kom den deilige Rose.

„Nei, hvor den er nydelig gjort!" sagde alle Hofdamerne.

„Den er mere end nydelig!" sagde Keiseren, „den er peen!"

Men Prindsessen følte paa den og saa var hun færdig at græde.

„Fy Papa!" sagde hun, „den er ikke konstig, den er virkelig!"

„Fy!" sagde alle Hoffolkene, „den er virkelig!"

„Lad os nu først see, hvad der er i det andet Foderal, før vi blive vrede!" meente Keiseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa deiligt, at man lige strax ikke kunde sige noget Ondt om den.

„Superbe! charmant!" sagde Hofdamerne, for de snakkede Allesammen Fransk, den Ene værre end den Anden.

„Hvor den Fugl minder mig om høisalig Keiserindens Spilledaase!" sagde en gammel Cavaleer; „ak ja, det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!"

„Ja!" sagde Keiseren, og saa græd han som et lille Barn.

„Jeg skulde dog ikke troe, den er virkelig!" sagde Prindsessen.

„Jo, det er en virkelig Fugl!" sagde de, som havde bragt den.

„Ja, lad saa den Fugl flyve," sagde Prindsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Prindsen kom.

Men han lod sig ikke forknytte; han smurte sig i Ansigtet med Bruunt og Sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa.

„God Dag, Keiser!" sagde han, „kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet?"

„Ja, her er saa Mange, som søge!" sagde Keiseren; „men, lad mig see! — jeg trænger til Een, som kan passe Svinene! for dem har vi mange af!"

Og saa blev Prindsen ansat som keiserlig Svinedreng. Han fik et daarligt, lille Kammer nede ved Svinestien og her maatte han blive; men hele Dagen sad han og arbeidede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig, lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder, og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa deiligt og spillede den gamle Melodi:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!"

men det Allerkonstigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man strax lugte, hvad Mad der blev lavet i hver Skorsteen, der var i Byen; see det var rigtignok noget Andet, end en Rose.

Nu kom Prindsessen spadserende med alle sine Hofdamer, og da hun hørte Melodien, blev hun staaende og saae saa fornøiet ud, for hun kunde ogsaa spille: „Ach, du lieber Augustin!" det var den eneste hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

„Det er jo den, jeg kan!" sagde hun, „saa maa det være en dannet Svinedreng! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster."

Og saa maatte en af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klods-Skoe paa. —

„Hvad vil Du have for den Gryde?“ sagde Hofdamen.

„Jeg vil have ti Kys af Prindsessen!“ sagde Svinedrengen.

„Gud bevar' os!“ sagde Hofdamen.

„Ja, det kan ikke være mindre!“ sagde Svinedrengen.

„Naa, hvad siger han?“ spurgte Prindsessen.

„Det kan jeg virkelig ikke sige!“ sagde Hofdamen, „det er saa grueligt!“

„Saa kan Du hviske!“ og saa hviskede hun.

„Han er jo uartig!“ sagde Prindsessen og gik strax — men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa klang Bjælderne saa deiligt:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“

„Hør,“ sagde Prindsessen, „spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!“

„Nei Tak!“ sagde Svinedrengen, „ti Kys af Prindsessen, eller jeg beholder Gryden.“

„Hvor det er noget kjedeligt Noget!“ sagde Prindsessen, „men saa maae I staae for mig, at Ingen faaer det at see!“

Og Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøielse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsteen i hele Byen, uden de vidste, hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dandsede og klappede i Hænderne.

„Vi veed hvem der skal have sød Suppe og Pandekager! vi veed hvem der skal have Grød og Karbonade! hvor det er interessant!“

„Høist interessant!“ sagde Overhovmesterinden.

„Ja, men hold reen Mund, for jeg er Keiserens Datter!“

„Gud bevar' os!“ sagde de Allesammen.

Svinedrengen, det vil sige Prindsen, men de vidste jo ikke Andet, end at han var en virkelig Svinedreng, lod ikke Dagen gaae hen uden at han bestilte Noget, og saa gjorde han en Skralde; naar man svingede den rundt, klang alle de Valse, Hopsaer og Polkaer, man kjendte fra Verdens Skabelse.

„Men det er superbe!“ sagde Prindsessen, idet hun gik forbi, „jeg har aldrig hørt en deiligere Composition! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster; men jeg kysser ikke!“

„Han vil have hundrede Kys af Prindsessen,“ sagde Hofdamen, som havde været inde at spørge.

„Jeg troer han er gal!“ sagde Prindsessen, og saa gik hun, men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa blev hun staaende. „Man maa opmuntre Konsten!“ sagde hun, „jeg er Keiserens Datter! Siig ham, han skal faae ti Kys ligesom i Gaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!“

„Ja, men vi ville saa nødig!“ sagde Hofdamerne.

„Det er Snak!“ sagde Prindsessen, „og naar jeg kan kysse ham, saa kunne I ogsaa! husk paa, jeg giver Eder Kost og Løn!“ og saa maatte Hofdamen ind til ham igjen.

„Hundrede Kys af Prindsessen,“ sagde han, „eller hver beholder Sit.“

„Staa for!!!“ sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for, og han kyssede da.

„Hvad kan det dog være for et Opløb dernede ved Svinestien!“ sagde Keiseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Øine og satte Brillerne paa. „Det er jo Hofdamerne, der er paa Spil! jeg maa nok ned til dem!“ — og saa trak han sine Tøfler op bag i, for det var Skoe, som han havde traadt ned.

Hille den! hvor han skyndte sig!

Saasnart han kom ned i Gaarden, gik han ganske

sagte, og Hofdamerne havde saa Meget at gjøre med at tælle Kyssene, for at det kunde gaae ærligt til, at han ikke skulde faae for mange, men heller ikke for faa; de mærkede slet ikke Keiseren. Han reiste sig paa Tæerne.

„Hvad for Noget!" sagde han, da han saae de kyssedes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Tøffel, lige i det Svinedrengen fik det sex og fiirsindstyvende Kys. „Heraus!" sagde Keiseren, for han var vred, og baade Prindsessen og Svinedrengen bleve satte udenfor hans Keiserrige.

Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skjændte, og Regnen skyllede ned.

„Ak, jeg elendige Menneske!" sagde Prindsessen, „havde jeg dog taget den deilige Prinds! ak, hvor jeg er ulykkelig!"

Og Svinedrengen gik bag ved et Træ, tørrede det Sorte og Brune af sit Ansigt, kastede de stygge Klæder og traadte nu frem i sin Prindsedragt, saa deilig, at Prindsessen maatte neie ved det.

„Jeg er kommen til at foragte Dig, Du!" sagde han. „Du vilde ikke have en ærlig Prinds! Du forstod Dig ikke paa Rosen og Nattergalen, men Svinedrengen kunde Du kysse for et Spilleværk! nu kan Du have det saa godt! —"

Og saa gik han ind i sit Kongerige, lukkede Døren i og slog Slaa for, saa kunde hun rigtignok staae udenfor og synge:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!"

Boghveden.

Tidt og ofte, naar man efter et Tordenveir gaaer forbi en Ager, hvor Boghveden groer, seer man, at den er

bleven ganske sort afsvedet; det er ligesom en Ildslue var gaaet hen over den, og Bondemanden siger da: „Det har den faaet af Lynilden!“ men hvorfor har den faaet det? — Jeg skal fortælle, hvad Graaspurven har sagt mig, og Graaspurven har hørt det af et gammelt Piletræ, der stod ved en Boghvede-Ager og staaer der endnu. Det er saadan et ærværdigt, stort Piletræ, men runkent og gammelt, det er revnet lige midt i, og der voxer Græs og Brombær-Ranker ud af Revnen; Træet helder for over og Grenene hænge lige ned mod Jorden, ligesom om de kunde være et grønt, langt Haar.

Paa alle Markerne rundt om voxte Korn, baade Rug, Byg og Havre, ja den deilige Havre, der seer ud, naar den er moden, ligesom en heel Mængde smaa, gule Canarifugle paa en Green. Kornet stod saa velsignet, og jo tungere det var, des dybere bøiede det sig i from Ydmyghed.

Men der var ogsaa en Ager med Boghvede, og den Ager var lige ud for det gamle Piletræ; Boghveden bøiede sig slet ikke, som det andet Korn, den kneiste stolt og stiv.

„Jeg er vel saa rig, som Axet,“ sagde den, „jeg er desuden meget smukkere; mine Blomster ere skjønne, som Æbletræets Blomster, det er en Lyst at see paa mig og mine; kjender Du Nogen prægtigere end os, Du gamle Piletræ!“

Og Piletræet nikkede med Hovedet, ligesom det vilde sige: „Jo det gjør jeg rigtignok!“ men Boghveden struttede af bare Hovmod og sagde: „Det dumme Træ, det er saa gammelt, at der voxer Græs i Maven paa det!“

Nu trak der et skrækkeligt ondt Veir op; alle Markens Blomster foldede deres Blade, eller bøiede deres fine Hoveder, medens Stormen foer hen over dem; men Boghveden kneisede i sin Stolthed.

„Bøi dit Hoved, som vi!“ sagde Blomsterne.

„Det behøver jeg slet ikke!“ sagde Boghveden.

„Bøi dit Hoved, som vi!“ raabte Kornet; „nu

kommer Stormens Engel flyvende! han har Vinger, der naae oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger Dig midt over, før Du kan bede ham være Dig naadig."

„Ja men jeg vil ikke bøie mig!" sagde Boghveden.

„Luk dine Blomster og bøi dine Blade!" sagde det gamle Piletræ, „see ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man see ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gjøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke skee med os Jordens Væxter, vovede vi det, vi som ere langt ringere!"

„Langt ringere?" sagde Boghveden. „Nu vil jeg just see ind i Guds Himmel!" og den gjorde det i Overmod og Stolthed. Det var, som hele Verden stod i Ildslue, saaledes lynede det.

Da det onde Veir siden var forbi, stode Blomster og Korn, i den stille, rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Boghveden var brændt kulsort i Lynet, den var nu en død, unyttig Urt paa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden, og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet græd, og Spurvene spurgte: „Hvorfor græder Du? Her er jo saa velsignet! see hvor Solen skinner, see hvor Skyerne gaae, kan Du mærke den Duft fra Blomster og Buske! hvorfor græder Du? gamle Piletræ!"

Og Piletræet fortalte om Boghvedens Stolthed, Overmod og Straf; den følger altid. Jeg, som fortæller Historien, har hørt den af Spurvene; — de fortalte mig den en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

Engelen.

„Hver Gang et godt Barn døer, kommer der en Guds Engel ned til Jorden, tager det døde Barn paa sine Arme, breder de store, hvide Vinger ud, flyver hen over alle de Steder, Barnet har holdt af, og plukker en heel Haandfuld Blomster, som den bringer op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end paa Jorden. Den gode Gud trykker alle Blomsterne til sit Hjerte, men den Blomst, som er ham kjærest, giver han et Kys, og da faaer den Stemme og kan synge med i den store Lyksalighed."

See, alt Dette fortalte en Guds Engel, idet den bar et dødt Barn bort til Himlen, og Barnet hørte ligesom i Drømme; og de foer hen over de Steder i Hjemmet, hvor den Lille havde leget, og de kom gjennem Haver med deilige Blomster.

„Hvilke skulle vi nu tage med og plante i Himlen?" spurgte Engelen.

Og der stod et slankt, velsignet Rosentræ, men en ond Haand havde knækket Stammen, saa at alle Grenene, fulde af store, halvudsprungne Knopper, hang visne ned rundt om.

„Det stakkels Træ!" sagde Barnet, „tag det, at det kan komme til at blomste deroppe hos Gud!"

Og Engelen tog det, men kyssede Barnet derfor, og den Lille aabnede halvt sine Øine. De plukkede af de rige Pragtblomster, men toge ogsaa den foragtede Morgenfrue og den vilde Stedmoderblomst.

„Nu have vi Blomster!" sagde Barnet, og Engelen nikkede, men de fløi endnu ikke op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snevreste Gader, hvor der laae hele Bunker Halm, Aske og Skrimmelskrammel; der havde været Flyttedag; der laae Stykker af Tallerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulde, Alt, hvad der ikke saae godt ud.

Og Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte, og paa en Klump Jord, der var falden ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, vissen Markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud paa Gaden.

„Den tage vi med!" sagde Engelen, „jeg skal fortælle Dig, medens vi flyve!"

Og saa fløi de, og Engelen fortalte:

„Dernede i den snevre Gade, i den lave Kjælder, boede en fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været sengeliggende; naar han var allermeest rask, kunde han paa Krykker gaae den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det Hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solstraalerne en halv Times Tid ind i Kjælder-Forstuen, og naar da den lille Dreng sad der og lod den varme Sol skinne paa sig, og saae det røde Blod gjennem sine fine Fingre, som han holdt op for Ansigtet, saa hed det: „Ja i Dag har han været ude!" — Han kjendte Skoven i dens deilige Foraars-Grønne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøgegreen, og den holdt han over sit Hoved, og drømte sig da at være under Bøgene, hvor Solen skinnede, og Fuglene sang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogsaa Markblomster, og mellem disse var, tilfældigviis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og stillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Og Blomsten var plantet med en lykkelig Haand, den voxede, skød nye Skud og bar hvert Aar sine Blomster; den blev den syge Drengs deiligste Urtegaard, hans lille Skat paa denne Jord; han vandede og passede den, og sørgede for, at den fik hver Solstraale lige til den sidste, der gled ned over det lave Vindue; og Blomsten selv voxede ind i hans Drømme, thi for ham blomstrede den, udspredte sin Duft og glædede Øiet; mod den vendte han sig i Døden, da Vor Herre kaldte ham. — Et Aar har han nu været hos Gud, et Aar har Blomsten staaet forglemt i Vinduet og er visnet, og derfor ved Flytningen kastet ud i Feieskarnet paa Gaden. Og det

er den Blomst, den fattige, visne Blomst, vi have taget med i Bouquetten, thi den Blomst har glædet mere end den rigeste Blomst i en Dronnings Have."

„Men hvorfra veed Du alt Dette?" spurgte Barnet, som Engelen bar op mod Himlen.

„Jeg veed det!" sagde Engelen, „jeg var jo selv den syge, lille Dreng, der gik paa Krykker! min Blomst kjender jeg nok!"

Og Barnet aabnede ganske sine Øine og saae ind i Engelens deilige, glade Ansigt, og i samme Øieblik vare de i Guds Himmel, hvor der var Glæde og Lyksalighed. Og Gud trykkede det døde Barn til sit Hjerte, og da fik det Vinger som den anden Engel og fløi Haand i Haand med ham; og Gud trykkede alle Blomsterne til sit Hjerte, men den fattige, visne Markblomst kyssede han, og den fik Stemme og sang med alle Englene, der svævede om Gud, Nogle ganske nær, Andre uden om disse i store Kredse, altid længere borte i det Uendelige, men Alle lige lykkelige. Og Alle sang de, Smaa og Store, det gode, velsignede Barn, og den fattige Markblomst, der havde ligget vissen, henkastet i Feieskarnet, mellem Flyttedags-Skramleriet, i den snevre, mørke Gade.

Nattergalen.

I China veed Du jo nok er Keiseren en Chineser, og alle de, han har om sig, ere Chinesere. Det er nu mange Aar siden, men just derfor er det værd at høre Historien, før man glemmer den. Keiserens Slot var det prægtigste i Verden, ganske og aldeles af fiint Porcellain, saa kostbart, men saa skjørt, saa vanskeligt at røre ved, at man maatte ordenlig tage sig i Agt. I Haven saae man de forunderligste Blomster, og ved de allerprægtigste var der bundet Sølvklokker, der klingede,

for at man ikke skulde gaae forbi uden at bemærke Blomsten. Ja, Alting var saa udspeculeret i Keiserens Have, og den strakte sig saa langt, at Gartneren selv ikke vidste Enden paa den; blev man ved at gaae, kom man i den deiligste Skov med høie Træer og dybe Søer. Skoven gik lige ned til Havet, der var blaat og dybt; store Skibe kunde seile lige ind under Grenene, og i disse boede der en Nattergal, der sang saa velsignet, at selv den fattige Fisker, der havde saa meget Andet at passe, laae stille og lyttede, naar han om Natten var ude at trække Fiskegarnet op og da hørte Nattergalen. „Herre Gud! hvor det er kjønt!“ sagde han, men saa maatte han passe sine Ting og glemte Fuglen; dog næste Nat, naar den igjen sang, og Fiskeren kom derud, sagde han det Samme: „Herre Gud! hvor det dog er kjønt!“

Fra alle Verdens Lande kom der Reisende til Keiserens Stad, og de beundrede den, Slottet og Haven, men naar de fik Nattergalen at høre, sagde de Allesammen: „Den er dog det Bedste!“

Og de Reisende fortalte derom, naar de kom hjem, og de Lærde skrev mange Bøger om Byen, Slottet og Haven, men Nattergalen glemte de ikke, den blev sat allerøverst; og de, som kunde digte, skrev de deiligste Digte, allesammen om Nattergalen i Skoven ved den dybe Sø.

De Bøger kom Verden rundt, og nogle kom da ogsaa en Gang til Keiseren. Han sad i sin Guldstol, læste og læste, hvert Øieblik nikkede han med Hovedet, thi det fornøiede ham at høre de prægtige Beskrivelser over Byen, Slottet og Haven. „Men Nattergalen er dog det Allerbedste!“ stod der skrevet.

„Hvad for Noget!“ sagde Keiseren, „Nattergalen! den kjender jeg jo slet ikke! er her saadan en Fugl i mit Keiserdømme, oven i Kjøbet i min Have! det har jeg aldrig hørt! saadant Noget skal man læse sig til!“

Og saa kaldte han paa sin Cavaleer, der var saa fornem, at naar Nogen, der var ringere end han, vovede

at tale til ham, eller spørge om Noget, saa svarede han ikke Andet end „P!“ og det har ikke Noget at betyde.

„Her skal jo være en høist mærkværdig Fugl, som kaldes Nattergal!“ sagde Keiseren, „man siger, at den er det Allerbedste i mit store Rige! hvorfor har man aldrig sagt mig Noget om den?“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „den er aldrig bleven præsenteret ved Hoffet!“ —

„Jeg vil, at den skal komme her i Aften og synge for mig!“ sagde Keiseren. „Der veed hele Verden hvad jeg har, og jeg veed det ikke!“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „jeg skal søge den, jeg skal finde den!“ —

Men hvor var den at finde? Cavaleren løb op og ned ad alle Trapper, gjennem Sale og Gange, Ingen af alle dem, han traf paa, havde hørt tale om Nattergalen, og Cavaleren løb igjen til Keiseren og sagde, at det vist maatte være en Fabel af dem, der skrev Bøger. „Deres keiserlige Majestæt skal ikke troe hvad der skrives! det er Opfindelser og Noget, som kaldes den sorte Konst!“

„Men den Bog, hvori jeg har læst det,“ sagde Keiseren, „er sendt mig fra den stormægtige Keiser af Japan, og saa kan det ikke være Usandhed. Jeg vil høre Nattergalen! den skal være her i Aften! den har min høieste Naade! og kommer den ikke, da skal hele Hoffet dunkes paa Maven, naar det har spiist Aftensmad!“

„Tsing-pe!“ sagde Cavaleren og løb igjen op og ned ad alle Trapper, gjennem alle Sale og Gange; og det halve Hof løb med, for de vilde ikke gjerne dunkes paa Maven. Der var en Spørgen efter den mærkelige Nattergal, som hele Verden kjendte, men Ingen ved Hoffet.

Endelig traf de en lille, fattig Pige i Kjøkkenet. Hun sagde: „O Gud, Nattergalen! den kjender jeg godt! ja, hvor den kan synge! hver Aften har jeg Lov til at bringe lidt Levninger fra Bordet hjem til min stakkels, syge Moder, hun boer nede ved Stranden; og naar jeg

saa gaaer tilbage, er træt og hviler i Skoven, saa hører jeg Nattergalen synge! jeg faaer Vandet i Øinene derved, det er ligesom om min Moder kyssede mig!"

„Lille Kokkepige!" sagde Cavaleren, „jeg skal skaffe hende fast Ansættelse i Kjøkkenet og Lov til at see Keiseren spise, dersom Hun kan føre os til Nattergalen, for den er tilsagt til i Aften."

Og saa droge de Allesammen ud i Skoven, hvor Nattergalen pleiede at synge; det halve Hof var med. Som de allerbedst gik, begyndte en Ko at brøle.

„O!" sagde Hofjunkerne, „nu har vi den! der er dog en mærkelig Kraft i et saadant lille Dyr! jeg har ganske bestemt hørt den før!"

„Nei, det er Køerne, som brøle!" sagde den lille Kokkepige, „vi ere endnu langt fra Stedet!"

Frøerne qvækkede nu i Kjæret.

„Deiligt!" sagde den chinesiske Slotsprovst, „nu hører jeg hende, det er ligesom smaa Kirkeklokker."

„Nei, det er Frøerne!" sagde den lille Kokkepige. „Men nu tænker jeg snart vi høre den!"

Saa begyndte Nattergalen at synge.

„Den er det!" sagde den lille Pige, „hør! hør! og der sidder den!" og saa pegede hun paa en lille, graa Fugl oppe i Grenene.

„Er det muligt!" sagde Cavaleren, „saaledes havde jeg nu aldrig tænkt mig den! hvor den seer simpel ud! den har vist mistet sin Couleur over at see saa mange fornemme Mennesker hos sig!"

„Lille Nattergal!" raabte den lille Kokkepige ganske høit, „vor naadige Keiser vil saa gjerne, at Du skal synge for ham!"

„Med største Fornøielse!" sagde Nattergalen og sang saa det var en Lyst.

„Det er ligesom Glasklokker!" sagde Cavaleren, „og see den lille Strube, hvor den bruger sig! det er mærkværdigt, vi aldrig har hørt den før! den vil gjøre en stor succes ved Hoffet!"

„Skal jeg synge endnu en Gang for Keiseren?" sagde Nattergalen, der troede at Keiseren var med.

„Min fortræffelige, lille Nattergal!" sagde Cavaleren, „jeg har den store Glæde at skulle tilsige Dem til en Hoffest i Aften, hvor De vil fortrylle Hans høie keiserlige Naade med Deres charmante Sang!"

„Den tager sig bedst ud i det Grønne!" sagde Nattergalen, men den fulgte dog gjerne med, da den hørte, at Keiseren ønskede det.

Paa Slottet var der ordenligt pudset op! Vægge og Gulv, der var af Porcellain, skinnede ved mange tusinde Guldlamper! de deiligste Blomster, som ret kunde klinge, vare stillede op i Gangene; der var en Løben og en Trækvind, men saa klang just alle Klokkerne, man kunde ikke høre Ørenlyd.

Midt inde i den store Sal, hvor Keiseren sad, var der stillet en Guldpind, og paa den skulde Nattergalen sidde; hele Hoffet var der, og den lille Kokkepige havde faaet Lov at staae bag ved Døren, da hun nu havde Titel af virkelig Kokkepige. Alle vare de i deres største Pynt, og Alle saae de paa den lille, graae Fugl, som Keiseren nikkede til.

Og Nattergalen sang saa deiligt, at Keiseren fik Taarer i Øinene, Taarerne trillede ham ned over Kinderne, og da sang Nattergalen endnu smukkere, det gik ret til Hjertet; og Keiseren var saa glad, og han sagde, at Nattergalen skulde have hans Guldtøffel at bære om Halsen. Men Nattergalen takkede, den havde allerede faaet Belønning nok.

„Jeg har seet Taarer i Øinene paa Keiseren, det er mig den rigeste Skat! en Keisers Taarer har en forunderlig Magt! Gud veed, jeg er nok belønnet!" og saa sang den igjen med sin søde, velsignede Stemme.

„Det er det elskeligste Coquetteri, jeg kjender!" sagde Damerne rundt om, og saa toge de Vand i Munden for at klukke, naar Nogen talte til dem; de troede da ogsaa at være Nattergale; ja Lakaierne og Kammerpigerne lode melde, at ogsaa de vare tilfredse,

og det vil sige Meget, thi de ere de Allervanskeligste at gjøre tilpas. Jo, Nattergalen gjorde rigtignok Lykke.

Den skulde nu blive ved Hoffet, have sit eget Buur, samt Frihed til at spadsere ud to Gange om Dagen og een Gang om Natten. Den fik tolv Tjenere med, alle havde de et Silkebaand om Benet paa den og holdt godt fast. Der var slet ingen Fornøielse ved den Tour.

Hele Byen talte om den mærkværdige Fugl, og mødte To hinanden, saa sagde den Ene ikke Andet end: „Nat —!" og den Anden sagde „gal!" og saa sukkede de og forstode hinanden, ja elleve Spekhøkerbørn bleve opkaldte efter den, men ikke een af dem havde en Tone i Livet. —

En Dag kom en stor Pakke til Keiseren, udenpaa stod skrevet: Nattergal.

„Der har vi nu en ny Bog om vor berømte Fugl!" sagde Keiseren; men det var ingen Bog, det var et lille Konststykke, der laae i en Æske, en konstig Nattergal, der skulde ligne den levende, men var overalt besat med Diamanter, Rubiner og Saphirer; saasnart man trak Konstfuglen op, kunde den synge et af de Stykker, den virkelige sang, og saa gik Halen op og ned og glindsede af Sølv og Guld. Om Halsen hang et lille Baand, og paa det stod skrevet: „Keiseren af Japans Nattergal er fattig imod Keiseren af Chinas.

„Det er deiligt!" sagde de Allesammen, og Den, som havde bragt den konstige Fugl, fik strax Titel af Over-keiserlig-nattergale-bringer.

„Nu maae de synge sammen, hvor det vil blive en Duet!"

Og saa maatte de synge sammen, men det vilde ikke rigtig gaae, thi den virkelige Nattergal sang paa sin Maneer, og Konstfuglen gik paa Valser. „Den har ingen Skyld," sagde Spillemesteren, „den er særdeles tactfast og ganske af min Skole!" Saa skulde Konstfuglen synge alene. — Den gjorde ligesaa megen Lykke som den virkelige, og saa var den jo ogsaa saa meget mere nydelig at see paa: den glimrede som Armbaand og Brystnaale.

Tre og tredive Gange sang den eet og det samme

Stykke, og den var dog ikke træt; Folk havde gjerne hørt den forfra igjen, men Keiseren meente, at nu skulde ogsaa den levende Nattergal synge lidt — — men hvor var den? Ingen havde bemærket, at den var fløien ud af det aabne Vindue, bort til sine grønne Skove.

„Men hvad er dog det for Noget!" sagde Keiseren; og alle Hoffolkene skjændte og meente, at Nattergalen var et høist utaknemmeligt Dyr. „Den bedste Fugl have vi dog!" sagde de, og saa maatte igjen Konstfuglen synge, og det var den fire og tredivte Gang, de fik det samme Stykke, men de kunde det ikke heelt endnu, for det var saa svært, og Spillemesteren roste saa overordenligt Fuglen, ja forsikkrede, at den var bedre end den virkelige Nattergal, ikke blot hvad Klæderne angik og de mange deilige Diamanter, men ogsaa indvortes.

„Thi seer De, mine Herskaber, Keiseren fremfor Alle! hos den virkelige Nattergal kan man aldrig beregne, hvad der vil komme, men hos Konstfuglen er Alt bestemt! saaledes bliver det og ikke anderledes! man kan gjøre Rede for det, man kan sprætte den op og vise den menneskelige Tænkning, hvorledes Valserne ligge, hvorledes de gaae, og hvordan det Ene følger af det Andet —!"

„Det er ganske mine Tanker!" sagde de Allesammen, og Spillemesteren fik Lov til, næste Søndag, at vise Fuglen frem for Folket; de skulde ogsaa høre den synge, sagde Keiseren; og de hørte den, og de bleve saa fornøiede, som om de havde drukket sig lystige i Theevand, for det er nu saa ganske Chinesisk, og Alle sagde da: „O!" og stak i Veiret den Finger, man kalder „Slikpot", og saa nikkede de; men de fattige Fiskere, som havde hørt den virkelige Nattergal, sagde: „Det klinger smukt nok, det ligner ogsaa, men der mangler Noget, jeg veed ikke hvad!"

Den virkelige Nattergal var forviist fra Land og Rige.

Konstfuglen havde sin Plads paa en Silkepude tæt ved Keiserens Seng; alle de Foræringer, den havde faaet, Guld og Ædelstene, laae rundt omkring den, og i Titel var den stegen til „Høikeiserlig Natbord=Sanger",

i Rang-Nummer Eet til venstre Side, for Keiseren regnede den Side for at være meest fornem, paa hvilken Hjertet sad, og Hjertet sidder til Venstre ogsaa hos en Keiser. Og Spillemesteren skrev fem og tyve Bind om Konstfuglen; det var saa lærd og saa langt, og med de allersværeste, chinesiske Ord, og alle Folk sagde, at de havde læst og forstaaet det, for ellers havde de jo været dumme og vare da blevne dunkede paa Maven.

Saaledes gik det et heelt Aar: Keiseren, Hoffet og alle de andre Chinesere kunde udenad hvert lille Kluk i Konstfuglens Sang, men just derfor syntes de nu allerbedst om den; de kunde selv synge med, og det gjorde de. Gadedrengene sang „zizizi! klukklukkluk!“ og Keiseren sang det —! jo det var bestemt deiligt!

Men en Aften, som Konstfuglen bedst sang, og Keiseren laae i Sengen og hørte paa den, sagde det „svup!“ indeni Fuglen; der sprang Noget: „snuurrrrr!“ alle Hjulene løb rundt, og saa stod Musiken.

Keiseren sprang strax ud af Sengen og lod sin Livlæge kalde, men hvad kunde han hjelpe! saa lod de Uhrmageren hente, og efter megen Tale og megen Seenefter, fik han Fuglen nogenlunde i Stand, men han sagde, at der maatte spares meget paa den, thi den var saa forslidt i Tappene, og det var ikke muligt at sætte nye, saaledes at det gik sikkert med Musiken. Det var en stor Bedrøvelse! kun een Gang om Aaret turde man lade Konstfuglen synge, og det var strengt nok endda; men saa holdt Spillemesteren en lille Tale med de svære Ord og sagde, at det var ligesaa godt som før, og saa var det ligesaa godt som før.

Nu vare fem Aar gaaede, og hele Landet fik en rigtig stor Sorg, thi de holdt i Grunden Allesammen af deres Keiser: nu var han syg og kunde ikke leve, sagde man, en ny Keiser var allerede valgt og Folk stode ude paa Gaden og spurgte Cavaleren, hvorledes det var med deres Keiser.

„P!“ sagde han og rystede paa Hovedet.

Kold og bleg laae Keiseren i sin store, prægtige

Seng, hele Hoffet troede ham død, og Enhver af dem løb hen for at hilse paa den nye Keiser; Kammertjenerne løb ud for at snakke om det, og Slotspigerne havde stort Kaffeselskab. Rundt om i alle Sale og Gange var lagt Klæde, for at man ikke skulde høre Nogen gaae, og derfor var der saa stille, saa stille. Men Keiseren var endnu ikke død; stiv og bleg laae han i den prægtige Seng med de lange Fløiels Gardiner og de tunge Guldqvaster; høit oppe stod et Vindue aabent, og Maanen skinnede ind paa Keiseren og Konstfuglen.

Den stakkels Keiser kunde næsten ikke trække Veiret, det var ligesom om der sad Noget paa hans Bryst; han slog Øinene op, og da saae han, at det var Døden, der sad paa hans Bryst og havde taget hans Guldkrone paa, og holdt i den ene Haand Keiserens Guldsabel, i den anden hans prægtige Fane; og rundt om i Folderne af de store Fløiels Sengegardiner stak der forunderlige Hoveder frem, nogle ganske fæle, andre saa velsignede milde: det var alle Keiserens onde og gode Gjerninger, der saae paa ham, nu da Døden sad paa hans Hjerte.

„Husker Du Det?“ hviskede den Ene efter den Anden. „Husker Du Det?“ og saa fortalte de ham saa Meget, saa at Sveden sprang ham ud af Panden.

„Det har jeg aldrig vidst!“ sagde Keiseren; „Musik, Musik, den store, chinesiske Tromme!“ raabte han, „at jeg dog ikke skal høre alt Det, de sige!“

Og de blev ved, og Døden nikkede ligesom en Chineser ved Alt, hvad der blev sagt.

„Musik, Musik!“ skreg Keiseren. „Du lille, velsignede Guldfugl! syng dog, syng! jeg har givet Dig Guld og Kostbarheder, jeg har selv hængt Dig min Guldtøffel om Halsen, syng dog, syng!“

Men Fuglen stod stille, der var Ingen til at trække den op, og ellers sang den ikke; men Døden blev ved at see paa Keiseren med sine store, tomme Øiehuler, og der var saa stille, saa skrækkeligt stille.

Da løb i det Samme, tæt ved Vinduet, den dei-

ligste Sang; det var den lille, levende Nattergal, der sad paa Grenen udenfor; den havde hørt om sin Keisers Nød og var derfor kommen at synge ham Trøst og Haab; og alt som den sang, bleve Skikkelserne mere og mere blege, Blodet kom raskere og raskere i Gang i Keiserens svage Legeme, og Døden selv lyttede og sagde: „Bliv ved, lille Nattergal! bliv ved!"

„Ja vil Du give mig den prægtige Guldsabel! ja vil Du give mig den rige Fane! vil Du give mig Keiserens Krone!"

Og Døden gav hvert Klenodie for en Sang, og Nattergalen blev ved endnu at synge, og den sang om den stille Kirkegaard, hvor de hvide Roser groe, hvor Hyldetræet dufter, og hvor det friske Græs vædes af de Efterlevendes Taarer; da fik Døden Længsel efter sin Have og svævede, som en kold, hvid Taage, ud ad Vinduet.

„Tak, Tak!" sagde Keiseren, „Du himmelske, lille Fugl, jeg kjender Dig nok! Dig har jeg jaget fra mit Land og Rige, og dog har Du sunget de onde Syner fra min Seng, faaet Døden fra mit Hjerte! Hvorledes skal jeg lønne Dig?"

„Du har lønnet mig!" sagde Nattergalen; „jeg har faaet Taarer af dine Øine første Gang jeg sang, det glemmer jeg Dig aldrig! det er de Juveler, der gjør et Sanger=Hjerte godt —; men sov nu og bliv frisk og stærk! jeg skal synge for Dig!"

Og den sang — og Keiseren faldt i en sød Søvn, saa mild og velgjørende var Søvnen.

Solen skinnede ind ad Vinduerne til ham, da han vaagnede styrket og sund; ingen af hans Tjenere vare endnu komne tilbage, thi de troede, han var død, men Nattergalen sad endnu og sang.

„Altid maa Du blive hos mig!" sagde Keiseren; „Du skal kun synge, naar Du selv vil, og Konstfuglen slaaer jeg i tusinde Stykker."

„Gjør ikke det!" sagde Nattergalen; „den har jo gjort det Gode, den kunde! behold den som altid! jeg

kan ikke bygge og boe paa Slottet, men lad mig komme, naar jeg selv har Lyst, da vil jeg om Aftenen sidde paa Grenen der ved Vinduet og synge for Dig, at Du kan blive glad og tankefuld tillige; jeg skal synge om de Lykkelige, og om dem, som lide; jeg skal synge om Ondt og Godt, der rundt om Dig holdes skjult; den lille Sangfugl flyver vidt omkring til den fattige Fisker, til Bondemandens Tag, til Enhver, der er langt fra Dig og dit Hof; jeg elsker dit Hjerte meer end din Krone, og dog har Kronen en Duft af noget Helligt om sig! — jeg kommer, jeg synger for Dig! — men Eet maa Du love mig!" —

— „Alt!" sagde Keiseren, og stod der i sin keiserlige Dragt, som han selv havde iført sig og holdt Sabelen, der var tung af Guld, op mod sit Hjerte.

„Eet beder jeg dig om! fortæl Ingen, at Du har en lille Fugl, der siger Dig Alt, saa vil det gaae endnu bedre!"

Og da fløi Nattergalen bort.

Tjenerne kom ind for at see til deres døde Keiser; — — jo der stode de, og Keiseren sagde: „God Morgen!"

Kjærestefolkene.

Toppen og Bolden laae i Skuffe sammen mellem andet Legetøi, og saa sagde Toppen til Bolden: „Skulle vi ikke være Kjærestefolk, siden vi dog ligge i Skuffe sammen?" — men Bolden, der var syet af Saffian og bildte sig ligesaa meget ind som en fiin Frøken, vilde ikke svare paa saadant Noget.

Næste Dag kom den lille Dreng, der eiede Legetøiet; han malede Toppen over med Rødt og Gult, og slog et Messing-Søm midt i den; det saae just prægtigt ud, naar Toppen snurrede rundt.

„See paa mig!“ sagde den til Bolden. „Hvad siger De nu? skulle vi saa ikke være Kjærestefolk, vi passe saa godt sammen, De springer og jeg dandser! lykkeligere end vi To kunne Ingen blive!“

„Saa, troer De det!“ sagde Bolden, „De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Saffians-Tøfler, og at jeg har en Prop i Livet!“

„Ja, men jeg er af Mahognitræ!“ sagde Toppen, „og Byfogden har selv dreiet mig, han har sin egen Dreierbænk, og det var ham en stor Fornøielse!“

„Ja, kan jeg stole paa det?“ sagde Bolden.

„Gid jeg aldrig faae Pidsk, om jeg lyver!“ svarede Toppen.

„De taler meget godt for dem!“ sagde Bolden, „men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halv forlovet med en Svale; hver Gang jeg gaaer til Veirs, stikker den Hovedet ud af Reden og siger: „Vil De? vil De?“ og nu har jeg indvortes sagt Ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse; men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!“

„Ja, det skal stort hjelpe!“ sagde Toppen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden tagen frem; Toppen saae, hvor den foer høit op i Luften, ligesom en Fugl, man kunde tilsidst slet ikke øine den; hver Gang kom den tilbage igjen, men gjorde altid et høit Spring, naar den rørte Jorden; og det kom enten af Længsel, eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igjen; og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

„Jeg veed nok, hvor den er!“ sukkede Toppen, „den er i Svalereden og er gift med Svalen!“

Jo mere Toppen tænkte derpaa, destomere indtagen blev han i Bolden; just fordi han ikke kunde faae hende, derfor tog Kjærligheden til; at hun havde taget en Anden, det var det Aparte ved det; og Toppen dandsede rundt og snurrede, men altid tænkte den paa Bolden, der i Tanken blev kjønnere og kjønnere.

Saaledes gik mange Aar — — og saa var det en gammel Kjærlighed.

Og Toppen var ikke ung mere — —! men saa blev den en Dag heel og holden forgyldt; aldrig havde den seet saa deilig ud: Den var nu en Guldtop og sprang, saa det snurrede efter. Jo, det var Noget! men med Eet sprang den for høit og — borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i Kjælderen, den var dog ikke til at finde.

— — Hvor var den?

Den var sprungen i Skarnfjerdingen, hvor der laae alle Slags, Kaalstokke, Feieskarn og Gruus, der var faldet ned fra Tagrenden.

„Nu ligger jeg rigtignok godt; her kan snart Forgyldningen gaae af mig; og hvad det er for nogle Prakkere jeg er kommen imellem!" og saa skjævede den til en lang Kaalstok, der var pillet altfor nær, og til en underlig rund Ting, der saae ud som et gammelt Æble; — men det var intet Æble, det var en gammel Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og som Vandet havde sivet igjennem.

„Gud skee Lov, der dog kommer En af Ens Lige, som man kan tale med!" sagde Bolden og betragtede den forgyldte Top. „Jeg er egenlig af Saffian, syet af Jomfru-Hænder, og har en Prop i Livet, men det skulde Ingen see paa mig! jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De troe, for en Jomfru!"

Men Toppen sagde ikke Noget, han tænkte paa sin gamle Kjæreste, og jo Mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

Da kom Tjenestepigen og vilde vende Fjerdingen: „Heisa, der er Guldtoppen!" sagde hun.

Og Toppen kom igjen i Stuen til stor Agt og Ære, men Bolden hørte man Intet om, og Toppen snakkede aldrig meer om sin gamle Kjærlighed; den gaaer over, naar Kjæresten har ligget fem Aar i en

Vandrende og sivet, ja man kjender hende aldrig igjen, naar man møder hende i Skarnfjerdingen.

Den grimme Ælling.

Der var saa deiligt ude paa Landet; det var Sommer! Kornet stod gult, Havren grøn, Høet var reist i Stakke nede i de grønne Enge, og der gik Storken paa sine lange, røde Been og snakkede Ægyptisk, for det Sprog havde han lært af sin Moder. Rundt om Ager og Eng var der store Skove, og midt i Skovene dybe Søer; jo der var rigtignok deiligt derude paa Landet! Midt i Solskinnet laae der en gammel Herregaard med dybe Canaler rundt om, og fra Muren og ned til Vandet voxte store Skræppeblade, der vare saa høie, at smaa Børn kunde staae opreiste under de største; der var ligesaa vildsomt derinde, som i den tykkeste Skov, og her laae en And paa sin Rede; hun skulde ruge sine smaa Ællinger ud, men nu var hun næsten kjed af det, fordi det varede saa længe, og hun sjelden fik Visit; de andre Ænder holdt mere af at svømme om i Canalerne, end at løbe op og sidde under et Skræppeblad for at snadre med hende.

Endelig knagede det ene Æg efter det andet: „Pip! pip!" sagde det, alle Æggeblommerne vare blevne levende og stak Hovedet ud.

„Rap! rap!" sagde hun, og saa rappede de sig alt hvad de kunde, og saae til alle Sider under de grønne Blade, og Moderen lod dem see saa meget de vilde, for det Grønne er godt for Øinene.

„Hvor dog Verden er stor!" sagde alle Ungerne; thi de havde nu rigtignok ganske anderledes Plads, end da de laae inde i Ægget.

„Troer I, det er hele Verden!" sagde Moderen;

„den strækker sig langt paa den anden Side Haven, lige ind i Præstens Mark; men der har jeg aldrig været! — I ere her dog vel Allesammen!“ og saa reiste hun sig op: „Nei, jeg har ikke Alle! det største Æg ligger der endnu; hvor længe skal det vare! nu er jeg snart kjed af det!“ og saa lagde hun sig igjen.

„Naa hvorledes gaaer det?“ sagde en gammel And, som kom for at gjøre Visit.

„Det varer saa længe med det ene Æg!“ sagde Anden, som laae; „der vil ikke gaae Hul paa det! men nu skal Du see de Andre! de ere de deiligste Ællinger, jeg har seet! de ligne Allesammen deres Fader, det Skarn! han kommer ikke og besøger mig.“

„Lad mig see det Æg, der ikke vil revne!“ sagde den Gamle. „Du kan troe, at det er et Kalkun-Æg! saaledes er jeg ogsaa bleven narret en Gang, og jeg havde min Sorg og Nød med de Unger, for de ere bange for Vandet, skal jeg sige Dig! jeg kunde ikke faae dem ud! jeg rappede og snappede, men det hjalp ikke! — Lad mig see Ægget! jo, det er et Kalkun-Æg! lad Du det ligge og lær de andre Børn at svømme!“

„Jeg vil dog ligge lidt paa det endnu!“ sagde Anden; „har jeg nu ligget saalænge, saa kan jeg ligge Dyrehavstiden med!“

„Vær saa god!“ sagde den gamle And, og saa gik hun.

Endelig revnede det store Æg. „Pip! pip!“ sagde Ungen og væltede ud; han var saa stor og styg. Anden saae paa ham: „Det er da en forfærdelig stor Ælling den!“ sagde hun; „ingen af de Andre see saaledes ud! det skulde dog vel aldrig være en Kalkun-Kylling! naa, det skal vi snart komme efter! i Vandet skal han, om jeg saa selv maa sparke ham ud!“

Næste Dag var det et velsignet, deiligt Veir; Solen skinnede paa alle de grønne Skræpper. Ællingemoderen med hele sin Familie kom frem nede ved Canalen: Pladsk! sprang hun i Vandet: „Rap! rap!“ sagde hun og den ene Ælling plumpede ud efter den anden; Vandet slog

dem over Hovedet, men de kom strax op igjen og flød saa deiligt; Benene gik af sig selv og Alle vare de ude, selv den stygge, graae Unge svømmede med.

„Nei, det er ingen Kalkun!“ sagde hun; „see hvor deiligt den bruger Benene, hvor rank den holder sig! det er min egen Unge! i Grunden er den dog ganske kjøn, naar man rigtig seer paa den! rap! rap! — kom nu med mig, saa skal jeg føre Jer ind i Verden, og præsentere Jer i Andegaarden, men hold Jer altid nær ved mig, at Ingen træder paa Jer, og tag Jer i Agt for Katten!“

Og saa kom de ind i Andegaarden. Der var en skrækkelig Støi derinde, thi der var to Familier, som sloges om et Aalehoved, og saa fik dog Katten det.

„See, saaledes gaaer det til i Verden!“ sagde Ællingemoderen og slikkede sig om Snabelen, for hun vilde ogsaa have Aalehovedet. „Brug nu Benene!“ sagde hun, „see, at I kunne rappe Jer, og nei med Halsen for den gamle And derhenne! hun er den Fornemste af alle dem her! hun er af spansk Blod, derfor er hun svær, og I seer, hun har en rød Klud om Benet! det er noget overordenlig Deiligt, og den største Udmærkelse, nogen And kan faae, det betyder saa Meget, at man ikke vil af med hende, og at hun skal kjendes af Dyr og af Mennesker! — Rap Jer! — ikke ind til Beens! en velopdragen Ælling sætter Benene vidt fra hinanden, ligesom Fader og Moder! see saa! nei nu med Halsen og sig: „Rap!“

Og det gjorde de; men de andre Ænder rundt om saae paa dem og sagde ganske høit: „See saa! nu skal vi have det Slæng til! ligesom vi ikke vare Nok alligevel; og fy, hvor den ene Ælling seer ud! ham ville vi ikke taale!“ — og strax fløi der en And hen og bed den i Nakken.

„Lad ham være!“ sagde Moderen, „han gjør jo Ingen Noget!“

„Ja, men han er for stor og aparte!“ sagde Anden, som bed, „og saa skal han nøfles!“

„Det er kjønne Børn, Moder har!“ sagde den gamle And med Kluden om Benet: „Allesammen kjønne paa den Ene nær, den er ikke lykkedes! jeg vilde ønske, hun kunde gjøre den om igjen!“

„Det gaaer ikke, Deres Naade!“ sagde Ællingemoderen, „han er ikke kjøn, men han er et inderligt godt Gemyt, og svømmer saa deiligt, som nogen af de Andre, ja, jeg tør sige lidt til! jeg tænker, han voxer sig kjøn, eller han med Tiden bliver noget mindre! han har ligget for længe i Ægget, og derfor har han ikke faaet den rette Skikkelse!“ og saa pillede hun ham i Nakken og glattede paa Personen. „Han er desuden en Andrik,“ sagde hun, „og saa gjør det ikke saa Meget! jeg troer, han faaer gode Kræfter, han slaaer sig nok igjennem!“

„De andre Ællinger ere nydelige!“ sagde den Gamle; „lad nu, som I var hjemme, og finder I et Aalehoved, saa kan I bringe mig det!“ —

Og saa vare de som hjemme.

Men den stakkels Ælling, som sidst var kommen ud af Ægget, og saae saa fæl ud, blev bidt, puffet og gjort Nar af, og det baade af Ænderne og Hønsene. „Han er for stor!“ sagde de Allesammen, og den kalkunske Hane, der var født med Sporer og derfor troede, at han var Keiser, pustede sig op som et Fartøi for fulde Seil, gik lige ind paa ham og saa pluddrede den og blev ganske rød i Hovedet. Den stakkels Ælling vidste hverken hvor den turde staae eller gaae, den var saa bedrøvet, fordi den saae saa styg ud og var til Spot for hele Andegaarden.

Saaledes gik det den første Dag, og siden blev det værre og værre. Den stakkels Ælling blev jaget af dem Allesammen, selv hans Søskende vare saa onde imod ham, og de sagde altid: „bare Katten vilde tage Dig, Du fæle Spectakel!“ og Moderen sagde: „gid Du bare var langt borte!“ og Ænderne bede ham, og Hønsene huggede ham, og Pigen, som skulde give Dyrene Æde, sparkede til ham med Foden.

Da løb og fløi han hen over Hegnet; de smaa Fugle i Buskene foer forskrækkede i Veiret: „Det er, fordi jeg er saa styg!“ tænkte Ællingen og lukkede Øinene, men løb alligevel afsted; saa kom den ud i den store Mose, hvor Vildænderne boede. Her laae den hele Natten, den var saa træt og sorrigfuld.

Om Morgenen fløi Vildænderne op, og de saae paa den nye Kammerat: „Hvad er Du for En?“ spurgte de, og Ællingen dreiede sig til alle Sider, og hilste saa godt den kunde.

„Du er inderlig styg!“ sagde Vildænderne, „men det kan da være os det Samme, naar Du ikke gifter Dig ind i vor Familie!“ — Den Stakkel! han tænkte rigtignok ikke paa at gifte sig, turde han bare have Lov at ligge i Sivene og drikke lidt Mosevand.

Der laae han i hele to Dage, saa kom der to Vildgæs eller rettere Vildgasser, for de vare to Hanner; det var ikke mange Tider siden de vare komne ud af Ægget, og derfor vare de saa raske paa det.

„Hør, Kammerat!“ sagde de: „Du er saa styg, at jeg godt kan lide Dig! vil Du drive med og være Trækfugl? tæt herved i en anden Mose er der nogle søde, velsignede Vildgæs, allesammen Frøkener, der kunne sige: Rap! Du er i Stand til at gjøre din Lykke, saa styg er Du!“ — —

„Pif! paf!“ løb i det Samme ovenover, og begge Vildgasserne faldt døde ned i Sivene, og Vandet blev blodrødt; „pif! paf!“ løb det igjen, og hele Skarer af Vildgæs fløi op af Sivene, og saa knaldede det igjen. Der var stor Jagt; Jægerne laae rundt om Mosen, ja Nogle sad oppe i Trægrenene, der strakte sig langt ud over Sivene; den blaae Røg gik ligesom Skyer ind imellem de mørke Træer og hang langt hen over Vandet; i Mudderet kom Jagthundene, kladsk kladsk! Siv og Rør svaiede til alle Sider; det var en Forskrækkelse for den stakkels Ælling, den dreiede Hovedet om for at faae det under Vingen, og lige i det Samme stod tæt ved den en frygtelig stor Hund, Tungen hang ham langt ud af

Halsen, og Øinene skinnede grueligt fælt; han satte sit Gab lige ned imod Ællingen, viste de skarpe Tænder — — og pladsk! gik han igjen uden at tage den.

„O Gud skee Lov!" sukkede Ællingen, „jeg er saa styg, at selv Hunden ikke gider bide mig!"

Og saa laae den ganske stille, mens Haglene susede i Sivene, og det knaldede Skud paa Skud.

Først langt ud paa Dagen blev der stille, men den stakkels Unge turde endnu ikke reise sig, den ventede flere Timer endnu før den saae sig om, og saa skyndte den sig afsted fra Mosen, alt hvad den kunde; den løb over Mark og Eng, det var en Blæst, saa at den havde haardt ved at komme afsted.

Mod Aften naaede den et fattigt, lille Bondehuus; det var saa elendigt, at det ikke selv vidste til hvad Side det vilde falde, og saa blev det staaende. Blæsten susede saaledes om Ællingen, at han maatte sætte sig paa Halen for at holde imod; og det blev værre og værre; da mærkede han, at Døren var gaaet af det ene Hængsel, og hang saa skjevt, at han igjennem Sprækken kunde smutte ind i Stuen, og det gjorde han.

Her boede en gammel Kone med sin Kat og sin Høne; og Katten, som hun kaldte Sønneke, kunde skyde Ryg og spinde, han gnistrede endogsaa, men saa maatte man stryge ham mod Haarene; Hønen havde ganske smaa, lave Been, og derfor kaldtes den Kykkelilav-been; den lagde godt Æg, og Konen holdt af den, som af sit eget Barn.

Om Morgenen mærkede man strax den fremmede Ælling, og Katten begyndte at spinde og Hønen at klukke.

„Hvad for Noget!" sagde Konen og saae rundt omkring, men hun saae ikke godt, og saa troede hun, at Ællingen var en fed And, der havde forvildet sig. „Det var jo en rar Fangst!" sagde hun, „nu kan jeg faae Ande-Æg, er den bare ikke en Andrik! det maae vi prøve!"

Og saa blev Ællingen antagen paa Prøve i tre Uger, men der kom ingen Æg. Og Katten var Herre

i Huset og Hønen var Madame, og altid sagde de: „Vi og Verden!“ for de troede, at de vare Halvparten, og det den allerbedste Deel. Ællingen syntes, at man kunde ogsaa have en anden Mening, men det taalte Hønen ikke.

„Kan Du lægge Æg?“ spurgte hun.

„Nei!“

„Ja, vil Du saa holde din Mund!“

Og Katten sagde: „Kan Du skyde Ryg, spinde og gnistre?“

„Nei!“

„Ja saa skal Du ikke have Mening, naar fornuftige Folk tale!“

Og Ællingen sad i Krogen og var i daarligt Humeur; da kom den til at tænke paa den friske Luft og Solskinnet; den fik saadan en forunderlig Lyst til at flyde paa Vandet, tilsidst kunde den ikke lade være, den maatte sige det til Hønen.

„Hvad gaaer der af Dig?“ spurgte hun. „Du har ingen Ting at bestille, derfor komme de Nykker over Dig! Læg Æg eller spind, saa gaae de over.“

„Men det er saa deiligt at flyde paa Vandet!“ sagde Ællingen, „saa deiligt at faae det over Hovedet og dukke ned paa Bunden!“

„Ja det er nok en stor Fornøielse!“ sagde Hønen, „Du er nok bleven gal! Spørg Katten ad, han er den Klogeste, jeg kjender, om han holder af at flyde paa Vandet, eller dukke ned! jeg vil ikke tale om mig. — Spørg selv vort Herskab, den gamle Kone, klogere end hun er der Ingen i Verden! troer Du, hun har Lyst til at flyde og faae Vand over Hovedet?“

„I forstaae mig ikke!“ sagde Ællingen.

„Ja forstaae vi Dig ikke, hvem skulde saa forstaae Dig! Du vil dog vel aldrig være klogere end Katten og Konen, for ikke at nævne mig! Skab Dig ikke, Barn! og tak Du din Skaber for alt det Gode, man har gjort for Dig! Er Du ikke kommen i en varm Stue og har en Omgang, Du kan lære Noget af, men Du er et

Brøvl, og det er ikke morsomt at omgaaes Dig! mig kan Du troe! jeg mener Dig det godt, jeg siger Dig Ubehageligheder, og derpaa skal man kjende sine sande Venner! see nu bare til, at Du lægger Æg og lærer at spinde eller gnistre!"

„Jeg troer, jeg vil gaae ud i den vide Verden!" sagde Ællingen.

„Ja gjør Du det!" sagde Hønen.

Og saa gik Ællingen; den fløð paa Vandet, den dukkede ned, men af alle Dyr var den overseet for sin Grimhed.

Nu faldt Efteraaret paa, Bladene i Skoven bleve gule og brune, Blæsten tog fat i dem, saa de dandsede omkring, og oppe i Luften saae der koldt ud; Skyerne hang tunge med Hagel og Sneefnug, og paa Gjerdet stod Ravnen og skreg „av! av!" af bare Kulde, ja man kunde ordenlig fryse, naar man tænkte derpaa; den stakkels Ælling havde det rigtignok ikke godt.

En Aften, Solen gik saa velsignet ned, kom der en heel Flok deilige, store Fugle ud af Buskene, Ællingen havde aldrig seet nogle saa smukke, de vare ganske skinnende hvide, med lange, smidige Halse; det var Svaner, de udstødte en ganske forunderlig Lyd, bredte deres prægtige, lange Vinger ud og fløi bort fra de kolde Egne til varmere Lande, til aabne Søer; de stege saa høit, saa høit, at den grimme, lille Ælling blev saa forunderlig tilmode; den dreiede sig rundt i Vandet ligesom et Hjul, rakte Halsen høit op i Luften efter dem, og udstødte et Skrig saa høit og forunderligt, at den selv blev bange derved. O, den kunde ikke glemme de deilige Fugle, de lykkelige Fugle, og saasnart den ikke længer øinede dem, dukkede den lige ned til Bunden, og da den kom op igjen, var den ligesom ude af sig selv. Den vidste ikke, hvad Fuglene hed, ikke hvor de fløi hen, men dog holdt den af dem, som den aldrig havde holdt af Nogen; den misundte dem slet ikke, hvor kunde det falde den ind at ønske sig en saadan Deilighed, den vilde være glad,

naar bare dog Ænderne vilde have taalt den imellem sig; — det stakkels, grimme Dyr!

Og Vinteren blev saa kold, saa kold; Ællingen maatte svømme om i Vandet, for at holde det fra at fryse reent til; men hver Nat blev Hullet, hvori den svømmede, smallere og smallere; det frøs, saa det knagede i Iisskorpen; Ællingen maatte altid bruge Benene, at Vandet ikke skulde lukkes; tilsidst blev den mat, laae ganske stille og frøs saa fast i Isen.

Tidlig om Morgenen kom en Bondemand, han saae den, gik ud og slog med sin Træsko Isen i Stykker og bar den saa hjem til sin Kone. Der blev den livet op.

Børnene vilde lege med den, men Ællingen troede, at de vilde gjøre den Fortræd, og foer, i Forskrækkelse, lige op i Melkefadet, saa at Melken skvulpede ud i Stuen; Konen skreg og slog Hænderne i Veiret, og da fløi den i Truget, hvor Smørret var, og saa ned i Meeltønden og op igjen; naa, hvor den kom til at see ud! Konen skreg og slog efter den med Ildklemmen, og Børnene løb hverandre overende for at fange Ællingen, og de loe, og de skrege; — godt var det, at Døren stod aaben, ud foer den imellem Buskene i den nysfaldne Snee — der laae den, ligesom i Dvale.

Men det vilde blive altfor bedrøveligt at fortælle al den Nød og Elendighed, den maatte prøve i den haarde Vinter — — den laae i Mosen mellem Rørene, da Solen igjen begyndte at skinne varmt; Lærkerne sang — det var deiligt Foraar.

Da løftede den paa een Gang sine Vinger, de bruste stærkere end før og bare den kraftigt afsted; og før den ret vidste det, var den i en stor Have, hvor Æbletræerne stode i Blomster, hvor Syrenerne duftede og hang paa de lange, grønne Grene lige ned imod de bugtede Canaler. O her var saa deiligt, saa foraarsfriskt! og lige foran, ud af Tykningen, kom tre deilige, hvide Svaner; de bruste med Fjerene og fløde saa let paa Vandet. Ællingen kjendte de prægtige Dyr og blev betagen af en forunderlig Sørgmodighed.

„Jeg vil flyve hen til dem, de kongelige Fugle! og de vil hugge mig ihjel, fordi jeg, der er saa styg, tør nærme mig dem; men det er det Samme! bedre at dræbes af dem end at nappes af Ænderne, hugges af Hønsene, sparkes af Pigen, der passer Hønsegaarden, og lide Ondt om Vinteren!" og den fløi ud i Vandet og svømmede hen imod de prægtige Svaner, disse saae den og skøde med brusende Fjer hen imod den. „Dræb mig kun!" sagde det stakkels Dyr, og bøiede sit Hoved ned mod Vandfladen og ventede Døden, — men hvad saae den i det klare Vand? Den saae under sig sit eget Billed, men den var ikke længer en kluntet, sortgraa Fugl, styg og fæl, den var selv en Svane.

Det gjør ikke Noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svaneæg!

Den følte sig ordenlig glad over al den Nød og Gjenvordighed, den havde prøvet; nu skjønnede den just paa sin Lykke, paa al den Deilighed, der hilsede den. — Og de store Svaner svømmede rundt omkring den og strøge den med Næbbet.

I Haven kom der nogle smaa Børn, de kastede Brød og Korn ud i Vandet, og den Mindste raabte:

„Der er en ny!" og de andre Børn jublede med: „Ja der er kommen en ny!" og de klappede i Hænderne og dandsede rundt, løb efter Fader og Moder, og der blev kastet Brød og Kager i Vandet, og Alle sagde de: „Den nye er den Smukkeste! saa ung og saa deilig!" og de gamle Svaner neiede for den.

Da følte den sig ganske undseelig og stak Hovedet om bag Vingerne, den vidste ikke selv hvad; den var altfor lykkelig, men slet ikke stolt, thi et godt Hjerte bliver aldrig stolt; den tænkte paa, hvor den havde været forfulgt og forhaanet, og hørte nu Alle sige, at den var den deiligste af alle deilige Fugle. Og Syrenerne bøiede sig med Grenene lige ned i Vandet til den, og Solen skinnede saa varmt og saa godt, da bruste dens Fjer, den slanke Hals hævede sig, og af Hjertet

jublede den: „Saa megen Lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme Ælling!"

Grantræet.

Ude i Skoven stod der saadant et nydeligt Grantræ; det havde en god Plads, Sol kunde det faae, Luft var der nok af, og rundt om voxte mange større Kammerater, baade Gran og Fyr; men det lille Grantræ var saa ilter med at voxe; det tænkte ikke paa den varme Sol og den friske Luft, det brød sig ikke om Bønderbørnene, der gik og smaasnakkede, naar de vare ude at samle Jordbær eller Hindbær; tidt kom de med en heel Krukke fuld eller havde Jordbær trukne paa Straa, saa satte de sig ved det lille Træ og sagde: „Nei! hvor det er nydeligt lille!" Det vilde Træet slet ikke høre.

Aaret efter var det en lang Stilk større, og Aaret efter igjen var det endnu een meget længer; thi paa et Grantræ kan man altid, efter de mange Led, det har, see hvor mange Aar det har voxet.

„O, var jeg dog saadant et stort Træ, som de andre!" sukkede det lille Træ, „saa kunde jeg brede mine Grene saa langt omkring og med Toppen see ud i den vide Verden! Fuglene vilde da bygge Rede imellem mine Grene, og naar det blæste, kunde jeg nikke saa fornemt, ligesom de andre der!"

Det havde slet ingen Fornøielse af Solskinnet, af Fuglene eller de røde Skyer, som Morgen og Aften seilede hen over det.

Var det nu Vinter, og Sneen rundt omkring laae gnistrende hvid, saa kom tidt en Hare springende, og satte lige over det lille Træ, — o, det var saa ærgerligt! — Men to Vintre gik, og ved den tredie var Træet saa stort, at Haren maatte gaae uden om det. O, voxe,

voxe, blive stor og gammel. det var dog det eneste Deilige i denne Verden, tænkte Træet.

I Efteraaret kom altid Brændehuggerne og fældede nogle af de største Træer; det skete hvert Aar, og det unge Grantræ, som nu var ganske godt voxent, skjælvede derved, thi de store, prægtige Træer faldt med en Knagen og Bragen til Jorden; Grenene bleve huggede fra, de saae ganske nøgne, lange og smalle ud; de vare næsten ikke til at kjende, men saa bleve de lagte paa Vogne, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

Hvor skulde de hen? Hvad forestod dem?

I Foraaret, da Svalen og Storken kom, spurgte Træet dem: „Veed I ikke, hvor de førtes hen? Har I ikke mødt dem?"

Svalerne vidste ikke Noget, men Storken saae betænkelig ud, nikkede med Hovedet og sagde: „Jo, jeg troer det! jeg mødte mange nye Skibe, da jeg fløi fra Aegypten; paa Skibene vare prægtige Mastetræer; jeg tør sige, at det var dem, de lugtede af Gran; jeg kan hilse mange Gange, de kneise, de kneise!"

„O, var jeg dog ogsaa stor nok til at flyve hen over Havet! Hvorledes er det egenligt, dette Hav, og hvad ligner det?"

„Ja det er saa vidtløftigt at forklare!" sagde Storken, og saa gik den.

„Glæd Dig ved din Ungdom!" sagde Solstraalerne; „glæd Dig ved din friske Væxt, ved det unge Liv, som er i Dig!"

Og Vinden kyssede Træet, og Duggen græd Taarer over det, men det forstod Grantræet ikke.

Naar det var ved Juletid, da bleve ganske unge Træer fældede, Træer, som tidt ikke en Gang vare saa store eller i Alder med dette Grantræ, der hverken havde Rast eller Ro, men altid vilde afsted; disse unge Træer, og de vare just de allersmukkeste, beholdt altid deres Grene, de bleve lagte paa Vogne, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

„Hvorhen skulle de?" spurgte Grantræet. „De ere ikke større end jeg, der var endogsaa eet, der var meget

mindre; hvorfor beholdt de alle deres Grene? Hvor kjøre de hen?"

„Det vide vi! det vide vi!" qviddrede Graaspurvene. „Vi have nede i Byen kiget ind ad Ruderne! vi vide, hvor de kjøre hen! O, de komme til den største Glands og Herlighed, der kan tænkes! Vi have kiget ind ad Vinduerne og seet, at de blive plantede midt i den varme Stue og pyntede med de deiligste Ting, baade forgyldte Æbler, Honningkager, Legetøi og mange hundrede Lys!"

„Og saa —?" spurgte Grantræet og bævede i alle Grene. „Og saa? Hvad skeer saa?"

„Ja, Mere have vi ikke seet! Det var mageløst!"

„Mon jeg er blevet til for at gaae denne straalende Vei?" jublede Træet. „Det er endnu bedre, end at gaae over Havet! Hvor jeg lider af Længsel! Var det dog Juul! nu er jeg høi og udstrakt, som de andre, der førtes afsted sidste Aar! — O, var jeg alt paa Vognen! var jeg dog i den varme Stue med al den Pragt og Herlighed! og da —? Ja, da kommer noget endnu Bedre, endnu Skjønnere, hvorfor skulde de ellers saaledes pynte mig! der maa komme noget endnu Større, endnu Herligere —! men hvad? O, jeg lider! jeg længes! jeg veed ikke selv, hvorledes det er med mig."

„Glæd Dig ved mig!" sagde Luften og Sollyset; „glæd Dig ved din friske Ungdom ude i det Frie!"

Men det glædede sig slet ikke; det voxte og voxte, Vinter og Sommer stod det grønt; mørkegrønt stod det; Folk, som saae det, sagde: „Det er et deiligt Træ!" og ved Juletid blev det fældet først af alle. Øxen hug dybt igjennem Marven, Træet faldt med et Suk hen ad Jorden, det følte en Smerte, en Afmagt, det kunde slet ikke tænke paa nogen Lykke, det var bedrøvet ved at skilles fra Hjemmet, fra den Plet, hvor det var skudt frem; det vidste jo, at det aldrig mere saae de kjære, gamle Kammerater, de smaa Buske og Blomster rundt om, ja maaskee ikke engang Fuglene. Afreisen var slet ikke noget Behageligt.

Træet kom først til sig selv, da det i Gaarden, af-

pakket med de andre Træer, hørte en Mand sige: „Det er prægtigt! vi bruge ikke uden det!"

Nu kom to Tjenere i fuld Stads og bare Grantræet ind i en stor, deilig Sal. Rundt om paa Væggene hang Portraiter, og ved den store Flise-Kakkelovn stode chinesiske Vaser med Løver paa Laaget; der var Gyngestole, Silke-Sophaer, store Borde, fulde af Billedbøger, og med Legetøi for hundred Gange hundred Rigsdaler — i det Mindste sagde Børnene det. Og Grantræet blev reist op i en stor Fjerding, fyldt med Sand, men Ingen kunde see, at det var en Fjerding, thi der blev hængt grønt Tøi rundt om, og den stod paa et stort, broget Tæppe. O, hvor Træet bævede! Hvad vil der dog skee? Baade Tjenere og Frøkener gik og pyntede det. Paa Grenene hang de smaa Net, udklippede af couleurt Papir; hvert Net var fyldt med Sukkergodt; forgyldte Æbler og Valnødder hang, som om de vare voxede fast, og over hundrede røde, blaae og hvide Smaalys bleve stukne fast i Grenene. Dukker, der saae livagtig ud som Mennesker, — Træet havde aldrig seet saadanne før — svævede i det Grønne, og allerøverst oppe i Toppen blev sat en stor Stjerne af Flitter-Guld; det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt.

„I Aften," sagde de Allesammen, „i Aften skal det straale!"

„O!" tænkte Træet, „var det dog Aften! var bare Lysene snart tændte! og hvad mon da skeer? Mon der kommer Træer fra Skoven og see paa mig? Mon Graaspurvene flyve ved Ruden? Mon jeg her voxer fast og skal staae pyntet Vinter og Sommer?"

Jo, det vidste god Besked; men det havde ordenlig Barkepine af bare Længsel, og Barkepine er ligesaa slem for et Træ, som Hovedpine for os Andre.

Nu bleve Lysene tændte. Hvilken Glands, hvilken Pragt, Træet bævede i alle Grene derved, saa at et af Lysene stak Ild i det Grønne; det sved ordenligt.

„Gud bevare os!" skrege Frøkenerne og slukkede i en Hast.

Nu turde Træet ikke en Gang bæve. O, det var en Gru! Det var saa bange for at tabe Noget af al sin Stads; det var ganske fortumlet i al den Glands, — — og nu gik begge Fløidøre op, og en Mængde Børn styrtede ind, som om de vilde vælte hele Træet; de ældre Folk kom besindige bag efter; de Smaa stode ganske tause, — men kun et Øieblik, saa jublede de igjen saa at det rungede efter; de dandsede rundt om Træet, og den ene Forcæring efter den anden blev plukket af.

„Hvad er det, de gjør?" tænkte Træet. „Hvad skal der skee?" Og Lysene brændte lige ned til Grenene, og eftersom de brændte ned, slukkede man dem, og saa fik Børnene Lov til at plyndre Træet. O, de styrtede ind paa det, saa at det knagede i alle Grene; havde det ikke ved Snippen og Guldstjernen været bundet fast til Loftet, saa var det styrtet om.

Børnene dandsede rundt med deres prægtige Legetøi, Ingen saae paa Træet uden den gamle Barnepige, der gik og tittede ind imellem Grenene, men det var bare for at see, om der ikke var glemt endnu en Figen eller et Æble.

„En Historie! en Historie!" raabte Børnene og trak en lille, tyk Mand hen imod Træet, og han satte sig lige under det, „for saa ere vi i det Grønne," sagde han, „og Træet kan have besynderligt godt af at høre med; men jeg fortæller kun een Historie. Vil I høre den om Ivede-Avede eller den om Klumpe-Dumpe, som faldt ned ad Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Prindsessen?"

„Ivede-Avede!" skreg Nogle, „Klumpe-Dumpe!" skreg Andre; der var en Raaben og Skrigen, kun Grantræet taug ganske stille og tænkte: „Skal jeg slet ikke med, slet ikke gjøre Noget!" Det havde jo været med, havde gjort hvad det skulde gjøre.

Og Manden fortalte om „Klumpe-Dumpe, der faldt ned ad Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Prindsessen." Og Børnene klappede i Hænderne og raabte: „Fortæl! fortæl!" de vilde ogsaa have

„Ivede=Avede," men de fik kun den om „Klumpe=Dumpe." Grantræet stod ganske stille og tankefuld, aldrig havde Fuglene ude i Skoven fortalt Sligt. „Klumpe=Dumpe faldt ned ad Trapperne og fik dog Prindsessen! Ja, ja, saaledes gaaer det til i Verden!" tænkte Grantræet og troede, at det var virkeligt, fordi det var saadan en net Mand, som fortalte. „Ja, ja, hvem kan vide! maaskee falder jeg ogsaa ned ad Trapperne og faaer en Prindsesse!" Og det glædede sig til næste Dag at blive klædt paa med Lys og Legetøi, Guld og Frugter.

„I Morgen vil jeg ikke ryste!" tænkte det. „Jeg vil ret fornøie mig i al min Herlighed. I Morgen skal jeg igjen høre Historien om „Klumpe=Dumpe" og maaskee den med om „Ivede=Avede." Og Træet stod stille og tankefuld den hele Nat.

Om Morgenen kom Karl og Pige ind.

„Nu begynder Stadsen igjen!" tænkte Træet, men de slæbte det ud af Stuen, op ad Trapperne, ind paa Loftet, og der, i en mørk Krog, hvor ingen Dag skinnede, stillede de det hen. „Hvad skal det betyde!" tænkte Træet. „Hvad mon jeg her skal bestille? Hvad mon jeg her skal faae at høre?" Og det heldede sig op til Muren og stod og tænkte og tænkte. — — Og god Tid havde det, thi der gik Dage og Nætter; Ingen kom derop, og da der endelig kom Nogen, saa var det for at stille nogle store Kasser hen i Krogen; Træet stod ganske skjult, man skulde troe, at det var reent glemt.

„Nu er det Vinter derude!" tænkte Træet. „Jorden er haard og dækket med Snee, Menneskene kunne ikke plante mig; derfor skal jeg nok her staae i Læ til Foraaret! hvor det er vel betænkt! hvor dog Menneskene ere gode! — Var her kun ikke saa mørkt og saa skrækkeligt eensomt! — Ikke en Gang en lille Hare! — Det var dog saa fornøieligt derude i Skoven, naar Sneen laae, og Haren sprang forbi; ja, selv da den sprang hen over mig, men det holdt jeg ikke af den Gang. Heroppe er dog forskrækkeligt eensomt!"

„Pi, pi!" sagde en lille Muus i det Samme og

smuttede frem; og saa kom der nok en lille. De snusede til Grantræet og smuttede imellem Grenene paa det.

„Det er en gruelig Kulde!“ sagde de smaa Muus. „Ellers er her velsignet at være! Ikke sandt? du gamle Grantræ!“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Grantræet, „der er mange, der er meget ældre end jeg!“

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte Musene, „og hvad veed Du?“ De vare nu saa grueligt nysgjerrige. „Fortæl os dog om det deiligste Sted paa Jorden! Har Du været der? Har Du været i Spisekammeret, hvor der ligger Oste paa Hylderne og hænger Skinker under Loftet, hvor man dandser paa Tællelys, og gaaer mager ind og kommer fed ud!“

„Det kjender jeg ikke,“ sagde Træet, „men Skoven kjender jeg, hvor Solen skinner, og hvor Fuglene synge!“ og saa fortalte det Alt fra sin Ungdom, og de smaa Muus havde aldrig før hørt saadant Noget, og de hørte saadan efter og sagde: „Nei, hvor Du har seet Meget! hvor Du har været lykkelig!“

„Jeg!“ sagde Grantræet og tænkte over, hvad det selv fortalte; „ja, det var i Grunden ganske morsomme Tider!“ — men saa fortalte det om Juleaften, da det var pyntet med Kager og Lys.

„O!“ sagde de smaa Muus, „hvor Du har været lykkelig, du gamle Grantræ!“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Træet, „det er jo i denne Vinter, jeg er kommet fra Skoven! jeg er i min allerbedste Alder, jeg er bare sat i Væxten!“

„Hvor Du fortæller deiligt!“ sagde de smaa Muus, og næste Nat kom de med fire andre smaa Muus, der skulde høre Træet fortælle, og jo Mere det fortalte, desto tydeligere huskede det selv Alt og syntes: „Det var dog ganske morsomme Tider! men de kan komme, de kan komme! Klumpe-Dumpe faldt ned ad Trapperne og fik dog Prindsessen, maaskee jeg kan ogsaa faae en Prindsesse,“ og saa tænkte Grantræet paa saadant et

lille, nydeligt Birketræ, der voxte ude i Skoven, det var for Grantræet en virkelig deilig Prindsesse.

„Hvem er Klumpe-Dumpe?“ spurgte de smaa Muus. Og saa fortalte Grantræet hele Eventyret, det kunde huske hvert evige Ord; og de smaa Muus vare færdige ved at springe op i Toppen paa Træet af bare Fornøielse. Næste Nat kom der mange flere Muus, og om Søndagen endogsaa to Rotter; men de sagde, at Historien var ikke morsom, og det bedrøvede de smaa Muus, thi nu syntes de ogsaa mindre om den.

„Kan De kun den ene Historie?“ spurgte Rotterne.

„Kun den ene!“ svarede Træet, „den hørte jeg min lykkeligste Aften, men den Gang tænkte jeg ikke paa, hvor lykkelig jeg var!“

„Det er en overmaade daarlig Historie! kan De ingen med Flesk og Tællelys? Ingen Spisekammer-Historier?“

„Nei!“ sagde Træet.

„Ja, saa skal De have Tak!“ svarede Rotterne og gik ind til deres.

De smaa Muus bleve tilsidst ogsaa borte, og da sukkede Træet: „Det var dog ganske rart, da de sad omkring mig, de vevre Smaamuus, og hørte, hvad jeg fortalte! Nu er ogsaa det forbi! — men jeg skal huske at fornøie mig, naar jeg nu tages frem igjen!“

Men naar skete det? — Jo! det var en Morgenstund, da kom der Folk og rumsterede paa Loftet. Kasserne bleve flyttede, Træet blev trukket frem; de kastede det rigtignok lidt haardt mod Gulvet, men strax slæbte en Karl det hen imod Trappen, hvor Dagen skinnede.

„Nu begynder Livet igjen!“ tænkte Træet; det følte den friske Luft, den første Solstraale, — og nu var det ude i Gaarden. Alt gik saa hurtigt, Træet glemte reent at see paa sig selv, der var saa Meget at see rundt om. Gaarden stødte op til en Have, og Alt blomstrede derinde; Roserne hang saa friske og duftende ud over det lille Rækværk, Lindetræerne blomstrede, og Svalerne

fløi om og sagde: „Qvirre-virre-vit, min Mand er kommen!“ men det var ikke Grantræet, de meente.

„Nu skal jeg leve!“ jublede det og bredte sine Grene vidt ud; ak, de vare alle visne og gule; det var i Krogen mellem Ukrud og Nelder, at det laae. Guld-papirs-Stjernen sad endnu oppe i Toppen og glimrede i det klareste Solskin.

I Gaarden legede et Par af de lystige Børn, der ved Juletid havde dandset om Træet og været saa glade ved det. En af de Mindste foer hen og rev Guldstjernen af.

„See, hvad der sidder endnu paa det ækle, gamle Juletræ!“ sagde han og trampede paa Grenene, saa de knagede under hans Støvler.

Og Træet saae al den Blomster-Pragt og Friskhed i Haven, det saae paa sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke Krog paa Loftet; det tænkte paa sin friske Ungdom i Skoven, paa den lystige Juleaften og paa de smaa Muus, der saa glade havde hørt paa Historien om Klumpe-Dumpe.

„Forbi! forbi!“ sagde det stakkels Træ. „Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunde! forbi! forbi!“

Og Tjenestekarlen kom og huggede Træet i smaa Stykker, et heelt Bundt laae der; deiligt blussede det op under den store Bryggerkjedel; og det sukkede saa dybt, hvert Suk var som et lille Skud; derfor løb Børnene, som legede, ind og satte sig foran Ilden, saae ind i den og raabte: „Pif! paf!“, men ved hvert Knald, der var et dybt Suk, tænkte Træet paa en Sommerdag i Skoven, en Vinternat derude, naar Stjernerne skinnede; det tænkte paa Juleaften og Klumpe-Dumpe, det eneste Eventyr det havde hørt og vidste at fortælle —, og saa var Træet brændt ud.

Drengene legede i Gaarden, og den Mindste havde paa Brystet Guldstjernen, som Træet havde baaret sin lykkeligste Aften; nu var den forbi, og Træet var forbi og Historien med; forbi, forbi, og det blive alle Historier!

Sneedronningen.

Et Eventyr i syv Historier.

Første Historie, der handler om Speilet og Stumperne.

See saa! nu begynde vi. Naar vi ere ved Enden af Historien, veed vi Mere, end vi nu vide, for det var en ond Trold! det var en af de Allerværste, det var „Dævelen“. En Dag var han i et rigtigt godt Humeur, thi han havde gjort et Speil, der havde den Egenskab, at alt Godt og Smukt, som speilede sig deri, svandt der sammen til næsten ingen Ting, men hvad der ikke duede og tog sig ilde ud, det traadte ret frem og blev endnu værre. De deiligste Landskaber saae ud deri som kogt Spinat, og de bedste Mennesker bleve ækle eller stode paa Hovedet uden Mave; Ansigterne bleve saa fordreiede, at de vare ikke til at kjende, og havde man een Fregne, saa kunde man være saa vis paa, at den løb ud over Næse og Mund. Det var udmærket morsomt, sagde „Dævelen“. Gik der nu en god, from Tanke gjennem et Menneske, da kom der et Griin i Speilet, saa Trolddjævelen maatte lee af sin konstige Opfindelse. Alle de, som gik i Trold-Skole, for han holdt Trold-Skole, de fortalte rundt om, at der var skeet et Mirakel; nu kunde man først see, meente de, hvorledes Verden og Menneskene rigtigt saae ud. De løb omkring med Speilet, og tilsidst var der ikke et Land eller et Menneske, uden at det havde været fordreiet deri. Nu vilde de ogsaa flyve op mod Himlen selv for at gjøre Nar af Englene og „Vor Herre“. Jo høiere de fløi med Speilet, des stærkere grinede det, de kunde neppe holde fast paa det; høiere og høiere fløi de, nærmere Gud og Englene; da zittrede Speilet saa frygteligt i sit Griin, at det foer dem ud af Hænderne og styrtede ned mod Jorden, hvor det gik i hundrede Millioner, Billioner og endnu flere Stykker, og da netop gjorde det megen større Ulykke end

før; thi nogle Stykker vare knap saa store som et Sandkorn, og disse fløi rundt om i den vide Verden, og hvor de kom Folk i Øinene, der bleve de siddende, og da saae de Mennesker al Ting forkeert, eller havde kun Øine for, hvad der var galt ved en Ting, thi hvert lille Speilgran havde beholdt samme Kraft, som det hele Speil havde; nogle Mennesker fik endogsaa en lille Speilstump ind i Hjertet, og saa var det ganske grueligt, det Hjerte blev ligesom en Klump Iis. Nogle Speilstykker vare saa store, at de bleve brugte til Rudeglas, men gjennem den Rude var det ikke værd at see sine Venner; andre Stykker kom i Briller, og saa gik det daarligt, naar Folk toge de Briller paa for ret at see og være retfærdige; den Onde loe, saa hans Mave revnede, og det kildrede ham saa deiligt. Men ude fløi endnu smaa Glasstumper om i Luften. Nu skulle vi høre!

Anden Historie.

En lille Dreng og en lille Pige.

Inde i den store By, hvor der er saa mange Huse og Mennesker, saa at der ikke bliver Plads nok til, at alle Folk kunne faae en lille Have, og hvor derfor de Fleste maae lade sig nøie med Blomster i Urtepotter, der var dog to fattige Børn, som havde en Have noget større end en Urtepotte. De vare ikke Broder og Søster, men de holdt ligesaa meget af hinanden, som om de vare det. Forældrene boede lige op til hverandre; de boede paa to Tagkamre; der, hvor Taget fra det ene Nabohuus stødte op til det andet og Vandrenden gik langs med Tagskjæggene, der vendte fra hvert Huus et lille Vindue ud; man behøvede kun at skræve over Renden, saa kunde man komme fra det ene Vindue til det andet.

Forældrene havde udenfor hver en stor Trækasse, og i den voxte Kjøkkenurter, som de brugte, og et lille Rosentræ; der var eet i hver Kasse, det voxte saa velsignet. Nu fandt Forældrene paa at stille Kasserne saaledes tværs over Renden, at de næsten naaede fra det ene Vindue til det andet og saae ganske livagtig ud som to Blomster=Volde. Ærterankerne hang ned over Kasserne, og Rosentræerne skøde lange Grene, snoede sig om Vinduerne, bøiede sig imod hverandre: det var næsten som en Æreport af Grønt og Blomster. Da Kasserne vare meget høie, og Børnene vidste, at de ikke der maatte krybe op, saa fik de tidt Lov hver at stige ud til hinanden, sidde paa deres smaa Skamler under Roserne, og der legede de nu saa prægtigt.

Om Vinteren var jo den Fornøielse forbi. Vinduerne vare tidt ganske tilfrosne, men saa varmede de Kobberskillinger paa Kakkelovnen, lagde den hede Skilling paa den frosne Rude, og saa blev der et deiligt Kighul, saa rundt, saa rundt; bag ved det tittede et velsignet mildt Øie, eet fra hvert Vindue; det var den lille Dreng og den lille Pige. Han hed Kay og hun hed Gerda. Om Sommeren kunde de i eet Spring komme til hinanden, om Vinteren maatte de først de mange Trapper ned og de mange Trapper op; ude fygede Sneen.

„Det er de hvide Bier, som sværme," sagde den gamle Bedstemoder.

„Har de ogsaa en Bidronning?" spurgte den lille Dreng, for han vidste, at imellem de virkelige Bier er der saadan een.

„Det har de!" sagde Bedstemoderen. „Hun flyver der, hvor de sværme tættest! hun er størst af dem alle, og aldrig bliver hun stille paa Jorden, hun flyver op igjen i den sorte Sky. Mangen Vinternat flyver hun igjennem Byens Gader og kiger ind ad Vinduerne, og da fryse de saa underligt, ligesom med Blomster."

„Ja, det har jeg seet!" sagde begge Børnene, og saa vidste de, at det var sandt.

„Kan Sneedronningen komme herind?“ spurgte den lille Pige.

„Lad hende kun komme,“ sagde Drengen, „saa sætter jeg hende paa den varme Kakkelovn, og saa smelter hun.“

Men Bedstemoderen glattede hans Haar og fortalte andre Historier.

Om Aftenen, da den lille Kay var hjemme og halv afklædt, krøb han op paa Stolene ved Vinduet og tittede ud af det lille Hul; et Par Sneefnug faldt derude, og et af disse, det allerstørste, blev liggende paa Kanten af den ene Blomsterkasse; Sneefnugget voxte meer og meer, det blev tilsidst til et heelt Fruentimmer, klædt i det fineste, hvide Flor, der var som sammensat af Millioner stjerneagtige Fnug. Hun var saa smuk og fiin, men af Iis, den blendende, blinkende Iis, dog var hun levende; Øinene stirrede som to klare Stjerner, men der var ingen Ro eller Hvile i dem. Hun nikkede til Vinduet og vinkede med Haanden. Den lille Dreng blev forskrækket og sprang ned af Stolen; da var det, som der udenfor fløi en stor Fugl forbi Vinduet.

Næste Dag blev det klar Frost, — og saa blev det Tøe, — og saa kom Foraaret, Solen skinnede, det Grønne pippede frem, Svalerne byggede Rede, Vinduerne kom op, og de smaa Børn sad igjen i deres lille Have høit oppe i Tagrenden over alle Etagerne.

Roserne blomstrede den Sommer saa mageløst; den lille Pige havde lært en Psalme, og i den stod der om Roser, og ved de Roser tænkte hun paa sine egne; og hun sang den for den lille Dreng, og han sang den med:

„Roserne voxe i Dale,
Der faae vi Barn Jesus i Tale!“

Og de Smaa holdt hinanden i Hænderne, kyssede Roserne og saae ind i Guds klare Solskin og talte til det, som om Jesusbarnet var der. Hvor det var deilige Sommerdage, hvor det var velsignet at være ude ved de friske Rosentræer, der aldrig syntes at ville holde op med at blomstre.

Kay og Gerda sad og saae i Billedbogen med

Dyr og Fugle, da var det — Klokken slog akkurat Fem paa det store Kirketaarn, — at Kay sagde: „Au! det stak mig i Hjertet! og nu fik jeg Noget ind i Øiet!"

Den lille Pige tog ham om Halsen; han plirede med Øinene: nei, der var ikke Noget at see.

„Jeg troer, det er borte!" sagde han; men borte var det ikke. Det var just saadant et af disse Glaskorn, der sprang fra Speilet, Troldspeilet, vi huske det nok, det fæle Glas, som gjorde, at alt Stort og Godt, der afspeilede sig deri, blev Smaat og Hæsligt, men det Onde og Slette traadte ordenlig frem, og hver Feil ved en Ting blev strax til at bemærke. Den stakkels Kay, han havde ogsaa faaet et Gran lige ind i Hjertet. Det vilde snart blive ligesom en Iisklump. Nu gjorde det ikke ondt mere, men det var der.

„Hvorfor græder Du!" spurgte han. „Saa seer Du styg ud! jeg feiler jo ikke Noget! Fy!" raabte han lige med Eet: „den Rose der er gnavet af en Orm! og see, den der er jo ganske skjev! det er i Grunden nogle ækle Roser! de ligne Kasserne de staae i!" og saa stødte han med Foden haardt imod Kassen og rev de to Roser af.

„Kay, hvad gjør Du!" raabte den lille Pige; og da han saae hendes Forskrækkelse, rev han endnu en Rose af og løb saa ind ad sit Vindue bort fra den velsignede lille Gerda.

Naar hun siden kom med Billedbogen, sagde han, at den var for Pattebørn; og fortalte Bedstemoderen Historier, kom han alle Tider med et men — ja kunde han komme til det, saa gik han bag efter hende, satte Briller paa og talte ligesom hun; det var ganske akkurat, og saa loe Folk ad ham. Han kunde snart tale og gaae efter alle Mennesker i hele Gaden. Alt, hvad der var aparte hos dem og ikke kjønt, det vidste Kay at gjøre bag efter, og saa sagde Folk: „Det er bestemt et udmærket Hoved, han har, den Dreng!" men det var det Glas, han havde faaet i Øiet, det Glas, der sad i Hjertet, derfor var det, han drillede selv den lille Gerda, som med hele sin Sjæl holdt af ham.

Hans Lege bleve nu ganske anderledes end før, de vare saa forstandige: — en Vinterdag, som Sneefnuggene fygede, kom han med et stort Brændeglas, holdt sin blaae Frakke=Flig ud og lod Sneefnuggene falde paa den.

„See nu i Glasset, Gerda!" sagde han, og hvert Sneefnug blev meget større og saae ud, som en prægtig Blomst eller en tikantet Stjerne; det var deiligt at see paa.

„Seer Du, hvor konstigt!" sagde Kay, „det er meget interessantere end med de virkelige Blomster! og der er ikke en eneste Feil ved dem, de ere ganske akku= rate, naar de blot ikke smelte!"

Lidt efter kom Kay, med store Handsker og sin Slæde paa Ryggen; han raabte Gerda lige ind i Ørene: „Jeg har faaet Lov at kjøre paa den store Plads, hvor de Andre lege!" og afsted var han.

Der henne paa Pladsen bandt tidt de kjækkeste Drenge deres Slæde fast ved Bondemandens Vogn og saa kjørte de et godt Stykke med. Det gik just lystigt. Som de bedst legede, kom der en stor Slæde; den var ganske hvidmalet, og der sad i den En, indsvøbt i en laadden, hvid Pels og med hvid, laadden Hue; Slæden kjørte Pladsen to Gange rundt, og Kay fik hurtigt sin lille Slæde bunden fast ved den, og nu kjørte han med. Det gik raskere og raskere lige ind i den næste Gade; Den, som kjørte, dreiede Hovedet, nikkede saa venligt til Kay, det var ligesom om de kjendte hinanden; hver Gang Kay vilde løsne sin lille Slæde, nikkede Personen igjen, og saa blev Kay siddende; de kjørte lige ud af Byens Port. Da begyndte Sneen saaledes at vælte ned, at den lille Dreng ikke kunde see en Haand for sig, medens han foer afsted; da slap han hurtigt Snoren, for at komme løs fra den store Slæde, men det hjalp ikke, hans lille Kjøretøi hang fast, og det gik med Vindens Fart. Da raabte han ganske høit, men Ingen hørte ham, og Sneen fygede og Slæden fløi afsted; imellem gav den et Spring, det var, som om han foer over Grøfter og Gjerder. Han var ganske forskrækket, han vilde læse

sit Fader vor, men han kunde kun huske den store Tabel.

Sneefnuggene bleve større og større, tilsidst saae de ud, som store, hvide Høns; med Eet sprang de til Side, den store Slæde holdt, og den Person, som kjørte i den, reiste sig op, Pelsen og Huen var af bare Snee; en Dame var det, saa høi og rank, saa skinnende hvid, det var Sneedronningen.

„Vi ere komne godt frem;“ sagde hun, „men er det at fryse? kryb ind i min Bjørnepels!“ og hun satte ham i Slæden hos sig, slog Pelsen om ham, det var, som om han sank i en Sneedrive.

„Fryser Du endnu?“ spurgte hun, og saa kyssede hun ham paa Panden. Uh! det var koldere end Iis, det gik ham lige ind til hans Hjerte, der jo dog halvt var en Iisklump; det var, som om han skulde døe; — men kun et Øieblik, saa gjorde det just godt; han mærkede ikke mere til Kulden rundt om.

„Min Slæde! glem ikke min Slæde!“ det huskede han først paa; og den blev bunden paa en af de hvide Høns, og den fløi bag efter med Slæden paa Ryggen. Sneedronningen kyssede Kay endnu en Gang, og da havde han glemt lille Gerda og Bedstemoderen og dem Alle derhjemme.

„Nu faaer Du ikke flere Kys!“ sagde hun, „for saa kyssede jeg Dig ihjel!“

Kay saae paa hende; hun var saa smuk; et klogere, deiligere Ansigt kunde han ikke tænke sig; nu syntes hun ikke af Iis, som den Gang hun sad udenfor Vinduet og vinkede ad ham; for hans Øine var hun fuldkommen, han følte sig slet ikke bange, han fortalte hende, at han kunde Hoved-Regning, og det med Brøk, Landenes Qvadrat-Mile og „hvor mange Indvaanere“, og hun smilte altid; da syntes han, det var dog ikke Nok, hvad han vidste, og han saae op i det store, store Luftrum, og hun fløi med ham, fløi høit op paa den sorte Sky, og Stormen susede og brusede, det var, som sang den gamle Viser. De fløi over Skove og Søer, over Have

og Lande; neden under susede den kolde Blæst, Ulvene hylede, Sneen gnistrede, hen over den fløi de sorte, skrigende Krager, men oven over skinnede Maanen saa stor og klar, og paa den saae Kay den lange, lange Vinternat; om Dagen sov han ved Sneedronningens Fødder.

Tredie Historie.

Blomster-Haven hos Konen, som kunde Trolddom.

Men hvorledes havde den lille Gerda det, da Kay ikke mere kom? Hvor var han dog? — Ingen vidste det, Ingen kunde give Besked. Drengene fortalte kun, at de havde seet ham binde sin lille Slæde til en anden, prægtig stor, der kjørte ind i Gaden og ud af Byens Port. Ingen vidste, hvor han var, mange Taarer fløde, den lille Gerda græd dybt og længe; — saa sagde de, at han var død, han var sunken i Floden, der løb tæt ved Byen; o, det var ret lange, mørke Vinterdage.

Nu kom Vaaren med varmere Solskin.

„Kay er død og borte," sagde den lille Gerda.

„Det troer jeg ikke!" sagde Solskinnet.

„Han er død og borte!" sagde hun til Svalerne.

„Det troer jeg ikke!" svarede de, og tilsidst troede den lille Gerda det ikke heller.

„Jeg vil tage mine nye, røde Sko paa," sagde hun en Morgenstund, „dem, Kay aldrig har seet, og saa vil jeg gaae ned til Floden og spørge den ad!"

Og det var ganske tidligt; hun kyssede den gamle Bedstemoder, som sov, tog de røde Sko paa og gik ganske ene ud af Porten til Floden.

„Er det sandt, at Du har taget min lille Legebroder? Jeg vil forære Dig mine røde Sko, dersom Du vil give mig ham igjen!"

Og Bølgerne, syntes hun, nikkede saa underligt; da

tog hun sine røde Sko, det Kjæreste hun havde, og kastede dem begge to ud i Floden, men de faldt tæt inde ved Bredden, og de smaa Bølger bare dem strax i Land til hende, det var, ligesom om Floden ikke vilde tage det Kjæreste hun havde, da den jo ikke havde den lille Kay; men hun troede nu, at hun ikke kastede Skoene langt nok ud, og saa krøb hun op i en Baad, der laae i Sivene, hun gik heelt ud i den yderste Ende og kastede Skoene; men Baaden var ikke bunden fast, og ved den Bevægelse, hun gjorde, gled den fra Land; hun mærkede det og skyndte sig for at komme bort, men før hun naaede tilbage, var Baaden over en Alen ude, og nu gled den hurtigere afsted.

Da blev den lille Gerda ganske forskrækket og gav sig til at græde, men Ingen hørte hende uden Graaspurvene, og de kunde ikke bære hende i Land, men de fløi langs med Bredden og sang, ligesom for at trøste hende: „Her ere vi! her ere vi!" Baaden drev med Strømmen; den lille Gerda sad ganske stille i de bare Strømper; hendes smaa, røde Sko fløde bag efter, men de kunde ikke naae Baaden, der tog stærkere Fart.

Smukt var der paa begge Bredder, deilige Blomster, gamle Træer og Skrænter med Faar og Køer, men ikke et Menneske at see.

„Maaskee bærer Floden mig hen til lille Kay," tænkte Gerda, og saa blev hun i bedre Humeur, reiste sig op og saae i mange Timer paa de smukke, grønne Bredder; saa kom hun til en stor Kirsebær-Have, hvor der var et lille Huus med underlige røde og blaae Vinduer, forresten Straatag og udenfor to Træ-Soldater, som skuldrede for dem, der seilede forbi.

Gerda raabte paa dem; hun troede, at de vare levende, men de svarede naturligviis ikke; hun kom dem ganske nær, Floden drev Baaden lige ind imod Land.

Gerda raabte endnu høiere, og saa kom ud af Huset en gammel, gammel Kone, der støttede sig paa en Krog-Kjep; hun havde en stor Solhat paa, og den var bemalet med de deiligste Blomster.

„Du lille, stakkels Barn!“ sagde den gamle Kone; „hvorledes er Du dog kommen ud paa den store, stærke Strøm, dreven langt ud i den vide Verden?“ og saa gik den gamle Kone heelt ud i Vandet, slog sin Krog=Kjep fast i Baaden, trak den i Land og løftede den lille Gerda ud.

Og Gerda var glad ved at komme paa det Tørre, men dog lidt bange for den fremmede, gamle Kone.

„Kom dog og fortæl mig, hvem Du er, og hvorledes Du kommer her!“ sagde hun.

Og Gerda fortalte hende al Ting; og den Gamle rystede med Hovedet og sagde: „Hm! hm!“ og da Gerda havde sagt hende al Ting og spurgt, om hun ikke havde seet lille Kay, sagde Konen, at han var ikke kommen forbi, men han kom nok, hun skulde bare ikke være bedrøvet, men smage hendes Kirsebær, see hendes Blomster, de vare smukkere end nogen Billedbog, de kunde hver fortælle en heel Historie. Saa tog hun Gerda ved Haanden, de gik ind i det lille Huus, og den gamle Kone lukkede Døren af.

Vinduerne sad saa høit oppe og Glassene vare røde, blaae og gule; Daglyset skinnede saa underligt derinde med alle Couleurer, men paa Bordet stode de deiligste Kirsebær, og Gerda spiste saa mange hun vilde, for det turde hun. Og medens hun spiste, kæmmede den gamle Kone hendes Haar med en Guldkam, og Haaret krøllede og skinnede saa deiligt guult om det lille, venlige Ansigt, der var saa rundt og saae ud som en Rose.

„Saadan en sød, lille Pige har jeg rigtig længtes efter!“ sagde den Gamle. „Nu skal Du see, hvor vi To godt skulle komme ud af det!“ og alt som hun kæmmede den lille Gerdas Haar, glemte Gerda meer og meer sin Pleiebroder Kay; for den gamle Kone kunde Trolddom, men en ond Trold var hun ikke, hun troldede bare lidt for sin egen Fornøielse, og nu vilde hun gjerne beholde den lille Gerda. Derfor gik hun ud i Haven, strakte sin Krog=Kjep ud mod alle Rosentræerne, og, i hvor deiligt de blomstrede, sank de dog alle ned i

den sorte Jord, og man kunde ikke see, hvor de havde staaet. Den Gamle var bange for, at naar Gerda saae Roserne, skulde hun tænke paa sine egne og da huske lille Kay og saa løbe sin Vei.

Nu førte hun Gerda ud i Blomster-Haven. — Nei! hvor her var en Duft og Deilighed! alle de tænkelige Blomster, og det for enhver Aarstid, stode her i det prægtigste Flor; ingen Billedbog kunde være mere broget og smuk. Gerda sprang af Glæde, og legede til Solen gik ned bag de høie Kirsebærtræer; da fik hun en deilig Seng med røde Silkedyner, de vare stoppede med blaae Violer, og hun sov og drømte der saa deiligt, som nogen Dronning paa sin Bryllupsdag.

Næste Dag kunde hun lege igjen med Blomsterne i det varme Solskin, — saaledes gik mange Dage. Gerda kjendte hver Blomst, men i hvor mange der vare, syntes hun dog, at der manglede een, men hvilken vidste hun ikke. Da sidder hun en Dag og seer paa den gamle Kones Solhat med de malede Blomster, og netop den smukkeste der var en Rose. Den Gamle havde glemt at faae den af Hatten, da hun fik de andre ned i Jorden. Men saaledes er det, ikke at have Tankerne med sig! — „Hvad!“ sagde Gerda, „er her ingen Roser?“ og sprang ind imellem Bedene, søgte og søgte, men der var ingen at finde; da satte hun sig ned og græd; men hendes hede Taarer faldt netop der, hvor et Rosentræ var sunket, og da de varme Taarer vædede Jorden, skød Træet med Eet op, saa blomstrende, som da det sank, og Gerda omfavnede det, kyssede Roserne og tænkte paa de deilige Roser hjemme og med dem paa den lille Kay.

„O, hvor jeg er bleven sinket!“ sagde den lille Pige. „Jeg skulde jo finde Kay! — Veed I ikke, hvor han er?“ spurgte hun Roserne. „Troer I, at han er død og borte?“

„Død er han ikke,“ sagde Roserne. „Vi have jo været i Jorden, der ere alle de Døde, men Kay var der ikke!“

„Tak skal I have!“ sagde den lille Gerda, og hun gik hen til de andre Blomster og saae ind i deres Kalk og spurgte: „Veed I ikke, hvor lille Kay er?“

Men hver Blomst stod i Solen og drømte sit eget Eventyr eller Historie; af dem fik lille Gerda saa mange, mange, men Ingen vidste Noget om Kay.

Og hvad sagde da Ildlilien?

„Hører Du Trommen: Bum! bum! det er kun to Toner, altid bum! bum! hør Qvindernes Sørgesang! hør Præsternes Raab! — I sin lange, røde Kjortel staaer Hindu-Konen paa Baalet, Flammerne slaae op om hende og hendes døde Mand; men Hindu-Konen tænker paa den Levende her i Kredsen, ham, hvis Øine brænde hedere end Flammerne, ham, hvis Øines Ild naae mere hendes Hjerte, end de Flammer, som snart brænde hendes Legeme til Aske. Kan Hjertets Flamme døe i Baalets Flammer?“

„Det forstaaer jeg slet ikke!“ sagde den lille Gerda.

„Det er mit Eventyr!“ sagde Ildlilien.

Hvad siger Convolvolus?

„Ud over den snevre Fjeldvei hænger en gammel Ridderborg; det tætte Eviggrønt voxer op om de gamle, røde Mure, Blad ved Blad, hen om Altanen, og der staaer en deilig Pige; hun bøier sig ud over Rækværket og seer ned ad Veien. Ingen Rose hænger friskere fra Grenene, end hun; ingen Æbleblomst, naar Vinden bærer den fra Træet, er mere svævende, end hun; hvor rasler den prægtige Silkekjortel! „„Kommer han dog ikke!““

„Er det Kay, Du mener?“ spurgte lille Gerda.

„Jeg taler kun om mit Eventyr, min Drøm,“ svarede Convolvolus.

Hvad siger den lille Sommergjæk?

„Mellem Træerne hænger i Snore det lange Bræt, det er en Gynge; to nydelige Smaapiger — Kjolerne ere hvide som Snee, lange, grønne Silkebaand flagre fra Hattene — sidde og gynge; Broderen, der er større end de, staaer op i Gyngen, han har Armen om Snoren

for at holde sig, thi i den ene Haand har han en lille Skaal, i den anden en Kridtpibe, han blæser Sæbebobler; Gyngen gaaer, og Boblerne flyve med deilige, vexlende Farver; den sidste hænger endnu ved Pibestilken og bøier sig i Vinden; Gyngen gaaer. Den lille, sorte Hund, let som Boblerne, reiser sig paa Bagbenene og vil med i Gyngen; den flyver, Hunden dumper, bjæffer og er vred; den gjækkes, Boblerne briste, — et gyngende Bræt, et springende Skumbillede er min Sang!"

„Det kan gjerne være, at det er smukt, hvad Du fortæller, men Du siger det saa sørgeligt og nævner slet ikke Kay. Hvad sige Hyacintherne?"

„Der var tre deilige Søstre, saa gjennemsigtige og fine; den Enes Kjortel var rød, den Andens var blaa, den Tredies ganske hvid; Haand i Haand dandsede de ved den stille Sø i det klare Maaneskin. De vare ikke Elverpiger, de vare Menneskebørn. Der duftede saa sødt, og Pigerne svandt i Skoven; Duften blev stærkere; — tre Liigkister, i dem laae de deilige Piger, glede fra Skovens Tykning hen over Søen; Sanct-Hansorme fløi skinnende rundt om, som smaa, svævende Lys. Sove de dandsende Piger, eller ere de døde? — Blomsterduften siger, de ere Liig; Aftenklokken ringer over de Døde!"

„Du gjør mig ganske bedrøvet," sagde den lille Gerda. „Du dufter saa stærkt; jeg maa tænke paa de døde Piger! ak, er da virkelig lille Kay død? Roserne have været nede i Jorden, og de sige Nei!"

„Ding, dang!" ringede Hyacinthens Klokker. „Vi ringe ikke over lille Kay, ham kjende vi ikke! vi synge kun vor Vise, den eneste, vi kunne!"

Og Gerda gik hen til Smørblomsten, der skinnede frem imellem de glindsende, grønne Blade.

„Du er en lille, klar Sol!" sagde Gerda. „Siig mig, om Du veed, hvor jeg skal finde min Legebroder?"

Og Smørblomsten skinnede saa smukt og saae paa Gerda igjen. Hvilken Vise kunde vel Smørblomsten synge? Den var heller ikke om Kay.

„I en lille Gaard skinnede Vor Herres Sol saa varmt den første Foraarsdag; Straalerne glede ned ad Naboens hvide Væg, tæt ved groede de første, gule Blomster, skinnende Guld i de varme Solstraaler; gamle Bedstemoder var ude i sin Stol, Datterdatteren, den fattige, kjønne Tjenestepige, kom hjem fra et kort Besøg; hun kyssede Bedstemoderen. Der var Guld, Hjertets Guld i det velsignede Kys. Guld paa Munden, Guld i Grunden, Guld deroppe i Morgenstunden! See, det er min lille Historie!" sagde Smørblomsten.

„Min gamle, stakkels Bedstemoder!" sukkede Gerda. „Ja hun længes vist efter mig, er bedrøvet for mig, ligesom hun var for lille Kay. Men jeg kommer snart hjem igjen, og saa bringer jeg Kay med. — Det kan ikke hjelpe, at jeg spørger Blomsterne, de kunne kun deres egen Vise, de sige mig ikke Besked!" og saa bandt hun sin lille Kjole op, for at hun kunde løbe raskere; men Pintselilien slog hende over Benet, idet hun sprang over den; da bleb hun staaende, saae paa den lange Blomst og spurgte: „Veed Du maaskee Noget?" og hun bøiede sig lige ned til den. Og hvad sagde den?

„Jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!" sagde Pintselilien. „O, o, hvor jeg lugter! — Oppe paa det lille Qvistkammer, halv klædt paa, staaer en lille Dandserinde, hun staaer snart paa eet Been, snart paa to, hun sparker ad den hele Verden, hun er bare Øienforblindelse. Hun helder Vand af Theepotten ud paa et Stykke Tøi, hun holder; det er Snørlivet; — Reenlighed er en god Ting! den hvide Kjole hænger paa Knagen, den er ogsaa vasket i Theepotten og tørret paa Taget! den tager hun paa, det safrangule Tørklæde om Halsen, saa skinner Kjolen mere hvid. Benet i Vejret! see hvor hun kneiser paa een Stilk! jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!"

„Det bryder jeg mig slet ikke om!" sagde Gerda, „det er ikke Noget at fortælle mig!" og saa løb hun til Udkanten af Haven.

Døren var lukket, men hun vrikkede i den rustne

Krampe, saa den gik løs, og Døren sprang op, og saa løb den lille Gerda paa bare Fødder ud i den vide Verden. Hun saae tre Gange tilbage, men der var Ingen, som kom efter hende; tilsidst kunde hun ikke løbe mere og satte sig paa en stór Steen, og da hun saae sig rundt om, var Sommeren forbi, det var seent paa Efteraaret, det kunde man slet ikke mærke derinde i den deilige Have, hvor der var altid Solskin og alle Aarstiders Blomster.

„Gud! hvor jeg har sinket mig!" sagde den lille Gerda: „Det er jo blevet Efteraar! saa tør jeg ikke hvile!" og hun reiste sig for at gaae.

O, hvor hendes smaa Fødder vare ømme og trætte, og rundt om saae det koldt og raat ud; de lange Pileblade vare ganske gule, og Taagen dryppede i Vand fra dem, eet Blad faldt efter et andet, kun Slaaentornen stod med Frugt, saa stram og til at rimpe Munden sammen. O, hvor det var graat og tungt i den vide Verden!

Fjerde Historie.

Prinds og Prindsesse.

Gerda maatte igjen hvile sig; da hoppede der paa Sneen, lige over for hvor hun sad, en stor Krage; den havde længe siddet, seet paa hende og vrikket med Hovedet; nu sagde den: „Kra! kra! — go' Da'! go' Da!" Bedre kunde den ikke sige det, men den meente det saa godt med den lille Pige og spurgte, hvorhen hun gik saa alene ude i den vide Verden. Det Ord: alene forstod Gerda meget godt og følte ret, hvor Meget der laae deri, og saa fortalte hun Kragen sit hele Liv og Levnet og spurgte, om den ikke havde set Kay.

Og Kragen nikkede ganske betænksomt og sagde: „Det kunde være! det kunde være!"

„Hvad? troer Du!“ raabte den lille Pige og havde nær klemt Kragen ihjel, saaledes kyssede hun den.

„Fornuftig, fornuftig!“ sagde Kragen. „Jeg troer, det kan være den lille Kay! men nu har han vist glemt Dig for Prindsessen!“

„Boer han hos en Prindsesse?“ spurgte Gerda.

„Ja hør!“ sagde Kragen, „men jeg har saa svært ved at tale dit Sprog. Forstaaer Du Kragemaal, saa skal jeg bedre fortælle!“

„Nei, det har jeg ikke lært!“ sagde Gerda, men Bedstemoder kunde det, og P=Maal kunde hun. Bare jeg havde lært det!“

„Gjør ikke Noget!“ sagde Kragen, „jeg skal fortælle, saa godt jeg kan, men daarligt bliver det alligevel,“ og saa fortalte den, hvad den vidste.

„I det Kongerige, hvor vi nu sidde, boer en Prindsesse, der er saa uhyre klog, men hun har ogsaa læst alle Aviser, der ere til i Verden, og glemt dem igjen, saa klog er hun. Forleden sidder hun paa Thronen, og det er ikke saa morsomt endda, siger man, da kommer hun til at nynne en Vise, det var netop den: „„Hvorfor skulde jeg ikke gifte mig!““ „„Hør, det er der Noget i,““ siger hun, og saa vilde hun gifte sig, men hun vilde have en Mand, der forstod at svare, naar man talte til ham, En, der ikke stod og kun saae fornem ud, for det er saa kjedeligt. Nu lod hun alle Hofdamerne tromme sammen, og da de hørte, hvad hun vilde, bleve de saa fornøiede: „„Det kan jeg godt lide!““ sagde de, „„saadant Noget tænkte jeg ogsaa forleden!““ — Du kan troe, at det er sandt hvert Ord jeg siger!“ sagde Kragen. „Jeg har en tam Kjæreste, der gaaer frit om paa Slottet, og hun har fortalt mig Alt!“

Det var naturligviis ogsaa en Krage, hans Kjæreste, for Krage søger Mage, og det er altid en Krage.

„Aviserne kom strax ud med en Kant af Hjerter og Prindsessens Navnetræk; man kunde læse sig til, at det stod enhver ung Mand, der saae godt ud, frit for at komme op paa Slottet og tale med Prindsessen, og

Den, som talte, saa at man kunde høre, han var hjemme der, og talte bedst, ham vilde Prindsessen tage til Mand! — Ja, ja!" sagde Kragen, „Du kan troe mig, det er saa vist, som jeg sidder her, Folk strømmede til, der var en Trængsel og en Løben, men det lykkedes ikke, hverken den første eller den anden Dag. De kunde Allesammen godt tale, naar de vare ude paa Gaden, men naar de kom ind ad Slotsporten og saae Garden i Sølv, og op ad Trapperne Lakaierne i Guld og de store, oplyste Sale, saa bleve de forbløffede; og stode de foran Thronen, hvor Prindsessen sad, saa vidste de Intet at sige uden det sidste Ord, hun havde sagt, og det brød hun sig ikke om at høre igjen. Det var ligesom om Folk derinde havde faaet Snuustobak paa Maven og vare faldne i Svale, indtil de kom ud paa Gaden igjen, ja, saa kunde de snakke. Der stod en Række lige fra Byens Port til Slottet. Jeg var selv inde at see det!" sagde Kragen. „De bleve baade sultne og tørstige, men fra Slottet fik de ikke en Gang saa Meget, som et Glas lunkent Vand. Vel havde nogle af de Klogeste taget Smørrebrød med, men de deelte ikke med deres Nabo; de tænkte, som saa: Lad ham kun see sulten ud, saa tager Prindsessen ham ikke!"

„Men Kay, lille Kay!" spurgte Gerda. „Naar kom han? Var han mellem de Mange?"

„Giv Tid! giv Tid! nu ere vi lige ved ham! det var den tredie Dag, da kom der en lille Person, uden Hest eller Vogn, ganske freidig marscherende lige op til Slottet; hans Øine skinnede som dine, han havde deilige, lange Haar, men ellers fattige Klæder."

„Det var Kay!" jublede Gerda. „O, saa har jeg fundet ham!" og hun klappede i Hænderne.

„Han havde en lille Randsel paa Ryggen!" sagde Kragen.

„Nei, det var vist hans Slæde!" sagde Gerda, „for med Slæden gik han bort!"

„Det kan gjerne være!" sagde Kragen, „jeg saae ikke saa nøie til! men det veed jeg af min tamme

Kjæreste, at da han kom ind af Slotsporten og saae Livgarden i Sølv og op ad Trappen Lakaierne i Guld, blev han ikke det Bitterste forknyt, han nikkede og sagde til dem: „„Det maa være kjedeligt at staae paa Trappen, jeg gaaer heller indenfor!““ Der skinnede Salene med Lys; Geheimeraader og Excellenser gik paa bare Fødder og bare Guldsade; man kunde nok blive høitidelig! hans Støvler knirkede saa frygtelig stærkt, men han blev dog ikke bange!"

„Det er ganske vist Kay!" sagde Gerda, „jeg veed, han havde nye Støvler, jeg har hørt dem knirke i Bedstemoders Stue!"

„Ja knirke gjorde de!" sagde Kragen, „og freidig gik han lige ind for Prindsessen, der sad paa en Perle, saa stor som et Rokkehjul; og alle Hofdamerne med deres Piger og Pigers Piger, og alle Cavalererne med deres Tjenere og Tjeneres Tjenere, der holde Dreng, stode opstillede rundt om; og jo nærmere de stode ved Døren, jo stoltere saae de ud. Tjenernes Tjeners Dreng, der altid gaaer i Tøfler, er næsten ikke til at see paa, saa stolt staaer han i Døren!"

„Det maa være grueligt!" sagde den lille Gerda. „Og Kay har dog faaet Prindsessen?"

„Havde jeg ikke været en Krage, saa havde jeg taget hende, og det uagtet jeg er forlovet. Han skal have talt ligesaa godt, som jeg taler, naar jeg taler Kragemaal, det har jeg fra min tamme Kjæreste. Han var freidig og nydelig; han var slet ikke kommen for at frie, bare alene kommen for at høre Prindsessens Klogskab, og den fandt han god, og hun fandt ham god igjen."

„Ja, vist! det var Kay!" sagde Gerda, „han var saa klog, han kunde Hoved-Regning med Brøk! — O, vil Du ikke føre mig ind paa Slottet!"

„Ja, det er let sagt!" sagde Kragen. „Men hvorledes gjøre vi det? Jeg skal tale derom med min tamme Kjæreste; hun kan vel raade os; thi det maa jeg sige

Dig, saadan en lille Pige, som Du, faaer aldrig Lov at komme ordenlig ind!"

„Jo, det gjør jeg!" sagde Gerda. „Naar Kay hører, jeg er her, kommer han strax ud og henter mig!"

„Vent mig ved Stenten der!" sagde Kragen, vrikkede med Hovedet og fløi bort.

Først da det var mørk Aften kom Kragen igjen tilbage: „Rar! rar!" sagde den. „Jeg skal hilse Dig fra hende mange Gange! og her er et lille Brød til Dig, det tog hun i Kjøkkenet, der er Brød nok og Du er vist sulten! — Det er ikke muligt, at Du kan komme ind paa Slottet, Du har jo bare Fødder; Garden i Sølv og Lakaierne i Guld vilde ikke tillade det; men græd ikke, Du skal nok komme derop. Min Kjæreste veed en lille Bagtrappe, som fører til Sovekamret, og hun veed, hvor hun skal tage Nøglen!"

Og de gik ind i Haven, i den store Allee, hvor det ene Blad faldt efter det andet, og da paa Slottet Lysene slukkedes, det ene efter det andet, førte Kragen lille Gerda hen til en Bagdør, der stod paa Klem.

O, hvor Gerdas Hjerte bankede af Angest og Længsel! det var, ligesom om hun skulde gjøre noget Ondt, og hun vilde jo kun have at vide, om det var lille Kay; jo, det maatte være ham; hun tænkte saa levende paa hans kloge Øine, hans lange Haar; hun kunde ordenlig see, hvorledes han smilede, som da de sad hjemme under Roserne. Han vilde vist blive glad ved at see hende, høre, hvilken lang Vei hun havde gaaet for hans Skyld, og vide, hvor bedrøvet de Alle hjemme havde været, da han ikke kom igjen. O, det var en Frygt og en Glæde.

Nu vare de paa Trappen; der brændte en lille Lampe paa et Skab; midt paa Gulvet stod den tamme Krage og dreiede Hovedet til alle Sider og betragtede Gerda, der neiede, som Bedstemoder havde lært hende.

„Min Forlovede har talt saa smukt om Dem, min lille Frøken," sagde den tamme Krage, „Deres Vita, som man kalder det, er ogsaa meget rørende! — Vil

De tage Lampen, saa skal jeg gaae foran. Vi gaae her den lige Vei, for der træffe vi Ingen!"

„Jeg synes, her kommer Nogen lige bag efter!" sagde Gerda, og det susede forbi hende; det var ligesom Skygger hen ad Væggen, Heste med flagrende Manker og tynde Been, Jægerdrenge, Herrer og Damer til Hest.

„Det er kun Drømmene!" sagde Kragen, „de komme og hente det høie Herskabs Tanker til Jagt, godt er det, saa kan De bedre betragte dem i Sengen. Men lad mig see, kommer De til Ære og Værdighed, at De da viser et taknemmeligt Hjerte!"

„Det er jo ikke Noget at snakke om!" sagde Kragen fra Skoven.

Nu kom de ind i den første Sal, den var af rosenrødt Atlask med konstige Blomster op ad Væggen; her susede dem allerede Drømmene forbi, men de foer saa hurtigt, at Gerda ikke fik seet det høie Herskab. Den ene Sal blev prægtigere end den anden; jo man kunde nok blive forbløffet, og nu vare de i Sovekamret. Loftet herinde lignede en stor Palme med Blade af Glas, kostbart Glas, og midt paa Gulvet hang i en tyk Stilk af Guld to Senge, der hver saae ud som Lilier: den ene var hvid, i den laae Prindsessen; den anden var rød, og i den var det, at Gerda skulde søge lille Kay; hun bøiede et af de røde Blade til Side og da saae hun en bruun Nakke. — O, det var Kay! — Hun raabte ganske høit hans Navn, holdt Lampen hen til ham — Drømmene susede til Hest ind i Stuen igjen — han vaagnede, dreiede Hovedet og — — det var ikke den lille Kay.

Prindsen lignede ham kun paa Nakken, men ung og smuk var han. Og fra den hvide Lilie-Seng tittede Prindsessen ud, og spurgte hvad det var. Da græd den lille Gerda og fortalte hele sin Historie og Alt, hvad Kragerne havde gjort for hende.

„Du lille Stakkel!" sagde Prindsen og Prindsessen, og de roste Kragerne og sagde, at de vare slet ikke

vrede paa dem, men de skulde dog ikke gjøre det oftere. Imidlertid skulde de have en Belønning.

„Ville I flyve frit?“ spurgte Prindsessen, „eller ville I have fast Ansættelse som Hofkrager med Alt, hvad der falder af i Kjøkkenet?“

Og begge Kragerne neiede og bade om fast Ansættelse; for de tænkte paa deres Alderdom og sagde: „Det var saa godt at have Noget for den gamle Mand,“ som de kalde det.

Og Prindsen stod op af sin Seng og lod Gerda sove i den, og Mere kunde han ikke gjøre. Hun foldede sine smaa Hænder og tænkte: „Hvor dog Mennesker og Dyr ere gode,“ og saa lukkede hun sine Øine og sov saa velsignet. Alle Drømmene kom igjen flyvende ind, og da saae de ud som Guds Engle, og de trak en lille Slæde, og paa den sad Kay og nikkede; men det Hele var kun Drømmeri, og derfor var det ogsaa borte igjen, saasnart hun vaagnede.

Næste Dag blev hun klædt op fra Top til Taa i Silke og Fløiel; hun fik Tilbud at blive paa Slottet og have gode Dage, men hun bad alene om at faae en lille Vogn med en Hest for og et Par smaa Støvler, saa vilde hun igjen kjøre ud i den vide Verden og finde Kay.

Og hun fik baade Støvler og Muffe; hun blev saa nydeligt klædt paa, og da hun vilde afsted, holdt ved Døren en nye Karreet af puurt Guld; Prindsens og Prindsessens Vaaben lyste fra den som en Stjerne; Kudsk, Tjenere og Forridere, for der var ogsaa Forridere, sad klædte i Guldkroner. Prindsen og Prindsessen hjalp hende selv i Vognen og ønskede hende al Lykke. Skovkragen, der nu var bleven gift, fulgte med de første tre Mile; den sad ved Siden af hende, for den kunde ikke taale at kjøre baglænds; den anden Krage stod i Porten og slog med Vingerne, den fulgte ikke med, thi den led af Hovedpine, siden den havde faaet fast Ansættelse og for Meget at spise. Indeni var Karreten

foret med Sukkerkringler, og i Sædet vare Frugter og Pebernødder.

„Farvel! Farvel!" raabte Prinds og Prindsesse, og lille Gerda græd, og Kragen græd; — saaledes gik de første Mile; da sagde ogsaa Kragen Farvel, og det var den tungeste Afsked; den fløi op i et Træ og flog med sine sorte Vinger, saalænge den kunde see Vognen, der straalede, som det klare Solskin.

Femte Historie.

Den lille Røverpige.

De kjørte gjennem den mørke Skov, men Karreten skinnede som et Blus, det skjar Røverne i Øinene, det kunde de ikke taale.

„Det er Guld! det er Guld!" raabte de, styrtede frem, toge fat i Hestene, sloge de smaa Jokeier, Kudsken og Tjenerne ihjel og trak nu den lille Gerda ud af Vognen.

„Hun er fed, hun er nydelig, hun er fedet med Nøddekjærne!" sagde den gamle Røverkjælling, der havde et langt, stridt Skjæg og Øienbryn, der hang hende ned over Øinene. „Det er saa godt som et lille Fedelam! naa, hvor hun skal smage!" og saa trak hun sin blanke Kniv ud, og den skinnede, saa at det var grueligt.

„Au!" sagde Kjællingen lige i det Samme; hun blev bidt i Øret af sin egen, lille Datter, der hang paa hendes Ryg og var saa vild og uvorn, saa det var en Lyst. „Du lede Unge!" sagde Moderen og fik ikke Tid til at slagte Gerda.

„Hun skal lege med mig!" sagde den lille Røverpige. „Hun skal give mig sin Muffe, sin smukke Kjole, sove hos mig i min Seng!" og saa bed hun igjen, saa Røverkjællingen sprang i Veiret og dreiede sig rundt, og

alle Røverne loe og sagde: „See, hvor hun dandser med sin Unge!"

„Jeg vil ind i Karreten!" sagde den lille Røverpige, og hun maatte og vilde have sin Villie, for hun var saa forkjælet og saa stiv. Hun og Gerda sad ind i den, og saa kjørte de over Stub og Tjørn dybere ind i Skoven. Den lille Røverpige var saa stor som Gerda, men stærkere, mere bredskuldret og mørk i Huden; Øinene vare ganske sorte, de saae næsten bedrøvede ud. Hun tog den lille Gerda om Livet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, saalænge jeg ikke bliver vred paa Dig! Du er sagtens en Prindsesse?"

„Nei," sagde lille Gerda og fortalte hende Alt, hvad hun havde oplevet, og hvor meget hun holdt af lille Kay.

Røverpigen saae ganske alvorlig paa hende, nikkede lidt med Hovedet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, selv om jeg endogsaa bliver vred paa Dig, saa skal jeg nok selv gjøre det!" og saa tørrede hun Gerdas Øine og puttede saa begge sine Hænder ind i den smukke Muffe, der var saa blød og saa varm.

Nu holdt Karreten stille; de vare midt inde i Gaarden af et Røverslot; det var revnet fra øverst til nederst, Ravne og Krager fløi ud af de aabne Huller, og de store Bulbidere, der hver saae ud til at kunne sluge et Menneske, sprang høit i Veiret, men de gjøede ikke, for det var forbudt.

I den store, gamle, sodede Sal brændte midt paa Steengulvet en stor Ild; Røgen trak hen under Loftet og maatte selv see at finde ud; en stor Bryggerkjedel kogte med Suppe, og baade Harer og Kaniner vendtes paa Spid.

„Du skal sove i Nat med mig her hos alle mine Smaadyr!" sagde Røverpigen. De fik at spise og drikke og gik saa hen i et Hjørne, hvor der laae Halm og Tæpper. Oven over sad paa Lægter og Pinde næsten hundrede Duer, der alle syntes at sove, men dreiede sig dog lidt, da Smaapigerne kom.

„Det er Allesammen mine," sagde den lille Røverpige og greb rask fat i en af de nærmeste, holdt den ved Benene og rystede den, saa at den slog med Vingerne. „Kys den!" raabte hun og baskede Gerda med den i Ansigtet. „Der sidde Skovcanaillerne!" blev hun ved og viste bag en Mængde Tremmer, der var slaaet for et Hul i Muren høit oppe. „Det er Skovcanailler, de to! de flyve strax bort, har man dem ikke rigtig laaset; og her staaer min gamle Kjæreste Bæ!" og hun trak ved Hornet et Rensdyr, der havde en blank Kobberring om Halsen og var bundet. „Ham maae vi ogsaa have i Klemme, ellers springer han med fra os. Hver evige Aften kildrer jeg ham paa Halsen med min skarpe Kniv, det er han saa bange for!" og den lille Pige trak en lang Kniv ud af en Sprække i Muren og lod den glide over Rensdyrets Hals; det stakkels Dyr slog ud med Benene, og Røverpigen loe og trak saa Gerda med ned i Sengen.

„Vil Du have Kniven med, naar Du skal sove?" spurgte Gerda og saae lidt bange til den.

„Jeg sover altid med Kniv!" sagde den lille Røverpige. „Man veed aldrig, hvad der kan komme. Men fortæl mig nu igjen, hvad Du fortalte før om lille Kay, og hvorfor Du er gaaet ud i den vide Verden." Og Gerda fortalte forfra, og Skovduerne kurrede deroppe i Buret, de andre Duer sov. Den lille Røverpige lagde sin Arm om Gerdas Hals, holdt Kniven i den anden Haand og sov, saa man kunde høre det; men Gerda kunde slet ikke lukke sine Øine, hun vidste ikke, om hun skulde leve eller døe. Røverne sad rundt om Ilden, sang og drak, og Røverkjællingen slog Kolbytter. O! det var ganske grueligt for den lille Pige at see paa.

Da sagde Skovduerne: „Kurre, kurre! vi have seet den lille Kay. En hvid Høne bar hans Slæde, han sad i Sneedronningens Vogn, der foer lavt hen over Skoven, da vi laae i Rede; hun blæste paa os Unger, og alle døde de uden vi To; kurre! kurre!"

„Hvad sige I deroppe?" raabte Gerda, „hvor reiste Sneedronningen hen? Veed I Noget derom?"

„Hun reiste sagtens til Lapland, for der er altid Snee og Iis! spørg bare Rensdyret, som staaer bundet i Strikken."

„Der er Iis og Snee, der er velsignet og godt!" sagde Rensdyret; „der springer man frit om i de store, skinnende Dale! der har Sneedronningen sit Sommertelt, men hendes faste Slot er oppe mod Nordpolen, paa den Ø, som kaldes Spitsbergen!"

„O Kay, lille Kay!" sukkede Gerda.

„Nu skal Du ligge stille!" sagde Røverpigen, „ellers faaer Du Kniven op i Maven!"

Om Morgenen fortalte Gerda hende Alt, hvad Skovduerne havde sagt, og den lille Røverpige saae ganske alvorlig ud, men nikkede med Hovedet og sagde: „Det er det Samme! det er det Samme. — Veed Du, hvor Lapland er?" spurgte hun Rensdyret.

„Hvo skulde bedre vide det, end jeg," sagde Dyret, og Øinene spillede i Hovedet paa det. „Der er jeg født og baaret, der har jeg sprunget paa Sneemarken."

„Hør!" sagde Røverpigen til Gerda, „Du seer, at alle vore Mandsfolk ere borte, men Mutter er her endnu, og hun bliver, men op ad Morgenstunden drikker hun af den store Flaske og tager sig saa en lille Luur ovenpaa; — saa skal jeg gjøre Noget for Dig!" Nu sprang hun ud af Sengen, foer hen om Halsen paa Moderen, trak hende i Mundskjægget og sagde: „Min egen søde Gedebuk, god Morgen!" Og Moderen knepsede hende under Næsen, saa den blev baade rød og blaa, men det var Altsammen af bare Kjærlighed.

Da saa Moderen havde drukket af sin Flaske og fik sig en lille Luur, gik Røverpigen hen til Rensdyret og sagde: „Jeg kunde have besynderlig Lyst til endnu at kildre Dig mange Gange med den skarpe Kniv, for saa er Du saa morsom, men det er det Samme, jeg vil løsne din Snor og hjelpe Dig udenfor, at Du kan løbe til Lapland, men Du skal tage Benene med Dig og

bringe mig denne lille Pige til Sneedronningens Slot, hvor hendes Legebroder er. Du har nok hørt, hvad hun fortalte, thi hun snakkede høit nok, og Du lurer!"

Rensdyret sprang høit af Glæde. Røverpigen løftede lille Gerda op og havde den Forsigtighed at binde hende fast, ja endogsaa at give hende en lille Pude at sidde paa. „Det er det Samme," sagde hun, „der har Du dine laadne Støvler, for det bliver koldt, men Muffen beholder jeg, den er altfor nydelig! Alligevel skal Du ikke fryse. Her har Du min Moders store Bælvanter, de naae Dig lige op til Albuen; stik i! — Nu seer Du ud paa Hænderne ligesom min ækle Moder!"

Og Gerda græd af Glæde.

„Jeg kan ikke lide, at Du tviner!" sagde den lille Røverpige. „Nu skal Du just see fornøiet ud! og der har Du to Brød og en Skinke, saa kan Du ikke sulte." Begge Dele bleve bundne bag paa Rensdyret; den lille Røverpige aabnede Døren, lokkede alle de store Hunde ind, og saa skar hun Strikken over med sin Kniv og sagde til Rensdyret: „Løb saa! men pas vel paa den lille Pige!"

Og Gerda strakte Hænderne, med de store Bælvanter, ud mod Røverpigen og sagde Farvel, og saa fløi Rensdyret afsted over Buske og Stubbe, gjennem den store Skov, over Moser og Stepper, alt hvad det kunde. Ulvene hylede, og Ravnene skrege. „Fut! fut!" sagde det paa Himlen. Det var ligesom om den nyste rødt.

„Det er mine gamle Nordlys!" sagde Rensdyret, „see, hvor de lyse!" og saa løb det endnu mere afsted, Nat og Dag; Brødene bleve spiiste, Skinken med, og saa vare de i Lapland.

Sjette Historie.

Lappekonen og Finnekonen.

De holdt stille ved et lille Huus; det var saa ynkeligt; Taget gik ned til Jorden, og Døren var saa lav, at Familien maatte krybe paa Maven, naar den vilde ud eller ind. Her var Ingen hjemme uden en gammel Lappekone, der stod og stegte Fisk ved en Tranlampe; og Rensdyret fortalte hele Gerdas Historie, men først sin egen, for det syntes, at den var meget vigtigere, og Gerda var saa forkommen af Kulde, at hun ikke kunde tale.

„Ak, I arme Stakler!" sagde Lappekonen, „da have I langt endnu at løbe! I maae afsted over hundrede Mile ind i Finmarken, for der ligger Sneedronningen paa Landet og brænder Blaalys hver evige Aften. Jeg skal skrive et Par Ord paa en tør Klipfisk, Papir har jeg ikke, den skal jeg give Eder med til Finnekonen deroppe, hun kan give Eder bedre Besked, end jeg!"

Og da nu Gerda var bleven varmet og havde faaet at spise og drikke, skrev Lappekonen et Par Ord paa en tør Klipfisk, bad Gerda passe vel paa den, bandt hende igjen fast paa Rensdyret, og det sprang afsted. „Fut! fut!" sagde det oppe i Luften, hele Natten brændte de deiligste blaae Nordlys; — og saa kom de til Finmarken og bankede paa Finnekonens Skorsteen, for hun havde ikke engang Dør.

Der var en Hede derinde, saa Finnekonen selv gik næsten ganske nøgen; lille var hun og ganske grumset; hun løsnede strax Klæderne paa lille Gerda, tog Bælvanterne og Støvlerne af, for ellers havde hun faaet det for hedt, lagde Rensdyret et Stykke Iis paa Hovedet og læste saa, hvad der stod skrevet paa Klipfisken; hun læste det tre Gange, og saa kunde hun det udenad og puttede Fisken i Mad-Gryden, for den kunde jo godt spises, og hun spildte aldrig Noget.

Nu fortalte Rensdyret først sin Historie, saa den

lille Gerdas, og Finnekonen plirede med de kloge Øine, men sagde ikke Noget.

„Du er saa klog," sagde Rensdyret; „jeg veed, Du kan binde alle Verdens Vinde i en Sytraad; naar Skipperen løser den ene Knude, faaer han god Vind, løser han den anden, da blæser det skarpt, og løser han den tredie og fjerde, da stormer det, saa Skovene falde om. Vil Du ikke give den lille Pige en Drik, saa hun kan faae tolv Mands Styrke og overvinde Sneedronningen."

„Tolv Mands Styrke," sagde Finnekonen; „jo, det vil godt forslaae!" og saa gik hun hen til en Hylde, tog et stort, sammenrullet Skind frem, og det rullede hun op; der var skrevet underlige Bogstaver derpaa, og Finnekonen læste, saa Vandet haglede ned ad hendes Pande.

Men Rensdyret bad igjen saa meget for den lille Gerda, og Gerda saae med saa bedende Øine, fulde af Taarer, paa Finnekonen, at denne begyndte igjen at plire med sine og trak Rensdyret hen i en Krog, hvor hun hviskede til det, medens det fik frisk Iis paa Hovedet:

„Den lille Kay er rigtignok hos Sneedronningen og finder Alt der efter sin Lyst og Tanke og troer, det er den bedste Deel af Verden, men det kommer af, at han har faaet en Glassplint i Hjertet og et lille Glaskorn i Øiet; de maae først ud, ellers bliver han aldrig til Menneske, og Sneedronningen vil beholde Magten over ham!"

„Men kan Du ikke give den lille Gerda Noget ind, saa hun kan faae Magt over det Hele?"

„Jeg kan ikke give hende større Magt, end hun allerede har! seer Du ikke, hvor stor den er? Seer Du ikke, hvor Mennesker og Dyr maae tjene hende, hvorledes hun paa bare Been er kommen saa vel frem i Verden. Hun maa ikke af os vide sin Magt, den sidder i hendes Hjerte, den sidder i, hun er et sødt, uskyldigt Barn. Kan hun ikke selv komme ind til Sneedronningen og faae Glasset ud af lille Kay, saa kunne vi ikke hjelpe! To Mile herfra begynder Sneedronningens Have,

derhen kan Du bære den lille Pige; sæt hende af ved den store Busk, der staaer med røde Bær i Sneen, hold ikke lang Faddersladder og skynd Dig her tilbage!" Og saa løftede Finnekonen den lille Gerda op paa Rensdyret, der løb alt, hvad det kunde.

„O, jeg fik ikke mine Støvler! jeg fik ikke mine Bælvanter!" raabte den lille Gerda; det mærkede hun i den svиende Kulde; men Rensdyret turde ikke standse, det løb, til det kom til den store Busk med de røde Bær; der satte det Gerda af, kyssede hende paa Munden, og der løb store, blanke Taarer ned over Dyrets Kinder, og saa løb det, alt hvad det kunde, igjen tilbage. Der stod den stakkels Gerda, uden Skoe, uden Handsker, midt i det frygtelige, iiskolde Finmarken.

Hun løb fremad, saa stærkt hun kunde; da kom der et heelt Regiment Sneefnug; men de faldt ikke ned fra Himlen, den var ganske klar og skinnede af Nordlys; Sneefnuggene løb lige hen ad Jorden, og jo nærmere de kom, des større bleve de; Gerda huskede nok, hvor store og konstige de havde seet ud, den Gang hun saae Sneefnuggene gjennem Brændeglasset, men her vare de rigtignok anderledes store og frygtelige, de vare levende, de vare Sneedronningens Forposter; de havde de underligste Skikkelser; nogle saae ud som fæle, store Pindsviin, andre som hele Knuder af Slanger, der stak Hovederne frem, og andre som smaa, tykke Bjørne, paa hvem Haarene struttede, alle skinnende hvide, alle vare de levende Sneefnug.

Da bad den lille Gerda sit Fadervor, og Kulden var saa stærk, at hun kunde see sin egen Aande; som en heel Røg stod den hende ud af Munden; Aanden blev tættere og tættere og den formede sig til smaa, klare Engle, der voxte meer og mere, naar de rørte ved Jorden; og alle havde de Hjelm paa Hovedet og Spyd og Skjold i Hænderne; de bleve flere og flere, og da Gerda havde endt sit Fadervor, var der en heel Legion om hende; de huggede med deres Spyd paa de gruelige Sneefnug, saa de sprang i hundrede Stykker, og

den lille Gerda gik ganske sikker og freidig frem. Englene klappede hende paa Fødderne og paa Hænderne, og saa følte hun mindre, hvor koldt det var, og gik rask frem mod Sneedronningens Slot.

Men nu skulle vi først see, hvorledes Kay har det. Han tænkte rigtignok ikke paa lille Gerda, og allermindst at hun stod udenfor Slottet.

Syvende Historie.

Hvad der skete i Sneedronningens Slot og hvad der siden skete.

Slottets Vægge vare af den fygende Snee, og Vinduer og Døre af de skjærende Vinde; der var over hundrede Sale, alt ligesom Sneen fygede; den største strakte sig mange Mile, alle belyste af de stærke Nordlys, og de vare saa store, saa tomme, saa iisnende kolde og saa skinnende. Aldrig kom her Lystighed, ikke en Gang saa meget, som et lille Bjørne-Bal, hvor Stormen kunde blæse op, og Iisbjørnene gaae paa Bagbenene og have fine Manerer; aldrig et lille Spilleselskab med Mundbask og slaae paa Lappen; aldrig en lille Smule Kaffe-Commerce af de hvide Ræve-Frøkener; tomt, stort og koldt var det i Sneedronningens Sale. Nordlysene blussede saa nøiagtig, at man kunde tælle til, naar de vare paa det Høieste, og naar de vare paa det Laveste. Midt derinde i den tomme, uendelige Sneesal var der en frossen Sø; den var revnet i tusinde Stykker, men hvert Stykke var saa akkurat ligt det andet, at det var et heelt Konststykke; og midt paa den sad Sneedronningen, naar hun var hjemme, og saa sagde hun, at hun sad i Forstandens Speil, og at det var det eneste og bedste i denne Verden.

Lille Kay var ganske blaa af Kulde, ja næsten sort, men han mærkede det dog ikke, for hun havde jo kysset Kuldegysset af ham, og hans Hjerte var saa godt

som en Iisklump. Han gik og slæbte paa nogle skarpe, flade Iisstykker, som han lagde paa alle mulige Maader, for han vilde have Noget ud deraf; det var ligesom naar vi Andre have smaa Træplader og lægge disse i Figurer, der kaldes det chinesiske Spil. Kay gik ogsaa og lagde Figurer, de allerkonstigste, det var Forstands-Iis-spillet; for hans Øine vare Figurerne ganske udmærkede og af den allerhøieste Vigtighed; det gjorde det Glas-korn, der sad ham i Øiet! han lagde hele Figurer, der vare et skrevet Ord, men aldrig kunde han finde paa at lægge det Ord, som han just vilde, det Ord: Evigheden, og Sneedronningen havde sagt: „Kan Du udfinde mig den Figur, saa skal Du være din egen Herre, og jeg forærer Dig hele Verden og et Par nye Skøiter." Men han kunde ikke.

„Nu suser jeg bort til de varme Lande!" sagde Sneedronningen, „jeg vil hen og kige ned i de sorte Gryder!" — Det var de ildsprudende Bjerge, Etna og Vesuv, som man kalder dem. — „Jeg skal hvidte dem lidt! det hører til; det gjør godt oven paa Citroner og Viindruer!" og saa fløi Sneedronningen, og Kay sad ganske ene i den mange Mile store, tomme Iissal og saae paa Iisstykkerne og tænkte og tænkte, saa det knagede i ham; ganske stiv og stille sad han, man skulde troe han var frossen ihjel.

Da var det, at den lille Gerda traadte ind i Slottet gjennem den store Port, der var skjærende Vinde; men hun læste en Aftenbøn, og da lagde Vindene sig, som de vilde sove, og hun traadte ind i de store, tomme, kolde Sale — da saae hun Kay, hun kjendte ham, hun fløi ham om Halsen, holdt ham saa fast og raabte: „Kay! søde, lille Kay! saa har jeg da fundet Dig!"

Men han sad ganske stille, stiv og kold; — da græd den lille Gerda hede Taarer, de faldt paa hans Bryst, de trængte ind i hans Hjerte, de optøede Iisklumpen og fortærede den lille Speilstump derinde; han saae paa hende, og hun sang Psalmen:

„Roserne voxe i Dale,
Der saae vi Barn-Jesus i Tale!“

Da brast Kay i Graad; han græd, saa Speilkornet trillede ud af Øinene, han kjendte hende og jublede: „Gerda! søde, lille Gerda! — hvor har Du dog været saa længe? Og hvor har jeg været?“ Og han saae rundt om sig. „Hvor her er koldt! hvor her er tomt og stort!“ og han holdt sig fast til Gerda, og hun loe og græd af Glæde; det var saa velsignet, at selv Iisstykkerne dandsede af Glæde rundt om, og da de vare trætte og lagde sig, laae de netop i de Bogstaver, som Sneedronningen havde sagt, han skulde udfinde, saa var han sin egen Herre, og hun vilde give ham hele Verden og et Par nye Skøiter.

Og Gerda kyssede hans Kinder, og de bleve blomstrende; hun kyssede hans Øine, og de lyste som hendes; hun kyssede hans Hænder og Fødder, og han var sund og rask. Sneedronningen maatte gjerne komme hjem, hans Fribrev stod skrevet der med skinnende Iisstykker.

Og de toge hinanden i Hænderne og vandrede ud af det store Slot; de talte om Bedstemoder og om Roserne oppe paa Taget; og hvor de gik, laae Vindene ganske stille og Solen brød frem; og da de naaede Busken med de røde Bær, stod Rensdyret der og ventede; det havde en anden ung Reen med, hvis Yver var fuldt, og den gav de Smaa sin varme Melk og kyssede dem paa Munden. Saa bare de Kay og Gerda først til Finnekonen, hvor de varmede sig op i den hede Stue og fik Besked om Hjemreisen, saa til Lappekonen, der havde syet dem nye Klæder og gjort sin Slæde i Stand.

Og Rensdyret og den unge Reen sprang ved Siden og fulgte med, lige til Landets Grændse; der tittede det første Grønne frem, der toge de Afsked med Rensdyret og med Lappekonen. „Farvel!“ sagde de Allesammen. Og de første, smaa Fugle begyndte at qviddre, Skoven havde grønne Knopper, og ud fra den kom ridende paa

en prægtig Hest, som Gerda kjendte (den havde været spændt for Guldkarreten), en ung Pige med en skinnende rød Hue paa Hovedet og Pistoler foran sig; det var den lille Røverpige, som var kjed af at være hjemme og vilde nu først Nord paa og siden ad en anden Kant, dersom hun ikke blev fornøiet. Hun kjendte strax Gerda, og Gerda kjendte hende, det var en Glæde.

„Du er en rar Fyr til at traske om!" sagde hun til lille Kay; „jeg gad vide, om Du fortjener, man løber til Verdens Ende for din Skyld!"

Men Gerda klappede hende paa Kinden, og spurgte om Prinds og Prindsesse.

„De ere reiste til fremmede Lande!" sagde Røverpigen.

„Men Kragen?" spurgte den lille Gerda.

„Ja Kragen er død!" svarede hun. „Den tamme Kjæreste er bleven Enke og gaaer med en Stump sort Uldgarn om Benet; hun klager sig ynkeligt og Vrøvl er det Hele! — Men fortæl mig nu, hvorledes det er gaaet Dig, og hvorledes Du fik fat paa ham!"

Og Gerda og Kay fortalte begge To.

„Og Snip-snap-snurre-basselurre!" sagde Røverpigen, tog dem begge To i Hænderne og lovede, at hvis hun en Gang kom igjennem deres By, saa vilde hun komme op og besøge dem, og saa red hun ud i den vide Verden, men Kay og Gerda gik Haand i Haand, og som de gik, var det et deiligt Foraar med Blomster og Grønt; Kirkeklokkerne ringede, og de kjendte de høie Taarne, den store By, det var i den, de boede, og de gik ind i den og hen til Bedstemoders Dør, op ad Trappen, ind i Stuen, hvor Alt stod paa samme Sted som før, og Uhret sagde: „dik! dik!" og Viseren dreiede; men idet de gik igjennem Døren, mærkede de, at de vare blevne voxne Mennesker. Roserne fra Tagrenden blomstrede ind ad de aabne Vinduer, og der stode de smaa Børnestole, og Kay og Gerda satte sig hver paa sin og holdt hinanden i Hænderne; de havde glemt som en tung Drøm den kolde, tomme Herlighed hos

Sneedronningen. Bedstemoder sad i Guds klare Solskin og læste høit af Bibelen: „Uden at I blive som Børn, komme I ikke i Guds Rige!"

Og Kay og Gerda saae hinanden ind i Øiet, og de forstode paa een Gang den gamle Psalme:

„Roserne voxe i Dale,
Der faae vi Barn-Jesus i Tale!"

Der sad de begge To Voxne og dog Børn, Børn i Hjertet, og det var Sommer, den varme, velsignede Sommer.

Hyldemoer.

Der var en Gang en lille Dreng, der var forkølet; han havde gaaet og faaet vaade Fødder, Ingen kunde begribe, hvor han havde faaet dem fra, thi det var ganske tørt Veir. Nu klædte hans Moder ham af, bragte ham i Seng og lod Theemaskinen komme ind, for at lave ham en god Kop Hyldethee, for det varmer! I det Samme kom ind ad Døren den gamle, morsomme Mand, som boede øverst oppe i Huset og levede saa alene, for han havde hverken Kone eller Børn, men holdt saa meget af alle Børn og vidste at fortælle saa mange Eventyr og Historier, at det var en Lyst.

„Nu drikker Du din Thee!" sagde Moderen, „maaskee faaer Du saa et Eventyr."

„Ja naar man bare kunde noget nyt!" sagde den gamle Mand og nikkede saa mildt. „Men hvor har den Lille faaet de vaade Fødder?" spurgte han.

„Ja, hvor har han det!" sagde Moderen, „det kan der Ingen begribe."

„Faaer jeg et Eventyr?" spurgte Drengen.

„Ja, kan Du sige mig temmelig nøiagtigt, for det maa jeg først vide, hvor dyb er Rendestenen omme i den lille Gade, hvor Du gaaer i Skole?"

„Akkurat til midt paa Skafterne," sagde Drengen, „men saa maa jeg gaae i det dybe Hul!"

„See derfra har vi de vaade Fødder," sagde den Gamle. „Nu skulde jeg rigtignok fortælle et Eventyr, men jeg kan ingen flere!"

„De kan lave et lige strax," sagde den lille Dreng. „Moder siger, at Alt hvad De seer paa, kan blive et Eventyr, og Alt hvad De rører ved, kan De faae en Historie af!"

„Ja, men de Eventyr og Historier due ikke; nei, de rigtige, de komme af sig selv, de banke mig paa Panden og sige: her er jeg!"

„Banker det ikke snart?" spurgte den lille Dreng, og Moderen loe, kom Hyldethee paa Potten og skjenkede kogende Vand over.

„Fortæl! fortæl!"

„Ja, naar der vilde komme et Eventyr af sig selv, men saadant et er fornemt, det kommer kun, naar det selv har Lyst —! stop!" sagde han lige med Eet. „Der har vi det! pas paa, nu er der et paa Theepotten!"

Og den lille Dreng saae hen til Theepotten, Laaget hævede sig meer og meer, og Hyldeblomsterne kom frem saa friske og hvide, de skøde store, lange Grene, selv ud af Tuden bredte de sig til alle Sider og bleve større og større, det var den deiligste Hyldebusk, et heelt Træ, det ragede ind i Sengen og skød Gardinerne til Side; nei, hvor det blomstrede og duftede! og midt i Træet sad en gammel, venlig Kone med en underlig Kjole paa, den var ganske grøn, ligesom Hyldetræets Blade, og besat med store, hvide Hyldeblomster, man kunde ikke strax see, om det var Tøi eller levende Grønt og Blomster.

„Hvad hedder den Kone?" spurgte den lille Dreng.

„Ja, disse Romere og Grækere," sagde den gamle Mand, „de kaldte hende en Dryade, men det forstaae vi ikke; ude i Nyboder have de et bedre Navn til hende, der kaldes hun: „Hyldemoer", og det er nu hende, Du skal passe paa; hør bare efter, og see paa det deilige Hyldetræ!"

„Netop saadant et stort, blomstrende Træ staaer der

ude i Nyboder! det voxede henne i Krogen i en lille, fattig Gaard; under dette Træ sad en Eftermiddag, i det deiligste Solskin, to gamle Folk; det var en gammel, gammel Sømand og hans gamle, gamle Kone; de vare Oldeforældre og skulde snart holde deres Guldbryllup, men de kunde ikke rigtig huske Datoen, og Hyldemoer sad i Træet og saae saa fornøiet ud, ligesom her. „Jeg veed nok, naar det er Guldbryllup!" sagde hun, men de hørte det ikke, de talte om de gamle Dage."

„Ja, kan Du huske," sagde den gamle Sømand, „den Gang vi vare ganske smaa Unger og løb og legede; det var netop i den samme Gaard, hvor vi nu sidde, og vi stak Pinde i Jorden og gjorde en Have."

„Ja," sagde den gamle Kone, „det husker jeg godt! og vi vandede Pindene, og en af dem var en Hyldepind, den satte Rod, skød grønne Skud og er nu bleven til det store Træ, vi gamle Mennesker sidde under."

„Ja vist!" sagde han, „og der henne i Krogen stod en Vandballe; der flød mit Fartøi, jeg havde selv skaaret det; hvor det kunde seile! men jeg kom rigtignok snart anderledes ud at seile!"

„Ja, men først gik vi i Skole og lærte Noget!" sagde hun, „og saa bleve vi confirmerede; vi græd begge To; men om Eftermiddagen gik vi Haand i Haand op paa „Rundetaarn" og saae ud i Verden over Kjøbenhavn og Vandet; saa gik vi paa Frederiksberg, hvor Kongen og Dronningen i deres prægtige Baade seilede om i Canalerne."

„Men jeg kom rigtignok anderledes til at seile, og det i mange Aar, langt bort paa de store Reiser!"

„Ja, jeg græd tidt for Dig!" sagde hun, „jeg troede, Du var død og borte og skulde ligge og pjanke dernede i det dybe Vand! mangen Nat stod jeg op og saae om Fløien dreiede sig; ja den dreiede sig nok, men Du kom ikke! jeg husker saa tydelig, hvorledes det skyllede ned en Dag, Skraldemanden kom udenfor, hvor jeg tjente, jeg kom ned med Fjerdingen og blev staaende ved Døren; hvor det var et fælt Veir; og ligesom jeg stod

der, var Postbudet ved Siden af mig og gav mig et Brev; det var fra Dig; ja hvor det havde reist om! jeg foer lige i det og læste; jeg loe og jeg græd; jeg var saa glad! der stod, at Du var i de varme Lande, hvor Kaffebønnerne groe! hvor det maa være et velsignet Land! Du fortalte saa Meget, og jeg saae det Altsammen, medens Regnen skyllede ned, og jeg stod med Fjerdingen. I det Samme var der En, som tog mig om Livet — —"

„— Ja, men Du gav ham et godt Slag paa Øret, saa det kladskede efter."

„Jeg vidste jo ikke, at det var Dig! Du var kommen ligesaa tidligt som dit Brev; og Du var saa kjøn; — det er Du da endnu, Du havde et langt, guult Silkelommetørklæde i Lommen og en blank Hat paa; Du var saa fiin. Gud, hvor det dog var et Veir, og hvor Gaden saae ud!"

„Saa bleve vi gifte!" sagde han, „husker Du? og saa da vi fik den første, lille Dreng og saa Marie og Niels og Peter og Hans Christian!"

„Ja, og hvor de Allesammen ere voxede op og blevne skikkelige Mennesker, hvem Alle holde af!"

„Og deres Børn igjen, de have faaet Smaa!" sagde den gamle Matros; „ja det er Børnebørnsbørn, der er Krummer i! — det var jo dog, synes mig, paa denne Tid af Aaret, vi holdt Bryllup —!"

„Ja, just i Dag er det Guldbryllupsdagen!" sagde Hyldemoer og stak Hovedet lige ind imellem de to Gamle, og de troede, at det var Nabokonen, der nikkede; de saae paa hinanden og holdt hinanden i Hænderne; lidt efter kom Børn og Børnebørn; de vidste godt, at det var Guldbryllupsdagen, de havde allerede i Morges gratuleret, men det var glemt af de Gamle, medens de huskede saa godt Alt, hvad der var skeet for mange Aar tilbage; og Hyldetræet duftede saa stærkt, og Solen, som var ved at gaae ned, skinnede de to Gamle lige ind i Ansigtet; de saae begge To saa rødmussede ud, det mindste af Børnebørnene dandsede rundt om dem og raabte nok saa lyksalig, at i Aften skulde der være rigtig

Stads, de skulde have varme Kartofler; og Hyldemoer nikkede i Træet og raabte Hurra med alle de Andre. —

— „Men det var jo intet Eventyr!“ sagde den lille Dreng, som hørte det fortælle.

„Ja, det maa Du forstaae!“ sagde han, som fortalte, „men lad os spørge Hyldemoer!“

„Det var intet Eventyr!“ sagde Hyldemoer, „men nu kommer det! Ud af det Virkelige voxer just det forunderligste Eventyr; ellers kunde jo min deilige Hyldebusk ikke være sprungen ud af Theepotten;“ og saa tog hun den lille Dreng ud af Sengen, lagde ham ved sit Bryst, og Hyldegrenene, fulde af Blomster, sloge sammen omkring dem, de sad, som i det tætteste Lysthuus, og det fløi med dem gjennem Luften, det var saa mageløst deiligt. Hyldemoer var med Eet bleven en lille, nydelig Pige, men Kjolen var endnu af samme grønne, hvidblomstrede Tøi, som Hyldemoer havde baaret; paa Brystet havde hun en virkelig Hyldeblomst, og om sit gule, krøllede Haar en heel Krands af Hyldeblomster; hendes Øine vare saa store, saa blaae, o, hun var saa velsignet at see paa! hun og Drengen kyssedes, og saa vare de i lige Alder og af lige Lyst.

De gik Haand i Haand ud af Løvhytten og stode nu i Hjemmets smukke Blomsterhave; ved den friske Græsplet var Faderens Stok tøiret til en Pind; for de Smaa var der Liv i Stokken; saasnart de satte sig skrævs over den, forvandlede sig den blanke Knap til et prægtigt vrinskende Hoved, den lange, sorte Manke flagrede, fire slanke, stærke Been skøde ud; Dyret var stærkt og væligt; i Galop foer de rundt om Græspletten: hussa! — „Nu ride vi mange Mile bort!“ sagde Drengen; „vi ride til Herregaarden, hvor vi vare ifjor!“ og de red og red Græspletten rundt; og altid raabte den lille Pige, der, som vi veed, var ingen Anden end Hyldemoer: „Nu ere vi paa Landet! seer Du Bondens Huus med den store Bagerovn, der synes et kæmpestort Æg i Muren ud mod Veien; Hyldetræet helder sine Grene hen over den, og Hanen gaaer og skraber for

Hønsene, see, hvor den bryster sig! — nu ere vi ved Kirken! den ligger høit paa Bakken mellem de store Egetræer, hvoraf det ene er halvt gaaet ud! — nu ere vi ved Smedien, hvor Ilden brænder, og de halvnøgne Mænd slaae med Hammeren, saa Gnisterne flyve vidt omkring. Afsted, afsted til den prægtige Herregaard!" og Alt, hvad den lille Pige, der sad bag paa Stokken, sagde, det fløi ogsaa forbi; Drengen saae det, og dog kom de kun Græspletten rundt. Saa legede de i Sidegangen og ridsede i Jorden en lille Have, og hun tog Hyldeblomsten af sit Haar, plantede den, og den voxte akkurat ligesom det var skeet for de gamle Folk i Nyboder den Gang de vare Smaa, og som der tidligere er fortalt om. De gik Haand i Haand, ligesom de gamle Folk havde gjort det som Børn, men ikke op paa det runde Taarn, eller til Frederiksberg-Have, nei, den lille Pige tog Drengen om Livet, og saa fløi de vidt omkring i hele Danmark, og det var Vaar og det blev Sommer, og det var Høst og det blev Vinter, og tusinde Billeder afspeilede sig i Drengens Øine og Hjerte, og altid sang den lille Pige for ham: „Det vil Du aldrig glemme!" og paa den hele Flugt duftede Hyldetræet saa sødt og saa deiligt; han mærkede vel Roserne og de friske Bøge, men Hyldetræet duftede endnu mere forunderligt, thi dets Blomster hang ved den lille Piges Hjerte, og til det heldede han i Flugten tidt sit Hoved.

„Her er deiligt i Vaaren!" sagde den lille Pige, og de stode i den nys udsprungne Bøgeskov, hvor den grønne Bukkar duftede for deres Fødder, og de blegrøde Anemoner saae saa deilige ud i det Grønne. „O, var det altid Vaar i den duftende, danske Bøgeskov!"

„Her er deiligt i Sommeren!" sagde hun, og de foer forbi gamle Herregaarde fra Riddertiden, hvor de røde Mure og takkede Gavle speilede sig i Canalerne, hvor Svanerne svømmede og kigede op i de gamle, kølige Alleer. Paa Marken bølgede Kornet, ligesom det var en Sø, Grøfterne stode med røde og gule Blomster, Gjerderne med vild Humle og blomstrende Convolvoli;

og om Aftenen steg Maanen op, rund og stor, Høstakkene paa Engene duftede saa sødt. „Det glemmes aldrig!"

„Her er deiligt i Efteraaret!" sagde den lille Pige, og Luften blev dobbelt saa høi og blaa, Skoven fik de deiligste Farver af Rødt, Guult og Grønt, Jagthundene foer afsted, hele Skarer Fuglevildt fløi skrigende hen over Kæmpehøien, hvor Brombærranken hang om de gamle Stene; Havet var sortblaat med hvide Seilere, og i Loen sad gamle Koner, Piger og Børn og pillede Humle i et stort Kar; de Unge sang Viser, men de Gamle fortalte Eventyr om Nisser og Trolde. „Bedre kunde der ikke være!"

„Her er deiligt i Vinteren!" sagde den lille Pige, og alle Træer stode med Riimfrost, de saae ud som hvide Koraller, Sneen knirkede under Fødderne, som om man altid havde nye Støvler paa, og fra Himlen faldt det ene Stjerneskud efter det andet. I Stuen tændtes Juletræet, der var Foræringer og godt Humeur; paa Landet klang Fiolen i Bondens Stue, Æbleskiver fløi i Grams; selv det fattigste Barn sagde: „Det er dog deiligt om Vinteren!"

Ja, det var deiligt! og den lille Pige viste al Ting til Drengen, og altid duftede Hyldetræet, og altid vaiede det røde Flag med det hvide Kors, Flaget, hvorunder den gamle Sømand i Nyboder havde seilet! — og Drengen blev Knøs, og han skulde ud i den vide Verden, langveis bort til de varme Lande, hvor Kaffen groer; men i Afskeden tog den lille Pige en Hyldeblomst af sit Bryst, gav ham den at gjemme, og den blev lagt i Psalmebogen, og altid i fremmed Land, naar han aabnede Bogen, var det just paa det Sted, hvor Erindringsblomsten laae, og jo mere han saae paa den, desto friskere blev den; han ligesom følte en Duft fra de danske Skove, og tydeligt saae han mellem Blomsterbladene den lille Pige titte frem med sine klare, blaae Øine, og hun hviskede da: „Her er deiligt i Vaar, i Sommer, i Høst og Vinter!" og hundrede Billeder glede igjennem hans Tanker.

Saaledes gik mange Aar, og han var nu en gammel Mand og sad med sin gamle Kone under et blomstrende Træ; de holdt hinanden i Hænderne, ligesom Oldefader og Oldemoder gjorde det ude i Nyboder, og de talte ligesom de om de gamle Dage, og om Guldbrylluppet; den lille Pige med de blaae Øine og med Hyldeblomsterne i Haaret sad oppe i Træet, nikkede til dem begge To, og sagde: „I Dag er det Guldbryllupsdag!" og saa tog hun to Blomster af sin Krands, kyssede paa dem, og de skinnede først som Sølv, saa som Guld, og da hun lagde dem paa de gamle Folks Hoveder, blev hver Blomst til en Guldkrone; der sad de begge To som en Konge og en Dronning, under det duftende Træ, der ganske og aldeles saae ud som et Hyldetræ, og han fortalte sin gamle Kone Historien om Hyldemoer, saaledes som den var fortalt ham, da han var en lille Dreng, og de syntes begge To, at der var saa Meget i den, som lignede deres egen, og det der lignede, det syntes de bedst om.

„Ja, saaledes er det!" sagde den lille Pige i Træet: „Nogle kalde mig Hyldemoer, Andre kalde mig Dryade, men egenlig hedder jeg Erindring; det er mig, der sidder i Træet, som voxer og voxer, jeg kan huske, jeg kan fortælle! Lad mig see, om Du har din Blomst endnu!"

Og den gamle Mand aabnede sin Psalmebog, der laae Hyldeblomsten, saa frisk, som den nylig var lagt deri, og Erindringen nikkede, og de to Gamle med Guldkrone paa sad i den røde Aftensol; de lukkede Øinene, og — og —, ja saa var Eventyret ude!"

Den lille Dreng laae i sin Seng, han vidste ikke, om han havde drømt, eller om han havde hørt det fortælle; Theepotten stod paa Bordet, men der voxte intet Hyldetræ ud af den, og den gamle Mand, som havde fortalt, var lige ved at gaae ud af Døren, og det gjorde han.

„Hvor det var deiligt!" sagde den lille Dreng. „Moder, jeg har været i de varme Lande!"

„Ja, det troer jeg nok!" sagde Moderen, „naar man faaer to svingende Kopper Hyldethee til Livs, saa kommer man nok til de varme Lande!" — og hun dækkede godt til om ham, at han ikke skulde forkøle sig. „Du har nok sovet, medens jeg sad og skjændtes med ham, om det var en Historie eller et Eventyr!"

„Og hvor er Hyldemoer?" spurgte Drengen.

„Hun er paa Theepotten!" sagde Moderen, „og der kan hun blive!"

Stoppenaalen.

Der var en Gang en Stoppenaal, der var saa fiin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

„Seer nu bare til, hvad I holde paa!" sagde Stoppenaalen til Fingrene, der toge den frem. „Tab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg i Stand til aldrig at findes igjen, saa fiin er jeg!"

„Der er Maade med!" sagde Fingrene, og saa klemte de hende om Livet.

„Seer I, jeg kommer med Suite!" sagde Stoppenaalen, og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Fingrene styrede Naalen lige mod Kokkepigens Tøffel, hvor Overlæderet var revnet, og nu skulde det syes sammen.

„Det er nedrigt Arbeide!" sagde Stoppenaalen. „Jeg gaaer aldrig igjennem, jeg knækker! jeg knækker!" — og saa knak hun. „Sagde jeg det ikke nok!" sagde Stoppenaalen, „jeg er for fiin!"

Nu duer hun ikke til Noget, meente Fingrene, men de maatte dog holde fast, Kokkepigen dryppede Lak paa hende, og stak hende saa foran i sit Tørklæde.

„See, nu er jeg en Brystnaal!" sagde Stoppenaalen; „jeg vidste nok, at jeg kom til Ære; naar man

er Noget," bliver man altid til Noget!" og saa loe hun indvendig, for man kan aldrig see udvendig paa en Stoppenaal, at den leer; der sad hun nu saa stolt, som om hun kjørte i Karreet, og saae til alle Sider.

„Maa jeg have den Ære at spørge om De er af Guld?" spurgte hun Knappenaalen, som var Nabo. „De har et deiligt Udseende og Deres eget Hoved, men lille er det! De maa see til, at det voxer ud, thi man kan ikke Alle lakkes paa Enden!" og saa reiste Stoppenaalen sig saa stolt i Veiret, at hun gik af Tørklædet og i Vasken, just som Kokkepigen skyllede ud.

„Nu gaae vi paa Reise!" sagde Stoppenaalen; „bare jeg ikke bliver borte!" men det blev hun.

„Jeg er for fiin for denne Verden!" sagde hun, da hun sad i Rendestenen. „Jeg har min gode Bevidsthed og det er altid en lille Fornøielse!" og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humeur.

Og der seilede Alleslags hen over den, Pinde, Straae, Stumper af Aviser. „See, hvor de seile!" sagde Stoppenaalen. „De veed ikke, hvad der stikker under dem! jeg stikker! jeg sidder her. See, der gaaer nu en Pind, den tænker paa ingen Ting i Verden uden paa „Pind" og det er den selv; der flyder et Straa, see hvor det svaier, see hvor det dreier; tænk ikke saa meget paa Dig selv, Du kunde støde Dig paa Brostenene! — der flyder en Avis! — glemt er det, som staaer i den, og dog breder den sig! — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed, hvad jeg er, og det bliver jeg!"

En Dag var der Noget, der skinnede saa deiligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det var et Flaskeskaar, og da det skinnede, saa talte Stoppenaalen til det, og gav sig tilkjende som Brystnaal. „De er nok en Diamant!" — „Ja, jeg er saadant Noget!" og saa troede den Ene om den Anden, at de vare rigtig kostbare, og saa talte de om, hvor hovmodig Verden var.

„Ja, jeg har boet i en Æske hos en Jomfru," sagde Stoppenaalen, „og den Jomfru var Kokkepige;

hun havde paa hver Haand fem Fingre; men Noget saa indbildsk, som de fem Fingre, har jeg ikke kjendt, og saa var de kun til for at holde mig, tage mig af Æske og lægge mig i Æske."

„Var der Glands ved dem?" spurgte Flaskeskaaret.

„Glands!" sagde Stoppenaalen, „nei, der var Hovmod! de vare fem Brødre, alle fødte „Fingre," de holdt sig ranke op til hverandre, skjøndt af forskjellig Længde; den yderste af dem, Tommeltot, var kort og tyk, han gik udenfor Geledet, og saa havde han kun eet Knæk i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han sagde, at blev han hugget af et Menneske, saa var hele det Menneske spoleret for Krigstjeneste. Slikpot kom i Sødt og Suurt, pegede paa Sol og Maane, og det var ham, der klemte, naar de skrev; Langemand saae de andre over Hovedet; Guldbrand gik med Guldring om Maven og lille Peer Spillemand bestilte ikke Noget, og deraf var han stolt. Pral var det og Pral blev det, og saa gik jeg i Vasken!"

„Og nu sidde vi og glindse!" sagde Glasskaaret. I det Samme kom der mere Vand i Rendestenen, den strømmede over alle Bredder og rev Glasskaaret med sig.

„See nu blev det forfremmet!" sagde Stoppenaalen, „jeg bliver siddende, jeg er for fiin, men det er min Stolthed, og den er agtværdig!" og saa sad den rank og havde mange Tanker.

„Jeg skulde næsten troe, at jeg er født af en Solstraale, saa fiin er jeg, synes jeg ikke ogsaa, at Solen altid søger mig under Vandet. Ak, jeg er saa fiin, at min Moder ikke kan finde mig; havde jeg mit gamle Øie, som knak, saa troer jeg, at jeg kunde græde! — skjøndt jeg gjorde det ikke — græde det er ikke fiint."

En Dag laae der nogle Gadedrenge og ragede i Rendestenen, hvor de fandt gamle Søm, Skillinger og saadant Noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøielse.

„Av!" sagde den Ene, han stak sig paa Stoppenaalen. „Det er ogsaa en Fyr!"

„Jeg er ingen Fyr, jeg er en Frøken!" sagde Stoppenaalen, men Ingen hørte det; Lakket var gaaet af den, og sort var den bleven, men sort gjør tyndere, og saa troede den, at den var endnu finere, end før.

„Der kommer en Æggeskal seilende!" sagde Drengene, og saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

„Hvide Vægge og selv sort!" sagde Stoppenaalen, „det klæder! saa kan man dog see mig! — bare jeg ikke bliver søsyg, for saa knækker jeg mig!" — men den blev ikke søsyg, og den knak sig ikke.

„Det er godt mod Søsyge at have Staalmave og saa altid huske paa, at man er lidt Mere end et Menneske! nu er mit gaaet over! jo finere man er, desto mere kan man holde ud."

„Krask!" sagde Æggeskallen, der gik et Vognmandslæs over den. „Hu, hvor det klemmer!" sagde Stoppenaalen, „nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!" men den knak ikke, skjøndt der gik et Vognmandslæs over, den laae paa langs — og der kan den blive liggende!

Klokken.

Om Aftenen, i de snevre Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Øieblik, den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan en Raaben og det forstyrrer. „Nu ringer Aftenklokken!" sagde man, „nu gaaer Solen ned!"

De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længere fra hverandre med Haver og smaa Marker, saae Aftenhimlen endnu prægtigere og hørte langt stærkere

Klangen af Klokken; det var, som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saae derhen, og bleve ganske høitidelige. —

Nu gik mange Tider, den Ene sagde til den Anden: „Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, deilig Klang; skulle vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den.“ Og de rige Folk de kjørte og de fattige de gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Piletræer, der voxte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saae op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditor og han hang en Klokke op lige over sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knevlen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de, at det havde været saa romantisk, og det betyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikkrede, at de vare trængte ind i Skoven lige til, hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokkeklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den Ene skrev en heel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kjært, klogt Barn, ingen Melodi var deiligere end Klokkens Klang.

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at Den, som rigtig kunde opdage, hvorfra Lyden kom, skulde faae Titel af „Verdens Klokker“ og det selv om det ikke var en Klokke.

Nu gik da Mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld, men der var kun Een, som kom hjem med et Slags Forklaring; Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog, at Klokke-Lyden kom fra en meget stor Ugle i et huult Træ; det var saadan en Viisdoms-Ugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat som Verdens

Klokker og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men ligemeget vidste man.

Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med Eet til voxne Mennesker, Barnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store, ubekjendte Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og det Alle paa Tre nær, den Ene af dem skulde hjem og prøve sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var bleven confirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommen med; den Anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Confirmations-Kjole og Støvlerne hos Vertens Søn, og dem maatte han levere af paa bestemt Klokkeslet; den Tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artigt Barn og det vilde han blive, selv som Confirmand, og det skal man ikke gjøre Nar af; — men det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted; Solen skinnede og Fuglene sang og Confirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embeder endnu og vare alle Confirmander for Vor Herre.

Men snart bleve to af de Mindste trætte, og saa vendte de To om til Byen igjen; to Smaapiger satte sig og bandt Krandse, de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Piletræerne, hvor Conditoren boede, saa sagde de: „See saa, nu ere vi herude; Klokken er jo egenlig ikke til, det er bare saadant Noget, man bilder sig ind!"

Da lød i det Samme dybt i Skoven Klokken saa sødt og høitideligt, at Fire, Fem bestemte sig til dog at gaae noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordenligt besværligt at komme frem,

Skovmærker og Anemoner voxte næsten altfor høit, blomstrende Convolvoli og Brombærranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revne itu. Der laae store Klippeblokke, begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem, og underligt sagde det ligesom „kluk, kluk!"

„Det skulde dog ikke være Klokken!" sagde en af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. „Det maa man rigtigt studere!" og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Æbler heldede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Klokke. Skulde det være den, man havde hørt? Ja, derom vare de Alle enige, paa Een nær; han sagde, at den Klokke var for lille og fiin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneske-Hjerte; han som talte var en Kongesøn, og saa sagde de andre: „Saadan En vil nu altid være klogere."

Saa lode de ham gaae alene, og alt som han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Eensomheden; men endnu hørte han den lille Klokke, som de Andre vare saa fornøiede med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sunget til Theevand; men de dybe Klokkeslag løde dog stærkere, det var ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra Venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken, og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie, saa kort, at man ret kunde see hvor lange Haandled han havde. De kjendte Begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme

med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Vertens Søn; det havde han gjort og var nu, i Træskoe og de fattige Klæder, gaaet afsted alene, thi Klokken klang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

„Saa kunne vi jo gaae sammen!“ sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ærmer og sagde, han var bange for, at han ikke kunde gaae saa rask med, desuden meente han, at Klokken maatte søges til Høire, thi den Plads havde jo alt Stort og Herligt.

„Ja, saa mødes vi slet ikke!“ sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene reve hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods. Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rifter, men Solen skinnede dog paa hans Vei, og det er ham vi nu følge med, for en rask Knøs var han.

„Klokken vil og maa jeg finde!“ sagde han, „om jeg saa skal gaae til Verdens Ende!“

De ækle Abekatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. „Skal vi dænge ham!“ sagde de, „skal vi dænge ham; han er en Kongesøn!“

Men han gik ufortrøden dybere og dybere ind i Skoven, hvor der voxte de forunderligste Blomster; der stode hvide Stjerne-Lilier med blodrøde Støvtraade, himmelblaae Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Æbletræer, hvor Æblerne ganske og aldeles saae ud som store, skinnende Sæbebobler; tænk blot, hvor de Træer maatte straale i Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, voxte prægtige Ege og Bøge, og var et af Træerne revnet i Barken, saa voxte her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og sloge med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra en af disse dybe Søer, Klokken klang op til ham, men saa mærkede han dog nok,

at det var ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven, at Klokken klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød som Ild, det blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sine Knæ, sang sin Aftenpsalme og sagde: „Aldrig finder jeg, hvad jeg søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog een Gang kan jeg maaskee endnu see den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største Træer.“

Og han greb i Ranker og Rødder, klattrede op ad de vaade Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skrubtudsen ligesom gjøede ad ham; — men op kom han før Solen endnu ganske var nede, seet fra denne Høide; o, hvilken Pragt! Havet, det store, herlige Hav, der væltede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort, skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes, Alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang og Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en stor, hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Fløiels Klæde, Himlen selv den store Kuppel; der oppe slukkedes de røde Farver, idet Solen forsvandt; men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da, og Kongesønnen bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Skoven, — og i det Samme kom, fra den høire Sidegang, den fattige Confirmand med de korte Ærmer og med Træskoene; han var kommen der ligesaa tidlig, kommen der ad sin Vei, og de løb hinanden i Møde og holdt hinanden i Hænderne i Naturens og Poesiens store Kirke, og over dem klang den usynlige, hellige Klokke, salige Aander svævede i Dands om den til et jublende Halleluja.

Bedstemoder.

Bedstemoder er saa gammel, hun har saa mange Rynker og et ganske hvidt Haar, men hendes Øine de skinne ligesom to Stjerner, ja de ere meget smukkere, de ere saa milde, saa velsignede at see ind i. Og saa kan hun de deiligste Historier, og hun har en Kjole med store, store Blomster, det er saadant noget tykt Silketøi, det rasler. Bedstemoder veed saa Meget, for hun har levet længe førend Fader og Moder, det er ganske vist! Bedstemoder har en Psalmebog med tykke Spænder af Sølv, og i den læser hun tidt; midt i den ligger en Rose, den er ganske flad og tør, den er ikke saa smuk som Roserne, hun har i Glasset, og dog smiler hun allervenligst til den, ja der kommer Taarer i hendes Øine. Hvorfor mon Bedstemoder saaledes seer paa den visne Rose i den gamle Bog? Veed Du det? Hver Gang Bedstemoders Taarer falde paa Blomsten, da bliver Farven friskere, da svulmer Rosen og hele Stuen fyldes med Duft, Væggene synke, som vare de kun Taager, og rundt om er det den grønne, den deilige Skov, hvor Solen skinner ind mellem Bladene, og Bedstemoder — ja, hun er ganske ung, hun er en deilig Pige med gule Lokker, med røde, runde Kinder, smuk og yndig, ingen Rose er mere frisk, dog Øinene, de milde, velsignede Øine, jo det er endnu Bedstemoders. Ved hendes Side sidder en Mand, saa ung, kraftig og smuk; han rækker hende Rosen og hun smiler, — saaledes smiler dog ikke Bedstemoder! — jo, Smilet kommer. Han er borte; der gaae mange Tanker og mange Skikkelser forbi; den smukke Mand er borte, Rosen ligger i Psalmebogen, og Bedstemoder — ja, hun sidder der igjen, som en gammel Kone og seer paa den visne Rose, der ligger i Bogen.

Nu er Bedstemoder død. — Hun sad i Læenestolen og fortalte en lang, lang deilig Historie: „Og nu er den ude," sagde hun, „og jeg ganske træt, lad mig nu

sove lidt.“ Og saa lagde hun sig tilbage og hun trak Veiret, hun sov; men det blev mere og mere stille, og hendes Ansigt var saa fuldt af Fred og Lykke, det var, ligesom der gik Solskin over det, og saa sagde de, hun var død.

Hun blev lagt i den sorte Kiste, hun laae svøbt i det hvide Linned, hun var saa smuk, og dog vare Øinene lukkede, men alle Rynkerne vare borte, hun laae med Smiil om Munden; hendes Haar var saa sølvhvidt, saa ærværdigt, man blev slet ikke bange ved at see paa den Døde, det var jo den søde, eiegode Bedstemoder. Og Psalmebogen blev lagt under hendes Hoved, det havde hun selv forlangt, og Rosen laae i den gamle Bog; og saa begravede de Bedstemoder.

Paa Graven, tæt under Kirkemuren, plantede de et Rosentræ, og det stod fuldt med Blomster, og Nattergalen sang over det, og inde fra Kirken spillede Orgelet de smukkeste Psalmer, der stode i Bogen under den Dødes Hoved. Og Maanen skinnede lige ned paa Graven; men den Døde var der ikke, ethvert Barn kunde ved Nattetid roligt gaae hen og plukke en Rose der ved Kirkegaards-Muren. En Død veed Mere end alle vi Levende vide, den Døde kjender den Angest, vi ville føle for Noget saa selsomt, som Det, at de kom til os; de Døde ere bedre end vi Alle, og saa komme de ikke. Der er Jord over Kisten, der er Jord indeni den. Psalmebogen med dens Blade ere Støv, Rosen med alle sine Erindringer er falden i Støv; men ovenfor blomstre nye Roser, ovenfor synger Nattergalen, og Orgelet spiller; man tænker paa den gamle Bedstemoder med de milde, evig unge Øine. Øine kunne aldrig døe! vore skulle een Gang see hende, ung og smuk, som da hun første Gang kyssede den friske, røde Rose, der nu er Støv i Graven.

Elverhøi.

Der løb saa vimse nogle Fiirbeen i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hverandre, for de talte Fiirbene-Sproget.

„Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!“ sagde det ene Fiirbeen; „jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter lukket mine Øine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!“

„Der er Noget paa Færde derinde!“ sagde det andet Fiirbeen, „Høien lade de staae paa fire røde Pæle lige til Hanegal, der bliver ordenlig luftet ud, og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er Noget paa Færde!“

„Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekjendtskab,“ sagde det tredie Fiirbeen; „Regnormen kom lige op af Høien, hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemændene ere tilsagte for at gjøre Fakkeltog, som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maaneskin.“

Hvem kan dog de Fremmede være?“ sagde alle Fiirbenene. „Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør, hvor det brummer!“

Lige i det Samme skiltes Elverhøi ad, og en gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Huusholderske, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerte paa Panden. Benene gik saa flinke paa hende: Trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

„De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!“

sagde hun, „men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste at tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høifornemme Fremmede, Troldfolk, der have Noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!"

„Hvem skal inviteres?" spurgte Natravnen.

„Ja, til det store Bal kan al Verden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvne eller gjøre saadan en lille Smule af, hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strengt Udvalg, vi ville kun have de Allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke en Gang have Spøgelser med. Havmanden og hans Døttre maae først inviteres; de holde vel ikke meget af at komme paa det Tørre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget Bedre, og saa tænker jeg nok, de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Trolde af første Classe med Hale, Aamanden og Nisserne maae vi have, og saa tænker jeg, at vi kunne ikke forbigaae Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Visiter." —

„Bra!" sagde Natravnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langshawl, vævet af Taage og Maaneskin, og det seer nydeligt ud for dem, der synes om det Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vasket med Maaneskin og Væggene vare gnedne med Hexefedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børnefingre i og Salater af Paddehatte-Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Øl af Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravkjælderen, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude-Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i

stødt Griffel, det var Duxe-Griffel, og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Duxe-Griffel. I Sovekamret hang de Gardiner op, og heftede dem fast med Snogespyt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

„Nu skal her ryges med Krølhaar og Svinebørster, saa troer jeg, at jeg har gjort Mit!" sagde den gamle Elverpige.

„Søde Fader!" sagde den mindste af Døttrene; „faaer jeg saa at vide, hvem de fornemme Fremmede ere?"

„Naa da!" sagde han, „saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! To blive vist bortgiftede. Trold-Gubben oppe fra Norge, han, der boer i det gamle Dovre-Fjeld og har mange Klippe-Slotte af Kampesteen og et Guldværk, som er bedre, end man troer, kommer her ned med sine to Drenge, de skulle søge sig en Kone ud; Trold-Gubben er saadan en rigtig gammel, ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem; jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus; han var hernede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Kridt, som man siger! O, hvor jeg længes efter den norske Trold-Gubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uvorne, kjephøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode, naar de blive gjemte. Lad mig see, at I sætte Skik paa dem!"

„Og naar komme de!" spurgte den ene Datter.

„Det kommer an paa Vind og Veir!" sagde Elverkongen. „De reise oekonomisk! De komme her ned med Skibsleilighed. Jeg vilde, at de skulde gaae over Sverrig, men den Gamle helder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

I det Samme kom der to Lygtemænd hoppende, den Ene hurtigere end den Anden og derfor kom den Ene først.

„De komme! de komme!" raabte de.

„Giv mig min Krone, og lad mig staae i Maaneskinnet!" sagde Elverkongen.

Døttrene løftede paa Langshawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trold-Gubben fra Dovre, med Krone af hærdede Iistappe og polerede Grankogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kane-Støvler; Sønnerne derimod gik barhalsede og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

„Er det en Høi?" spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. „Det kalde vi oppe i Norge et Hul!"

„Gutter!" sagde den Gamle. „Hul gaaer ind ad, Høi gaaer op ad! har I ikke Øine i Hovedet!"

Det Eneste, der undrede dem hernede, sagde de, var, at de saaledes uden videre kunde forstaae Sproget.

„Skab Jer nu ikke!" sagde den Gamle, „man kunde troe, at I var ikke rigtig gjennembagte!"

Og saa gik de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var fiint Selskab, og det i en Hast, saa man skulde troe, at de vare blæste sammen, og nydeligt og net var der indrettet for Enhver. Havfolkene sad til Bords i store Vandkar; de sagde, det var, ligesom de vare hjemme. Alle holdt de Bordskik undtagen de to smaa, norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at al Ting klædte dem.

„Fødderne af Fadet!" sagde den gamle Trold, og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Grankogler, som de havde med i Lommen, og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dovre-Trold, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deiligt om de stolte, norske Fjelde og om Fosser, der styrtede skumhvide ned, med et Bulder som Tordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laxen, der sprang op mod de styrtende Vande, naar Nøkken spillede paa Guldharpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjælderne

klang og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Iis, der var saa gjennemsigtig, at de saae Fiskene blive bange under deres Fødder. Jo han kunde fortælle, saa at man saae og hørte, hvad han sagde; det var ligesom Saugmøllerne gik, som om Karle og Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; hussa! lige med Eet gav Trold-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smask, det var et ordenligt Kys, og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt; saa kom Konstdandsen eller som det kaldtes: „at træde udenfor Dandsen", hille den, hvor de kunde strække Been; man vidste ikke, hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke, hvad der var Arme og hvad der var Been, det gik imellem hinanden ligesom Saugspaaner, og saa snurrede de rundt, saa Helhesten fik Ondt og maatte gaae fra Bordet.

„Prrrrr!" sagde Trold-Gubben, „det er Commerce med Beentøiet! Men hvad kan de Mere, end dandse, strække Been og gjøre Hvirvelvind?"

„Det skal Du faae at vide!" sagde Elverkongen, og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maaneskin, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Pind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Konst.

Men Trold-Gubben sagde, at den Konst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke, at hans Drenge holdt af den.

Den Anden kunde gaae ved Siden af sig selv, ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Troldfolk ikke.

Den Tredie var af et ganske andet Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus, og det var hende, som forstod at spekke Elletrunter med Sanct Hans-Orme.

„Hun bliver en god Huusmoder!" sagde Trold-Gubben, og saa klinkede han med Øinene, for han vilde ikke drikke saa Meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor

Guldharpe at spille paa, og da hun slog paa den første Stræng, løftede Alle det venstre Been, for Troldfolk ere keitbenede, og da hun slog den anden Stræng, maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

„Det er et farligt Fruentimmer!" sagde Trold-Gubben, men begge Sønnerne gik ud af Høien, for nu vare de kjede af det.

„Og hvad kan den næste Datter!" spurgte Trold-Gubben.

„Jeg har lært at holde af de Norske!" sagde hun, „og aldrig gifter jeg mig, uden at jeg kan komme til Norge!"

Men den mindste af Søstrene hviskede til Trold-Gubben: „Det er kun, fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staae som Bauta, og derfor vil hun der op, for hun er saa bange for at forgaae."

„Ho, ho!" sagde Trold-Gubben, „slap det der ud. Men hvad kan den Syvende og Sidste?"

„Den Sjette kommer før den Syvende!" sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

„Jeg kan kun sige Folk Sandhed!" sagde hun, „mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sye paa mit Liigtøi!"

Nu kom den Syvende og Sidste, og hvad kunde hun? Ja hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange, hun vilde.

„Her er alle mine fem Fingre!" sagde Trold-Gubben, „fortæl mig et om hver!"

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe, saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der havde Guldring om Livet, ligesom den vidste, at der skulde være Forlovelse, sagde Trold-Gubben: „Hold fast hvad Du har, Haanden er din! Dig vil jeg selv have til Kone!"

Og Elverpigen sagde, at der var endnu tilbage om Guldbrand og om lille Peer Spillemand!

„Dem skulle vi høre til Vinter!" sagde Trold-Gubben, „og om Granen skulle vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gjør endnu Ingen rigtig deroppe, — og saa skulle vi sidde i Steenstuen, hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle, norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skjenket mig et Par Stykker! og naar vi saa sidde, saa kommer Garboen og gjør Visit; han synger Dig alle Sæterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laxen vil springe i Fossen og slaae mod Steenvæggen, men den kommer dog ikke ind! — Ja, Du kan troe, der er godt i det kjære, gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?"

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og blæste Lygtemændene ud, der kom saa skikkeligt og vilde gjøre Fakkeltog.

„Er det at føite om?" sagde Trold-Gubben, „nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Moster!"

Men Gutterne sagde, at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, gifte sig det havde de ingen Lyst til. — Og saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Neglen, for at vise, at de havde drukket ud, trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trold-Gubben dandsede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ringe.

„Nu galer Hanen!" sagde den gamle Elverpige, som holdt Huus. „Nu maae vi lukke Vinduesskodderne, at ikke Solen brænder os inde!"

Og saa lukkede Høien sig.

Men udenfor løb Fiirbenene op og ned ad det revnede Træ, og den Ene sagde til den Anden:

„O, hvor jeg godt kunde lide den norske Trold-Gubbe!"

„Jeg holder mere af Drengene!" sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.

De røde Skoe.

en lille Pige, saa fiin og saa nydelig, men
mmeren maatte hun altid gaae med bare Fødder,
an var fattig, og om Vinteren med store Træskoe,
at den lille Vrist blev ganske rød, og det saa grueligt.

Midt i Bondebyen boede den gamle Moer Skomagers; hun sad og syede, saa godt hun kunde det, af røde, gamle Klæde-Strimler et Par smaa Skoe, ganske kluntede, men godt meente vare de, og dem skulde den lille Pige have. Den lille Pige hed Karen.

Just den Dag hendes Moder blev begravet, fik hun de røde Skoe og havde dem første Gang paa; det var jo rigtignok ikke Noget at sørge med, men hun havde nu ingen andre, og saa gik hun med bare Been i dem, bag efter den fattige Straakiste.

Da kom der i det Samme en stor, gammel Vogn, og i den sad der en stor, gammel Frue; hun saae paa den lille Pige og havde ondt af hende, og saa sagde hun til Præsten: „Hør, giv mig den lille Pige, saa skal jeg være god imod hende!"

Og Karen troede, det var Altsammen for de røde Skoe, men den gamle Frue sagde, at de vare gruelige, og de bleve brændte, men Karen selv blev klædt paa reent og net; hun maatte lære at læse og sye, og Folk sagde, at hun var nydelig, men Speilet sagde: „Du er meget mere end nydelig, Du er deilig!"

Da reiste Dronningen en Gang gjennem Landet, og hun havde med sig sin lille Datter, der var en Prindsesse, og Folk strømmede til udenfor Slottet, og der var da Karen ogsaa, og den lille Prindsesse stod i fine hvide Klæder i et Vindue og lod sig see paa; hun havde hverken Slæb eller Guldkrone, men deilige røde Safians-Skoe; de vare rigtignok anderledes nette, end de Moer Skomagers havde syet til lille Karen. Intet i Verden kunde dog lignes ved røde Skoe!

Nu var Karen saa gammel, at hun skulde con-

firmeres; nye Klæder fik hun, og nye Skoe skulde hun ogsaa have. Den rige Skomager inde i Byen tog Maal af hendes lille Fod; det var hjemme i hans egen Stue, og der stod store Glasskabe med yndige Skoe og blanke Støvler. Det saae nydeligt ud, men den gamle Frue saae ikke godt, og saa havde hun ingen Fornøielse deraf; midt imellem Skoene stod et Par røde, ganske som de Prindsessen havde baaret; hvor de vare smukke! Skomageren sagde ogsaa, at de vare syede til et Greve-Barn, men de havde ikke passet.

„Det er nok Blanklæder!“ sagde den gamle Frue, „de skinne!“

„Ja de skinne!“ sagde Karen; og de passede og de bleve kjøbte; men den gamle Frue vidste ikke af, at de vare røde, thi hun havde aldrig tilladt Karen at gaae til Confirmation med røde Skoe, men det gjorde hun nu.

Alle Mennesker saae paa hendes Fødder, og da hun gik op ad Kirkegulvet til Chordøren, syntes hun, at selv de gamle Billeder paa Begravelserne, disse Portraiter af Præster og Præstekoner, med stive Kraver og lange, sorte Klæder, heftede Øinene paa hendes røde Skoe, og kun paa disse tænkte hun, da Præsten lagde sin Haand paa hendes Hoved og talte om den hellige Daab, om Pagten med Gud, og at hun nu skulde være et stort, christent Menneske; og Orgelet spillede saa høitideligt, de smukke Børnestemmer sang og den gamle Cantor sang, men Karen tænkte kun paa de røde Skoe.

Om Eftermiddagen vidste da den gamle Frue af alle Mennesker, at Skoene havde været røde, og hun sagde, at det var stygt, at det passede sig ikke, og at Karen herefter, naar hun gik i Kirke, skulde altid gaae med sorte Skoe, selv om de vare gamle.

Næste Søndag var der Altergang, og Karen saae paa de sorte Skoe, hun saae paa de røde — og saa saae hun paa de røde igjen og tog de røde paa.

Det var deiligt Solskins Veir; Karen og den

gamle Frue gik ad Stien gjennem Kornet; der støvede det lidt.

Ved Kirkedøren stod en gammel Soldat med en Krykkestok og med et underligt langt Skjæg, det var mere rødt end hvidt, for det var rødt; og han bøiede sig lige ned til Jorden og spurgte den gamle Frue, om han maatte tørre hendes Skoe af. Og Karen strakte ogsaa sin lille Fod ud. „See hvilke deilige Dandseskoe!" sagde Soldaten, „sid fast, naar I dandse!" og saa slog han med Haanden paa Saalerne.

Og den gamle Frue gav Soldaten en lille Skilling, og saa gik hun med Karen ind i Kirken.

Og alle Mennesker derinde saae paa Karens røde Skoe, og alle Billederne saae paa dem, og da Karen knælede for Alteret og satte Guldkalken for sin Mund, tænkte hun kun paa de røde Skoe, og det var, som de svømmede om i Kalken for hende; og hun glemte at synge sin Psalme, hun glemte at læse sit „Fader vor".

Nu gik alle Folk fra Kirke, og den gamle Frue steg ind i sin Vogn. Karen løftede Foden for at stige bag efter, da sagde den gamle Soldat, som stod tæt ved: „See hvilke deilige Dandseskoe!" og Karen kunde ikke lade være, hun maatte gjøre nogle Dandsetrin, og da hun begyndte, bleve Benene ved at dandse, det var, ligesom Skoene havde faaet Magt over dem; hun dandsede omkring Kirkehjørnet, hun kunde ikke lade være, Kudsken maatte løbe bag efter og tage fat paa hende, og han løftede hende ind i Vognen, men Fødderne bleve ved at dandse, saa hun sparkede saa grueligt den gode, gamle Frue. Endelig fik de Skoene af, og Benene kom i Ro.

Hjemme bleve Skoene satte op i et Skab, men Karen kunde ikke lade være at see paa dem.

Nu laae den gamle Frue syg, de sagde, at hun kunde ikke leve; pleies og passes skulde hun, og Ingen var nærmere til det, end Karen; men henne i Byen var der et stort Bal, Karen var inviteret; — hun saae paa den gamle Frue, der jo dog ikke kunde

leve, hun saae paa de røde Skoe, og det syntes hun der ingen Synd var i; — hun tog de røde Skoe paa, det kunde hun jo ogsaa nok; — men saa gik hun paa Bal og saa begyndte hun at dandse.

Men da hun vilde til Høire, saa dandsede Skoene til Venstre, og da hun vilde op ad Gulvet, saa dandsede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gjennem Gaden og ud af Byens Port. Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne, og hun troede, at det var Maanen, for det var et Ansigt, men det var den gamle Soldat med det røde Skjæg; han sad og nikkede og sagde: „See hvilke deilige Dandseskoe!“

Da blev hun forfærdet og vilde kaste de røde Skoe, men de hang fast, og hun flængede sine Strømper af, men Skoene vare voxede fast til hendes Fødder, og dandse gjorde hun og dandse maatte hun over Mark og Eng, i Regn og Solskin, ved Nat og ved Dag, men om Natten var det grueligst.

Hun dandsede ind paa den aabne Kirkegaard, men de Døde der dandsede ikke, de havde noget meget Bedre at bestille end at dandse; hun vilde sætte sig paa den Fattiges Grav, hvor den bittre Regnfang groede, men for hende var ikke Ro eller Hvile, og da hun dandsede hen imod den aabne Kirkedør, saae hun der en Engel i lange, hvide Klæder, med Vinger, som naaede ham fra Skuldrene ned til Jorden, hans Ansigt var strengt og alvorligt, og i Haanden holdt han et Sværd, saa bredt og skinnende.

„Dandse skal Du!“ sagde han, „dandse paa dine røde Skoe, til Du bliver bleg og kold! til din Hud skrumper sammen som en Beenrad! dandse skal Du fra Dør til Dør, og hvor der boer stolte, forfængelige Børn, skal Du banke paa, saa at de høre Dig og frygte Dig! Dandse skal Du, dandse — —“

„Naade!“ raabte Karen. Men hun hørte ikke, hvad Engelen svarede, thi Skoene bare hende gjennem

Laagen, ud paa Marken, over Vei og over Sti, og altid maatte hun dandse.

En Morgenstund dandsede hun forbi en Dør, hun kjendte godt; indenfor lød Psalmesang, de bare en Kiste ud, som var pyntet med Blomster; da vidste hun, at den gamle Frue var død, og hun syntes, at nu var hun forladt af Alle og forbandet af Guds Engel.

Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, dandse i den mørke Nat. Skoene bare hende afsted over Tjørne og Stubbe, og hun rev sig til Blods; hun dandsede hen over Heden til et lille, eensomt Huus. Her vidste hun, at Skarpretteren boede, og hun bankede med Fingeren paa Ruden og sagde:

„Kom ud! — kom ud! — Jeg kan ikke komme ind, for jeg dandser!“

Og Skarpretteren sagde: „Du veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg hugger Hovedet af de onde Mennesker, og jeg kan mærke, at min Øxe dirrer!“

„Hug ikke Hovedet af mig!“ sagde Karen, „for saa kan jeg ikke angre min Synd! men hug mine Fødder af med de røde Skoe!“

Og saa skriftede hun hele sin Synd, og Skarpretteren huggede Fødderne med de røde Skoe af hende; men Skoene dandsede med de smaa Fødder hen over Marken ind i den dybe Skov.

Og han snittede hende Træbeen og Krykker, lærte hende en Psalme, den Synderne altid synge, og hun kyssede den Haand, som havde ført Øxen, og gik hen over Heden.

„Nu har jeg lidt nok for de røde Skoe!“ sagde hun, „nu vil jeg gaae i Kirke, at de kunne see mig!“ og hun gik nok saa rask mod Kirkedøren, men da hun kom der, dandsede de røde Skoe foran hende, og hun blev forfærdet og vendte om.

Hele Ugen igjennem var hun bedrøvet og græd mange, tunge Taarer, men da det blev Søndag, sagde hun: „See saa! nu har jeg lidt og stridt nok! jeg skulde troe, at jeg er ligesaa god som Mange af dem, der

sidde og kneise derinde i Kirken!" og saa gik hun nok saa modig; men hun kom ikke længer end til Laagen, da saae hun de røde Skoe dandse foran sig, og hun forfærdedes og vendte om og angrede ret i Hjertet sin Synd.

Og hun gik til Præstegaarden og bad, om hun maatte komme i Tjeneste der, flittig vilde hun være og gjøre Alt, hvad hun kunde, paa Lønnen saae hun ikke, kun at hun maatte faae Tag over Hovedet og være hos gode Mennesker. Og Præstekonen havde ondt af hende og gav hende Tjeneste. Og hun var flittig og tankefuld. Stille sad hun og hørte til, naar om Aftenen Præsten læste høit af Bibelen. Alle de Smaa holdt meget af hende; men naar de talte om Pynt og Stads og at være deilig som en Dronning, rystede hun med Hovedet.

Næste Søndag gik de Alle til Kirke, og de spurgte hende, om hun vilde med, men hun saae bedrøvet, med Taarer i Øinene paa sine Krykker, og saa gik de Andre hen at høre Guds Ord, men hun gik alene ind i sit lille Kammer; det var ikke større, end at der kunde staae en Seng og en Stol, og her satte hun sig med sin Psalmebog; og alt som hun med fromt Sind læste i den, bar Vinden Orgeltonerne fra Kirken over til hende, og hun løftede med Taarer sit Ansigt og sagde: „O, Gud hjelpe mig!"

Da skinnede Solen saa klart, og lige foran hende stod den Guds Engel i de hvide Klæder, ham, hun hiin Nat havde seet i Kirkedøren, men han holdt ikke længer det skarpe Sværd, men en deilig grøn Green, der var fuld af Roser, og han rørte med den ved Loftet, og det hævede sig saa høit, og hvor han havde rørt, skinnede der en Guldstjerne, og han rørte ved Væggene, og de udvidede sig, og hun saae Orgelet, som spillede, hun saae de gamle Billeder med Præster og Præstekoner; Menigheden sad i de pyntede Stole og sang af Psalmebogen. For Kirken var selv kommen hjem til den stakkels Pige i det lille, snevre Kammer, eller ogsaa var hun kommen derhen; hun sad i Stolen hos de andre

Præstens Folk, og da de havde endt Psalmen og saae op, nikkede de og sagde: „Det var Ret Du kom, Karen!"

„Det var Naade!" sagde hun.

Og Orgelet klang, og Børnestemmerne i Choret lød saa blødt og deiligt. Det klare Solskin strømmede saa varmt gjennem Vinduet ind i Kirkestolen, hvor Karen sad; hendes Hjerte blev saa fuldt af Solskin, af Fred og Glæde, at det brast; hendes Sjæl fløi paa Solskin til Gud, og der var der Ingen, som spurgte om de røde Skoe.

Springfyrene.

Loppen, Græshoppen og Springgaasen vilde en Gang see, hvem af dem der kunde springe høiest, og saa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at see den Stads, og det var tre ordenlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen.

„Ja, jeg giver min Datter til Den, som springer høiest!" sagde Kongen, „for det er saa fattigt, at de Personer skulle springe om ingen Ting!"

Loppen kom først frem, den havde saadanne nette Manerer og hilsede til alle Sider, for den havde Frøken-Blod i sig og var vant til kun at omgaaes med Mennesker, og det gjør nu meget.

Nu kom Græshoppen, den var rigtignok betydelig sværere, men den havde dog ganske god Skik paa sig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden sagde Personen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ægypten, og at den her hjemme var høit vurderet, den var tagen lige fra Marken og sat i et Korthuus, der havde tre Etager, allesammen af Herreblade, der vendte den couleurte Side ind ad; der var baade Døre og Vinduer og det skaarne ud i Livet paa

Hjerter=Dame. „Jeg synger saaledes," sagde den, „at sexten indfødte Faarekyllinger, der have pebet fra Smaa af og dog ikke faaet Korthuus, have ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere end de vare!"

Begge To, baade Loppen og Græshoppen, gjorde saaledes godt rede for hvem de vare og at de troede, de nok kunde ægte en Prindsesse.

Springgaasen sagde ikke Noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere, og da Hofhunden kun snøftede til den, indestod han for at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forsikkrede, at han vidste, at Springgaasen var begavet med Spaadoms=Kraft; man kunde see paa Ryggen af den, om man fik en mild eller en streng Vinter, og det kan man ikke en Gang see paa Ryggen af ham, der skriver Almanakken.

„Ja, jeg siger nu ikke Noget!" sagde den gamle Konge, „men jeg gaaer nu altid saadan og tænker mit!"

Nu var det Springet om at gjøre. Loppen sprang saa høit, at Ingen kunde see det, og saa paastod de, at den slet ikke havde sprunget, og det var nu lumpent.

Græshoppen sprang kun halvt saa høit, men den sprang Kongen lige i Ansigtet, og saa sagde han, det var ækelt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst, at den slet ikke kunde springe.

„Bare den ikke har faaet Ondt!" sagde Hofhunden, og saa snøftede han igjen til den: Rutsch! sprang den et lille, skjevt Spring hen i Skjødet paa Prindsessen, der sad lavt paa en Guld=Skammel.

Da sagde Kongen: „Det høieste Spring er at springe op til min Datter, for det er det Fine af det, men Sligt hører der Hoved til at falde paa, og Springgaasen har viist at den har Hoved. Den har Been i Panden!"

Og saa fik den Prindsessen.

„Jeg sprang dog høiest!" sagde Loppen. „Men det kan være det Samme! lad hende kun have den

Gaaserad med Pind og med Beg! jeg sprang dog høiest, men der skal i denne Verden Krop til, for at de kunne see En!"

Og saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger at den blev slaaet ihjel.

Græshoppen satte sig ude i Grøften og tænkte over hvorledes det egenlig gik til i Verden, og den sagde ogsaa: „Krop skal der til! Krop skal der til!" og saa sang den sin egen bedrøvelige Vise, og det er af den vi have taget Historien, som dog gjerne kunde være Løgn, om den endogsaa var trykt.

Hyrdinden og Skorsteensfeieren.

Har Du nogensinde seet et rigtigt gammelt Træskab, ganske sort af Alderdom og skaaret ud med Snirkler og Løvværk? Just saadant et stod der i en Dagligstue, det var arvet efter Oldemoder, og udskaaret med Roser og Tulipaner fra øverst til nederst; der var de underligste Snirkler, og mellem dem stak smaa Hjorte Hovedet frem med mange Takker; men midt paa Skabet stod snittet en heel Mand, han var rigtig nok griinagtig at see paa, og grine gjorde han, man kunde ikke kalde det at lee, han havde Gedebukkebeen, smaa Horn i Panden og et langt Skjæg. Børnene i Stuen kaldte ham altid Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten, for det var et svært Navn at sige, og der ere ikke Mange, der faae den Titel; men at lade ham skære ud, det var ogsaa Noget. Dog nu var han der jo! altid saae han hen til Bordet under Speilet, for der stod en yndig, lille Hyrdinde af Porcellain; Skoene vare forgyldte, Kjolen nydeligt heftet op med en rød Rose, og saa havde hun Guldhat og Hyrdestav; hun var deilig! Tæt ved hende stod en lille Skorsteensfeier, saa

sort som et Kul, men iøvrigt ogsaa af Porcellain; han var ligesaa reen og peen som nogen Anden; at han var Skorsteensfeier, det var jo bare Noget, han forestillede; Porcellainsmageren kunde ligesaa godt have gjort en Prinds af ham, for det var Eet.

Der stod han med sin Stige saa nydeligt, og med et Ansigt, saa hvidt og rødt som en Pige, og det var egenlig en Feil, for lidt sort kunde han gjerne have været. Han stod ganske nær ved Hyrdinden; de vare begge To stillede hvor de stode, og da de nu vare stillede, saa havde de forlovet sig, de passede jo for hinanden, de vare unge Folk, de vare af samme Porcellain og Begge lige skrøbelige.

Tæt ved dem stod der nok en Dukke, der var tre Gange større, det var en gammel Chineser, som kunde nikke; han var ogsaa af Porcellain og sagde, at han var Bedstefader til den lille Hyrdinde, men det kunde han nok ikke bevise; han paastod, at han havde Magt over hende, og derfor havde han nikket til Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten, der friede til den lille Hyrdinde.

„Der faaer Du en Mand," sagde den gamle Chineser, „en Mand, som jeg næsten troer er af Mahognitræ, han kan gjøre Dig til Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeantinde, han har hele Skabet fuldt af Sølvtøi, foruden hvad han har i hemmelige Gjemmer."

„Jeg vil ikke ind i det mørke Skab!" sagde den lille Hyrdinde, „jeg har hørt sige, at han har derinde elleve Porcellains-Koner!" —

„Saa kan Du være den tolvte!" sagde Chineseren, „i Nat, saasnart det knager i det gamle Skab, skal I have Bryllup, saasandt som jeg er en Chineser!" og saa nikkede han med Hovedet og faldt i Søvn.

Men den lille Hyrdinde græd og saae paa sin Hjertensallerkjæreste, Porcellains-Skorsteensfeieren.

„Jeg troer jeg vil bede Dig," sagde hun, „at Du

vil gaae med mig ud i den vide Verden, for her kunne vi ikke blive!"

„Jeg vil Alt hvad Du vil!" sagde den lille Skorsteensfeier, „lad os strax gaae, jeg tænker nok, jeg kan ernære Dig ved Professionen!"

„Gid vi vare vel nede af Bordet!" sagde hun, „jeg bliver ikke glad, før vi ere ude i den vide Verden!"

Og han trøstede hende og viste, hvor hun skulde sætte sin lille Fod paa de udskaarne Kanter og det forgyldte Løvværk ned om Bordbenet; sin Stige tog han ogsaa til Hjelp, og saa vare de nede paa Gulvet, men da de saae hen til det gamle Skab, var der saadant et Røre; alle de udskaarne Hjorte stak Hovederne længere frem, reiste Takkerne og dreiede med Halsen; Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten sprang høit i Veiret, og raabte over til den gamle Chineser: „nu løbe de! nu løbe de!"

Da bleve de lidt forskrækkede, og sprang hurtigt op i Skuffen til Forhøiningen.

Her laae tre, fire Spil Kort, som ikke vare complette, og et lille Dukke-Theater, der var reist op, saa godt det lod sig gjøre; der blev spillet Komedie, og alle Damerne, baade Ruder og Hjerter, Kløver og Spader, sad i første Række og viftede sig med deres Tulipaner, og bag ved dem stode alle Knegtene og viste, at de havde Hoved, baade for oven og for neden, saaledes som Spille-Kort have det. Komedien handlede om To, som ikke maatte faae hinanden, og Hyrdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen Historie.

„Det kan jeg ikke holde ud!" sagde hun. „Jeg maa op af Skuffen!" men da de kom paa Gulvet og saae op til Bordet, saa var den gamle Chineser vaagnet og rokkede med hele Kroppen, han var jo en Klump for neden.

„Nu kommer den gamle Chineser!" raabte den lille Hyrdinde, og saa faldt hun lige ned paa sine Porcellains Knæ, saa bedrøvet var hun.

„Jeg faaer en Tanke!" sagde Skorsteensfeieren,

„skulle vi krybe ned i den store Potpourrikrukke, der staaer i Krogen; der kunne vi ligge paa Roser og Lavendler og kaste ham Salt i Øinene, naar han kommer."

„Det kan ikke forslaae!" sagde hun, „desuden veed jeg, at den gamle Chineser og Potpourrikrukken have været forlovede, og der bliver altid lidt Godhed tilbage, naar man saaledes har staaet i Forhold; nei, der er ikke Andet for, end at gaae ud i den vide Verden!"

„Har Du virkelig Mod til at gaae med mig ud i den vide Verden?" spurgte Skorsteensfeieren. „Har Du betænkt, hvor stor den er, og at vi aldrig mere kunne komme her tilbage?"

„Det har jeg!" sagde hun.

Og Skorsteensfeieren saae ganske stivt paa hende, og saa sagde han: „Min Vei gaaer gjennem Skorstenen! har Du virkelig Mod til at krybe med mig gjennem Kakkelovnen, baade gjennem Tromlen og Røret? saa komme vi ud i Skorstenen, og der forstaaer jeg at bruge mig! vi stige saa høit, at de ikke kunne naae os, og øverst oppe er der et Hul ud til den vide Verden!"

Og han førte hende hen til Kakkelovns-Døren.

„Der seer sort ud!" sagde hun, men hun gik dog med ham, baade gjennem Tromlen og gjennem Røret, hvor der var den bælgmørke Nat.

„Nu ere vi i Skorstenen!" sagde han, „og see! see! oven over skinner den deiligste Stjerne!"

Og det var en virkelig Stjerne paa Himlen, der skinnede lige ned til dem, ligesom den vilde vise dem Veien. Og de kravlede og de krøbe, en gruelig Vei var det, saa høit, saa høit; men han løftede og lettede, han holdt hende og viste de bedste Steder, hvor hun skulde sætte sine smaa Porcellains Fødder, og saa naaede de lige op til Skorsteens-Randen, og paa den satte de sig, for de vare rigtig nok trætte, og det kunde de ogsaa være.

Himlen med alle dens Stjerner var oven over, og alle Byens Tage neden under; de saae saa vidt omkring, saa langt ud i Verden; den stakkels Hyrdinde havde aldrig tænkt sig det saaledes, hun lagde sit lille Hoved

op til sin Skorsteensfeier, og saa græd hun, saa at Guldet sprang af hendes Livbaand.

„Det er altfor Meget!" sagde hun. „Det kan jeg ikke holde ud! Verden er altfor stor! gid jeg var igjen paa det lille Bord under Speilet! jeg bliver aldrig glad, før jeg er der igjen! nu har jeg fulgt Dig ud til den vide Verden, nu kan Du gjerne følge mig hjem igjen, dersom Du holder Noget af mig!"

Og Skorsteensfeieren talte fornuftigt for hende, talte om den gamle Chineser og om Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten, men hun hulkede saa grueligt, og kyssede sin lille Skorsteensfeier, saa han kunde ikke Andet, end føie hende, skjøndt det var galt.

Og saa kravlede de igjen med stor Besværlighed ned gjennem Skorstenen, og de krøbe gjennem Tromlen og Røret, det var slet ikke rart, og saa stode de i den mørke Kakkelovn; der lurede de bag Døren for at faae at vide, hvorledes det stod til i Stuen. Der var ganske stille; de kigede ud — ak, der laae midt paa Gulvet den gamle Chineser, han var falden ned af Bordet, da han vilde efter dem, og laae slaaet i tre Stykker; hele Ryggen var gaaet af i een Stump og Hovedet laae trillet hen i en Krog; Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten stod, hvor han altid havde staaet, og tænkte over.

„Det er grueligt!" sagde den lille Hyrdinde, „gamle Bedstefader er slaaet i Stykker, og vi ere Skyld deri! det kan jeg aldrig overleve!" og saa vred hun sine smaa bitte Hænder.

„Han kan klinkes endnu!" sagde Skorsteensfeieren. „Han kan meget godt klinkes! — Vær bare ikke saa heftig! naar de lime ham i Ryggen og give ham en god Klinke i Nakken, saa vil han være saa god som ny igjen og kan sige os mange Ubehageligheder!"

„Troer Du?" sagde hun. Og saa krøbe de op igjen paa Bordet, hvor de før havde staaet.

„See saa langt kom vi!" sagde Skorsteensfeieren, „der kunde vi have sparet os al den Uleilighed!"

„Havde vi kun den gamle Bedstefader klinket!" sagde Hyrdinden. „Kan det være saa dyrt?"

Og klinket blev han; Familien lod ham lime i Ryggen, han fik en god Klinke i Halsen, han var saa god som ny, men nikke kunde han ikke.

„De er nok bleven hovmodig, siden De har været slaaet i Stykker!" sagde Gedebukkebeens-Overog-undergeneralkrigscommandeersergeanten, „jeg synes dog ikke, at det er Noget at være saa stolt af! skal jeg have hende eller skal jeg ikke have hende?"

Og Skorsteensfeieren og den lille Hyrdinde saae saa rørende paa den gamle Chineser; de vare saa bange, han skulde nikke, men han kunde ikke, og det var ham ubehageligt at fortælle til en Fremmed, at han havde bestandig en Klinke i Nakken, og saa bleve Porcellains-Folkene sammen, og de velsignede Bedstefaders Klinke og holdt af hinanden, til de gik i Stykker.

Holger Danske.

Der er i Danmark et gammelt Slot, som hedder Kronborg, det ligger lige ud i Øresund, hvor de store Skibe hver Dag seile forbi i hundredviis, baade engelske, russiske og preussiske; og de hilse med Kanoner for det gamle Slot: „Bum!" og Slottet svarer igjen med Kanoner: „Bum!" for saaledes sige Kanonerne „God Dag!" „Mange Tak!" — Om Vinteren seiler der ingen Skibe, saa ligger Alt med Iis lige over til det svenske Land, men det er ordenlig ligesom en heel Landevei, der vaier det danske Flag og det svenske Flag, og danske og svenske Folk sige hverandre: „God Dag," „Mange Tak!" men ikke med Kanoner, nei med venligt Haandtag, og den Ene henter Hvedebrød og Kringler hos den Anden, for fremmed Mad smager bedst. Men Pragten i det Hele er dog det gamle Kronborg,

og under det er det, at Holger Danske sidder i den dybe, mørke Kjælder, hvor Ingen kommer; han er klædt i Jern og Staal og støtter sit Hoved paa de stærke Arme; hans lange Skjæg hænger ud over Marmorbordet, hvor det er voxet fast; han sover og drømmer, men i Drømme seer han Alt, hvad der skeer heroppe i Danmark. Hver Juleaften kommer en Guds Engel og siger ham, at det er rigtigt, som han har drømt, og at han godt kan sove igjen, for Danmark er endnu ikke i nogen ordenlig Fare; men kommer det i een, ja, saa vil den gamle Holger Danske reise sig, saa Bordet revner, naar han trækker Skjægget til sig; saa kommer han frem og slaaer, saa det høres i alle Verdens Lande.

Alt dette om Holger Danske sad en gammel Bedstefader og fortalte til sin lille Sønnesøn, og den lille Dreng vidste, at hvad Bedstefader sagde, det var sandt. Og medens den Gamle sad og fortalte, saa snittede han paa et stort Træbillede; det skulde forestille Holger Danske og stilles forud paa et Skib; for den gamle Bedstefader var Billedsnitter, og det er saadan en Mand, som skærer ud til Skibenes Gallioner, efter som hvert Skib skal kaldes; og her havde han udskaaret Holger Danske, der stod saa rank og stolt med sit lange Skjæg og holdt i den ene Haand det brede Slagsværd, men støttede den anden Haand paa det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefader fortalte saa Meget om mærkelige danske Mænd og Qvinder, at den lille Sønnesøn tilsidst syntes, at nu vidste han ligesaa Meget, som Holger Danske kunde vide, der jo dog kun drømte derom; og da den Lille kom i sin Seng, tænkte han saa meget derpaa, at han ordenlig knugede sin Hage til Sengedynen og syntes, at han havde et langt Skjæg, der var groet fast i den.

Men den gamle Bedstefader blev siddende ved sit Arbeide og snittede paa den sidste Deel deri, det var det danske Vaaben; og nu var han færdig, og han saae paa det Hele, og han tænkte paa Alt, hvad han havde

læst og hørt og hvad han i Aften havde fortalt den lille Dreng; og han nikkede og tørrede sine Briller, satte dem paa igjen og sagde: „Ja i min Tid kommer nok ikke Holger Danske; men Drengen der i Sengen kan maaskee faae ham at see og være med, naar det rigtigt gjælder," og den gamle Bedstefader nikkede, og jo mere han saae paa sin Holger Danske, des tydeligere blev det ham, at det var et godt Billede, han der havde gjort; han syntes ordenlig, at det fik Couleur, og at Harnisket skinnede som Jern og Staal; Hjerterne i det danske Vaaben bleve mere og mere røde, og Løverne sprang med Guldkroner paa.

„Det er dog det deiligste Vaaben, Nogen i Verden har!" sagde den Gamle. „Løverne ere Styrke og Hjerterne ere Mildhed og Kjærlighed!" og han saae paa den øverste Løve og tænkte paa Kong Knud, der bandt det store England til Danmarks Kongestol, og han saae paa den anden Løve og tænkte paa Valdemar, som samlede Danmark og betvang de vendiske Lande; han saae paa den tredie Løve og tænkte paa Margrethe, som forenede Danmark, Sverrig og Norge; men idet han saae paa de røde Hjerter, saa skinnede de endnu stærkere end før, de bleve til Flammer, som bevægede sig, og hans Tanke fulgte hver af dem.

Den første Flamme førte ham ind i et snevert, mørkt Fængsel; der sad en Fange, en deilig Qvinde, Christian den Fjerdes Datter: Eleonora Ulfeldt; og Flammen satte sig som en Rose paa hendes Bryst og blomstrede sammen med hendes Hjerte, hun, den ædleste og bedste af alle danske Qvinder.

„Ja, det er et Hjerte i Danmarks Vaaben!" sagde den gamle Bedstefader.

Og hans Tanker fulgte Flammen, som førte ham ud paa Havet, hvor Kanonerne buldrede, hvor Skibene laae indhyllede i Røg; og Flammen heftede sig som et Ordensbaand paa Hvitfeldts Bryst, idet han til Flaadens Frelse sprængte sig og sit Skib i Luften.

Og den tredie Flamme førte ham til Grønlands

usle Hytter, hvor Præsten Hans Egede stod med Kjærlighed i Ord og Gjerning; Flammen var en Stjerne paa hans Bryst, et Hjerte til det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefaders Tanker gik foran den svævende Flamme, thi hans Tanke vidste, hvor Flammen vilde hen. I Bondekonens fattige Stue stod Frederik den Sjette og skrev sit Navn med Kridt paa Bjelken; Flammen bævede paa hans Bryst, bævede i hans Hjerte; i Bondens Stue blev hans Hjerte et Hjerte i Danmarks Vaaben. Og den gamle Bedstefader tørrede sine Øine, for han havde kjendt og levet for Kong Frederik med de sølvhvide Haar og de ærlige, blaae Øine, og han foldede sine Hænder og saae stille frem for sig. Da kom den gamle Bedstefaders Sønnekone og sagde, at det var sildigt, nu skulde han hvile, og at Aftensbordet var dækket.

„Men deiligt er det dog, hvad Du der har gjort, Bedstefader!" sagde hun. „Holger Danske og hele vort gamle Vaaben! — Det er, ligesom om jeg havde seet det Ansigt før!"

„Nei det har Du nok ikke!" sagde den gamle Bedstefader, „men jeg har seet det, og jeg har stræbt at snitte det i Træ, saaledes som jeg husker det. Den Gang var det, da Englænderne laae paa Rheden, den danske anden April, da vi viste, vi vare gamle Danske. Paa „Danmark", hvor jeg stod i Steen Billes Escadre, havde jeg en Mand ved min Side; det var, som Kuglerne vare bange for ham! lystig sang han gamle Viser og skød og streed, som var han meer end et Menneske. Jeg husker hans Ansigt endnu; men hvorfra han kom, hvor hen han gik, veed ikke jeg, veed Ingen. Jeg har tidt tænkt, det var nok gamle Holger Danske selv, der var svømmet ned fra Kronborg og hjalp os i Farens Stund; det var nu min Tanke og der staaer hans Billede!"

Og det kastede sin store Skygge heelt op ad Væggen, selv noget hen ad Loftet; det saae ud, som var det den virkelige Holger Danske selv, som stod der bag ved,

for Skyggen rørte sig, men det kunde da ogsaa være, fordi Flammen i Lyset ikke brændte stadig. Og Sønnekonen kyssede den gamle Bedstefader og førte ham hen i den store Lænestol foran Bordet, og hun og hendes Mand, som jo var den gamle Bedstefaders Søn, og Fader til den lille Dreng, der laae i Sengen, sad og spiste deres Aftensmad, og den gamle Bedstefader talte om de danske Løver og de danske Hjerter, om Styrken og Mildheden, og ganske tydeligt forklarede han, at der var endnu een Styrke foruden den, der laae i Sværdet, og han pegede paa Hylden, hvor der laae gamle Bøger, hvor alle Holbergs Komedier laae, de, som saa tidt vare læste, for de vare saa morsomme, man syntes ordenlig at kjende alle de Personer deri fra gamle Dage.

„See, han har ogsaa vidst at hugge!" sagde den gamle Bedstefader; „han har hugget det Gale og Kantede af Folk, saa langt han kunde!" og gamle Bedstefader nikkede hen til Speilet, hvor Almanaken stod med „Rundetaarn", og saa sagde han: „Tyge Brahe, han var ogsaa En, som brugte Sværdet; ikke til at hugge i Kjød og Been, men hugge en tydeligere Vei op imellem alle Himlens Stjerner! — Og saa han, hvis Fader var af min Stand, den gamle Billedsnitters Søn, han, vi selv have seet med det hvide Haar og de stærke Skuldre, han, som nævnes af alle Verdens Lande! ja, han kunde hugge, jeg kan kun snitte! Jo, Holger Danske kan komme paa mange Maader, saa at der i alle Verdens Lande høres om Danmarks Styrke! Skal vi saa drikke Bertels Skaal!"

Men den lille Dreng i Sengen saae tydeligt det gamle Kronborg med Øresund, den virkelige Holger Danske, som sad dybt dernede, med Skjægget voxet fast i Marmorbordet, og drømte om Alt, hvad der skeer heroppe; Holger Danske drømte ogsaa om den lille, fattige Stue, hvor Billedsnitteren sad, han hørte Alt, hvad der blev talt og nikkede i Drømme og sagde:

„Ja, husk kun paa mig, I danske Folk! behold mig i Tanke! jeg kommer i Nødens Time!"

Og udenfor Kronborg skinnede den klare Dag, og Vinden bar Jægerhornets Toner over fra Nabolandet, Skibene seilede forbi og hilsede: „Bum! bum!“ og fra Kronborg svarede det: „Bum! bum!“ men Holger Danske vaagnede ikke, hvor stærkt de skøde, for det var jo bare: „God Dag!“ — „Mange Tak!“ Der skal skydes anderledes før han vil vaagne; men han vaagner nok, for der er Krummer i Holger Danske.

Den lille Pige med Svovlstikkerne.

Det var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Aaret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Fødder; ja hun havde jo rigtig nok havt Tøfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjelpe! det var meget store Tøfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille, da hun skyndte sig over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Tøffel var ikke at finde, og den anden løb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Vugge, naar han selv fik Børn.

Der gik nu den lille Pige paa de nøgne, smaa Fødder, der vare røde og blaae af Kulde; i et gammelt Forklæde holdt hun en Mængde Svovlstikker og eet Bundt gik hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrossen gik hun og saae saa forkuet ud, den lille Stakkel! Sneefnuggene faldt i hendes lange, gule Haar, der krøllede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtig nok ikke paa. Ud fra alle Vinduer skinnede Lysene, og saa lugtede der i Gaden saa deiligt

af Gaasesteg; det var jo Nytaarsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og krøb sammen; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende, og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der peb Vinden ind, skjøndt der var stoppet Straa og Klude i de største Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske døde af Kulde. Ak! en lille Svovlstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bundtet, stryge den mod Væggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, „ritch!“ hvor sprudsede den, hvor brændte den! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den; det var et underligt Lys; den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkakkelovn med blanke Messingkugler og Messingtromle; Ilden brændte saa velsignet, varmede saa godt; nei hvad var det! — Den Lille strakte allerede Fødderne ud for ogsaa at varme disse, — — da slukkedes Flammen. Kakkelovnen forsvandt, — hun sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev strøget, den brændte, den lyste, og hvor Skinnet faldt paa Muren, blev denne gjennemsigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fiint Porcellain, og deiligt dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedsker og Æbler; og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Fadet, vraltede hen ad Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen; lige hen til den fattige Pige kom den; da slukkedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun igjennem Glasdøren havde seet hos den rige Kjøbmand, nu sidste Juul; tusinde Lys brændte paa de grønne

Grene, og brogede Billeder, som de der pynte Boutik-vinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Veiret — da slukkedes Svovlstikken; de mange Julelys gik høiere og høiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Ildstribe paa Himlen.

„Nu døer der Een!“ sagde den Lille, for gamle Mormoer, som var den Eneste, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: Naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

Hun strøg igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyste rundt om, og i Glandsen stod den gamle Mormoer, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

„Mormoer!“ raabte den Lille, „o tag mig med! jeg veed, Du er borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kakkelovn, den deilige Gaasesteg og det store, velsignede Juletræ!“ — og hun strøg i Hast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormoer; og Svovlstikkerne lyste med saadan en Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormoer havde aldrig før været saa smuk, saa stor; hun løftede den lille Pige op paa sin Arm, og de fløi i Glands og Glæde, saa høit, saa høit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest, — de vare hos Gud.

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med de røde Kinder, med Smiil om Munden — død, frossen ihjel den sidste Aften i det gamle Aar. Nytaars Morgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf et Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man; Ingen vidste, hvad Smukt hun havde seet, i hvilken Glands hun med gamle Mormoer var gaaet ind til Nytaars Glæde.

Et Billede fra Castelsvolden.

Det er Efteraar, vi staae paa Castelsvolden og see ud over Havet paa de mange Skibe og paa den svenske Kyst, der løfter sig høit i Aftenens Solskin; bag ved os gaaer Volden brat ned ad; der staae prægtige Træer, det gule Løv falder fra Grenene; dernede ligge skumle Huse med Træpalisader, og indenfor, hvor Skildvagten gaaer, er saa snevert og skummelt, men endnu mørkere er der bag det gittrede Hul; der sidde fangne Slaver, de værste Forbrydere.

En Straale fra den nedgaaende Sol falder ind i det nøgne Kammer. Solen skinner paa Onde og paa Gode! Den mørke, barske Fange seer med et hæsligt Blik paa den kolde Solstraale. En lille Fugl flyver mod Gitteret. Fuglen synger for Onde og for Gode! den synger et kort „Qvivit“, men bliver siddende, slaaer med Vingen, piller en Fjer af den, lader de andre Fjer bruse om Halsen — og den onde Mand i Lænker seer derpaa; et mildere Udtryk gaaer over det hæslige Ansigt; en Tanke, som han ikke selv gjør sig tydelig, skinner frem i hans Bryst, den er beslægtet med Solstraalen gjennem Gitteret, beslægtet med Duften af Violerne, som om Foraaret voxe saa rigt udenfor. Nu lyder Jægernes Musik, saa liflig og stærk. Fuglen flyver fra Fangens Gitter, Solstraalen forsvinder og der er mørkt inde i Kamret, mørkt i den onde Mands Hjerte, men Solen har dog skinnet derind, Fuglen sjunget derind.

Bliv ved, I smukke Jægerhornets Toner! Aftenen er mild, Havet speilglat og stille.

Fra et Vindue i Vartou.

Ud til den grønne Vold, der gaaer rundt om Kjøbenhavn, ligger en stor, rød Gaard med mange Vinduer, i dem voxer Balsaminen og Ambratræet; fattigt seer der ud der indenfor, og fattige, gamle Folk boe der. Det er Vartou.

See! op til Vinduesskarmen læner sig en gammel Pige, hun plukker det visne Blad af Balsaminen og seer ud paa den grønne Vold, hvor lystige Børn tumle sig; hvad tænker hun paa? Et Livs Drama ruller op for Tanken.

De fattige Smaa, hvor lykkelige de lege! hvilke røde Kinder, hvilke velsignede Øine, men hverken Skoe eller Strømper have de paa; de dandse paa den grønne Vold der, hvor Sagnet fortæller at for mange Aar tilbage, da Jorden der altid sank, et uskyldigt Barn blev lokket med Blomster og Legetøi ind i den aabne Grav, som de murede til, medens den Lille legede og spiste. Da laae Volden fast og bar snart et deiligt Grønsvær. De Smaa kjende ikke Sagnet, ellers vilde de høre Barnet græde endnu dernede under Jorden, og Duggen paa Græsset vilde synes dem de brændende Taarer. De kjende ikke Historien om Danmarks Konge, der, da Fjenden laae udenfor, red her forbi og svor, han vilde døe i sin Rede; da kom Qvinder og Mænd, de gøde kogende Vand ned over de hvidklædte Fjender, som i Sneen kravlede op ad den ydre Voldside.

Lystigt lege de fattige Smaa.

Leg, Du lille Pige! snart komme Aarene — ja, de velsignede Aar: Confirmanderne spadsere Haand i Haand, Du gaaer i hvid Kjole, den har kostet din Moder nok, og dog er den syet om af en større, gammel! Du faaer et rødt Shawl, det hænger Dig for langt ned, men saa kan man see, hvor stort det er, hvor altfor stort! Du tænker paa din Stads og paa den gode Gud. Deilig er en Vandring paa Volden! Og Aarene gaae med

mange, mørke Dage, men med Ungdomssind, og Du faaer en Ven, Du veed det ikke! I mødes; I vandre paa Volden i det tidlige Foraar, naar alle Kirkeklokker ringe paa store Bededag. Der er endnu ikke Violer at finde, men udenfor Rosenborg staaer der et Træ med de første, grønne Knopper, der standse I. Hvert Aar skyder Træet grønne Grene, det gjør ikke Hjertet i Menneskets Bryst, gjennem dette glide flere mørke Skyer, end Norden kjender. Stakkels Barn, din Brudgoms Brudekammer bliver Liigkisten, og Du bliver en gammel Pige; fra Bartou seer Du bag Balsaminen ud paa de legende Børn, seer din Historie gjentages.

Og det er just det Livs-Drama, der ruller op for den gamle Pige, der seer ud paa Volden, hvor Solen skinner, hvor Børnene med røde Kinder og uden Strømper og Skoe juble, som alle de andre Himlens Fugle.

Den gamle Gadelygte.

Har Du hørt Historien om den gamle Gadelygte? Den er slet ikke saa overordenlig morsom, men man kan altid høre den een Gang. Det var saadan en skikkelig, gammel Gadelygte, som i mange, mange Aar havde gjort Tjeneste, men nu skulde casseres. Det var den sidste Aften, den sad paa Pælen og lyste der i Gaden, og den var til Mode ligesom en gammel Balletfigurantinde, som dandser den sidste Aften og veed, at i Morgen skal hun paa Loftet. Lygten havde saadan en Skræk for den Dag i Morgen, thi da vidste den, at den skulde paa Raadstuen for første Gang og synes af Stadens „sex og tredive Mænd", om den var brugelig eller ikke brugelig. Da vilde det blive bestemt, om den skulde sendes ud paa en af Broerne og lyse der, eller paa Landet i en Fabrik, maaskee gik den lige til en Jernstøber og blev

smeltet om, da kunde den jo rigtignok blive til al Ting, men det piinte den, at den ikke vidste, om den da beholdt Erindringen om, at den havde været Gadelygte. — Hvorledes det gik eller ikke, den vilde blive skilt fra Vægteren og hans Kone, hvem den betragtede ganske som sin Familie. Den blev Lygte, da han blev Vægter. Konen var den Gang fiin paa det; kun om Aftenen, naar hun gik forbi Lygten, saae hun til den, men aldrig om Dagen. Nu derimod, i de sidste Aar, da de alle Tre vare blevne gamle, Vægteren, Konen og Lygten, havde Konen ogsaa pleiet den, pudset Lampen af og skjenket Tran i den. Ærlige Folk var det Ægtepar, de havde ikke bedraget Lygten for een Draabe. Det var den sidste Aften i Gaden, og i Morgen skulde den paa Raadstuen, det var to mørke Tanker hos Lygten, og saa kan man nok vide, hvorledes den brændte. Men der gik ogsaa andre Tanker igjennem den; der var saa Meget, den havde seet, saa Meget, den havde lyst til, maaskee ligesaa Meget som „de sex og tredive Mænd", men det sagde den ikke, for det var en skikkelig, gammel Lygte, den vilde Ingen fornærme, allermindst sin Øvrighed. Den huskede saa Meget, og imellem blussede Flammen op inde i den, det var, som havde den en Følelse af: Ja, man husker ogsaa mig! der var nu den smukke, unge Mand, — ja, det er mange Aar siden! han kom med et Brev, det var paa rosenrødt Papir, saa fiint, saa fiint og med Guldkant, det var saa nydeligt skrevet, det var en Damehaand; han læste det to Gange og han kyssede det og han saae op til mig med sine to Øine, de sagde: „Jeg er det lykkeligste Menneske!" — Ja kun han og jeg vidste, hvad der stod i det første Brev fra Kjæresten. — Jeg husker ogsaa to andre Øine, det er underligt, hvor man kan springe med Tankerne! her i Gaden var en prægtig Begravelse, den unge, smukke Frue laae i Liigkisten paa den Fløiels-Liigvogn, der var saa mange Blomster og Krandse, der lyste saa mange Fakler, at jeg blev reent borte ved det; hele Fortoget var fuldt med Mennesker, de fulgte alle med Liigtoget, men da Faklerne vare af Syne og

jeg saae mig omkring, stod her endnu En ved Pælen og græd, jeg glemmer aldrig de to Sorgens Øine, der saae ind i mig!" — Saadan gik der mange Tanker gjennem den gamle Gadelygte, som i Aften lyste for sidste Gang. Skildvagten, som løses af, veed dog sin Efterfølger, og kan sige ham et Par Ord, men Lygten vidste ikke sin, og den kunde dog givet ham et og andet Vink, om Regn og Rusk, om hvor vidt Maaneskinnet gik paa Fortoget og fra hvad Kant Vinden blæste.

Paa Rendesteensbrættet stode Tre, som havde fremstillet sig for Lygten, idet de troede, at det var den, som gav Embedet bort; den Ene af disse var et Sildehoved, for det lyser i Mørke, og det meente, at det kunde jo være en sand Tranbesparelse, om det kom paa Lygtepælen. Den Anden var et Stykke Trøske, der ogsaa skinner, og altid meer end en Klipfisk, det sagde den selv; desuden var den det sidste Stykke af et Træ, som en Gang havde været en Pragt for Skoven. Den Tredie var en Sanct Hans-Orm; hvor den var kommen fra, begreb Lygten ikke, men Ormen var der, og lyse gjorde den ogsaa, men Trøsken og Sildehovedet gjorde Ed paa, at det var kun til visse Tider, den lyste, og at den derfor aldrig kunde tages i Betragtning.

Den gamle Lygte sagde, at Ingen af dem lyste nok til at være Gadelygte, men det troede nu Ingen af dem, og da de hørte, at Lygten selv ikke gav Embedet bort, sagde de, at det var meget glædeligt, thi den var da ogsaa altfor affældig, til at den kunde vælge.

I det Samme kom Vinden fra Gadehjørnet, den susede gjennem Røghætten paa den gamle Lygte og sagde til den: „Hvad er det for Noget, jeg hører, vil Du bort i Morgen? Er det den sidste Aften, jeg skal træffe Dig her? Ja saa skal Du have en Foræring! nu lufter jeg op i din Hjernekasse, saa at Du klart og tydeligt ikke alene skal kunne huske, hvad Du har hørt og seet, men naar der fortælles eller læses Noget i din Nærværelse, skal Du være saa klarhovedet, at Du ogsaa seer det!"

„Ja det er grumme Meget!“ sagde den gamle Gadelygte, „mange Tak! bliver jeg bare ikke støbt om!“ —

„Det skeer ikke endnu,“ sagde Vinden, „og nu blæser jeg din Hukommelse op; kan Du faae flere Foræringer som den, saa kan Du have en ganske fornøielig Alderdom!“

„Bliver jeg kun ikke støbt om!“ sagde Lygten, „eller kan Du ogsaa sikkre mig Hukommelsen?“

„Gamle Lygte, vær fornuftig!“ sagde Vinden, og saa blæste den. — I det Samme kom Maanen frem. „Hvad giver De?“ spurgte Vinden.

„Jeg giver ingen Ting!“ sagde den, „jeg er jo i Aftagende, og Lygterne have aldrig lyst for mig, men jeg har lyst for Lygterne.“ Og saa gik Maanen bag ved Skyerne igjen, for den vilde ikke plages. Da faldt lige paa Røghætten en Vanddraabe, den var som et Tagdryp, men Draaben sagde, den kom fra de graae Skyer og var ogsaa en Foræring og maaskee den allerbedste. „Jeg trænger ind i Dig, saa at Du faaer den Evne, at Du i een Nat, naar Du ønsker Dig det, kan gaae over i Rust, saa Du falder heelt sammen og bliver til Støv.“ Men det syntes Lygten var en daarlig Foræring og Vinden syntes det Samme; „er der ingen bedre, er der ingen bedre?“ blæste den saa høit den kunde; da faldt et skinnende Stjerneskud, det lyste i en lang Stribe.

„Hvad var det?“ raabte Sildehovedet, „faldt der ikke en Stjerne lige ned? jeg troer den gik i Lygten! — Naa, søges Embedet ogsaa af saa Høitstaaende, saa kunne vi gaae hen at lægge os!“ og det gjorde det, og de Andre med, men den gamle Lygte lyste med Eet saa forunderligt stærkt: „Det var en deilig Foræring!“ sagde den. „De klare Stjerner, som jeg altid har fornøiet mig saa meget over, og som skinne saa deiligt, som jeg egenlig aldrig har kunnet skinne, skjøndt det var min hele Stræben og Tragten, de have lagt Mærke til mig fattige, gamle Lygte og sendt En ned med en Foræring til mig, der bestaaer i den Evne,

at Alt hvad jeg selv husker og seer rigtig tydeligt, skal ogsaa kunne sees af dem, jeg holder af; og det er først den sande Fornøielse, for naar man ikke kan dele den med Andre, saa er den kun en halv Glæde."

„Det er meget agtværdigt tænkt!" sagde Vinden, „men Du veed nok ikke, at der hører Vorlys til. Uden at der bliver tændt et Vorlys inden i Dig, er der Ingen af de Andre, der kunne see Noget ved Dig. Det har Stjernerne ikke betænkt, de troe nu at Alt, hvad der skinner, har i det Mindste et Vorlys i sig. Men nu er jeg træt!" sagde Vinden, „nu vil jeg lægge mig!" og saa lagde den sig.

Næste Dag — — ja næste Dag kunne vi springe over; næste Aften saa laae Lygten i Lænestolen, og hvor —? Hos den gamle Vægter. Han havde af „de sex og tredive Mænd" udbedet sig, for sin lange, troe Tjeneste, at maatte beholde den gamle Lygte; de loe ad ham, da han bad, og saa gav de ham den, og nu laae Lygten i Lænestol tæt ved den varme Kakkelovn, og det var ordenligt, ligesom den var bleven større derved, den fyldte næsten hele Stolen. Og de gamle Folk sad alt ved Aftensmaden og kastede milde Øine hen til den gamle Lygte, som de gjerne havde givet Plads ved Bordet med. Det var jo rigtig nok i en Kjælder, de boede, to Alen nede i Jorden; man maatte gjennem en brolagt Forstue for at komme ind i Stuen, men luunt var her, for der var Klædeslister for Døren; reent og net saae her ud; Gardiner om Sengestedet og over de smaa Vinduer, hvor der oppe paa Karmen stod to underlige Urtepotter; Matros Christian havde bragt dem hjem fra Ostindien eller Vestindien, det var af Leertøi to Elephanter, hvis Ryg manglede, men i dennes Sted blomstrede der ud af Jorden, som var lagt deri, i den ene det deiligste Purløg, det var de gamle Folks Kjøkkenhave, og i den anden en stor, blomstrende Geranium, det var deres Blomsterhave. Paa Væggen hang et stort, couleurt Billed, med „Congressen i Wien", der havde de alle Konger og Keisere paa een Gang. — Et born=

holmsk Uhr med tunge Blylodder gik „tik! tak!“ og altid for hurtigt, men det var bedre, end at det skulde gaae for langsomt, sagde de gamle Folk. De spiste deres Aftensmad, og den gamle Gadelygte laae som sagt i Lænestolen tæt ved den varme Kakkelovn. Det var for Lygten, som om der var vendt op og ned paa hele Verden. — Men da den gamle Vægter saae paa den og talte om, hvad de To havde oplevet med hinanden, i Regn og i Rusk, i de klare, korte Sommernætter og naar Sneen fygede, saa det var godt at komme i Kjælderskuret, da var Alt igjen i Orden for den gamle Lygte, den saae det, som om det var endnu, jo, Vinden havde rigtig nok godt lyst op inde i den. —

De vare saa flittige og saa flinke, de gamle Folk, ingen Time blev reent døset hen; Søndag Eftermiddag kom der en eller anden Bog frem, helst en Reisebeskrivelse, og den gamle Mand læste høit om Afrika, om de store Skove og Elephanterne, som der gik vilde omkring, og den gamle Kone hørte saadan efter og skottede saa hen til Leer-Elephanterne, der vare Urtepotter. — „Jeg kan næsten tænke mig det!“ sagde hun. Og Lygten ønskede saa inderligt, at der var et Voxlys at tænde og sætte inden i den, saa skulde hun grangivelig see Alt, saaledes som Lygten saae det, de høie Træer, de tætte Grene slyngede i hverandre, de nøgne, sorte Mennesker til Hest, og hele Skarer af Elephanter, som med deres brede Fødder knuste Rør og Buske.

„Hvad kan alle mine Evner hjelpe, naar der ingen Voxlys er!“ sukkede Lygten, „de har kun Tran og Tællelys, og det er ikke nok!“ —

En Dag kom der et heelt Bundt Voxlysstumper i Kjælderen, de største Stykker bleve brændte, og de mindre brugte den gamle Kone til at voxe sin Traad med, naar hun syede; Voxlys var der, men de faldt ikke paa at sætte et lille Stykke i Lygten.

„Her staaer jeg med mine sjeldne Evner!“ sagde Lygten, „jeg har Alt inden i mig, men jeg kan ikke dele

med dem! De veed ikke, at jeg kan forvandle de hvide Vægge til de deiligste Tapeter, til rige Skove, til Alt hvad De ville ønske sig! — De veed det ikke!"

Lygten stod iøvrigt skuret og net i en Krog, hvor den altid faldt i Øinene; Folk sagde rigtig nok, at den var et Skrumpel, men det brød de Gamle sig ikke om, de holdt af Lygten.

En Dag, det var den gamle Vægters Fødselsdag, kom den gamle Kone hen til Lygten, smiilte saa smaat og sagde: „Jeg vil illuminere for ham!" og Lygten knagede i Blikhætten, thi den tænkte: „Nu gaaer Lyset op for dem!" men der kom Tran og ingen Voxlys, den brændte hele Aftenen, men vidste nu, at den Gave, Stjernerne havde givet den, den bedste Gave af alle, blev en død Skat for dette Liv. Da drømte den, — og naar man har slige Evner, kan man nok drømme, — at de gamle Folk vare døde, og at den selv var kommen til en Jernstøber og skulde smeltes om, den var ligesaa angest som da den skulde paa Raadstuen og synes af de „sex og tredive Mænd", men skjøndt den havde Evnen at kunne falde sammen i Rust og Støv, naar den ønskede sig det, saa gjorde den det dog ikke, og saa kom den i Smelteovnen og blev til den deiligste Jernlysestage, hvori Nogen vilde sætte et Voxlys; den havde Form af en Engel, der bar en Bouquet, og midt i Bouquetten blev Voxlyset sat, og Stagen fik Plads paa et grønt Skrivebord, og Værelset var saa hyggeligt, der stod mange Bøger, der hang deilige Billeder, det var hos en Digter, og Alt hvad han tænkte og skrev, det rullede op rundt omkring, Stuen blev til dybe, mørke Skove, til solbelyste Enge, hvor Storken gik og spankede, og til Skibsdækket høit paa det svulmende Hav. —

„Hvilke Evner jeg har!" sagde den gamle Lygte, idet den vaagnede. „Næsten kunde jeg længes efter at smeltes om! — dog nei, det maa ikke skee saa længe de gamle Folk leve! De holde af mig for min Persons Skyld! Jeg er dem jo som i Barns Sted, og de have skuret mig og de have givet mig Tran; og jeg har det

ligesaa godt, som „Congressen", der er saadant noget fornemt Noget!"

Og fra den Tid havde den mere indvortes Ro, og det fortjente den skikkelige, gamle Gadelygte.

Nabofamilierne.

Man skulde rigtig nok troe, at der var Noget paa Færde i Gadekjæret, men der var ikke Noget paa Færde! Alle Ænderne, ligesom de allerbedst laae paa Vandet, nogle stod paa Hovedet, for det kunde de, satte med Eet lige i Land; man kunde see i det vaade Leer Sporene af deres Fødder, og man kunde høre et langt Stykke borte at de skrege. Vandet kom ordenligt i Bevægelse, og nylig var det blankt, som et Speilglas, man saae deri hvert Træ, hver Busk tæt ved, og det gamle Bondehuus med Hullerne i Gavlen og Svalereden, men især det store Rosentræ, fuldt af Blomster, der hang fra Muren næsten lige ud over Vandet, og deri stod det Hele, ligesom et Skilderi, men Altsammen paa Hovedet; og da Vandet kom i Uro, saa løb det Ene i det Andet, hele Billedet var borte. To Andefjer, der faldt af Ænderne, som fløi, vippede ordenlig op og ned, med Eet toge de Fart, ligesom om der var Vind, men der var ingen Vind, og saa laae de stille, og Vandet blev speilglat igjen, man saae tydeligt Gavlen med Svalereden, og Rosentræet saae man; hver Rose speilede sig, de vare saa deilige, men de vidste det ikke selv, for Ingen havde sagt dem det. Solen skinnede ind imellem de fine Blade, der vare saa fyldte med Duft; og det var for hver Rose, ligesom for os, naar vi ere ret lyksalige henne i Tanker.

„Hvor det er deiligt at være til!" sagde hver Rose, „det Eneste jeg veed at ønske, er at kunne kysse Solen,

fordi den er saa varm og klar. — Ja, Roserne dernede i Vandet vilde jeg ogsaa kysse; de ligne os ganske accurat; jeg vilde kysse de søde Fugleunger dernede i Reden; ja der er ogsaa nogle oven over os! de stikke Hovederne ud og pippe saa smaat; de have slet ingen Fjer, som deres Fader og Moder. Det er gode Naboer, vi have, baade dem oven over og neden under. O, hvor det er deiligt at være til!"

De smaa Unger oppe og nede, — ja de nede var kun Skin i Vandet, — vare Spurve, Fader og Moder vare Spurve; de havde taget den tomme Svalerede fra i Fjor, i den laae de og vare hjemme.

„Er det Ællingebørn, som svømme der?" spurgte Spurveungerne, da de saae Andefjerene drive paa Vandet.

„Gjør fornuftige Spørgsmaal, naar I spørge!" sagde Moderen; „seer I ikke, at det er Fjer, levende Kjoletøi, som jeg har det og I faae det, men vort er finere! Gid vi ellers havde dem heroppe i Reden, for de varme. Jeg gad vide, hvad det var, som forskrækkede Ænderne; der maa have været Noget i Vandet, for mig var det vist ikke, skjøndt jeg sagde rigtig nok noget stærkt „Pip" til Jer. De tykhovede Roser burde vide det, men de veed ingen Ting, de see kun paa sig selv og lugte. Jeg er inderlig kjed af de Naboer!" —

„Hør de søde, smaa Fugle deroppe!" sagde Roserne, „de begynde nu ogsaa paa at ville synge! — De kunne ikke, men det kommer nok! — Hvor det maa være en stor Fornøielse! Det er ganske morsomt at have saadanne lystige Naboer!" —

I Galop kom i det Samme to Heste, de skulde vandes; en Bondedreng sad paa den ene, og han havde taget alle sine Klæder af undtagen sin sorte Hat; den var saa stor og bred. Drengen fløitede, ligesom om han var en lille Fugl, og red saa ud i det dybeste af Gadekæret; og da han kom over mod Rosentræet, rev han en af Roserne af og stak den op i Hatten, saa troede han at være rigtig pyntet, og red saa bort med den. De andre Roser saae efter deres Søster og spurgte

hverandre: „Hvor reiste hun hen?“ men det vidste Ingen.

„Jeg gad nok komme ud i Verden!“ sagde den Ene til den Anden, „men her hjemme i vort eget Grønne er ogsaa deiligt! om Dagen er Solen saa varm og om Natten skinner Himlen endnu smukkere! det kan vi see gjennem de mange smaa Huller, der er paa den!“

Det var Stjernerne, som de troede vare Huller, for Roserne vidste det ikke bedre.

„Vi live op om Huset!“ sagde Spurvemoderen, „og Svalereder bringe Lykke, siger Folk; derfor ere de glade ved at have os! men de Naboer der, saadan en heel Rosenbusk op ad Muren, sætter Fugtighed; jeg tænker, den kommer nok bort, saa kan der dog groe et Korn. Roser ere kun at see paa og at lugte til, eller i det Høieste at stikke i Hatten. Hvert Aar, det veed jeg fra min Moder, saa falde de af, Bondekonen sylter dem med Salt, de faae et fransk Navn, som jeg ikke kan sige, og heller ikke bryder mig om; og saa lægges de paa Ilden, naar der skal lugte godt. See, det er deres Levnetsløb, de ere bare for Øine og Næse. Nu veed I det!“

Da det blev Aften og Myggene dandsede i den varme Luft, hvor Skyerne vare saa røde, kom Nattergalen og sang for Roserne, at det Skjønne var som Solskinnet i denne Verden, og at det Skjønne levede altid. Men Roserne troede, at Nattergalen sang om sig selv og det kunde man jo ogsaa tænke. Det faldt dem slet ikke ind, at det var dem, der skulde have Sangen, men glade vare de ved den og tænkte paa, om ikke alle de smaa Spurveunger ogsaa kunde blive til Nattergale.

„Jeg forstod meget godt, hvad den Fugl sang!“ sagde Spurveungerne, „der var bare et Ord, jeg ikke forstod: Hvad er det Skjønne?“

„Det er ingen Ting!“ sagde Spurvemoderen, „det er bare saadanne et Udseende. Oppe paa Herregaarden, hvor Duerne har deres eget Huus, og hver Dag faae Ærter og Korn strøet i Gaarden, — jeg har spiist med

dem og det skal I ogsaa komme til! siig mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er! — deroppe paa Herregaarden har de to Fugle med grønne Halse og en Top paa Hovedet; Halen kan brede sig ud, som var den et stort Hjul, og den har alle Couleurer, saa at det gjør ondt i Øinene; Paafugle kaldes de, og de er det Skjønne; de skulde pilles lidt, da saae de ikke anderledes ud, end vi Andre. Jeg havde hugget dem, dersom de ikke havde været saa store!"

„Jeg vil hugge dem!" sagde den mindste Spurveunge og han havde endnu ikke Fjer.

Inde i Bondehuset boede to unge Folk; de holdt saa meget af hinanden, de vare saa flittige og raske, der var saa nydeligt hos dem. Søndag Morgen gik den unge Kone ud, tog en heel Haandfuld af de smukkeste Roser, satte dem i Vandglasset og stillede det midt paa Dragkisten.

„Nu kan jeg see, det er Søndag!" sagde Manden, kyssede sin søde, lille Kone, og de satte sig ned, læste en Psalme, holdt hinanden i Hænderne, og Solen skinnede ind ad Vinduerne paa de friske Roser og paa de unge Folk.

„Det er jeg kjed af at see paa!" sagde Graaspurve-Moderen, som fra Reden kigede lige ind i Stuen; og saa fløi hun.

Det Samme gjorde hun næste Søndag, thi hver Søndag kom der friske Roser i Glasset, og altid blomstrede Rosenhækken lige smukt; Spurveungerne, der nu havde faaet Fjer, vilde gjerne flyve med, men Moderen sagde: „I blive!" og saa bleve de. — Hun fløi, men hvordan hun nu fløi eller ikke, med Eet hang hun fast i en Fuglesnare af Hestehaar, som nogle Drenge havde bundet paa en Green. Hestehaarene trak sig fast om Benet, o saa fast, som om det skulde skæres over; det var eu Pine, det var en Skræk; Drengene sprang lige til og greb Fuglen, og de greb saa grueligt haardt. „Det er ikke Andet, end en Spurv!" sagde de, men

de lode den dog ikke flyve igjen, de gik hjem med den, og hver Gang den skreg, sloge de den paa Næbbet.

Inde i Bondegaarden stod der en gammel Karl, der forstod at lave Sæbe til Skjægget og til Hænderne, Sæbe i Kugler og Sæbe i Stykker. Det var saadan en omvandrende, lystig, gammel En, og da han saae Graaspurven, som Drengene kom med, og som de sagde, at de slet ikke brød sig om, sagde han: „skal vi gjøre den skjøn!“ og det gøs i Spurvemoderen, da han sagde det. Og op af sin Kasse, hvori der laae de deiligste Farver, tog han en heel Mængde skinnende Bogguld, og Drengene maatte løbe ind at skaffe et Æg, og af det tog han Hviden, og den smurte han hele Fuglen over med, og klinede saa Bogguldet paa, saa var Spurvemoderen forgyldt; men hun tænkte ikke paa den Stads, hun rystede over alle Lemmer. Og Sæbemanden tog en rød Lap, han rev den af Foret i sin gamle Trøie, klippede Lappen til en takket Hanekam, og klistrede den paa Hovedet af Fuglen.

„Nu skal I see Guldfuglen flyve!“ sagde han og slap Graaspurven, der i den grueligste Forfærdelse fløi afsted i det klare Solskin. Nei, hvor den skinnede! alle Graaspurve, selv en stor Krage, og det ingen Aars Unge, bleve ganske forskrækkede for det Syn, men de fløi dog bag efter, for de vilde vide, hvad det var for en fornem Fugl.

„Hvorfra! hvorfra!“ skreg Kragen.

„Tøv lidt! tøv lidt!“ sagde Spurvene. Men den vilde ikke tøve lidt; i Angest og Forfærdelse fløi hun hjem ad; hun var nær ved at synke til Jorden, og altid kom der flere Fugle til, smaa og store; nogle fløi lige tæt ind paa den for at hugge løs. „See'ken en! see'ken en!“ skrege de Allesammen!

„See'ken en! see'ken en!“ skrege Ungerne, da hun kom hen imod Reden. „Det er bestemt en Paafugle-Unge, der er alle Couleurer, som skære i Dinene, som Moder sagde; Pip! det er det Skjønne!“ Og saa huggede de med deres smaa Næb, saa at det ikke blev muligt for

hende at slippe ind, og hun var saaledes af Forfærdelse, at hun ikke længer kunde sige „Pip", end sige: „Jeg er Eders Moder." De andre Fugle huggede den nu alle, saa hver Fjer gik af, og blodig sank Spurvemoderen ned i Rosenhækken.

„Det stakkels Dyr!" sagde Roserne. „Kom, vi skulle skjule Dig! Held dit lille Hoved op til os!"

Spurvemoderen bredte endnu en Gang Vingerne ud, knugede dem saa fast til sig igjen og var død hos Nabofamilien, de friske, smukke Roser.

„Pip!" sagde Spurveungerne i Reden. „Hvor Mutter bliver af, det kan jeg ikke begribe! Det skulde dog ikke være et Fif af hende, at vi nu maa skjøtte os selv. Huset har hun ladet os beholde til Arvepart; men hvem af os skal have det alene, naar vi faae Familie?"

„Ja, jeg kan ikke have Jer Andre her, naar jeg udvider mig med Kone og Børn!" sagde den Mindste.

„Jeg faaer nok flere Koner og Børn, end Du!" sagde den Anden.

„Men jeg er ældst!" sagde en Tredie. Allesammen kom de op at skjændes, de sloge med Vingerne, huggede med Næbbet, og bums, saa blev den Ene efter den Anden puffet ud af Reden. Der laae de, og vrede vare de; Hovedet heldte de heelt om paa den ene Side og saa plirede det Øie, som vendte op; det var nu deres Maade at mule paa.

Lidt kunde de flyve, og saa øvede de sig noget mere, og tilsidst bleve de enige om, at for at kunne kjende hverandre igjen naar de mødtes i Verden, vilde de sige: Pip! og skrabe tre Gange med det venstre Been.

Den Unge, som blev tilbage i Reden, gjorde sig saa bred, den kunde, den var jo nu Huuseier, men længe varede det ikke. — Om Natten skinnede den røde Ild gjennem Ruderne, Flammerne sloge frem under Taget, det tørre Straa gik op i Lue, hele Huset brændte, og Spurveungen med, derimod kom de unge Folk lykkelig bort.

Da Solen næste Morgen var oppe og Alt syntes

saa forskrikket som efter en mild Nattesøvn, stod der af Bondehuset ikke Andet tilbage, end nogle sorte, forkullede Bjelker, der heldede sig op til Skorstenen, som var sin egen Herre; det røg stærkt fra Grunden, men foran den stod frisk og blomstrende det hele Rosentræ, der speilede hver Green og hver Blomst i det stille Vand.

„Nei hvor deiligt de Roser staae der foran det nedbrændte Huus!“ sagde en Mand, som kom forbi, „det er det yndigste lille Billede! det maa jeg have!“ og Manden tog op af Lommen en lille Bog med hvide Blade, og han tog sin Blyant, for han var en Maler, og tegnede saa det rygende Gruus, de forkullede Bjelker op til den heldende Skorsteen, for den heldede meer og meer, men allerforrest stod den store, blomstrende Rosenhæk, den var rigtig nok deilig, og var jo ogsaa ene Skyld i, at det Hele blev tegnet.

Op ad Dagen kom forbi to af Graaspurvene, som vare fødte her. „Hvor er Huset?“ sagde de, „hvor er Reden? — Pip, al Ting er brændt op og vor stærke Broder er brændt med; det fik han, fordi han beholdt Reden. — Roserne ere slupne godt fra det! de staae endnu med røde Kinder. De sørge da ikke for Naboens Ulykke. Ja jeg taler ikke til dem, og grimt er her, det er min Mening!“ Saa fløi de.

Ud paa Efteraaret var det en deilig Solskinsdag, man kunde ordenlig troe, man var midt i Sommeren. Der var saa tørt og reent i Gaarden foran den store Trappe hos Herremandens, og der gik Duerne, baade sorte og hvide og violette, de glindsede i Solskinnet, og de gamle Duemødre brusede sig op og sagde til Ungerne: „Staae i Gruppe! staae i Gruppe!“ — for saa toge de sig bedre ud.

„Hvad er det smaa Graa, der løber mellem os?“ spurgte en gammel Due, som havde Rødt og Grønt igjennem Øinene. „Smaa Graa! smaa Graa!“ sagde hun.

„Det er Spurve! skikkelige Dyr! vi have altid havt

Ord for at være fromme, og saa faae vi lade dem pille op! — De tale ikke med og skrabe saa net med Benet."

Ja de skrabede, tre Gange skrabede de med det venstre Been, men de sagde ogsaa Pip og saa kjendte de hverandre, det var tre Spurve fra det nedbrændte Huus."

„Her er overmaade godt at æde!" sagde Spurvene.

Og Duerne gik rundt om hverandre, brystede sig og havde indvendig Mening.

„Seer Du Brysteduen?" sagde den Ene om den Anden, „og seer Du hende, hvor hun sluger Ærter? Hun faaer for mange! hun faaer de bedste! kurr kurr! seer Du, hvor hun bliver skaldet i Kammen! seer Du det søde, det arrige Dyr! knurre, knurre!" og saa skinnede paa dem Allesammen Øinene røde af Arrighed. „Staae i Gruppe, staae i Gruppe! Smaa Graa! smaa Graa! Knurre, knurre, knurre!" gik det uophørligt og saaledes gaaer det endnu om tusinde Aar.

Graaspurvene spiste godt, og de hørte godt, ja de stillede sig endogsaa op, men det klædte ikke; mætte vare de; saa gik de fra Duerne og sagde indbyrdes deres Mening om dem, hoppede saa ind under Havestakittet, og da Døren der til Havestuen stod aaben, hoppede den Ene op paa Dørtrinet, han var overmæt og derfor modig: „Pip!" sagde han, „det tør jeg!" — „Pip!" sagde den Anden, „det tør jeg ogsaa og lidt til!" og saa hoppede han ind i Stuen. Der var ingen Folk derinde, det saae den Tredie nok, og saa fløi han endnu længer op i Stuen og sagde: „Heelt ind, eller slet ikke! det er ellers en løierlig Menneske-Rede den! og hvad her er stillet op! nei hvad er det!"

Lige foran Spurvene blomstrede jo Roserne, de speilede sig der i Vandet, og de kullede Bjelker laae op til den faldefærdige Skorsteen. — Nei, hvad var dog Dette! hvor kom det ind i Herregaards-Stuen?

Og alle tre Spurve vilde flyve hen over Roserne og Skorstenen, men det var en flad Væg, de fløi imod;

det Hele var et Maleri, et stort, prægtigt Stykke, som Maleren havde udført efter sin lille Tegning.

„„Pip! sagde Spurvene, „det er ingen Ting! det seer bare ud! Pip! det er det Skjønne! Kan Du begribe det, for jeg kan ikke!“ og saa fløi de, for der kom Mennesker i Stuen.

Nu gik der baade Aar og Dag, Duerne havde mange Gange kurret, for ikke at sige knurret, de arrige Dyr! Graaspurvene havde frosset om Vinteren og levet høit om Sommeren; de vare Allesammen forlovede eller gifte, eller hvad man nu vil kalde det. Unger havde de, og Enhvers Unge var naturligviis den kjønneste og den klogeste; En fløi her og En fløi der, og mødtes de, saa kjendtes de paa „Pip!“ og tre Skrab med det venstre Been. Den Ældste af dem, det var nu saadan en gammel En, hun havde ingen Rede og hun havde ingen Unger; hun vilde saa gjerne en Gang til en stor By og saa fløi hun til Kjøbenhavn. —

Der laae et stort Huus med mange Couleurer; det laae lige ved Slottet og Canalen, hvor der var Skibe med Æbler og Potter. Vinduerne vare bredere for neden end for oven, og kigede Spurvene derind, saa var hver Stue, syntes dem, ligesom om de saae ned i en Tulipan, alle mulige Couleurer og Snirkler, og midt i Tulipanen stode hvide Mennesker; de vare af Marmor, nogle vare ogsaa af Gips, men det kommer ud paa Eet for Spurve-Øine. Oven paa Huset stod en Metalvogn med Metalheste for, og Seirens Gudinde, ogsaa af Metal, kjørte dem. Det var Thorvaldsens Museum.

„Hvor det skinner! hvor det skinner!“ sagde Spurvefrøkenen, „det er nok det Skjønne! Pip! her er det dog større end en Paafugl!“ hun huskede endnu fra Lille af, hvad der var det største Skjønne, Moderen kjendte. Og hun fløi lige ned i Gaarden; der var ogsaa prægtigt, der var malet Palmer og Grene op ad Væggene, og midt i Gaarden stod en blomstrende stor Rosenbusk; den heldede sine friske Grene med de mange Roser hen over en Grav; og hun fløi derhen, for der gik flere

Spurve; „Pip!“ og tre Skrab med det venstre Been; den Hilsen havde hun mange Gange gjort i Aar og Dag, og Ingen havde forstaaet den, for de, som ere skilte ad, de træffes ikke hver Dag; den Hilsen var bleven til Vane, men i Dag var der to gamle Spurve og en Unge, der sagde „Pip!“ og skrabede med det venstre Been.

„Ih see god Dag, god Dag!“ det var tre Gamle fra Spurvereden og saa en lille En af Familien. „Skal vi træffes her!“ sagde de. „Det er et fornemt Sted, men her er ikke Meget at æde. Det er det Skjønne! Pip!“

Og der kom mange Folk fra Sideværelserne, hvor de prægtige Marmorskikkelser stode, og de gik hen til Graven, der gjemte den store Mester, som havde formet Marmorstøtterne, og Alle, som kom, stode med lysende Ansigter om Thorvaldsens Grav, og Enkelte opsamlede de affaldne Rosenblade og gjemte disse. Der var Folk langveis fra; de kom fra det store England, fra Tydskland og Frankrig; den skjønneste Dame tog en af Roserne, og lagde den ved sit Bryst. Da troede Spurvene at Roserne regjerede her, at det hele Huus var bygget for deres Skyld, og det syntes de var rigtig nok lidt for Meget, men da Menneskene allesammen gjorde af Roserne, saa vilde de ikke staae tilbage. „Pip!“ sagde de, feiede Gulvet med deres Hale, og saae med det ene Øie paa Roserne; længe saae de ikke, før de vare visse paa at det var de gamle Naboer; og det var det ogsaa. Maleren, som havde tegnet Rosenbusken ved det nedbrændte Huus, havde siden ud paa Aaret faaet Lov til at grave den op, og da givet Bygmesteren den, thi ingen Roser vare deiligere; og han havde sat den paa Thorvaldsens Grav, hvor den, som Billedet paa det Skjønne, blomstrede og gav sine røde, duftende Blade at bæres som Erindring til fjerne Lande.

„Har I faaet Ansættelse herinde i Byen?“ spurgte Spurvene. Og Roserne nikkede; de kjendte de graae Naboer og bleve saa glade ved at see dem.

„Hvor det er velsignet at leve og blomstre, at see gamle Venner og hver Dag milde Ansigter! Her er ligesom om det hver Dag var en stor Helligdag!"

„Pip!" sagde Spurvene, „jo det er de gamle Naboer! deres Herkomst fra Gadekæret huske vi! Pip! hvor de ere komne til Ære! Somme komme da ogsaa sovende til det. Og hvad Rart der er ved saadan en rød Klat, veed jeg ikke! — Og der sidder da et vissent Blad, for det kan jeg see!"

Og saa nippede de i det, saa at Bladet faldt af, og friskere og grønnere stod Træet, og Roserne duftede i Solskinnet paa Thorvaldsens Grav, til hvis udødelige Navn deres Skjønhed sluttede sig.

Lille Tuk.

Ja, det var lille Tuk, han hed egenlig ikke Tuk, men den Gang han ikke kunde tale rigtig endnu, kaldte han sig selv Tuk; det skulde betyde Carl, og det er godt man veed det; han skulde passe sin Søster Gustave, som var meget mindre, end han, og saa skulde han ogsaa lære sin Lectie, men de to Ting vilde ikke gaae paa een Gang. Den stakkels Dreng sad med sin lille Søster paa Skjødet og sang alle de Viser, han kunde, og imidlertid skottede Øinene til Geographi-Bogen, der laae aaben for ham; han skulde til i Morgen kunne udenad alle Byerne i Sjællands Stift og vide om dem Alt, hvad der kunde vides.

Nu kom hans Moder hjem, for hun havde været ude, og hun tog den lille Gustave; Tuk løb til Vinduet og læste, saa at han næsten læste sig Øinene ud, for det var nær ved at blive mørkt og mere blev det, men Moder havde ikke Raad til at kjøbe Lys.

„Der gaaer den gamle Vaskerkone omme fra Strædet!"

sagde Moderen, idet hun saae ud af Vinduet. „Hun kan knap bære sig selv og saa maa hun bære Spanden fra Posten; spring Du ud, lille Tuk, og vær en velsignet Dreng! hjelp den gamle Kone!“

Og Tuk sprang lige strax og hjalp, men da han saa kom hjem, var det mørk Aften, Lys var der ikke at snakke om, han skulde i sin Seng; det var en gammel Slagbænk; i den laae han og der tænkte han paa sin Geographi-Lectie: Sjællands Stift og Alt hvad Læreren havde fortalt. Det skulde rigtig nok have været læst, men det kunde han jo ikke nu. Geographi-Bogen stak han ind under sin Hovedpude, for han havde hørt, at det skulde hjelpe betydeligt til at huske sin Lectie, men det er ikke til at stole paa.

Der laae han nu og tænkte og tænkte, og saa var det lige med Eet, som om Nogen kyssede ham paa Øine og Mund, han sov og sov dog ikke; det var ligesom om han saae den gamle Vaskerkones milde Øine see paa ham, og hun sagde: „Det vilde være en stor Synd, om Du ikke skulde kunne din Lectie! Du hjalp mig, nu skal jeg hjelpe Dig, og Vor Herre vil altid gjøre det!“

Og lige med Eet saa kriblede og krablede Bogen under Hovedet paa lille Tuk.

„Kykeleky! put! put!“ det var en Høne, der kom, og det fra Kjøge By. „Jeg er en af Kjøgehøns!“ og saa sagde den hvor mange Indvaanere, og om Slaget der havde staaet, og det var nu ikke Noget at tale om.

„Krible krable, bums!“ der dumpede en; det var en Fugl af Træ, som nu kom; det var Papegøien fra Fugleskydningen i Præstø. Den sagde, at der var lige saa mange Indvaanere, som den havde Søm i Livet; og den var noget stolt: „Thorvaldsen har boet paa Hjørnet af mig. Bums! jeg ligger deiligt!“

Men lille Tuk laae ikke, han var med Eet til Hest. I Galop, i Galop gik det. En prægtigklædt Ridder, med skinnende Hjelm og vaiende Fjerbusk, havde ham foran sig paa Hesten, og de rede gjennem Skoven til den gamle By, Vordingborg, og den var en stor,

en levende By; høie Taarne kneisede paa Kongeborgen, og Lysene skinnede langt ud gjennem Vinduerne; derinde var Sang og Dands; Kong Valdemar og stadselige, unge Hoffrøkener gik i Dandsen. — Det blev Morgen, og ligesom Solen kom, sank Byen hen og Kongens Slot, det ene Taarn efter det andet, tilsidst stod kun et eneste paa Banken, hvor Slottet havde staaet, og Byen var saa lille bitte og saa fattig, og Skoledrengene kom med deres Bøger under Armen og sagde „2000 Indvaanere“, men det var ikke sandt, saa mange var der ikke.

Og lille Tuk laae i sin Seng, han syntes, at han drømte og at han ikke drømte; men Nogen var der tæt ved ham:

„Lille Tuk! lille Tuk!“ blev der sagt; det var en Sømand, en ganske lille Person, som om det kunde være en Cadet, men det var ikke en Cadet. „Jeg skal hilse saa meget flittig fra Korsøer, den er en By, som er i Opkomst; den er en levende By, den har Dampskib og Postvogn; en Gang skulde den altid kaldes ækel, men det var en gammel Mening. „„Jeg ligger ved Havet,““ siger Korsøer, „„jeg har Landevei og jeg har Lystskov, og jeg har født en Digter, som var morsom, og det ere de ikke Alle. Jeg har villet sende et Skib rundt om Jorden, jeg gjorde det ikke, men kunde have gjort det, og saa lugter jeg saa deilig, lige ved Porten, der blomstre de yndigste Roser!““

Lille Tuk saae dem, det blev Rødt og Grønt for hans Øine, men da der kom Ro i Couleurerne, var det en heel skovgroet Skrænt tæt ved den klare Fjord; og oven over laae en prægtig, gammel Kirke med to høie, spidse Kirketaarne; fra Skrænten sprang Kilderne i tykke Vandstraaler, saa at det pladskede efter, og tæt ved sad en gammel Konge med Guldkrone om sit lange Haar; det var Kong Hroar ved Kilderne; det var ved Roeskilde By, som man kalder den nu. Og hen over Skrænten, ind i den gamle Kirke, gik alle Danmarks Konger og Dronninger Haand i Haand, alle med Guldkrone paa, og Orgelet spillede og Kilderne rislede. Den

lille Tuk saae Alt, hørte Alt. „Glem ikke Stænderne!" sagde Kong Hroar.

Lige med Eet var al Ting borte igjen; ja, hvor blev det af! det var, ligesom man vender et Blad i en Bog. Og nu stod der en gammel Kone, det var en Lugekone, hun kom fra Sorø, hvor der voxer Græs paa Torvet. Hun havde sit graae Lærreds Forklæde over Hovedet og ned ad Ryggen; det var saa vaadt, det maatte have regnet: „Ja, det har det!" sagde hun, og saa kunde hun noget Morsomt af Holbergs Komedier, og hun vidste om Valdemar og Absalon; men lige med Eet, saa krøb hun sammen, rokkede med Hovedet, det var, ligesom om hun vilde springe: „Koax!" sagde hun, „det er vaadt, det er vaadt, det er gravstille godt — i Sorø!" hun var lige med Eet en Frø, „Koax!" og saa var hun den gamle Kone igjen. „Man maa klæde sig efter Veiret!" sagde hun. „Det er vaadt, det er vaadt! min By er ligesom en Flaske; man kommer ind ved Proppen, og der maa man ud igjen! jeg har havt Maller og nu har jeg friske, rødmussede Drenge paa Bunden af Flasken; der lære de Viisdom: Græsk! Græsk! Hebraisk! Koax!" det klang ligesom naar Frøerne synge, eller man gaaer i Mosevand med store Støvler. Det var altid den samme Lyd, saa eens, saa kjedelig, saa kjedelig at lille Tuk faldt i en ordenlig Søvn, og den kunde han have godt af.

Men ogsaa i denne Søvn kom en Drøm, eller hvad det nu var: hans lille Søster Gustave med de blaae Øine og det gule, krøllede Haar var med Eet en voxen, deilig Pige, og uden at have Vinger paa kunde hun flyve, og de fløi hen over Sjælland, over de grønne Skove og de blaae Vande.

„Hører Du Hanegal, lille Tuk! Kykeleky! Hønsene flyve op fra Kjøge By! Du faaer en Hønsegaard, saa stor, saa stor, Du vil ikke lide Sult og Nød! Papegøien skal Du skyde, som man siger, Du bliver en rig og lykkelig Mand! din Gaard skal kneise, som Kong Valdemars Taarn, og rigt skal den bygges med Billedstøtter

af Marmor, som dem fra Præstø-Hjørne. Du forstaaer mig nok. Dit Navn skal med Roes flyve vidt ud om Verden, som Skibet, der skulde have gaaet fra Korsøer, og i Roeskilde By — — „„husk paa Stænderne!““ sagde Kong Hroar; der skal Du tale godt og klogt, lille Tuk, og naar Du saa kommer en Gang i din Grav, skal Du sove saa stille — —“.

„— Som om jeg laae i Sorø!“ sagde Tuk, og saa vaagnede han; det var klar Morgen, han kunde ikke huske det Mindste af sin Drøm, men det skulde han heller ikke, for man maa ikke vide, hvad der kommer.

Og han sprang ud af Sengen og læste i sin Bog og kunde saa sin Lectie lige strax. Og den gamle Vaskerkone stak Hovedet ind ad Døren, nikkede til ham og sagde:

„Tak for i Gaar, Du velsignede Barn! Vor Herre lade din bedste Drøm blive opfyldt!“

Den lille Tuk vidste slet ikke, hvad han havde drømt, men see, det vidste Vor Herre!

Skyggen.

I de hede Lande, der kan rigtig nok Solen brænde! Folk blive ganske mahognibrune; ja i de allerhedeste Lande brændes de til Negere, men det var nu kun til de hede Lande, en lærd Mand var kommen fra de kolde; der troede han nu, at han kunde løbe om, ligesom der hjemme, jo det blev han snart vænnet af med. Han og alle fornuftige Folk maatte blive inde. Vinduesskodder og Døre bleve lukkede den hele Dag; det saae ud, som hele Huset sov eller der Ingen var hjemme. Den smalle Gade med de høie Huse, hvor han boede, var nu ogsaa bygget saa-

ledes, at Solskinnet fra Morgen til Aften maatte ligge der, det var virkelig ikke til at holde ud! — Den lærde Mand fra de kolde Lande, det var en ung Mand, en klog Mand, han syntes, han sad i en gloende Ovn; det tog paa ham, han blev ganske mager, selv hans Skygge krøb ind, den blev meget mindre end hjemme, Solen tog ogsaa paa den. — De levede først op om Aftenen, naar Solen var nede.

Det var ordenlig en Fornøielse at see paa; saa snart Lyset blev bragt ind i Stuen, strakte Skyggen sig heelt op ad Væggen, ja endog hen ad Loftet, saa lang gjorde den sig, den maatte strække sig for at komme til Kræfter. Den Lærde gik ud paa Altanen, for at strække sig der, og alt som Stjernerne kom frem i den deilige klare Luft, var det for ham, som kom han til Live igjen. Paa alle Altaner i Gaden — og i de varme Lande har hvert Vindue en Altan — kom Folk frem, for Luft maa man have, selv om man er vant til at være mahogni! Der blev saa levende oppe og nede. Skomagere og Skræddere, alle Folk flyttede ud paa Gaden, der kom Bord og Stol, og Lyset brændte, ja over tusind Lys brændte, og den Ene talte og den Anden sang, og Folk spadserede, Vognene kjørte, Eslerne gik: klingelingeling! de havde Klokker paa; der blev Liig begravede med Psalmesang, Gadedrengene skøde med Troldkjællinger, og Kirkeklokkerne ringede, jo der var rigtig nok levende nede paa Gaden. Kun i det ene Huus, som laae lige over for, hvor den fremmede, lærde Mand boede, var der ganske stille; og dog boede der Nogen, for der stod paa Altanen Blomster, de groede saa deiligt i den Solhede, og det kunde de ikke, uden at de bleve vandede, og Nogen maatte jo vande dem; Folk maatte der være. Døren derovre kom ogsaa op ud paa Aftenen, men der var mørkt derinde, i det Mindste i det forreste Værelse, dybere inde fra lød Musik. Den fremmede, lærde Mand syntes, den var ganske mageløs, men det kunde nu ogsaa gjerne være, at han kun bildte sig det ind, for han fandt al Ting mageløst

derude i de varme Lande, naar der kun ingen Sol havde været. Den Fremmedes Vert sagde, at han ikke vidste, hvem der havde leiet Gjenboens Huus; man saae jo ingen Folk og hvad Musiken angik, syntes han, at den var gruelig kjedelig. „Det er, ligesom om En sad og øvede sig paa et Stykke, han ikke kan komme ud af, altid det samme Stykke. „„Jeg faaer det dog ud!““ siger han nok, men han faaer det dog ikke ud, hvor længe han spiller.“

En Nat vaagnede den Fremmede, han sov for aaben Altandør, Gardinet foran den løftede sig i Vinden, og han syntes, at der kom en forunderlig Glands fra Gjenboens Altan, alle Blomsterne skinnede som Flammer i de deiligste Farver, og midt imellem Blomsterne stod en slank, yndig Jomfru, det var, som om ogsaa hun lyste; det skjar ham virkelig i Øinene, han lukkede dem nu ogsaa saa forfærdelig meget op og kom lige af Søvnen; i eet Spring var han paa Gulvet, ganske sagte kom han bag Gardinet, men Jomfruen var borte, Glandsen var borte; Blomsterne skinnede slet ikke, men stod meget godt, som altid; Døren var paa Klem, og dybt inde klang Musiken saa blød og deilig, man kunde ordenlig falde hen i søde Tanker derved. Det var dog ligesom en Trolddom og hvem boede der? Hvor var den egenlige Indgang? Hele Stue-Etagen var Boutik ved Boutik, og der kunde Folk jo dog ikke altid løbe igjennem.

En Aften sad den Fremmede ude paa sin Altan, inde i Stuen bag ved ham brændte Lyset, og saa var det jo ganske naturligt, at Skyggen af ham gik over paa Gjenboens Væg; ja der sad den lige over for mellem Blomsterne paa Altanen, og naar den Fremmede rørte sig, saa rørte Skyggen sig ogsaa, for det gjør den. —

„Jeg troer, min Skygge er det eneste Levende, man seer derovre!“ sagde den lærde Mand. „See hvor net den sidder mellem Blomsterne, Døren staaer halv paa Klem, nu skulde Skyggen være saa snild. at gaae indenfor, see sig om, og saa komme og fortælle mig, hvad den havde seet! ja Du skulde gjøre Gavn!“ sagde han

i Spøg: „Vær saa god at træde indenfor! naa! gaaer Du?“ og saa nikkede han til Skyggen og Skyggen nikkede igjen. „Ja saa gaa, men bliv ikke borte!“ og den Fremmede reiste sig og hans Skygge ovre paa Gjenboens Altan reiste sig ogsaa; og den Fremmede dreiede sig og Skyggen dreiede sig ogsaa; ja dersom Nogen ordenlig havde lagt Mærke dertil, da havde de tydeligt kunnet see, at Skyggen gik ind ad den halvaabne Altandør hos Gjenboen, lige idet den Fremmede gik ind i sin Stue og lod det lange Gardin falde ned efter sig.

Næste Morgen gik den lærde Mand ud for at drikke Kaffe og læse Aviser. „Hvad er det?“ sagde han, da han kom ud i Solskinnet, „jeg har jo ingen Skygge! saa er den virkelig gaaet i Aftes og ikke kommen igjen; det er noget kjedeligt Noget!“

Og det ærgrede ham, men ikke saa meget fordi at Skyggen var borte, men fordi han vidste, at der var en Historie til om en Mand uden Skygge, den kjendte jo alle Folk hjemme i de kolde Lande, og kom nu den lærde Mand der og fortalte sin, saa vilde de sige, at han gik og lignede efter, og det behøvede han ikke. Han vilde derfor slet ikke tale derom, og det var fornuftigt tænkt.

Om Aftenen gik han ud paa sin Altan igjen, Lyset havde han meget rigtig sat bag ved sig, for han vidste, at Skyggen vil altid have sin Herre til Skjerm, men han kunde ikke lokke den; han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge, der kom ingen; han sagde: hm! hm! men det hjalp ikke.

Ærgerligt var det, men i de varme Lande der voxer nu al Ting saa hurtigt, og efter otte Dages Førløb mærkede han, til sin store Fornøielse, at der voxede ham en ny Skygge ud fra Benene, naar han kom i Solskin, Roden maatte være bleven siddende. Efter tre Uger havde han en ganske taalelig Skygge, der, da han begav sig hjem til de nordlige Lande, voxte paa Reisen meer og meer, saa at den tilsidst var saa lang og saa stor, at det Halve var nok.

Saa kom den lærde Mand hjem, og han skrev Bøger om, hvad der var Sandt i Verden, og om hvad der var Godt og hvad der var Smukt, og der gik Dage og der gik Aar; der gik mange Aar.

Da sidder han en Aften i sin Stue og saa banker det ganske sagte paa Døren.

„Kom ind!" sagde han, men der kom Ingen; saa lukker han op, og der stod for ham saadan et overordenligt magert Menneske, saa han blev ganske underlig. Forresten var Mennesket særdeles fiint klædt paa, det maatte være en fornem Mand.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?" spurgte den Lærde.

„Ja det tænkte jeg nok," sagde den fine Mand, „at De ikke kjendte mig! jeg er bleven saa meget Legeme, jeg har ordenlig faaet Kjød og Klæder. De har nok aldrig tænkt at see mig i saadan en Velmagt. Kjender De ikke Deres gamle Skygge? Ja De har vist ikke troet, at jeg mere kom igjen. Mig er det gaaet særdeles vel, siden jeg sidst var hos Dem, jeg er i alle Henseender bleven meget formuende! skal jeg kjøbe mig fri fra Tjenesten, saa kan jeg!" og saa raslede han med et heelt Bundt kostbare Signeter, som hang ved Uhret, og han stak sin Haand ind i den tykke Guldkjæde, han bar om Halsen; nei, hvor alle Fingrene glimrede med Diamantringe! og det var Altsammen virkeligt.

„Nei, jeg kan ikke komme til mig selv!" sagde den lærde Mand, „hvad er dog alt Det!"

„Ja noget Almindeligt er det ikke!" sagde Skyggen, „men De selv hører jo heller ikke til det Almindelige, og jeg, det veed De nok, har fra Barnsbeen traadt i Deres Fodspor. Saa snart De fandt, jeg var moden til at gaae alene ud i Verden, gik jeg min egen Vei; jeg er i de allerbrillanteste Omstændigheder, men der kom et Slags Længsel over mig efter en Gang at see Dem før De døer, De skal jo døe! jeg vilde ogsaa gjerne gjensee disse Lande, for man holder dog altid af Fædrelandet! — Jeg veed, De har faaet en anden Skygge igjen, har

jeg Noget at betale til den eller Dem? De vil bare være saa god at sige det."

„Nei, er det virkelig Dig!" sagde den lærde Mand, „det er dog høist mærkværdigt! aldrig havde jeg troet, at Ens gamle Skygge kunde komme igjen som Menneske!"

„Siig mig, hvad jeg har at betale!" sagde Skyggen, „for jeg vil nødig staae i noget Slags Gjeld!"

„Hvor kan Du tale saaledes!" sagde den lærde Mand, „hvad Gjeld er her at snakke om! vær saa fri, som Nogen! jeg glæder mig overordenlig ved din Lykke! sid ned, gamle Ven, og fortæl mig bare Lidt om, hvorledes det er gaaet til, og hvad Du saae ovre hos Gjenboens der i de varme Lande!" —

„Ja, det skal jeg fortælle Dem," sagde Skyggen og satte sig ned, „men saa maa De ogsaa love mig, at De aldrig til Nogen her i Byen, hvor De endogsaa træffer mig, siger, at jeg har været Deres Skygge! jeg har i Sinde at forlove mig; jeg kan føde mere end een Familie!" —

„Vær ganske rolig!" sagde den lærde Mand, „jeg skal ikke sige Nogen, hvem Du egenlig er; her er min Haand! jeg lover det, og en Mand et Ord!"

„Et Ord en Skygge!" sagde Skyggen, thi saaledes maatte den jo tale.

Det var ellers virkelig ganske mærkværdigt, hvor meget Menneske den var; ganske fortklædt var den og i det allerfineste, sorte Klæde, lakerede Støvler, og Hat, der kunde smække sammen, saa at den blev bar Puld og Skygge, ikke at tale om hvad vi allerede veed, her var Signeter, Guldhalskjæde og Diamantringe; jo, Skyggen var overordenlig godt klædt paa, og det var just Det, som gjorde, at den var ganske et Menneske.

„Nu skal jeg fortælle!" sagde Skyggen, og saa satte den fine Been med de lakerede Støvler saa haardt, den kunde, ned paa Ærmet af den lærde Mands nye Skygge, der laae som en Puddelhund ved hans Fødder, og det var nu enten af Hovmod eller maaskee for at faae den

til at hænge ved; og den liggende Skygge holdt sig saa stille og rolig, for ret at høre efter; den vilde nok vide, hvorledes man saaledes kunde komme løs og tjene sig op til sin egen Herre.

„Veed De, hvem der boede i Gjenboens Huus?" sagde Skyggen, „det var den Deiligste af Alle, det var Poesien! Jeg var der i tre Uger, og det er lige saa virkende, som om man levede i tre tusind Aar og læste Alt, hvad der var digtet og skrevet, for det siger jeg og det er rigtigt. Jeg har seet Alt og jeg veed Alt!"

„Poesien!" raabte den lærde Mand, „ja, ja — hun er tidt Eremit i de store Byer! Poesien! ja jeg har seet hende et eneste kort Øieblik, men Søvnen sad mig i Øinene! hun stod paa Altanen og skinnede som Nordlyset skinner; fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, Du gik ind ad Døren og saa — —!"

„Saa var jeg i Forgemakket!" sagde Skyggen. „De har altid siddet og seet over til Forgemakket. Der var slet intet Lys, der var et Slags Tusmørke, men den ene Dør stod aaben lige for den anden i en lang Række Stuer og Sale; og der var oplyst, jeg var reent bleven slaaet ihjel af Lys, var jeg kommen heelt ind til Jomfruen; men jeg var besindig, jeg gav mig Tid, og det skal man gjøre!"

„Og hvad saae Du saa?" spurgte den lærde Mand.

„Jeg saae al Ting, og jeg skal fortælle Dem det, men, — det er slet ingen Stolthed af mig, men — som Fri og med de Kundskaber jeg har, ikke at tale om min gode Stilling, mine fortræffelige Omstændigheder, — saa ønskede jeg gjerne, at De vilde sige De til mig!"

„Om Forladelse!" sagde den lærde Mand, „det er gammel Vane, som sidder fast! — De har fuldkommen Ret! og jeg skal huske det! men nu fortæller De mig Alt, hvad De saae!" —

„Al Ting!" sagde Skyggen, „for jeg saae Alt og jeg veed Alt."

„Hvorledes saae der ud i de inderste Sale?" spurgte den lærde Mand. „Var der som i den friske Skov?

Var der som i en hellig Kirke? Vare Salene som den stjerneklare Himmel, naar man staaer paa de høie Bjerge?"

„Al Ting var der!" sagde Skyggen. „Jeg gik jo ikke ganske heelt ind, jeg blev i det forreste Værelse, i Tusmørket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saae al Ting og jeg veed al Ting! Jeg har været ved Poesiens Hof, i Forgemakket."

„Men hvad saae De? Gik gjennem de store Sale alle Oldtidens Guder? Kæmpede der de gamle Helte? Legede søde Børn og fortalte deres Drømme?"

„Jeg siger Dem, jeg var der, og De begriber, jeg saae al Ting, hvad der var at see! var De kommen derover, var De ikke bleven til Menneske, men det blev jeg! og tillige lærte jeg at kjende min inderste Natur, mit Medfødte, det Familieskab, jeg havde med Poesien. Ja den Gang jeg var hos Dem, tænkte jeg ikke over det, men altid, De veed det, naar Sol gik op og Sol gik ned, blev jeg saa underlig stor; i Maaneskin var jeg næsten ved at være tydeligere end De selv; jeg forstod ikke den Gang min Natur, i Forgemakket gik det op for mig! jeg blev Menneske! — Moden kom jeg ud, men De var ikke længer i de varme Lande; jeg skammede mig som Menneske ved at gaae, som jeg gik, jeg trængte til Støvler, til Klæder, til hele denne Menneske-Fernis, som gjør et Menneske kjendeligt. — Jeg tog Vei, ja, Dem siger jeg det, De sætter det jo ikke i nogen Bog, jeg tog Vei til Kagekonens Skjørt, under det skjulte jeg mig; Konen tænkte ikke paa, hvor Meget hun gjemte; først om Aftenen gik jeg ud; jeg løb om i Maaneskinnet paa Gaden; jeg gjorde mig lang op ad Muren, det kildrer saa deiligt i Ryggen! jeg løb op og jeg løb ned, kigede ind ad de høieste Vinduer, ind i Salen og paa Taget, jeg kigede, hvor Ingen kunde kige, og jeg saae, hvad ingen Andre saae, hvad Ingen skulde see! Det er i Grunden en nedrig Verden! jeg vilde ikke være Menneske, dersom det nu ikke en Gang var antaget, at det var Noget at være det! Jeg saae det Allerutænkeligste hos Konerne, hos Mændene, hos Forældrene og hos de

søde, mageløse Børn; — jeg saae," sagde Skyggen, „hvad ingen Mennesker maatte vide, men hvad de Allesammen saa gjerne vilde vide, Ondt hos Naboen. — Havde jeg skrevet en Avis, den var bleven læst! men jeg skrev lige til Personen selv, og der blev en Forfærdelse i alle Byer, hvor jeg kom. De blev saa bange for mig; og de holdt saa overordenlig af mig. Professorerne gjorde mig til Professor, Skrædderne gave mig nye Klæder, jeg er godt forsynet; Myntmesteren slog Mynt for mig, og Konerne sagde, jeg var saa kjøn! — og saa blev jeg den Mand, jeg er; og nu siger jeg Farvel; her er mit Kort, jeg boer paa Solsiden og er altid hjemme i Regnveir!" og saa gik Skyggen.

„Det var dog mærkeligt!" sagde den lærde Mand.

Aar og Dag gik, saa kom Skyggen igjen.

„Hvorledes gaaer det?" spurgte den.

„Ak!" sagde den lærde Mand, „jeg skriver om det Sande og det Gode og det Skjønne, men Ingen bryder sig om at høre Sligt, jeg er ganske fortvivlet, for jeg tager mig det saa nær!"

„Men det gjør jeg ikke!" sagde Skyggen, „jeg bliver fed, og det er det, man skal see at blive! ja De forstaaer Dem ikke paa Verden. De bliver daarlig ved det. De maa reise! jeg gjør en Reise til Sommer; vil De med? Jeg gad nok have en Reisekammerat! vil De reise med, som Skygge? Det skal være mig en stor Fornøielse at have Dem med, jeg betaler Reisen!"

„Det gaaer vel vidt!" sagde den lærde Mand.

„Det er, ligesom man tager det!" sagde Skyggen. „De vil have grumme godt af at reise! vil De være min Skygge, saa skal De faae al Ting frit paa Reisen!"

„Det er for galt!" sagde den lærde Mand.

„Men saadan er nu Verden!" sagde Skyggen, „og saaledes bliver den!" og saa gik Skyggen.

Den lærde Mand havde det slet ikke godt, og Sorg og Plage fulgte ham, og hvad han talte om det Sande og det Gode og det Skjønne, det var for de

Fleste ligesom Roser for en Ko! — han var ganske syg tilsidst.

„De seer virkelig ud ligesom en Skygge!“ sagde Folk til ham, og det gøs i den lærde Mand, for han tænkte ved det.

„De skal tage til et Bad!“ sagde Skyggen, som kom og besøgte ham, „der er ikke Andet for! jeg vil tage Dem med for gammelt Bekjendtskabs Skyld; jeg betaler Reisen og De gjør Beskrivelsen og er saadan lidt morsom for mig paa Veien; jeg vil til et Bad, mit Skjæg groer ikke ud, som det skulde, det er ogsaa en Sygdom, og Skjæg maa man have! Vær De nu fornuftig og tag imod Tilbudet, vi reise jo som Kammerater.“

Og saa reiste de; Skyggen var da Herre og Herren var da Skygge; de kjørte med hinanden, de rede og gik sammen, Side ved Side, forud og bag efter, saaledes som Solen stod; Skyggen vidste altid at holde sig paa Herrepladsen; og det tænkte den lærde Mand nu ikke saadan over; han var et meget godt Hjerte, og særdeles mild og venlig, og da sagde han en Dag til Skyggen: „Da vi nu saaledes ere blevne Reisekammerater, som vi er det, og vi tillige ere voxne op fra Barndommen sammen, skulle vi saa ikke drikke Duus, det er dog mere fortroligt!“

„De siger Noget!“ sagde Skyggen, som jo nu var den egenlige Herre. „Det er meget ligefremt og velmeent sagt, jeg vil være ligesaa velmenende og ligefrem. De, som en lærd Mand, veed vistnok hvor underlig Naturen er. Somme Mennesker kunne ikke taale at røre ved graat Papir, saa faae de Ondt; Andre gaaer det gjennem alle Lemmer, naar man lader et Søm gnide mod en Glasrude; jeg har lige saadan en Følelse ved at høre Dem sige Du til mig, jeg føler mig ligesom trykket til Jorden i min første Stilling hos Dem. De seer, at det er en Følelse, det er ikke Stolthed; jeg kan ikke lade Dem sige Du til mig, men jeg skal gjerne sige Du til Dem, saa er det Halve gjort!“

Og saa sagde Skyggen Du til sin forrige Herre.

„Det er dog vel galt," tænkte han, „at jeg maa sige De, og han siger Du!" men nu maatte han holde ud.

Saa kom de til et Bad, hvor der var mange Fremmede og imellem disse en deilig Kongedatter, som havde den Sygdom, at hun saae altfor godt, og det var nu saa ængsteligt.

Lige strax mærkede hun, at han, der var kommen, var en ganske anden Person end alle de Andre; „han er her for at faae sit Skjæg til at voxe, siger man, men jeg seer den rette Aarsag, han kan ikke kaste Skygge."

Nysgjerrig var hun bleven; og saa gav hun sig strax paa Spadseretouren i Tale med den fremmede Herre. Som en Kongedatter behøvede hun ikke at gjøre mange Omstændigheder, og saa sagde hun: „Deres Sygdom er, at De ikke kan kaste Skygge."

„Deres Kongelige Høihed maa være betydelig i Bedring!" sagde Skyggen, „jeg veed, Deres Onde er, at De seer altfor godt, men det har tabt sig, De er helbredet, jeg har just en ganske usædvanlig Skygge; seer De ikke den Person, som altid gaaer med mig? Andre Mennesker have en almindelig Skygge, men jeg holder ikke af det Almindelige. Man giver sin Tjener finere Klæde i Liberiet, end man selv bruger, og saaledes har jeg ladet min Skygge pudse op til Menneske; ja De seer, at jeg endogsaa har givet ham en Skygge. Det er meget kostbart, men jeg holder af at have Noget for mig selv!" —

„Hvad!" tænkte Prindsessen, „skulde jeg virkelig være kommen mig? Dette Bad er det første, der er til! Vandet har i vor Tid ganske forunderlige Kræfter. Men jeg tager ikke bort, for nu bliver her morsomt; den Fremmede synes jeg overordenligt om. Bare hans Skjæg ikke voxer, for saa reiser han!"

Om Aftenen i den store Balsal dandsede Kongedatteren og Skyggen. Hun var let, men han var endnu lettere, saadan en Dandser havde hun aldrig havt. Hun sagde ham, fra hvad Land hun var, og han kjendte

Landet, han havde været der, men da var hun ikke hjemme; han havde kiget ind ad Vinduerne for oven og for neden, han havde seet baade det Ene og det Andet og saa kunde han svare Kongedatteren og gjøre Antydninger, saa hun blev ganske forundret; han maatte være den viseste Mand paa hele Jorden; hun fik saadan en Agtelse for, hvad han vidste, og da de saa dandsede igjen, saa blev hun forlibt, og det kunde Skyggen godt mærke, for hun var færdig at see lige igjennem ham. Saa dandsede de nok en Gang og saa var hun lige ved at sige det, men hun var besindig, hun tænkte paa sit Land og Rige og paa de mange Mennesker, hun skulde regjere over. „En viis Mand er han," sagde hun til sig selv, „det er godt; og deiligt dandser han, det er ogsaa godt; men mon han har grundige Kundskaber, det er lige saa vigtigt! han maa examineres." Og saa begyndte hun saa smaat at spørge ham om noget af det Allervanskeligste, hun kunde ikke selv have svaret paa det; og Skyggen gjorde et ganske underligt Ansigt.

„Det kan De ikke svare paa!" sagde Kongedatteren.

„Det hører til min Børne-Lærdom," sagde Skyggen, „jeg troer endog min Skygge derhenne ved Døren kan svare derpaa."

„Deres Skygge!" sagde Kongedatteren, „det vilde være høist mærkeligt!"

„Ja, jeg siger ikke bestemt, at han kan," sagde Skyggen, „men jeg skulde troe det, han har nu i saa mange Aar fulgt mig og hørt efter, — jeg skulde troe det! men Deres Kongelige Høihed tillader, at jeg gjør Dem opmærksom paa, at han har saa megen Stolthed af at gaae for et Menneske, at naar han skal være i rigtigt Humeur, og det maa han være for at svare godt, saa maa han behandles ganske som et Menneske."

„Det kan jeg godt lide!" sagde Kongedatteren.

Og saa gik hun hen til den lærde Mand ved Døren, og hun talte med ham om Sol og Maane, og om Menneskene baade uden paa og inden i, og han svarede saa klogt og godt.

„Hvad det maa være for en Mand, der har saa viis en Skygge!" tænkte hun, „det vilde være en reen Velsignelse for mit Folk og Rige, om jeg valgte ham til min Gemal; — jeg gjør det!"

Og de vare snart enige, baade Kongedatteren og Skyggen, men Ingen skulde vide derom, før hun kom hjem i sit eget Rige.

„Ingen, ikke en Gang min Skygge!" sagde Skyggen, og det havde han nu saadan sine egne Tanker ved. —

Saa vare de i Landet, hvor Kongedatteren regjerede, naar hun var hjemme.

„Hør min gode Ven!" sagde Skyggen til den lærde Mand, „nu er jeg bleven saa lykkelig og mægtig, som Nogen kan blive, nu vil jeg ogsaa gjøre noget Særdeles for Dig! Du skal altid boe hos mig paa Slottet, kjøre med mig i min kongelige Vogn og have hundrede tusinde Rigsdaler om Aaret; men saa maa Du lade Dig kalde Skygge af Alle og Enhver; Du maa ikke sige, at Du har nogensinde været Menneske, og een Gang om Aaret, naar jeg sidder paa Altanen i Solskin og lader mig see, maa Du ligge ved mine Fødder, som en Skygge skal; jeg kan sige Dig, jeg gifter Kongedatteren; i Aften skal Brylluppet holdes."

„Nei det er dog altfor galt!" sagde den lærde Mand, „det vil jeg ikke, det gjør jeg ikke! det er at bedrage hele Landet og Kongedatteren med! Jeg siger al Ting! at jeg er Mennesket, og at Du er Skyggen, Du er bare klædt paa!"

„Det er der Ingen, som troer!" sagde Skyggen, „vær nu fornuftig, ellers kalder jeg paa Vagten!" —

„Jeg gaaer lige til Kongedatteren!" sagde den lærde Mand. „Men jeg gaaer først!" sagde Skyggen, „og Du gaaer i Arrest!" — og det maatte han, for Skildvagterne lystrede ham, som de vidste, Kongedatteren vilde have.

„Du ryster!" sagde Kongedatteren, da Skyggen kom ind til hende, „er der skeet Noget? Du maa ikke blive syg til i Aften, nu vi skulle have Bryllup."

„Jeg har oplevet det Grueligste, der kan opleves!“ sagde Skyggen, „tænk Dig — ja, saadan en stakkels Skyggehjerne kan ikke holde Meget ud; — tænk Dig, min Skygge er bleven gal, han troer, at han er Mennesket og at jeg — tænk Dig bare, — at jeg er hans Skygge!“

„Det er frygteligt!“ sagde Prindsessen, „han er dog spærret inde?“

„Det er han! Jeg er bange, han kommer sig aldrig.“

„Stakkels Skygge!“ sagde Prindsessen, „han er meget ulykkelig; det er en sand Velgjerning, at befrie ham fra den Smule Liv, han har, og naar jeg rigtig tænker over det, saa troer jeg, det bliver nødvendigt, at det bliver gjort af med ham i al Stilhed!“

„Det er rigtig nok haardt!“ sagde Skyggen, „for det var en tro Tjener!“ og saa gav han ligesom et Suk.

„De er en ædel Charakteer!“ sagde Kongedatteren.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Kanonerne gik af: Bum! og Soldaterne præsenterede Gevær. Det var et Bryllup! Kongedatteren og Skyggen gik ud paa Altanen for at lade sig see og faae nok en Gang Hurra.

Den lærde Mand hørte ikke Noget til alt Det, for ham havde de taget Livet af. —

Det gamle Huus.

Der var omme i Gaden et gammelt, gammelt Huus, det var næsten tre hundrede Aar, det kunde man læse sig til paa Bjelken, hvor Aarstallet var skaaret ud tillige med Tulipaner og Humleranker; der stod hele Vers bogstaverede som i gamle Dage, og over hvert Vindue var der i Bjelken snittet et Ansigt, som vrængede; den ene Etage gik et langt Stykke ud over den anden, og lige

under Taget var en Blyrende med Dragehoved; Regnvandet skulde løbe ud af Gabet, men det løb ud af Maven, for der var Hul paa Renden.

Alle de andre Huse i Gaden vare saa nye og saa nette, med store Ruder og glatte Vægge, man kunde nok see, at de ikke vilde have Noget at gjøre med det gamle Huus; de tænkte nok: „Hvor længe skal det Skrummel staae til Spectakel her i Gaden; saa løber Karnappen saaledes ud, at Ingen fra vore Vinduer kan see, hvad der skeer i den Kant; Trappen er saa bred som til et Slot og saa høi som til et Kirketaarn. Jerngelænderet seer jo ud som Døren til en gammel Begravelse, og saa har det Messingknapper. Det er flaut!"

Lige over for i Gaden var ogsaa nye og nette Huse og de tænkte som de andre, men ved Vinduet her sad en lille Dreng med friske, røde Kinder, med klare, straalende Øine, han syntes rigtig nok bedst om det gamle Huus, og det baade i Solskin og i Maaneskin. Og saae han over paa Muren, hvor Kalken var gaaet af, saa kunde han sidde og udfinde der alle de underligste Billeder, akkurat hvorledes Gaden havde seet ud før med Trapper, Karnapper og spidse Gavle; han kunde see Soldater med Hellebarder, og Tagrender, der løb om som Drager og Lindorme. — Det var rigtig nok et Huus at see paa! og derovre boede en gammel Mand, som gik i Skjægs Buxer, havde en Kjole med store Messingknapper og en Paryk, som man kunde see var en virkelig Paryk. Hver Morgen kom der til ham en gammel Karl, som ryddede op og gik Ærender, ellers var den gamle Mand i de Skjægs Buxer ganske alene i det gamle Huus; imellem kom han hen til Vinduesruden og saae ud, og den lille Dreng nikkede til ham, og den gamle Mand nikkede igjen, og saa vare de Bekjendte og saa vare de Venner, skjøndt de aldrig havde talt med hinanden, men det kunde da ogsaa være det Samme.

Den lille Dreng hørte sine Forældre sige: „Den gamle Mand derovre har det meget godt, men han er saa skrækkelig ene!"

Næste Søndag tog den lille Dreng og svøbte Noget ind i et Stykke Papir, gik ned i Porten, og da han, som gik Ærender, kom forbi, sagde han til ham: „Hør! vil Du bringe den gamle Mand derovre Dette fra mig! jeg har to Tinsoldater, dette er den ene; han skal have den, for jeg veed, at han er saa skrækkelig ene.“

Og den gamle Karl saae ganske fornøiet ud, nikkede og bar Tinsoldaten over i det gamle Huus. Siden kom der Bud, om den lille Dreng ikke havde Lyst til selv at komme over at gjøre Besøg, og det fik han Lov til af sine Forældre, og saa kom han over i det gamle Huus.

Og Messingknapperne paa Trappe-Gelænderet skinnede meget stærkere end ellers, man skulde troe, at de vare polerede i Anledning af Besøget, og det var, som om de udskaarne Trompetere — for der var udskaaret i Døren Trompetere, som stode i Tulipanerne — blæste af alle Kræfter, Kinderne saae meget tykkere ud end før. Jo de blæste: „Tratteratra! den lille Dreng kommer! tratteratra!“ — og saa gik Døren op. Hele Gangen var behængt med gamle Portraiter, Riddere i Harnisk og Fruer i Silkekjoler; og Harniskerne raslede og Silkekjolerne raslede. — Og saa kom der en Trappe, den gik et stort Stykke op ad og et lille Stykke ned — og saa var man paa en Altan, der rigtig nok var meget skrøbelig, med store Huller og lange Sprækker, men der skød Græs og Blade op af dem allesammen, for hele Altanen udenfor Gaarden og Muren var bevoxet med saa meget Grønt, det saae ud som en Have, men det var kun en Altan. Her stod gamle Urtepotter, som havde Ansigt og Esel-Ører; Blomsterne de voxte nu, ligesom de vilde. I den ene Potte løb det over alle Bredder med Nelliker, det vil sige med det Grønne, Skud ved Skud, og ganske tydeligt sagde det: „Luften har klappet mig, Solen har kysset mig og lovet mig en lille Blomst paa Søndag, en lille Blomst paa Søndag!“

Og saa kom de ind i et Kammer, hvor Væggene

vare med Svinelæders Betræk og der var trykt Guldblomster paa.

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelæder bestaaer!“

sagde Væggene.

Og der stod Lænestole saa høiryggede, saa udskaarne, og med Arme paa begge Sider. „Sid ned! sid ned!“ sagde de; „Uh, hvor det knager i mig! nu faaer jeg nok Gigt ligesom det gamle Skab! Gigt i Ryggen, uh!“

Og saa kom den lille Dreng ind i Stuen, hvor Karnappen var og hvor den gamle Mand sad.

„Tak for Tinsoldaten, min lille Ven!“ sagde den gamle Mand. „Og Tak fordi Du kommer over til mig!“

„Tak! Tak!“ eller „Knak! Knak!“ sagde det i alle Meublerne, de vare saa mange, at de næsten stode hverandre i Veien for at see den lille Dreng.

Og midt paa Væggen hang et Skilderi med en deilig Dame, saa ung, saa glad, men ganske klædt paa som i gamle Dage, med Pudder i Haaret og Klæder, som stode stive; hun sagde hverken „Tak“ eller „Knak“, men saae med sine milde Øine paa den lille Dreng, som strax spurgte den gamle Mand: „Hvor har Du faaet hende?“

„Omme hos Marskandiseren!“ sagde den gamle Mand. „Der hænger saa mange Billeder; Ingen kjender eller bryder sig om dem, for Personerne ere begravede allesammen, men i gamle Dage har jeg kjendt hende, og nu har hun været død og borte i et halvhundrede Aar.“

Og under Skilderiet hang bag Glas en Bouquet visne Blomster; de vare vist ogsaa et halvhundrede Aar, saa gamle saae de ud. Og Perpendikelen paa det store Uhr gik frem og tilbage og Viseren dreiede og al Ting i Stuen blev endnu ældre, men det mærkede de ikke.

„De sige hjemme,“ sagde den lille Dreng, „at Du er saa skrækkelig ene!“

„O“ sagde han, „de gamle Tanker, med hvad de

kunne føre med sig, komme og besøge mig, og nu kommer Du ogsaa! — Jeg har det meget godt!"

Og saa tog han ned af Hylden en Bog med Billeder, der var hele lange Optog, de forunderligste Karreter, som man ikke seer dem nu til Dags, Soldater som Kløverknegt og Borgere med vaiende Faner; Skræd-derne havde deres med en Sax, som blev holdt af to Løver, og Skomagerne deres uden Støvle, men med en Ørn, som havde to Hoveder, for Skomagerne maae have al Ting saaledes, at de kunne sige: Det er et Par. — Jo det var en Billedbog!

Og den gamle Mand gik ind i den anden Stue for at hente Syltetøi, Æbler og Nødder; — der var rigtig nok velsignet ovre i det gamle Huus.

„Jeg kan ikke holde det ud!" sagde Tinsoldaten, som stod paa Dragkisten; „her er saa eensomt og saa sørgeligt; nei, naar man har været i Familieliv, kan man ikke vænne sig til dette her! — Jeg kan ikke holde det ud! den hele Dag er saa lang og Aftenen er endnu længer! her er slet ikke, som ovre hos Dig, hvor din Fader og Moder talte saa fornøiede, og hvor Du og alle I søde Børn gjorde saadant et deiligt Spectakel. Nei hvor den gamle Mand har det eensomt! troer Du, han faaer Kys? troer Du, han faaer milde Øine, eller Juletræ? Han faaer ikke Noget, uden Begravelse! — jeg kan ikke holde det ud!"

„Du maa ikke tage det saa sørgeligt!" sagde den lille Dreng, „jeg synes, her er saa deiligt, og alle de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme jo og gjøre Besøg!"

„Ja, dem seer jeg ikke og dem kjender jeg ikke!" sagde Tinsoldaten, „jeg kan ikke holde det ud!"

„Det maa Du!" sagde den lille Dreng.

Og den gamle Mand kom med det meest fornøiede Ansigt, det deiligste Syltetøi, Æbler og Nødder, og saa tænkte den lille Dreng ikke paa Tinsoldaten.

Lykkelig og fornøiet kom den lille Dreng hjem, og der gik Dage og der gik Uger, og der blev nikket til

det gamle Huus og fra det gamle Huus, og saa kom den lille Dreng derover igjen.

Og de udskaarne Trompetere blæste: „Tratteratra! der er den lille Dreng! tratteratra!" og Sværd og Rustning paa Ridderbillederne raslede og Silkekjolerne raslede, Svinelæderet talte og de gamle Stole havde Gigt i Ryggen: „Au!" det var akkurat ligesom første Gang, for derovre var den ene Dag og Time ligesom den anden.

„Jeg kan ikke holde det ud!" sagde Tinsoldaten, „jeg har grædt Tin! her er altfor sørgeligt! lad mig heller gaae i Krig og miste Arme og Been! det er dog en Forandring. Jeg kan ikke holde det ud! — nu veed jeg, hvad det er at have Besøg af sine gamle Tanker, med hvad de kunne føre med! jeg har havt Besøg af mine, og Du kan troe, det er ingen Fornøielse i Længden, jeg var tilsidst nær ved at springe ned af Dragkisten. Alle I derovre i Huset saae jeg saa tydeligt, som om I virkelig var her; det var igjen den Søndag Morgen, som Du veed nok! Alle I Børn stode foran Bordet og sang Eders Psalme, som I synge den hver Morgen; I stode andægtige med foldede Hænder, og Fader og Moder vare ligesaa høitidelige, og saa gik Døren op og den lille Søster Maria, som ikke er to Aar endnu, og som altid dandser, naar hun hører Musik eller Sang, hvad Slags det endogsaa er, blev sat ind, — hun skulde det nu ikke, — og saa begyndte hun at dandse, men kunde ikke komme i Tact, for Tonerne vare saa lange, og saa stod hun først paa det ene Been og heldede Hovedet heelt for over, og saa paa det andet Been og heldede Hovedet heelt for over, men det vilde ikke slaae til. I stode meget alvorlige, Allesammen, skjøndt det var nok svært, men jeg loe indvendig og derfor faldt jeg ned af Bordet og fik en Bule, som jeg endnu gaaer med, for det var ikke Ret af mig at lee. Men det Hele gaaer nu igjen inden i mig, og Alt hvad jeg saadan har oplevet; og det er nok de gamle Tanker med hvad de kunne føre med. — Siig mig, om I synge

endnu om Søndagen? Sig mig lidt om den lille Maria! og hvordan har min Kammerat det, den anden Tinsoldat! ja han er rigtig nok lykkelig! — jeg kan ikke holde det ud!"

„Du er foræret bort!" sagde den lille Dreng; „Du maa blive; kan Du ikke indsee det?"

Og den gamle Mand kom med en Skuffe, hvori der var Meget at see, baade „Kridthuus", og „Balsambøsse", og gamle Kort, saa store og saa forgyldte, som man aldrig seer dem nu. Og der blev aabnet store Skuffer og Claveret blev aabnet, det var med Landskab indvendigt paa Laaget, og det var saa hæst, da den gamle Mand spillede paa det; og saa nynnede han en Vise.

„Ja, den kunde hun synge!" sagde han og saa nikkede han til Portraitet, som han havde kjøbt hos Marskandiseren, og den gamle Mands Øine de skinnede saa klare.

„Jeg vil i Krig! jeg vil i Krig!" raabte Tinsoldaten saa høit, han kunde og styrtede sig lige ned paa Gulvet. —

Ja, hvor blev han af? Den gamle Mand søgte, den lille Dreng søgte, borte var han og borte blev han. „Jeg finder ham nok!" sagde den Gamle, men han fandt ham aldrig; Gulvet var altfor aabent og hullet; — Tinsoldaten var falden gjennem en Sprække og der laae han i aaben Begravelse.

Og den Dag gik og den lille Dreng kom hjem, og Ugen gik og der gik flere Uger. Vinduerne vare ganske frosne; den lille Dreng maatte sidde og aande paa dem for at faae et Kighul over til det gamle Huus, og der var Sneen fyget ind i alle Snirkler og Indskrifter, den laae heelt op over Trappen, ligesom om der Ingen var hjemme, og der var heller Ingen hjemme, den gamle Mand var død.

Om Aftenen holdt en Vogn udenfor, og ned i den bar man ham i hans Kiste, han skulde ud at ligge paa Landet i sin Begravelse. Der kjørte han nu, men Ingen

fulgte, alle hans Venner vare jo døde. Og den lille Dreng kyssede paa Fingeren efter Kisten, da den kjørte.

Nogle Dage efter blev der Auction paa det gamle Huus, og den lille Dreng saae fra sit Vindue, hvor man bar bort: de gamle Riddere og de gamle Damer, Urtepotterne med lange Ører, de gamle Stole og de gamle Skabe, Noget kom her og Noget kom der; Portraitet af hende, som var funden hos Marskandiseren, kom til Marskandiseren igjen og der hang det altid, for Ingen kjendte hende mere, og Ingen brød sig om det gamle Billede.

I Foraaret rev man Huset selv ned, for det var et Skrummel, sagde Folk. Man kunde see fra Gaden lige ind i Stuen til det Svinelæders Betræk, som blev flænget og revet; og det Grønne om Altanen hang ganske vildsomt om de faldende Bjelker. — Og saa blev der ryddet op.

„Det hjalp!“ sagde Nabohusene.

*
*   *

Og der blev bygget et deiligt Huus med store Vinduer og hvide, glatte Mure, men foran, hvor egenlig det gamle Huus havde staaet, plantedes en lille Have og op ad Naboens Mure voxte vilde Viinranker; foran Haven kom et stort Jerngitter med Jernport, det saae stadseligt ud, Folk stode stille og kigede derind. Og Spurvene hang sig i Snesevis paa Viinrankerne, snakkede i Munden paa hverandre, saa godt de kunde, men det var ikke om det gamle Huus, for det kunde de ikke huske, der var gaaet saa mange Aar, at den lille Dreng var voxet op til en heel Mand, ja en dygtig Mand, som hans Forældre havde Fornøielse af, og han var lige bleven gift og med sin lille Kone flyttet ind i Huset her, hvor Haven var; og han stod hos hende der, idet hun plantede en Markblomst, som hun fandt saa yndig. Hun plantede den med sin lille Haand og klappede Jorden til

med Fingrene. — Au! hvad var det? Hun stak sig. Der sad noget Spidst lige op af den bløde Jord.

Det var — ja tænk! det var Tinsoldaten, han, som var bleven borte oppe hos den gamle Mand, og var rumlet og tumlet mellem Tømmer og Gruus og tilsidst havde ligget mange Aar i Jorden.

Og den unge Kone tørrede Soldaten, først med et grønt Blad og saa med sit fine Lommetørklæde, det havde saadan en deilig Lugt! og det var for Tinsoldaten, ligesom om den vaagnede op af en Dvale.

„Lad mig see ham!" sagde den unge Mand, loe og rystede med Hovedet. „Ja ham kan det nu ikke være, men han husker mig paa en Historie med en Tinsoldat, jeg havde, da jeg var en lille Dreng!" og saa fortalte han sin Kone om det gamle Huus, og den gamle Mand, og om Tinsoldaten, han sendte over til ham, fordi han var saa skrækkelig ene, og han fortalte det saa akkurat, som det virkelig havde været, saa at den unge Kone fik Taarer i Øinene over det gamle Huus og den gamle Mand.

„Det kan dog være, at det er den samme Tinsoldat!" sagde hun, „jeg vil gjemme den og huske paa Alt, hvad Du har fortalt mig; men den gamle Mands Grav maa Du vise mig!"

„Ja den kjender jeg ikke," sagde han, „og Ingen kjender den! alle hans Venner vare døde, Ingen passede den og jeg var jo en lille Dreng!"

„Hvor han maa have været skrækkelig ene!" sagde hun.

„Skrækkelig ene!" sagde Tinsoldaten, „men deiligt er det ikke at blive glemt!"

„Deiligt!" raabte Noget tæt ved, men Ingen uden Tinsoldaten saae, at det var en Lap af det Svinelæders Betræk; den var uden al Forgyldning, den saae ud som vaad Jord, men en Mening havde den og den sagde det:

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelæder bestaaer!"

Dog det troede Tinsoldaten ikke.

Vanddraaben.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadan et rundt Brilleglas, der gjør al Ting hundrede Gange større end det er? Naar man tager og holder det for Øiet og seer paa en Vanddraabe ude fra Dammen, saa seer man over tusinde underlige Dyr, som man ellers aldrig seer i Vandet, men de ere der og det er virkeligt. Det seer næsten ud, som en heel Tallerken fuld af Reier, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Been, Ender og Kanter af hverandre, og dog ere de glade og fornøiede, paa deres Maade.

Nu var der en Gang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Krible-Krable, for det hed han. Han vilde altid have det Bedste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaae, saa tog han det med Trolddom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Øiet og seer paa en Vanddraabe, der var tagen ude fra en Pyt Vand i Grøften. Nei hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og sprang, trak i hverandre og aad af hverandre.

„Ja, men det er jo afskyeligt!“ sagde gamle Krible-Krable, „kan man ikke faae dem til at leve i Fred og Ro, og hver passe Sit!“ og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaae, og saa maatte han trolde. „Jeg maa give dem Couleur, at de kunne blive tydelige!“ sagde han, og saa heldte han ligesom en lille Draabe rød Viin i Vanddraaben, men det var Hexeblod, det allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saae ud som en heel By af nøgne Vildmænd.

„Hvad har Du der?“ spurgte en anden gammel Trold, som ikke havde Navn, og det var just det Fine ved ham.

„Ja kan Du gjette, hvad det er,“ sagde Krible-Krable, „saa skal jeg forære Dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!“

Og Trolden, som intet Navn havde, saae igjennem Forstørrelsesglasset. Det saae virkeligt ud, som en heel By, hvor alle Mennesker løb om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at see, hvor den Ene puffede og stødte den Anden, hvor de nippedes og nappedes, bede hinanden og trak hinanden frem. Hvad der var nederst skulde øverst og hvad der var øverst skulde nederst! „see! see! hans Been er længer end mit! baf! væk med det! der er En, som har en lille Knop bag Øret, en lille, uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine meer!" og de hakkede i den, og de trak i ham og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad En saa stille, som en lille Jomfru, og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende og de slede i hende og de aad hende!

„Det er overordenlig morsomt!" sagde Trolden.

„Ja men hvad troer Du det er?" spurgte Krible-Krable. „Kan Du finde det ud?"

„Det er da godt at see!" sagde den Anden, „det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo Allesammen hverandre. En stor By er det!"

„Det er Grøftevand!" sagde Krible-Krable.

Den lykkelige Familie.

Det største, grønne Blad her til Lands, det er da rigtig nok et Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er det ligesom et heelt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved, saa er det i Regnveir næsten lige saa godt som en Paraply, for det er saa forfærdeligt stort. Aldrig voxer en Skræppe alene, nei, hvor der groer een, der groe flere, det er en stor Deilighed, og al den Deilighed er Sneglemad. De store, hvide Snegle, som fornemme Folk i gamle Dage lode

lave til Fricassee, spiste og sagde „hum! hvor det smager!“ for de troede nu, det smagte saa deiligt, de levede af Skræppeblade og derfor bleve Skræpperne saaede.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længer spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare ikke uddøde, de voxte og voxte over alle Gange og alle Bede, man kunde ikke mere faae Bugt med dem, det var en heel Skræppeskov, hist og her stod et Æble- og et Blommetræ, ellers kunde man nu aldrig have tænkt, at det var en Have; Alt var Skræpper, — og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle.

De vidste ikke selv, hvor gamle de vare, men de kunde godt huske, at de havde været mange flere, at de var af en Familie fra fremmede Lande, og at for dem og deres var hele Skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste, at der var endnu Noget til i Verden, som hed Herregaarden, og deroppe blev man kogt, og saa blev man sort og saa blev man lagt paa Sølvfad, men hvad videre der skete vidste man ikke. Hvorledes det iøvrigt var at blive kogt og at ligge paa Sølvfad, kunde de ikke tænke sig, men deiligt skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Skrubtudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Besked, Ingen af dem havde været kogt eller ligget paa Sølvfad.

De gamle, hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de, Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til, for at de kunde blive kogte og lagte paa Sølvfad.

De levede nu meget eensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille, almindelig Snegl til sig, som de opdroge som deres egen, men den Lille vilde ikke voxe, for han var almindelig; men de Gamle, især Mutter, Sneglemutter, syntes hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde see det, han da vilde føle

paa det lille Sneglehuus, og saa følte han og fandt, at Mutter havde Ret.

En Dag var det stærk Regn.

„Hør hvor det tromme-romme-rommer paa Skræpperne!" sagde Sneglefa'er.

„Der kommer ogsaa Draaber!" sagde Sneglemo'er. „Det løber jo lige ned ad Stilken! Du skal see her bliver vaadt! Jeg er glad ved, vi have vort gode Huus og den Lille ogsaa har sit! Der er rigtig nok gjort Mere for os end for alle andre Skabninger; man kan da see, at vi er Herskabet i Verden! Vi have Huus fra Fødselen og Skræppeskoven er saaet for vor Skyld —! jeg gad vidst, hvor langt den strækker sig og hvad der er udenfor!"

„Der er ikke Noget udenfor!" sagde Sneglefa'er. „Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke Noget at ønske!"

„Jo," sagde Mo'er, „jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Sølvfad, det ere alle vore Forfædre blevne, og Du kan troe, der er noget Aparte ved det!"

„Herregaarden er muligviis falden sammen!" sagde Sneglefa'er, „eller Skræppeskoven er voxet hen over den, saa at Menneskene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men Du iler altid saa forfærdeligt og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ad den Stilk, jeg faaer Ondt i Hovedet, naar jeg seer op paa ham!"

„Du maa ikke skjænde," sagde Sneglemo'er, „han kryber saa sindig, vi faae nok Fornøielse af ham, og Andet have vi Gamle jo ikke at leve for! Men har Du tænkt paa det: hvor faae vi en Kone til ham. Troer Du ikke der langveis inde i Skræppeskoven skulde være Nogen af vor Art?"

„Sorte Snegle troer jeg nu nok der er," sagde den Gamle, „sorte Snegle uden Huus, men det er saa simpelt, og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Commission til Myrerne, de løbe frem og tilbage,

som om de have Noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!"

"Jeg veed rigtig nok den Allerdeiligste!" sagde Myrerne, "men jeg er bange, det gaaer ikke, for hun er Dronning!"

"Det gjør ikke Noget!" sagde de Gamle. "Har hun Huus?"

"Hun har Slot!" sagde Myrerne, "det deiligste Myreslot med syv hundrede Gange."

"Tak!" sagde Sneglemo'er, "vor Søn skal ikke i en Myretue! veed I ikke bedre, saa give vi det i Commission til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solskin, de kjende Skræppeskoven for inden og for uden."

"Vi have en Kone for ham!" sagde Myggene, "hundrede Menneskeskridt herfra sidder paa en Stikkelsbærbusk en lille Snegl med Huus, den er ganske eensom og gammel nok til at gifte sig. Det er bare hundrede Menneskeskridt!"

"Ja lad hende komme til ham!" sagde de Gamle, "han har en Skræppeskov, hun har kun en Busk!"

Og saa hentede de den lille Sneglefrøken. Det varede otte Dage, før hun kom, men det var just det Rare ved det, saa kunde man see, hun var af Arten.

Og saa holdt de Bryllup. Sex Sanct Hans-Orme lyste saa godt de kunde; ellers gik det Hele stille af, for de gamle Sneglefolk kunde ikke taale Sviir og Lystighed; men en deilig Tale blev der holdt af Sneglemo'er, Fatter kunde ikke, han var saa bevæget, og saa gav de dem i Arv den hele Skræppeskov og sagde, hvad de altid havde sagt, at det var det Bedste i Verden, og naar de levede redelig og skikkelig og formerede sig, vilde en Gang de og deres Børn komme paa Herregaarden, blive kogte sorte og lagte paa Sølvfad.

Og efterat den Tale var holdt, krøbe de Gamle ind i deres Huus og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Sneglepar regjerede i Skoven og fik et stort Afkom, men de bleve aldrig kogte, og de kom aldrig paa

Sølvfad; saa sluttede de deraf, at Herregaarden var falden sammen, og at alle Mennesker i Verden vare uddøde, og da Ingen sagde dem imod, saa var det jo sandt; og Regnen slog paa Skræppebladene, for at gjøre Trommemusik for deres Skyld, og Solen skinnede, for at give Skræppeskoven Couleur for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

Historien om en Moder.

Der sad en Moder hos sit lille Barn, hun var saa bedrøvet, saa bange for, at det skulde døe. Det var saa blegt, de smaa Øine havde lukket sig, det trak saa sagte Veiret, og imellem med et dybt Drag, ligesom om det sukkede; og Moderen saae endnu mere sorrigfuld paa den lille Sjæl.

Da bankede det paa Døren, og der kom en fattig, gammel Mand, svøbt ligesom i et stort Hestedækken, for det varmer, og det trængte han til, det var jo kold Vinter; al Ting udenfor laae med Iis og Snee, og Vinden blæste, saa at det skar i Ansigtet.

Og da den gamle Mand rystede af Kulde, og det lille Barn sov et Øieblik, gik Moderen hen og satte Øl i en lille Potte ind i Kakkelovnen, at det kunde varmes til ham; og den gamle Mand sad og vuggede, og Moderen satte sig paa Stolen tæt ved ham, saae paa sit syge Barn, der trak Veiret saa dybt, og løftede den lille Haand.

„Troer Du ikke nok, at jeg beholder ham?“ sagde hun, „Vor Herre vil ikke tage ham fra mig!“

Og den gamle Mand, det var Døden selv, han nikkede saa underligt, det kunde lige saa godt betyde Ja, som Nei. Og Moderen saae ned i sit Skjød og Taarerne løb hende over Kinderne; hendes Hoved blev saa

tungt, i tre Nætter og Dage havde hun ikke lukket sine Øine, og nu sov hun, men kun et Øieblik, saa foer hun op og rystede af Kulde: „Hvad er det!" sagde hun og saae til alle Sider; men den gamle Mand var borte og hendes lille Barn var borte, han havde taget det med sig; og henne i Krogen snurrede og snurrede det gamle Uhr, det store Blylod løb lige ned til Gulvet, Bum! og saa stod ogsaa Uhret stille.

Men den stakkels Moder løb ud af Huset og raabte paa sit Barn.

Derude, midt i Sneen, sad en Kone i lange, sorte Klæder og hun sagde: „Døden har været inde i din Stue, jeg saae, han skyndte sig bort med dit lille Barn; han gaaer stærkere til end Vinden, han bringer aldrig tilbage, hvad han tog!"

„Siig mig blot, hvad Vei han gik!" sagde Moderen, „siig mig Veien, og jeg skal finde ham!"

„Jeg veed den!" sagde Konen i de sorte Klæder, „men før jeg siger den, maa Du først synge for mig alle de Viser, Du har sunget for dit Barn; jeg holder af dem, jeg har hørt dem før, jeg er Natten, jeg saae dine Taarer, medens Du sang dem."

„Jeg vil synge dem alle, alle!" sagde Moderen, „men stands mig ikke, at jeg kan naae ham, at jeg kan finde mit Barn."

Men Natten sad stum og stille, da vred Moderen sine Hænder, sang og græd, og der var mange Viser, men endnu flere Taarer; og saa sagde Natten: „Gaa til Høire, ind i den mørke Granskov, der saae jeg Døden tage Vei med dit lille Barn."

Dybt inde i Skoven krydsede Veiene sig, og hun vidste ikke længer, hvor hun skulde gaae; da stod der en Tornebusk, der var hverken Blad eller Blomst paa den, det var jo ogsaa i den kolde Vintertid og der hang Iis-slag paa Grenene.

„Har Du ikke seet Døden gaae forbi med mit lille Barn?"

„Jo!" sagde Tornebusken, „men jeg siger Dig ikke,

hvilken Vei han tog, uden at Du først vil varme mig op ved dit Hjerte; jeg fryser ihjel, jeg bliver til bare Iis."

Og hun trykkede Tornebusken til sit Bryst, saa fast, for at den ret kunde opvarmes, og Tornene gik lige ind i hendes Kjød, og hendes Blod fløð i store Draaber, men Tornebusken skjød friske, grønne Blade og der kom Blomster paa i den kolde Vinternat, saa varmt var der ved en bedrøvet Moders Hjerte; og Tornebusken sagde hende Veien, som hun skulde gaae.

Da kom hun til en stor Sø, hvor der hverken var Skib eller Baad. Søen var ikke frossen nok til, at den kunde bære hende, og heller ikke aaben og lav nok til, at hun kunde vade igjennem, og over den maatte hun, vilde hun finde sit Barn; saa lagde hun sig ned for at drikke Søen ud, og det var jo umuligt for et Menneske; men den bedrøvede Moder tænkte, at der dog kunde skee et Mirakel. —

„Nei, det gaaer aldrig!" sagde Søen, „lad os To hellere see at blive enige! jeg holder af at samle paa Perler, og dine Øine ere de to klareste, jeg har seet; vil Du græde dem ud til mig, saa skal jeg bære Dig over til det store Drivhuus, hvor Døden boer og passer Blomster og Træer; hver af dem er et Menneskeliv!"

„O, hvad giver jeg ikke for at komme til mit Barn!" sagde den forgrædte Moder, og hun græd endnu mere og hendes Øine sank ned paa Havsens Bund og bleve to kostbare Perler, men Søen løftede hende, som om hun sad i en Gynge, og hun fløi i en Svingning til Kysten paa den anden Side, hvor der stod et milebredt, underligt Huus; man vidste ikke, om det var et Bjerg med Skov og Huler, eller om det var tømret op, men den stakkels Moder kunde ikke see det, hun havde jo grædt sine Øine ud.

„Hvor skal jeg finde Døden, som gik med mit lille Barn?" sagde hun.

„Her er han ikke kommen endnu!" sagde den gamle Grav-Kone, som gik og skulde passe paa Dødens store

Drivhuus. „Hvor har Du kunnet finde herhen og hvem har hjulpet Dig?"

„Vor Herre har hjulpet mig!" sagde hun, „han er barmhjertig og det vil Du ogsaa være! hvor skal jeg finde mit lille Barn?"

„Ja, jeg kjender det ikke," sagde Konen, „og Du kan ikke see! — Mange Blomster og Træer ere visnede i Nat, Døden vil snart komme og plante dem om! Du veed vel, at hvert Menneske har sit Livstræ eller sin Blomst, saaledes som nu Enhver er indrettet; de see ud, som andre Væxter, men de har Hjerteslag; Barnehjerte kan ogsaa banke! gaa efter det, maaskee kan Du kjende dit Barns; men hvad giver Du mig for at sige Dig, hvad Du mere skal gjøre?"

„Jeg har ikke Noget at give," sagde den bedrøvede Moder, „men jeg vil gaae for Dig til Verdens Ende."

„Ja der har jeg ikke Noget at gjøre," sagde Konen, „men Du kan give mig dit lange, sorte Haar, Du veed nok selv, det er kjønt, og det kan jeg lide! Du skal faae mit hvide igjen, og det er altid Noget!"

„Forlanger Du ikke Andet", sagde hun, „det giver jeg Dig med Glæde!" Og hun gav hende sit smukke, sorte Haar og fik den Gamles sneehvide igjen.

Og saa gik de ind i Dødens store Drivhuus, hvor Blomster og Træer voxte underligt imellem hverandre. Der stod fine Hyacinther under Glasklokker, og der stod store, bomstærke Pæoner; der voxte Vandplanter, nogle saa friske, andre halvsyge, Vandsnogene lagde sig paa dem, og sorte Krebs klemte dem om Stilken. Der stod deilige Palmetræer, Ege og Plataner, der stod Petersille og blomstrende Timian; hvert Træ og hver Blomst havde sit Navn, de vare hver et Menneskeliv, Mennesket levede endnu, En i China, En i Grønland, rundt omkring i Verden. Der var store Træer i smaa Potter, saa at de stode saa forkuede og vare færdige ved at sprænge Potten, der var ogsaa mange Steder en lille, kjedelig Blomst i fed Jord, med Mos rundt om og dægget og pleiet. Men den bedrøvede Moder bøiede

sig over alle de mindste Planter og hørte inden i dem hvor Menneskehjertet bankede, og imellem Millioner kjendte hun sit Barns.

„Det er det!“ raabte hun og strakte Haanden ud over en lille, blaa Crocus, som hang ganske syg til den ene Side.

„Rør ikke ved Blomsten!“ sagde den gamle Kone, „men stil Dig her, og naar saa Døden kommer, jeg venter ham, før jeg veed det, lad ham da ikke rykke Planten op, og tru Du med, at Du vil gjøre det med de andre Blomster, saa bliver han bange; han skal svare Vor Herre til dem, Ingen tør rykkes op, før han giver Lov.“

Med Eet susede det iiskoldt igjennem Rummet, og den blinde Moder kunde mærke, at det var Døden, der kom.

„Hvor har Du kunnet finde Vei herhen?“ spurgte han, „hvor kunde Du komme hurtigere, end jeg?“

„Jeg er en Moder!“ sagde hun.

Og Døden strakte sin lange Haand hen imod den lille, fine Blomst, men hun holdt sine Hænder fast om den, saa tæt og dog bange for, at han skulde røre ved et af Bladene. Da blæste Døden paa hendes Hænder, og hun følte, at det var koldere end den kolde Vind, og hendes Hænder faldt matte ned.

„Du kan dog ikke gjøre Noget imod mig!“ sagde Døden.

„Men det kan Vor Herre!“ sagde hun.

„Jeg gjør kun, hvad han vil!“ sagde Døden. „Jeg er hans Urtegaardsmand! jeg tager alle hans Blomster og Træer og planter dem ud i den store Paradisets Have i det ubekjendte Land, men hvorledes de der groe og hvorledes der er, tør jeg ikke sige Dig!“

„Giv mig mit Barn tilbage!“ sagde Moderen og græd og bad; med Eet greb hun med hver Haand om to smukke Blomster tæt ved og raabte til Døden: „Jeg river alle dine Blomster af, for jeg er i Fortvivlelse!“

„Rør dem ikke!“ sagde Døden. „Du siger, at Du

er ulykkelig, og nu vil Du gjøre en anden Moder lige saa ulykkelig —!"

„En anden Moder!" sagde den stakkels Kone og slap strax begge Blomsterne.

„Der har Du dine Øine," sagde Døden, „jeg har fisket dem op af Søen, de skinnede saa stærkt; jeg vidste ikke, at det var dine; tag dem igjen, de ere nu klarere end før, see saa ned i den dybe Brønd tæt ved, jeg skal nævne Navnene paa de to Blomster, Du vilde rive op, og Du seer deres hele Fremtid, deres hele Menneskeliv, seer, hvad Du vilde forstyrre og ødelægge."

Og hun saae ned i Brønden; og det var en Lyksalighed at see, hvor den Ene blev en Velsignelse for Verden, see, hvor megen Lykke og Glæde der udfoldede sig rundt om. Og hun saae den Andens Liv og det var Sorg og Nød, Rædsel og Elendighed.

„Begge Dele er Guds Villie!" sagde Døden.

„Hvilken af dem er Ulykkens Blomst og hvilken er Velsignelsens?" spurgte hun.

„Det siger jeg Dig ikke," sagde Døden, „men det skal Du vide af mig, at den ene Blomst var dit eget Barns, det var dit Barns Skjæbne, Du saae, dit eget Barns Fremtid."

Da skreg Moderen af Skræk: „Hvilket af dem var mit Barn! sig mig det! frels den Uskyldige! frels mit Barn fra al den Elendighed! bær det heller bort! bær det ind i Guds Rige! glem mine Taarer, glem mine Bønner og Alt, hvad jeg har sagt og gjort!"

„Jeg forstaaer Dig ikke!" sagde Døden. „Vil Du have dit Barn tilbage, eller skal jeg gaae med det derind, hvor Du ikke veed?" —

Da vred Moderen sine Hænder, faldt paa sine Knæ og bad til Vor Herre: „Hør mig ikke, hvor jeg beder imod din Villie, som er den bedste! hør mig ikke! hør mig ikke!"

Og hun bøiede sit Hoved ned i sit Skjød.

Og Døden gik med hendes Barn ind i det ubekjendte Land.

Flipperne.

Der var en Gang en fiin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Støvleknegt og en Redekam, men han havde de deiligste Flipper i Verden, og det er om Flipperne, vi skulle høre en Historie. — De vare nu saa gamle, at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det, at de kom i Vask med et Strømpebaand.

„Nei!" sagde Flipperne, „nu har jeg aldrig seet Nogen saa slank og saa fiin, saa blød og saa nydselig. Maa jeg ikke spørge om Deres Navn?"

„Det siger jeg ikke!" sagde Strømpebaandet.

„Hvor hører De hjemme?" spurgte Flipperne.

Men Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes, at det var noget Underligt at svare paa.

„De er nok Livbaand!" sagde Flipperne, „saadan indvortes Livbaand! jeg seer nok, De er baade til Nytte og Stads, lille Jomfru!"

„De maa ikke tale til mig!" sagde Strømpebaandet, „jeg synes, jeg har slet ikke givet Anledning!"

„Jo, naar man er saa deilig som De!" sagde Flipperne, „det er Anledning nok!"

„Lad være at komme mig saa nær!" sagde Strømpebaandet. „De seer saa mandfolkeagtig ud!"

„Jeg er ogsaa fiin Cavaleer!" sagde Flipperne, „jeg har Støvleknegt og Redekam!" og det var nu ikke sandt, det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede.

„Kom mig ikke nær!" sagde Strømpebaandet, „det er jeg ikke vant til!"

„Snerpe!" sagde Flipperne, og saa bleve de tagne af Vasken; de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og bleve saa lagte paa Strygebrædet; der kom det varme Jern.

„Frue!" sagde Flipperne, „lille Enkefrue! jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent

ud af Folderne, De brænder Hul i mig! uh! — Jeg frier til Dem!"

„Las!" sagde Strygejernet og gik stolt hen over Flipperne; for det bildte sig ind, det var en Dampkjedel, der skulde ud paa Jernbanen og trække Vogne.

„Las!" sagde det.

Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papirsaxen og skulde klippe Flosset af.

„O!" sagde Flipperne! „De er nok første Dandserinde! hvor De kan strække Been! det er det Yndigste, jeg har seet! det kan intet Menneske gjøre Dem efter!"

„Det veed jeg!" sagde Saxen.

„De fortjente at være Grevinde!" sagde Flipperne, „Alt hvad jeg har, er en fiin Cavaleer, en Støvleknegt og en Redekam —! bare jeg havde Grevskab!"

„Frier Han!" sagde Saxen, for den blev vred, og saa gav den ham et ordenligt Klip, og saa var han casseret.

„Jeg maa nok frie til Redekammen!" sagde Flipperne: „Det er mærkeligt, hvor De beholder alle Deres Tænder, lille Frøken! Har De aldrig tænkt paa Forlovelse?"

„Jo det kan De nok vide!" sagde Redekammen, „jeg er jo forlovet med Støvleknegten!"

„Forlovet!" sagde Flipperne; nu var der ingen Flere at frie til, og saa foragtede han det.

En lang Tid gik, saa kom Flipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Kludeselskab, de fine for sig, de grove for sig, saaledes som det skal være. De havde Alle meget at fortælle, men Flipperne meest, det var en ordenlig Pralhans.

„Jeg har havt saa frygtelig mange Kjærester!" sagde Flipperne, „jeg kunde ikke gaae i Ro! jeg var nu ogsaa fiin Cavaleer, med Stivelse! jeg havde baade Støvleknegt og Redekam, som jeg aldrig brugte! — De skulde have seet mig den Gang, seet mig, naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første Kjæreste, hun var Livbaand, saa fiin, saa blød og saa nydelig,

hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! — Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive sort! Der var den første Dandserinde, hun gav mig den Flænge, jeg nu gaaer med, hun var saa glubsk! min egen Redekam var forlibt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjæresteſorg. Ja jeg har oplevet Meget af det Slags! men det gjør mig meest ondt for Strømpebaandet, — jeg mener Livbaandet, der gik i Vandballen. Jeg har Meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!"

Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men Flipperne bleve netop til dette Stykke hvide Papir, vi her see, hvorpaa Historien er trykt, og det var, fordi at de pralede saa frygteligt bag efter, af hvad de aldrig havde været; og det skal vi tænke paa, at vi ikke bære os lige saadan ad, for vi kunne saamænd aldrig vide, om vi ikke ogsaa en Gang komme i Kludekassen og blive gjorte til hvidt Papir og faae vor hele Historie trykt for paa, selv den allerhemmeligste, og maae saa selv løbe om og fortælle den, ligesom Flipperne.

Hørren.

Hørren stod i Blomster. Den har saadanne deilige, blaae Blomster, saa bløde som Vingerne paa et Møl og endnu meget finere. — Solen skinnede paa Hørren og Regnskyerne vandede den, og det var lige saa godt for den, som det er for Smaabørn at blive vaskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørren.

„Folk siger, jeg staaer saa udmærket godt," sagde Hørren, „og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Stykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den Allerlykkeligste af Alle!

Jeg har det saa godt, og jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin muntrer op og hvor den Regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!"

„Ja, ja, ja!" sagde Gjerdestavene, „Du kjender ikke Verden, men det gjør vi, der er Knuder i os!" og saa knagede de saa ynkelig:

„Snip snap snurre
Basselurre!
Visen er ude!"

„Nei, den er ikke!" sagde Hørren; „Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre, hvor jeg voxer, jeg kan føle, jeg har Blomst; jeg er den Allerlykkeligste!"

Men en Dag kom der Folk og tog Hørren i Toppen og ruskede den op med Rod, det gjorde ondt; og den blev lagt i Vand ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild, ligesom den skulde steges, det var grueligt.

„Man kan ikke altid have det godt!" sagde Hørren, „man maa prøve Noget, saa veed man Noget!"

Men det blev rigtig nok slemt. Hørren blev knækket og bruekket, skjættet og heglet, ja hvad vidste den, hvad det hed; den kom paa Rokken, snurre rur! det var ikke muligt at holde Tankerne samlede.

„Jeg har været overordenlig lykkelig!" tænkte den i al sin Pine. „Man maa være glad ved det Gode, man har havt! Glad, glad, o!" — og det sagde den endnu da den kom paa Væven, — og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørren, hver eneste Urt, blev til det ene Stykke.

„Ja, men det er jo mageløst! det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo, Gjerdestavene de vidste rigtig nok god Besked med deres

„Snip snap snurre
Basselurre!"

Visen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt Noget, saa er jeg ogsaa nu bleven Noget for det; jeg er den Lykkeligste af Alle! — Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget Andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke passet, og Vand faaer man kun, naar det regner. Nu har jeg Opvartning! Pigen vender mig hver Morgen, og med Vandkanden faaer jeg Regnbad hver Aften; ja Præstekonen selv har holdt Tale over mig og sagt, at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!"

Nu kom Lærredet i Huus, nu kom det under Sax. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøielse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintøi, af det man ikke nævner, men som alle Mennesker maae have; der var tolv Stykker af det.

„Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er Det, man skal gjøre, det er den rette Fornøielse. Vi ere blevne tolv Stykker, men vi ere Alle dog eet og det Samme, vi er et Dusin! Hvor det er en mageløs Lykke!"

Og Aar gik, — og saa kunde det ikke holde længer.

„Een Gang maa det jo være forbi!" sagde hvert Stykke, „jeg gad jo gjerne holde noget længer, men man maa ikke forlange umulige Ting!" Og saa bleve de revne i Stumper og Laser, de troede, at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og kogte, ja de vidste ikke selv hvad — og saa bleve de deiligt fiint, hvidt Papir.

„Nei det er en Overraskelse! Og en deilig Overraskelse!" sagde Papiret. „Nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en mageløs Lykke!" Og der blev skrevet paa det, de allerdeiligste Historier, og Folk hørte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde

Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Velsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

„Det er Mere, end jeg drømte om, da jeg var en lille, blaa Blomst paa Marken; hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Kundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu en Gang virkeligt saa! Vor Herre veed, at jeg selv slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Leilighed maatte gjøre, for at være til! Og saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Hæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: „Visen er ude!“ saa gaaer den just over i noget meget Høiere og Bedre; nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Mennesker kunne læse mig! Det er det Rimeligste! Før havde jeg blaae Blomster, nu har jeg for hver Blomst de deiligste Tanker! Jeg er den Allerlykkeligste.“

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt, hvad der stod skrevet paa det, sat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for saa kunde uendelig flere Folk faae Gavn og Glæde deraf, end om det eneste Papir, som det Skrevne var paa, havde løbet Verden rundt, og var bleven slidt op paa Halvveien.

„Ja det er nu det Allerfornuftigste!“ tænkte det beskrevne Papir. „Det faldt mig slet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Ære ligesom en gammel Bedstefader! Det er mig, der er skrevet paa, Ordene fløde af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Nu kan der rigtig nok blive bestilt Noget! Nei hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!“

Saa blev Papiret samlet i Bundt og lagt paa Hylde. „Man har godt af at hvile paa sin Gjerning!“ sagde Papiret. „Det er meget rigtigt, at man samler sig og kommer til Eftertanke, om hvad der boer i En. Nu først veed jeg rigtigt, hvad der staaer i mig! Og kjende sig selv, det er det egentlige Fremskridt. Hvad mon der

nu vil komme? Noget fremad skeer der, det gaaer altid fremad!"

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorstenen, det skulde brændes, for det maatte ikke sælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Puddersukker. Og alle Børnene i Huset stode rundt om, de vilde see det blusse, de vilde see i Asken de mange røde Ildgnister, der ligesom løbe afsted og slukkes, den ene efter den anden, saa hurtigt — det er Børnene, der gaae af Skole, og den allersidste Gnist er Skolemesteren; tidt troer man han er gaaet, men saa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bundt paa Ilden. Uh! hvor det slog op i Lue. „Uh!" sagde det, og lige i det Samme blev det en heel Flamme; den gik saa høit i Veiret, som aldrig Hørren havde kunnet løfte sin lille blaae Blomst, og skinnede, som aldrig det hvide Linned havde kunnet skinne; alle de skrevne Bogstaver bleve i et Øieblik ganske røde, og alle Ord og Tanker gik op i Lue.

„Nu gaaer jeg lige op i Solen!" sagde det inde i Flammen, og det var som tusinde Stemmer sagde det i een, og Flammen slog gjennem Skorstenen heelt oven ud; — — og finere end Flammen, ganske usynlig for Menneskenes Øine, svævede smaa bitte Væsener, lige saa mange som der havde været Blomster paa Hørren. De vare endnu lettere end Flammen, der fødte dem, og da den slukkedes og der kun var tilbage af Papiret den sorte Aske, dandsede de endnu en Gang hen over den og hvor de rørte saae man deres Fodspor, det var de røde Gnister: „Børnene gik af Skole og Skolemesteren var den sidste;" det var en Fornøielse at see paa, og Husets Børn stode og sang ved den døde Aske:

„Snip snap snurre
Basselurre!
Visen er ude!"

Men de smaa usynlige Væsener sagde hver: „Visen er aldrig ude! Det er det Deiligste ved det Hele! Jeg veed det, og derfor er jeg den Allerlykkeligste!"

Men det kunde Børnene hverken høre eller forstaae, og det skulde de ikke heller, for Børn maae ikke vide al Ting.

Fugl Phønix.

I Paradisets Have, under Kundskabstræet, stod en Rosenhæk; her, i den første Rose, fødtes en Fugl, dens Flugt var som Lysets, deilig dens Farve, herlig dens Sang.

Men da Eva brød Kundskabens Frugt, da hun og Adam joges fra Paradisets Have, faldt fra Straffe-Englens Flammesværd en Gnist i Fuglens Rede og antændte den. Fuglen døde i Flammerne, men fra det røde Æg fløi en ny, den eneste, den altid eneste Fugl Phønix. Sagnet melder, at den bygger i Arabien, og hvert hundrede Aar brænder sig selv op i sin Rede, og at en ny Phønix, den eneste i Verden, flyver ud fra det røde Æg.

Fuglen omflagrer os, hurtig som Lyset, deilig i Farve, herlig i Sang. Naar Moderen sidder ved Barnets Vugge, er den ved Hovedpuden, og slaaer med Vingerne en Glorie om Barnets Hoved. Den flyver gjennem Nøisomhedens Stue, og der er Sollands derinde, den fattige Dragkiste dufter med Violer.

Men Fugl Phønix er ikke alene Arabiens Fugl, den flagrer i Nordlysskjær paa Laplands Iissletter, den hopper imellem de gule Blomster i Grønlands korte Sommer. Under Fahluns Kobberklipper, i Englands Kulgruber flyver den, som et pudret Møl, hen over Sangbogen i den fromme Arbeiders Hænder. Den seiler paa Lotusbladet ned ad Ganges hellige Vande, og Hindupigens Øine lyse ved at see den.

Fugl Phønix! Kjender Du ham ikke? Paradisets

Fugl, Sangens hellige Svane. Paa Thespiskarren sad den, som en sladdrende Ravn, og slog med de sorte, bærmebesmurte Vinger; over Islands Sangerharpe gled Svanens røde, klingende Næb; paa Shakespeares Skulder sad den som Odins Ravn og hviskede ham i Øret: Udødelighed! den fløi ved Sangerfesten gjennem Wartburgs Riddersal.

Fugl Phønix! Kjender Du ham ikke? Han sang Dig Marseillaisen, og Du kyssede Fjeren, der faldt fra hans Vinge; han kom i Paradisglands, og Du vendte Dig maaskee bort til Spurven, der sad med Vogguld paa Vingerne.

Paradisets Fugl, fornyet hvert Aarhundrede, født i Flammer, død i Flammer, dit Billed indsattet i Guld hænger i de Riges Sale, selv flyver Du tidt vildfarende og eensom, — et Sagn kun: Fugl Phønix i Arabien.

— I Paradisets Have, da Du fødtes under Kundskabstræet, i den første Rose, kyssede Vor Herre Dig og gav Dig dit rette Navn — Poesien.

En Historie.

I Haven vare alle Æbletræerne sprungne ud, de havde skyndt sig med at faae Blomster før de fik grønne Blade, og i Gaarden vare alle Ællingerne ude og Katten med, han slikkede rigtig nok Solskin, slikkede det af sin egen Pote; og saae man hen ad Marken, da stod Kornet saa mageløst grønt, og der var en Qviddren og Qvinkeleren af alle de smaa Fugle, ligesom om det var en stor Fest, og det kunde man da ogsaa sige at det var, for det var Søndag. Klokkerne ringede, og Folk i deres bedste Klæder gik til Kirke og saae saa fornøiede ud; ja ved al Ting var der noget saa fornøieligt; det var tilvisse en Dag saa varm og velsignet, saa at man nok

kunde sige: „Vor Herre er rigtig nok mageløs god mod os Mennesker!“

Men inde i Kirken stod Præsten paa Prædikestolen og talte saa høit og saa vredt; han sagde, at Menneskene vare saa ugudelige, og at Gud vilde straffe dem derfor, og at naar de døde, kom de Onde ned i Helvede, hvor de skulde evigt brænde, og han sagde, at deres Orm døde ikke, og at deres Ild aldrig udslukkedes; aldrig fik de Hvile eller Ro. Det var grueligt at høre, og han sagde det saa vist; han beskrev dem Helvede som en stinkende Hule, hvor al Verdens Uhumskheder fløde sammen, der var ingen Luftning uden den hede Svovlflamme, der var ingen Bund, de sank og sank i en evig Taushed. Det var grueligt alene at høre derom, men Præsten sagde det lige ud af sit Hjerte, og alle Folk i Kirken vare ganske forfærdede.

Men udenfor sang alle de smaa Fugle saa fornøiede, og Solen skinnede saa varmt, det var, som om hver lille Blomst sagde: Gud er saa mageløs god mod os Allesammen. Ja, derude var det slet ikke, som Præsten prædikede.

Om Aftenen ved Sengetid saae Præsten sin Kone sidde stille og tankefuld.

„Hvad feiler Dig?“ sagde han til hende.

„Ja hvad jeg feiler,“ sagde hun, „jeg feiler, at jeg ikke rigtig kan samle mine Tanker, at jeg ikke rigtig kan faae det, Du sagde, til at gaae op, at der var saa mange Ugudelige, og at de skulde brænde evigt; evigt, ak hvor langt! — Jeg er kun et syndigt Menneske, men jeg kunde ikke bære det over mit Hjerte at lade selv den værste Synder brænde evig, hvorledes skulde da Vor Herre kunne det, han, som er saa uendelig god, og som veed, hvorledes det Onde kommer uden fra og inden fra. Nei, jeg kan ikke tænke det, skjøndt Du siger det.“

Det var Efteraar, Løvet faldt af Træerne; den alvorlige, strenge Præst sad ved en Døendes Seng, en from Troende lukkede sine Øine; det var Præstekonen.

„Faaer Nogen Fred i Graven og Naade hos sin Gud, da er det Dig!" sagde Præsten, og han foldede hendes Hænder og læste en Psalme over den Døde.

Og hun blev ført til Graven; to tunge Taarer trillede ned over den alvorlige Mands Kinder; og i Præstegaarden var det stille og tomt, Solskinnet derinde var slukket, hun var gaaet bort.

Det var Nat, en kold Vind blæste hen over Præstens Hoved, han slog Øinene op, og det var, ligesom om Maanen skinnede ind i hans Stue, men Maanen skinnede ikke; en Skikkelse var det, der stod foran hans Seng; han saae sin afdøde Kones Gjenfærd, hun saae paa ham saa inderligt bedrøvet, det var, som vilde hun sige Noget.

Og Manden reiste sig halvt op, strakte Armene ud imod hende: „Du ikke heller forundt den evige Ro? Du lide? Du, den Bedste, den Frommeste!"

Og den Døde bøiede sit Hoved til et Ja og lagde Haanden paa Brystet.

„Og kan jeg skaffe Dig Ro i Graven?"

„Ja!" lød det til ham.

„Og hvorledes?"

„Giv mig et Haar, kun et eneste Haar af Hovedet paa den Synder, hvis Ild aldrig vil slukkes, den Synder, som Gud vil nedstøde i Helvede til evig Pine."

„Ja saa let maa Du kunne løses, du Rene, du Fromme!" sagde han.

„Saa følg mig!" sagde den Døde. „Det er os saa forundt. Ved min Side svæver Du, hvorhen dine Tanker vil; usynligt for Menneskene staae vi i deres hemmeligste Vraa, men med sikker Haand maa Du pege paa den til evig Qval Indviede, og før Hanegal maa han være funden."

Og hurtig, som baarne af Tanken, vare de i den store Stad; og fra Husenes Væg lyste med Ildbogstaver Dødssyndernes Navne: Hovmod, Gjerrighed, Drukkenskab, Vellyst, kort, hele Syndens syvfarvede Bue.

„Ja derinde, som jeg troede det, som jeg vidste

det," sagde Præsten, „huse de den evige Ilds Indviede." Og de stode foran den prægtig oplyste Portal, hvor den brede Trappe prangede med Tæpper og Blomster, og gjennem de festlige Sale klang Balmusiken. Schweizeren stod i Silke og Fløiel med stor, sølvbeslagen Stok.

„Vort Bal kan maale sig med Kongens!" sagde han, og vendte sig mod Gadestimlen; fra Top og til Taa lyste den Tanke ud af ham: „Fattige Pak, der gloer ind ad Porten, I ere imod mig Karnailler Allesammen!"

„Hovmod!" sagde den Døde, „seer Du ham?"

„Ham!" gjentog Præsten. „Ja, men han er en Taabe, kun en Nar, og vil ikke dømmes til evig Ild og Pine!"

„Kun en Nar!" lød det gjennem det hele Hovmodens Huus, det vare de Alle der.

Og de fløi indenfor den Gjerriges nøgne fire Vægge, hvor, skindmager, klapprende af Kulde, sulten og tørstig, Oldingen klamrede sig med al sin Tanke til sit Guld; de saae, hvor han, som i Feber, sprang fra det elendige Leie og tog en løs Steen ud af Muren, der laae Guldpenge i et Strømpeskaft, han beføltes sin lasede Kjortel, hvori Guldstykker vare syede ind, og de fugtige Fingre zittrede.

„Han er syg, det er Vanvid, et glædesløst Vanvid, omspændt af Angest og onde Drømme!"

Og de fjernede sig i Hast og stode ved Forbrydernes Brix, hvor de i lang Række sov Side ved Side. Som et vildt Dyr foer En op af Søvne, udstødende et fælt Skrig; han slog med sine spidse Albuer til Kammeraten, og Denne vendte sig søvnig:

„Hold Kjæft, Du Qvæg, og sov! det er hver Nat —!"

„Hver Nat!" gjentog han, „ja hver Nat kommer han, hyler og qvæler mig. I Hidsighed har jeg gjort Eet og Andet, vredt Sind er jeg født med, det har bragt mig anden Gang herind; men har jeg gjort galt, saa har jeg jo min Straf. Kun Eet har jeg ikke bekjendt. Da jeg sidst kom ud herfra og forbi min Huus-

bonds Gaard, saa kogte der op i mig Eet og Andet — jeg strøg en Svovlstikke hen ad Muren, den løb lidt nær Straataget, al Ting brændte, der kom Hidsighed over det, ligesom den kommer over mig. Jeg hjalp med at redde Qvæg og Indbo. Ingen Levende brændte uden en Flok Duer, der fløi ind i Ilden, og saa Lænkehunden. Den havde jeg ikke tænkt paa. Man kunde høre den hyle — og dette Hyl hører jeg altid endnu, naar jeg vil sove, og falder jeg i Søvn, saa kommer ogsaa Hunden, saa stor og laadden; han lægger sig paa mig, hyler, trykker mig, qvæler mig. — Saa hør dog, hvad jeg fortæller, snue kan Du, snue den hele Nat, og jeg ikke et kort Qvarteer." Og Blodet skinnede den Hidsige frem i Øinene, han kastede sig over Kammeraten, og slog ham med knyttet Haand i Ansigtet.

„Vrede Mads er bleven gal igjen!" hed det rundt om, og de andre Kjeltringer grebe fat i ham, brødes med ham, krumbøiede ham, saa Hovedet sad ned imellem Benene, der bandt de det fast, Blodet var ved at springe ham ud af Øine og alle Porer.

„I dræbe ham," raabte Præsten, „den Ulykkelige!" og idet han forhindrende udstrakte Haanden over Synderen, han, som alt her led for haardt, vexlede Scenen om; de fløi gjennem rige Sale og gjennem fattige Stuer; Vellyst, Misundelse, alle Dødssynder skrede dem forbi, en Dommens Engel læste deres Synd, deres Forsvar; dette var vel ringe for Gud, men Gud læser Hjerterne, han kjender Alt til Hobe, det Onde, der kommer indenfra og udenfra, han, Naaden, Alkjærligheden. Præstens Haand skjælvede, han vovede ikke at udstrække den, at rive et Haar af Synderens Hoved. Og Taarerne strømmede fra hans Øine, som Naadens og Kjærlighedens Vande, der slukke Helvedes evige Ild.

Da galede Hanen.

„Forbarmende Gud! Du vil give hende den Ro i Graven, som jeg ikke har kunnet indløse."

„Den har jeg nu!" sagde den Døde, „det var dit haarde Ord, din mørke Mennesketro om Gud og hans

Skabninger, der drev mig til Dig! kjend Menneskene, selv i de Onde er der en Deel af Gud, en Deel, der vil seire og slukke Helvedes Ild."

Og et Kys blev trykket paa Præstens Mund, det lyste omkring ham; Guds klare Sol skinnede ind i Kamret, hvor hans Hustru, levende, mild og kjærlig, vakte ham af en Drøm, sendt fra Gud.

Den stumme Bog.

Ved Landeveien inde i Skoven laae en eensom Bondegaard, man kom lige gjennem Gaardsrummet; Solen skinnede der, alle Vinduer stode aabne, Liv og Røre var der indenfor, men i Gaarden, i en Løvhytte af blomstrende Syrener, stod en aaben Liigkiste; den Døde var sat herud, denne Formiddag skulde han begraves; Ingen stod og saae sørgende paa den Døde, Ingen græd over ham, hans Ansigt laae tildækket med et hvidt Klæde, og under hans Hoved var lagt en stor, tyk Bog, hvis Blade hvert var et heelt Ark graat Papir, og mellem hvert laae, gjemt og glemt, visne Blomster, et heelt Herbarium, samlet paa forskjellige Steder; det skulde med i Graven, havde han selv forlangt. Til hver Blomst knyttede sig et Capitel af hans Liv.

„Hvem er den Døde?" spurgte vi, og Svaret var: „Den gamle Student fra Upsala! han skal en Gang have været flink, kunnet lærde Sprog, kunnet synge, ja skrive Viser med, har man sagt; men saa var der Noget der kom i Veien, og saa smed han sine Tanker, og sig selv med, hen i Brændevinet, og da hans Helsen fulgte efter, saa kom han her ud paa Landet, hvor der blev betalt for hans Kost. Han var from som et Barn, naar kun ikke det sorte Sind

kom over ham, thi saa blev han stærk og løb om i Skoven, som et jaget Dyr; men fik vi ham hjem, fik vi ham her til at see i Bogen med de tørre Urter, saa kunde han sidde den hele Dag og see paa een Urt og saa paa en anden, og mangen Gang løb Taarerne ham ned over Kinderne; Gud veed, hvad han tænkte derved! men Bogen bad han om at faae med i sin Kiste, og nu ligger den der, og om en kort Stund skal Laaget slaaes fast, og han skal faae sin søde Hvile i Graven."

Liigdugen blev løftet; der var Fred i den Dødes Ansigt, en Solstraale faldt paa det; en Svale skød i sin piilsnare Flugt ind i Løvhytten og vendte sig i Flugten, qviddrende over den Dødes Hoved.

Hvor underligt er det dog, — vi kjende det vist Alle, — at tage gamle Breve frem fra vor Ungdomstid og læse disse; da dukker ligesom et heelt Liv op med alle dets Forhaabninger, alle dets Sorger. Hvor mange af de Mennesker, som vi i hiin Tid levede saa inderligt med, ere nu som døde for os, og dog leve de endnu, men vi have i mange Tider ikke tænkt paa dem, hvem vi en Gang troede altid at skulle holde fast ved, gjensidig dele Sorg og Glæde med.

Det visne Egeblad i Bogen her minder om Vennen, Vennen i Skoletiden, Vennen for hele Livet; han heftede dette Blad paa Studenterhuen i den grønne Skov, da Pagten blev sluttet for det hele Liv. — Hvor lever han nu? — Bladet gjemt, Venskab glemt —! Her er en fremmed Drivhuusplante, for fiin for Nordens Haver — det er, som var der Duft endnu i disse Blade! Hun gav ham den, Frøkenen fra den adelige Urtegaard. Her er Nøkrosen, han selv har plukket og vædet med salte Taarer, Nøkrosen fra de søde Vande. Og her er en Nelde, hvad siger dens Blad? Hvad tænkte han ved at plukke den, ved at gjemme den? Her er Lilieconval fra Skoveensomheden; her er Gedeblad fra Kroftuens Urtepotte, og her det nøgne, skarpe Græsstraa —!

Den blomstrende Syren helder sin friske, duftende Klase over den Dødes Hoved —, Svalen flyver atter

forbi: „Qvivit! qvivit!" — — Nu komme Mændene med Søm og med Hammer, Laaget lægges over den Døde, der hviler sit Hoved paa den stumme Bog. Gjemt — glemt!

„Der er Forskjel".

Det var i Mai Maaned, Vinden blæste endnu koldt; men Foraaret var der, sagde Buske og Træer, Mark og Enge; det myldrede med Blomster og det lige op i det levende Gjerde, og der just talte Foraaret selv sin Sag, det talte fra et lille Æbletræ, der var en eneste Green, saa frisk, saa blomstrende, overdænget med de fine, rosenrøde Knopper, som vare lige ved at aabne sig; den vidste nok selv, hvor kjøn den var, for det ligger i Bladet, som i Blodet, og derfor blev den heller ikke overrasket ved at Herskabsvognen holdt paa Veien foran den, og den unge Grevinde sagde, at den Æblegreen var det Yndigste, man kunde see, den var Foraaret selv i sin deiligste Aabenbarelse. Og Grenen blev brækket af, og hun holdt den i sin fine Haand og skyggede over den med sin Silkeparasol, — og saa kjørte de til Slottet, hvor der var høie Sale og pyntelige Stuer; klare, hvide Gardiner flagrede ved de aabne Vinduer og deilige Blomster stode i skinnende, gjennemsigtige Vaser, og i en af disse, den var som skaaren ud af nysfalden Snee, blev Æblegrenen sat mellem friske, lyse Bøgegrene; det var en Lyst at see den.

Og saa blev Grenen stolt, og det var jo ganske menneskeligt.

Der kom mange Slags Folk gjennem Stuerne, og eftersom de gjaldt for, turde de sige deres Beundring, og Somme sagde slet ingen Ting og Somme sagde altfor Meget, og Æblegrenen forstod, at der var Forskjel

mellem Menneskene ligesom mellem Væxterne. „Somme ere til Stads, og Somme ere til Næring, der ere ogsaa de, som kunne ganske undværes,“ meente Æblegrenen, og da den just var sat ved det aabne Vindue, hvorfra den kunde see baade ned i Haven og ud paa Marken, saa havde den Blomster og Væxter nok til at betragte og tænke over; der stode rige og fattige, nogle altfor fattige.

„Stakkels forkastede Urter!“ sagde Æblegrenen, „der er rigtig nok gjort Forskjel, og hvor de maae føle sig ulykkelige, dersom det Slags kan føle, som jeg og mine Lige kunne det; der er rigtig nok gjort Forskjel, men det maa der gjøres, ellers stode jo Alle eens!“

Og Æblegrenen saae med et Slags Medlidenhed især paa eet Slags Blomster, som der var i Mængde af paa Marker og paa Grøfter; Ingen bandt dem i Bouquet, de vare altfor almindelige, ja man kunde finde dem selv imellem Brostenene, de skøde op som det argeste Ukrud, og saa havde de det fæle Navn Fandens Melkebøtter. *)

„Stakkels foragtede Væxt!“ sagde Æblegrenen, „Du kan ikke gjøre ved, at Du blev, hvad Du blev, at Du er saa almindelig, og at Du fik det hæslige Navn, Du har! men det er med Væxterne, som med Menneskene, der maa være Forskjel!“

„Forskjel!“ sagde Solstraalen og kyssede den blomstrende Æblegreen, men kyssede ogsaa de gule Fandens Melkebøtter ude paa Marken, alle Solstraalens Brødre kyssede dem, de fattige Blomster, som de rige.

Æblegrenen havde aldrig tænkt over Vor Herres uendelige Kjærlighed mod Alt, hvad der lever og røres i ham, den havde aldrig tænkt over, hvor meget Smukt og Godt der kan ligge gjemt, men ikke glemt, — men det var jo ogsaa ganske menneskeligt.

Solstraalen, Lysets Straale vidste det bedre: „Du

---

*) Leontodon.

seer ikke langt, Du seer ikke klart! — Hvor er den forkastede Urt, den Du især beklager?"

„Fandens Melkebøtter!" sagde Æblegrenen. „Aldrig bindes de i Bouquet, de trædes med Foden, der er for mange af dem og naar de løbe i Frø, flyver det i smaatskaaren Uld hen over Veien og hænger Folk i Klæderne. Ukrud er det! men det skal der jo ogsaa være! — jeg er virkelig meget taknemmelig, at jeg ikke er bleven en af dem."

Og hen over Marken kom en heel Skare Børn; det Mindste af disse var nu saa lillebitte, at det blev baaret af de andre; og da det blev sat i Græsset mellem de gule Blomster, loe det høit af Glæde, sparkede med de smaa Been, væltede sig omkring, plukkede kun de gule Blomster og kyssede dem i sød Uskyldighed. De noget større Børn brøde Blomsten fra den hule Stilk, bøiede denne rundt ind i sig selv, Led ved Led, en heel Kjæde blev det; først een til Halsen, saa een at hænge om Skulderen og om Livet, paa Brystet og paa Hovedet; det var en heel Pragt af grønne Lænker og Kjæder; men de største Børn toge forsigtig den afblomstrede Urt, Stilken, der bar dens snugartede, sammensatte Frøkrone, denne løse, luftige Uldblomst, der er et heelt lille Konststykke, som af de fineste Fjer, Fnug eller Duun; de holdt den ved Munden for i eet Pust at afblæse den heelt; Den, der kunde det, fik nye Klæder før Aaret var omme, havde Bedstemoder sagt.

Den foragtede Blomst var en heel Prophet ved denne Leilighed.

„Seer Du?" sagde Solstraalen, „seer Du dens Skjønhed, seer Du dens Magt?"

„Ja, for Børn!" sagde Æblegrenen.

Og der kom ude paa Marken en gammel Kone og gravede med sin stumpe, skaftløse Kniv ne dom Blomstens Rod og trak den op; nogle af Rødderne vilde hun koge sig Kaffe paa, andre vilde hun faae Penge for, idet hun bragte Apothekeren dem til Lægedom.

„Skjønhed er dog noget Høiere!" sagde Æblegrenen.

„Kun de Udvalgte komme i det Skjønnes Rige! der er Forskjel mellem Væxterne, ligesom der er Forskjel mellem Menneskene.“

Og Solstraalen talte om den uendelige Kjærlighed hos Gud gjennem alt det Skabte og for Alt, hvad der har Liv, og om den lige Fordeling af Alt i Tid og Evighed.

„Ja det er nu Deres Mening!“ sagde Æblegrenen.

Og der kom Folk i Stuen, og den unge Grevinde kom, hun, som havde stillet Æblegrenen saa smukt i den gjennemsigtige Vase, hvor Sollyset straalede; og hun bragte en Blomst eller hvad det nu var, det skjultes af tre, fire store Blade, der ligesom et Kræmmerhuus blev holdt rundt om det, for at ingen Træk eller Vindpust skulde komme til at gjøre det Skade, og saa forsigtigt blev det baaret, som aldrig den fine Æblegreen var bleven det. Ganske lempeligt kom nu de store Blade bort, og man saae den fine, snuggede Frøkrone af den gule, foragtede Fandens Melkebøtte. Den var det, hun saa forsigtig havde plukket, saa omhyggelig bar, for at ikke een af de fine Fjerpile, der danne dens Taageskikkelse og sidde saa løse, skulde blæse af. Heel og herlig havde hun den; og hun beundrede dens skjønne Form, dens luftige Klarhed, dens hele særegne Sammensætning, dens Skjønhed, idet den skulde veires hen for Vinden.

„See dog, hvor forunderlig deilig Vor Herre har skabt den!“ sagde hun. „Jeg vil male den med Æblegrenen; den er nu saa uendelig deilig for Alle, men ogsaa denne fattige Blomst har af Vor Herre lige saa Meget paa en anden Maade; saa forskjellige ere de og dog begge Børn i Skjønhedens Rige.“

Og Solstraalen kyssede den fattige Blomst, og den kyssede den blomstrende Æblegreen, dens Blade syntes at rødme derved.